

MARIUS TRIPON

**Înadins oare
nu slujiți voi
dumnezeilor mei?**

Volumul VIII

**52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29, 410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841; E-mail: spmcr@rdslink.ro
în colaborare cu Editura **Casa Cărții**
OP. 1, CP 270, 410610 Oradea
Tel.: 0259-469 057

© 2009 S.P.M.C.R.
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Cornelia Costi*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Cornelia Costi*

ISBN 978-973-8998-54-4

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Ianuarie 2009

CUPRINS

1. Înadins oare nu slujiți voi dumnezeilor mei?	11
2. Viața veșnică	22
3. Întoarcerea celor din Efes la Domnul	33
4. Pentru cine trăiești?	43
5. Rosta fără de care sunt „nimic“	53
6. De ce?	63
7. Să faceți lucrul acesta!	73
8. Ce fel de oameni folosește Dumnezeu?	84
9. Este sufletul tău obosit pentru a sluji?	95
10. Pâinea vieții	105
11. O făptură minunată	115
12. Casa noastră–Casa Domnului	125
13. Te voi învăța!	136
14. Revărsarea milei Lui peste orice făptură	146
15. Învierea Domnului	156
16. Sfințenia	166
17. Vrei o pocăință ieftină sau adevărată?	176
18. Un om cu inimă pentru Dumnezeu	186
19. Izbăvire de frica morții	196
20. Fă ceea ce ai promis!	206
21. O viață bună	216
22. Botezul în apă	226
23. Iov	236
24. Despre invidie	245
25. Vegheați!	255
26. Un Dumnezeu care aude	265
27. Cetățenia Împărăției Cerurilor	275
28. Hristos a murit pentru cei nelegiuți	285
29. Sănătatea sufletului	295

30. Cum îți trăiești viața?	305
31. Sărbătorile	315
32. Ce fel de nume ai?	325
33. Dragostea Lui în noi	335
34. Ascultarea de părinți	346
35. Vrei să fii mântuit?	356
36. Moștenirea	366
37. Când ascultă Dumnezeu rugăciunea?	376
38. Acasă la Domnul	387
39. Lumina lumii	398
40. Credința încercată	407
41. Ținta	416
42. Cine este Omul acesta?	426
43. Biserica în drum spre casă	436
44. Vițelul de aur	446
45. Sfârșitul călătoriei pe pământ	457
46. Omul care ne spune toate lucrurile	467
47. Războiul spiritual	477
48. Promisiunea unei vremi de înviorare	487
49. Cuvântul S-a făcut trup	497
50. Ce te oprește să ai viață veșnică?	507
51. Anul Nou	517
52. Știi că te iubește Dumnezeu?	528

CUVÂNT ÎNAINTE

Printre amintirile plăcute pe care le păstrez din copilărie este una legată de zilele (din păcate erau atât de puține!) din vacanțele de vară în care un copil de la oraș venea în vizită la rudele sale de la țară și ni se alătura în inepuizabilele jocuri ale copilăriei petrecute la țară. Eram impresionați de zâmbetul lui, de lucrurile pe care ni le povestea, de bagajul de noutăți pe care le aducea mereu, dar mai ales de gingășia cu care ne aborda pe fiecare în parte. Cred însă că cel mai mult ne fermeca bunătatea lui. Așa l-am cunoscut și așa mi-l amintesc pe Marius Tripon.

L-am reîntâlnit pe Marius peste ani, dar nu în ipostaza copilului venit la țară în vacanță, ci în aceea a slujitorului venit să-și viziteze frații și surorile de credință din România. Anii trecuți peste el nu au reușit să-i șteargă sau să-i altereze zâmbetul. Dar mai era ceva ce dobândise în anii care trecuseră atât de repede peste noi: o dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni, pe care o exprima cu aceeași bunătate de copil, dar de data asta prin predicarea Evangheliei. Forța mesajului său nu era dată de un exercițiu hermeneutic sau omiletic complicat, ci de grija cu care își alegea cuvintele, de simplitatea vorbirii, de dragostea pentru oameni și de inima de păstor de suflete.

Pasiunea pentru Dumnezeu și pentru oameni s-a dovedit a fi una pragmatică în viața și în inima lui Marius. Dovadă sunt predicile sale adunate în cele șapte cărți (*Prima înviere, A doua înviere, Pășune pentru miei, Râuri de apă vie, Mărgăritarul de mare preț, Foametea din țara ta, Călătorie spre Țara*

promisă) pe care le-a publicat și le-a răspândit prin satele și prin orașele României și nu numai.

Fie ca și această nouă carte să-i aducă pe cititori mai aproape de Dumnezeu și mai ales să-i determine ca în umblarea lor prin lume să aleagă "înadins" să nu se compromită cu lucrurile din lume, ci să I se închine numai lui Dumnezeu.

Vasile Gabrian

Oradea, 7 ianuarie 2009

1

ÎNADINS OARE NU SLUJIȚI VOI DUMNEZEILOR MEI?

„Nebucadnețar a luat cuvântul și le-a zis: «Înadins oare, Șadrac, Meșag și Abed-Nego, nu slujiți voi dumnezeilor mei, și nu vă închinați chipului de aur, pe care l-am înălțat? Daniel 3:14

Toți oamenii au parte nu numai de bucurii, ci și de necazuri, care, în cazul celor ce prin nașterea de sus au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu, sunt numite și încercări. Cuvântul Scripturii ne asigură că încercarea credinței noastre, apreciată de apostolul Petru ca fiind „...mult mai scumpă decât aurul...” (1 Petru 1:7), prin circumstanțe nealese de noi, neplăcute și uneori chiar dureroase, face parte din planul lui Dumnezeu pentru noi, în vederea creșterii omului născut din nou și a rodirii noastre. Shakespeare spunea că necazul nu vine ca un spion, ci ca un batalion de atacatori, pentru că uneori necazurile vin în lanț, dar un luptător al Domnului știe că menirea lui în viață este să treacă de la o luptă duhovnicească la alta.

Depresia este starea în care tot ce contează este suferința, dar aceia care și-au pus încrederea în Domnul nu se lasă doborâți de ea la necaz, ci primind din gândurile lui Dumnezeu (Filipeni 2:5) se îmbărbătează privind la răsplată. Necazul și chiar durerea în trup nu sunt greșeli ale lui Dumnezeu, care este desăvârșit, ci de multe ori sunt metodele prin care El ne face să-L căutăm și să învățăm să depindem de ajutorul Lui. Se spune că ceasurile, cronometrul automobilelor și creștinii arată bine la exterior, dar de cele mai multe ori, în cazul creștinului vremea cuptorului dovedește dacă are cu adevărat valoare înăuntrul lui.

Dacă un suflet crește în credință prin harul lui Dumnezeu trecând prin încercări, fără să cârtească, pe an ce trece se vede pe sine mai mic, gândește despre sine și voia lui mai puțin, iar pe Dumnezeu Îl vede tot mai mare, mai puternic, mai bun și tot mai frumos. Un credincios care a înțeles acest lucru, în zelul lui de a face ce este plăcut Domnului, a scris un moto pe care-l ținea pe birou și care spunea: „Dumnezeu este primul, apoi semenii mei, apoi eu!“ Încercările prin care este testată credința noastră pot lua aspecte diferite, dar de multe ori ni se pare că încercarea noastră este mai grea ca și a altuia, așa cum i s-a părut și lui Ieremia. „Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiuaa urgiei Lui. El m-a dus, m-a mânat în întuneric și nu în lumină. Numai împotriva mea își întinde și își întoarce mâna, toată ziua“ (Plângerile lui Ieremia 3:1, 2). Dumnezeu, care ne este și prieten, atunci când alege o încercare pentru noi vrea să ne facă bine, nu rău, pentru că ea ghidează efortul nostru spre folosul sufletului nostru și tot ea demonstrează cine este Dumnezeul cel adevărat.

Încercările în familie, în biserică, prin nedreptăți, prin suferințe trupești, sau așa cum a fost în cazul celor trei tineri din Babilon, prin provocări de compromis cu ceea ce Dumnezeu numește păcat, ne învață dependența de Dumnezeu. Așa cum cei trei tineri au fost persecutați trebuie să ne așteptăm să avem și noi parte de astfel de necazuri ca să putem dovedi că „înadins“ nu slujim altor dumnezei. Necazurile și chiar prigoana a făcut Biserica nu să scadă la număr, ci să crească. La întrebarea: „De ce a crescut numărul creștinilor din China?“, ministrul culturii acestei țări a spus că această creștere se datorează persecuției pe care Biserica a suferit-o din partea autorităților, care nu are probleme cu faptul că omenii devin buni și cinstiți, dar au probleme cu creștinismul pentru că este puterea care unește oamenii și ei știu că oamenii uniți pot produce o schimbare.

Cea mai utilă lucrare la care-ți poți folosi înțelepciunea este să studiezi și să te încrezi în Cuvântul Domnului, pentru ca astfel credința bazată pe ce a spus Dumnezeu să respire liberă, iar între

tine și cer să se facă legături nevăzute, prin care să iei decizii bune pentru sufletul tău. Când vine necazul trebuie să alegi între a te încrede în Dumnezeu, sau în a te mânia, a cârți și chiar de a te certa cu Dumnezeu pe motivul că merita altceva sau că meritați ce a primit altul.

John Newton care, din negustor de sclavi, prin pocăință și harul lui Dumnezeu, a ajuns un vestitor al Evangheliei a spus că în cazul în care Dumnezeu ar da în același timp două porunci la doi îngeri, și unul ar primi slujba de a mătura mahalalele unui oraș, iar celălalt ar primi slujba de a conduce un oraș, amândoi ar îndeplini slujba și ar fi la fel de mulțumiți cu mandatul primit. Un astfel de exemplu descrie o stare de maturitate în credință a sufletului credincios, care a înțeles ce înseamnă slujirea. În necaz, ca și în bucurii, un suflet mântuit a înțeles că mai important decât ce cale, ce fel de slujire sau ce necaz hotărește Dumnezeu pentru viața lui, este să accepte voia Lui și să facă ceea ce El îi dă să facă.

Textul citat la început ne prezintă trei tineri evrei care au fost aduși ca robi în Babilon, unde au fost despuiați nu numai de familiile lor, ci și de numele și de portul lor, dar nu și-au pierdut credința în Dumnezeu. La sugestia lui Daniel către împărat, cei trei tineri care s-au remarcat dintre alții pentru destoinicia și înțelepciunea lor au fost înălțați în dregătorie și în acest fel au primit slujba de a conduce lucrările în ținutul Babilonului, în folosul împăratului (Daniel 2:49).

Nebucadnețar se pare că uitase de Yahweh, Dumnezeul lui Daniel, și de ceea ce recunoscuse mai devreme. „...Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților...“ (Daniel 2:47). El credea că o singură credință a poporului i-ar întări împărăția și numele său nu numai că ar fi mai bine cunoscut, dar și de temut. Cam pe la al optsprezecelea an al domniei lui, împăratul Nebucadnețar a ridicat în valea Dura un idol uriaș din aur. Au fost aduși muzicieni care să conducă o ceremonie a închinării tuturor supușilor împăratului înaintea chipului de aur, dar cei trei tineri nu s-au închinat idolului. Cei trei au

cunoscut porunca dată de Dumnezeu lui Moise și așa cum la început s-au hotărât să nu se spurce cu bucatele împăratului, și de data aceasta s-au hotărât să nu se închine înaintea unui alt dumnezeu. „Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos“ (Exodul 34:14).

Chiar dacă Nebucadnețar a uitat de Yahweh, cei trei tineri iudei nu au uitat de El și de asemenea nu au uitat ceea ce Israelii numeau „șima“, despre care se spune că erau primele versetele pe care le învățau copiii, versete cu care începeau serviciile din sinagogă. „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deuteronom 6:4, 5). Cei trei au fost pârați cu răutate de haldei pentru nesupunerea lor față de împărat, care i-a chemat și i-a întrebat dacă „înadins“ nu i-a ascultat porunca de a se închina chipului de aur. Ei nu au uitat că nu trebuie să te închini făpturii, ci Creatorului și fără nicio constrângere de inimă au spus că nu mai au nevoie de nicio șansă ca care să scape de dogoarea cuptorului.

„... «Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!»“ (Daniel 3:16-18). Curajul celor trei tineri l-a provocat pe împărat la mânie și plin de înverșunare, după ce cuptorul a fost încălzit de șapte ori mai tare, a dat poruncă ca cei trei să fie aruncați în cuptor. Execuția celor condamnați prin ardere nu era ceva nou în Babilon (Ieremia 29:22), dar de data aceasta ceva deosebit a avut loc, pentru că Dumnezeu care a fost onorat de credința celor trei a hotărât nu numai să nu lase căldura focului să aibă vreun efect asupra celor trei, dar a hotărât chiar să și apară și să umble în cuptor cu ei, așa că împăratul a văzut clar că deși aruncase trei în cuptor, acolo erau patru. Împăratul a recunoscut că a văzut o minune prin intervenția adevăratului Dumnezeu, i-a chemat pe cei trei

afară din cuptor și a pus tot poporul să se închine Dumnezeului lui Israel. A ajuns să vadă și să creadă că există un Dumnezeu care i-a scos pe cei trei din mâna lui (Daniel 3:15).

Standardul moral și spiritual al celor trei tineri nu a fost compromis oricât de amenințător au sunat urmările deciziei lor și indiferente de cât de indulgent a părut a fi împăratul la început, când i-a întrebat dacă „înadins“ i-a nesocotit porunca. Cei trei L-au recunoscut ca autoritate supremă în viața lor pe Dumnezeu, pe care, așa cum au spus și ei, Îl slujeau de mult timp și această slujirea i-a îmbogățit cu experiența de a cunoaște voia, caracterul și puterea Lui. Această experiență a umblării cu Dumnezeu i-a făcut tari și pe deplin hotărâți de a nu se compromite în momentul când credința le-a fost încercată. Cum te vei comporta tu când ți se va cere să te închini altor dumnezei? Vei fi întrebat uneori, chiar și prin prigoană, dacă „înadins“ nu vrei să slujești dumnezeilor falși. Hotărârea trebuie luată înainte de a veni încercarea ori când vei simți dogoarea flăcărilor la spate probabil că te vei compromite.

Credința își are rădăcina în a crede ceea ce a spus Dumnezeu că Este și că va face. Credința este ca o coloană vertebrală a făpturii noi, care ne motivează ca ceea ce facem să facem pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură este cartea care ne face de cunoscut voia lui Dumnezeu, dar ea nu este doar o carte de principii frumoase, ci este o carte cu adevăruri care au putere să-ți transforme viața. A avea credință nu înseamnă a fi naiv, credul, ci chibzuit în înțelepciunea și lumina care vine de sus, pentru că credința nu este o iluzie, ci este lucrarea Domnului în noi. Credința în Dumnezeu te ridică așa cum i-a ridicat și pe cei trei tineri, încât să vezi dincolo de ce se vede cu ochii de carne și funcție de cât de multă credință ai te asemeni cu un om care se zbate în valuri, te ții de barcă sau în cel mai fericit caz stai liniștit, în deplină pace, în barca de salvare, de unde îl poți ajuta pe altul care se zbate în valuri. Pentru ochii de carne orizontul reprezintă linia care desparte pământul de cer, dar ochii duhovnicești văd un

alt orizont, care separă ce este pământesc de ce este duhovnicesc și ce este trecător de ce este veșnic.

Marinarii aruncă ancora în jos, la fel fac și cei firești și lumești prin felul cum își cheltuie viața, dar cei duhovnicești aruncă ancora în sus, unde își adună comoara și de unde le vine izbăvirea. Viitorul cel veșnic se apropie de noi cu viteza de 60 de minute pe oră, iar acela care are nădejdea vieții veșnice, ca suflet mântuit, se păstrează curat pentru Domnul Isus, refuzând compromisul celui șiret și rămânând suspicios la propunerile dorințelor inimii lui. Chipul de aur reprezintă orice am alege să facem și ar fi mai important în viața noastră decât Dumnezeu. Dacă nu avem grijă putem ajunge să facem un idol chiar și dintr-o lucrare bună pe care am început să o facem pentru Dumnezeu atunci când motivele pentru care facem acea lucrare nu sunt bune.

La fel ca și pentru apostolul Pavel, a-L cunoaște pe Domnul și puterea învierii Lui trebuie să fie prioritatea vieții noastre, și atunci nu vom face lucrări care nu ni s-au încredințat nouă și nu vom lupta luptele noastre sau ale altor oameni, ci ale Domnului. Firea noastră cea veche, care se războiește cu dorințele duhului, se luptă după supremație și prezintă un pericol pentru noi atunci când dorințele pe care le avem se aliază cu duhul acestei lumi care zace în cel rău. Chiar dacă inițial refuzi oferta de a te compromite, cel viclean, care la început face reclamă că dă ce are el mai bun, se reîntoarce și prin oferte noi te întreabă: „Înadins oare nu sluiți voi dumnezeilor mei?”

Cunoscând faptul că a fi creștin nu este o demonstrație a puterii omului, ci o manifestare a puterii Lui în noi, în măsura în care ascultăm de El, putem fi hotărâți ce vom face și cum vom răspunde când vom fi întrebați dacă „înadins” nu slujim dumnezeilor falși și atunci Dumnezeu va fi proslăvit așa cum a fost și în cazul celor trei iudei din Babilon. „... Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10). A fi creștin înseamnă a fi un suflet care primește în minte gândurile lui Hristos, iar în inimă dorințele Lui. Ostașii cei puternici au fost

omorâți de dogoarea focului, dar celor trei tineri focul nu le-a făcut niciun rău, pentru că, așa cum a recunoscut împăratul, cu ei în cuptor a fost Cineva descris ca semănând cu un fiu de Dumnezeu. Nebucadnețar cel înfumurat a ajuns din nou să recunoască pentru o vreme autoritatea Singurului Dumnezeu adevărat și a făcut acest adevăr cunoscut până la marginile Împărăției Lui, iar cei trei au fost puși la rang de cinste mai înalt decât erau până atunci.

În valea Dura a avut loc o testare a valorilor și a convingerilor celor trei cu privire la ceea ce ei numeau important. Pentru că „înadins” și „cu orice preț” au ales a nu se compromite, Dumnezeu le-a dat o mare izbăvire, iar numele lui Dumnezeu a fost glorificat între neamuri. Dacă ne numim creștini și copii ai Domnului și noi vom fi încercați prin cuptoare. Ești pregătit pentru vremea încercării? Ești hotărât de acum înainte să nu te compromiți cu păcatul? Răspunsul practic va depinde de starea sănătății sufletului tău, după felul cum l-ai hrănit, după felul cum l-ai ferit de infecția învățăturilor false și după cât de mult iubești pe Domnul. Punându-ne întrebări, uneori ne putem lua temperatura sufletului pentru a preveni anumite pagube duhovnicești.

Este mersul la casa de rugăciune o lucrare de corvoadă pentru tine, dar totuși mergi și participi în mod mecanic ca să nu te pui rău cu Dumnezeu? Ți este greu să ierți și să te sacrifici pentru lucrarea Domnului? Ce preț are pentru tine slujirea altora și ce valoare dai mesei Domnului? Răspunsul pe care-l dai unor astfel de întrebări îți va spune dacă ai o inimă rea, o inimă împărțită sau bolnavă, care nu va putea face față vremurilor de încercare. Vei fi încercat, dar nu uita că mâinile și picioarele tale nu se vor mișca și gura ta nu se va deschide ca să vorbească până ce mintea nu-i spune să facă aceasta, de aceea gândurile trebuie păzite și ținute în control. Când ne păzim inima putem spune că „înadins” noi nu slujim dumnezeilor străini, care de obicei constă în cheltuirea vieții pentru stări de bunăstare, poziții între oameni, vicii și destrăbălări de tot felul sau chiar o stare de mândrie spirituală.

Influențele lumii ne pândesc pe fiecare cu scopul de a ne cuceri sau dacă nu pot face acest lucru, la început se mulțumesc cu a ne încetini mersul la casa Tatălui. Cuptorul separă credincioșii de necredincioși, și creștinii de duminica de cei de fiecare zi. Cuptorul este o oportunitate de a umbla cu El, este o oportunitate când la fel ca funiile celor trei tineri, legăturile pământești se desprind și suntem slobozi cu adevărat. Închinarea la alți dumnezei este promovată astăzi cu mult succes prin învățători mincinoși (2 Corinteni 11:13). Sunt tot mai mulți pretinși profesori ai adevărului, dar tot mai puțini posesori ai adevărului, pentru că a fi integru și necompromis învățaturii Scripturii de multe ori înseamnă a fi în rândul celor priviți ca fiind ieșiți din comun.

Unul din semnele învățătorilor falși este că nu învață tot sfatul Scripturii, ci selectează și răstălmăcesc după bunul lor plac adevărul. Un alt semn este că în loc să zidească în Împărăția lui Dumnezeu, ei zidesc împărăția lor, pentru a fi asigurați financiar sau pentru a avea o poziție de putere și influență în viitor. Mulți se cred viteji și se preoclamă a fi dresori de lei și șerpi, ceea ce reprezintă păcatele săvârșite prin compromis, dar cine se joacă cu păcatul va fi mușcat de el. Dacă Dumnezeu în care crezi nu-ți cere dedicare totală și fără compromis, probabil că ai o credință care duce la un loc veșnic nedorit, pentru că Dumnezeul Scripturii nu negociază nimic când este vorba de a sluji altor dumnezei.

Viața pământească prea aglomerată fură sufletul de puterea spirituală, pentru că atunci când nu mai ai timp de rugăciune și de studiul Scripturii dispare puterea și autoritatea pe care ne-o dă Scriptura atunci când ne punem sub autoritatea ei. Cum se închină oamenii altor dumnezei și se compromit? Undeva, cândva, alt gând a înlocuit gândul lui Hristos în gândul vestitorului Evangheliei și în acest fel s-a ajuns astăzi la credințe, care sunt doar o iluzie, pentru că prin compromis au ales un așa zis creștinism fără cruce, fără necazuri, fără o adevărată viață de sfințire și fără de sacrificii. Negustorii de porțelan scump din vechime făceau reclama produselor ce le vindeau prin a spune că sunt de calitate

„sensera“, ceea ce în latină înseamnă „fără ceară“. Fiind foarte fin și subțire, folosind metodele brute de prelucrare din acele vremuri, de multe ori porțelanul ieșea din cuptor cu mici fisuri care erau umplute cu ceară ca să nu se vadă și astfel să se poată vinde. Numai ochii antrenați ai comercianților puteau detecta aceste fisuri când priveau vasul de porțelan la lumina soarelui. Cuvântul „sensera“ de la care derivă și cuvântul sincer trebuie să fie și o calitate a credinciosului care este sincer, neamestecat cu aluatul dospit al lumii și care nu urmărește alt interes decât acela de a aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu.

Credinciosul de care Domnul vrea să se folosească este un vas duhovnicesc fără de fisuri umplute cu compromisuri. Creștinii sunt aceia care au înțeles că nu pot fără Dumnezeu și nici El nu vrea fără de ei. Aceia care-I aduc slavă lui Dumnezeu prin felul cum trăiesc nu au un standard dublu, așa cum găsim la un moment dat în viața lui Iona. El a crezut că este potrivit ca Dumnezeu să-l ierte pentru neascultarea lui, dar i s-a părut nepotrivit ca Domnul să-i ierte pe ninivenii care se pocăiseră în sac și cenușă, dar care dovedeau că nu-i interesa nimic dinafară, ci în smerenie față de Dumnezeu au arătat că sunt interesați de ceea ce Dumnezeu crede despre ei.

Exemplul celor trei tineri din Babilon ne învață că este posibil să primim înțelepciunea și credința de a transforma conflictul și provocarea în ceva ce ne face să creștem în omul cel nou și în același timp să aducă câștig Împărăției lui Dumnezeu. Când harul îți schimbă inima, supunerea de frica Lui este înlocuită cu o supunere din dragoste, care este o stare prielnică stării de smerenie pentru aceia ce-L caută pe Dumnezeu, fiind înrădăcinați nu în religie, ci în Isus Hristos. Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor probabil că vrăjmașul va veni să te ispitească și să-ți spună că de când L-ai primit pe Domnul ai mai multe nacazuri. El te va provoca ca să vadă dacă „înadins“ nu vrei să slujești dumnezeilor lui. Ca un înșelător dibaci îți va aduce aminte de prieteni și de vicii, dar este foarte selectiv în propaganda lui, pentru că

nu va încerca să-ți aducă aminte de nimic rău sau de faptul că înainte mergeai spre iad. Vrajmașul caută să-i aducă aminte omului de gusturi și simțuri provocate de ceea ce lumea numește plăceri, dar niciodată nu-l va preveni că acestea sunt urmate de consecințe care de obicei sunt veșnice. Când primești dorințele pe care Duhul Sfânt ți le dă se crează condiții în care Domnul Isus se simte foarte bine în viața ta, iar vrăjmașul se simte foarte rău și cunoscând acest lucru îl putem folosi pentru a ne apăra de atacurile vrăjmașului.

După cum automobilele nu sunt concepute în ideea că vor funcționa independent de o sursă de energie, tot așa și noi, care am fost creați după specificațiile precise ale lui Dumnezeu, depindem de puterea care ne vine de sus, fără de care nu avem cum birui când vom fi întrebați dacă „înadins“ nu vrem să ne închinăm altor dumnezei. Puterea aceasta este puterea Duhului Sfânt care a fost primită la Rusalii și este o putere care este și astăzi în templul trupului acelora care o cer și o prețuiesc. „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“ (Fapte 1:8).

O dovadă că ai această putere este aceea că ești în clocot pentru Dumnezeu, pentru că focul Duhului Sfânt nu este rece, după cum un foc nu poate fi rece. Acest foc este puterea care te face tare, încât să spui de fiecare dată că „înadins“ nu slujești dumnezeilor străini și tot prin această Putere vei putea fi folosit de Dumnezeu în lucrarea Lui. Este absolut necesar să lăsăm această Putere să ne îndemne la lucru, sau în loc de lucrători vom deveni critici ai acelora care lucrează. După specificațiile lui Dumnezeu omul nu poate fi fericit până când nu este împăcat cu Creatorul său și până când nu se pune în slujba Lui. Duhul Sfânt va face această lucrare în noi atunci când prin ceea ce facem intenția noastră este aceea de a-L glorifica pe Dumnezeu. Până la următoarele ordine, fiecare credincios a primit mandatul de a vesti într-un fel sau altul Evanghelia, pentru că dorința Stăpânului

lui este ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la mântuire. Viața nu este un joc în care poți alege să fii doar spectator care participi din plin prin ceea ce faci și prin ceea ce nu faci. Ținând seama de faptul că nu trebuie să facem nimic deosebit ca să mergem în iad, trebuie să facem lucrurile care aduc harul mânturii în viața noastră. Dacă încă nu există o relație de pace între tine și Dumnezeu, bunătatea Lui te îndeamnă astăzi la pocăință, pentru că numai atunci când te vezi păcatos, lipsit de merite și dacă Îi ceri Domnul Isus iertare de orice vină El ți-o va da.

Dacă vrei să fii mântuit trebuie să mergi cu gândul la Calvar, unde toți ne vedem mici și slabi, iar pe Dumnezeu Îl vedem mare. Pentru că propovăduirea crucii face răni mândriei omului, omul mândru nu vrea să meargă la Calvar, pentru că el se crede tare, dar fără pocăință, care înseamnă căință și renunțare la păcat, nimeni nu poate primi iertarea lui Dumnezeu. Evanghelia nu ne arată cât de buni suntem, ci cât de răi, dar dacă alegi să faci pasul pocăinței vei fi și tu a Lui de două ori. O dată prin dreptul de creare, apoi prin dreptul de răscumpărare. Această decizie care-ți schimbă nu numai viața aceasta, dar și destinația veșnică a sufletului tău o poți lua în liniștea sufletului tău împreună cu Dumnezeu, care abia așteaptă să-ți audă cuvintele prin care-L chemi în ajutor. Ia hotărârea de a-L primi ca Domn și Stăpân, iar veșnicia va dovedi că a fost cea mai importantă și cea mai bună decizie pe care ai luat-o în viața ta. El îți va da puterea ca „înadins“ să nu mai slujești dumnezeilor străini și într-o zi El te va chema să intri în Slava Sa.

Amin

2

VIAȚA VEȘNICĂ

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.“ Ioan 17:3

Ideea vieții de dincolo de mormânt, respectiv gândul cu privire la veșnicie este așa de puternic încât nimeni nu scapă de atracția lui. Curiozitatea despre viitor, motivată de îngrijoare, frică sau precauție, este ca o mâncărime lăuntrică care poate fi ameliorată prin răspunsurile pe care omul le caută. Omul însă nu găsește cu adevărat răspunsul la aceste întrebări până când nu le caută acolo unde pot fi găsite, adică în Cuvintele Scripturii inspirate de Duhul lui Dumnezeu și scrise de oamenii aleși de El pentru această lucrare. Omul este o ființă care caută fericirea și parte din această fericire este a încerca trăirea unei vieți cu rost. „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ (Psalmul 90:12). Moise a rostit această rugăciune deoarece a înțeles că viața putea fi trăită cu rost sau putea fi risipită. Numai Dumnezeu poate face ca viața omului să nu fie o risipă, ci să fie prosperă, cu realizări de succes pentru noi, pentru cei din jurul nostru, dar mai ales pentru Dumnezeu (Deuteronom 30:9; Iosua 1:8). Acest fel de reușită, numită de apostolul Pavel o luptă bună și un sfârșit bun al alergării, constă într-o viață trăită în ascultare de Dumnezeu, care va afecta felul și locul unde sufletul nostru creat să existe veșnic va fi după această viață trăită în trup.

Veșnicia sau eternitatea este o idee ce nu poate fi concepută în întregime de mintea omului. „Iată ce mare e Dumnezeu! Dar noi nu-L putem pricepe, numărul anilor Lui nimeni nu i-a pătruns“

(Iov 36:26). Cu toate că este o concepție pe care nu o putem înțelege pe deplin, acest gând despre viața veșnică a fost sădit de Creator în inima fiecăruia dintre noi. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiastul 3:11). Veșnicia este o unitate de măsură a timpului care nu are sfârșit, adică este infinită. Unul din dicționare o definește ca fiind în afara a ceea ce noi numim timp, dar oricum am defini-o, putem spune că Dumnezeu Creatorul, Cel fără de început la zile, este acolo. „Eu sunt de la început, și nimeni nu izbăvește din mâna Mea; când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?“ (Isaia 43:13).

O altă traducere spune: „Eu sunt din veșnicie“, iar El, care este veșnic, are deplină putere să creeze, să controleze și să răsplătească fiecăruia după umbletele lui. „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!“ (Psalmul 90:2). Există o măsură de cunoștință despre veșnicie și despre Creator, pe care Dumnezeu o pune în inima omului (Romani 1:19) și prin care El se descoperă fiecărui om. Această conștiință, chiar dacă omul o tăgăduiește, nu-i poate opri vocea, pentru că este pusă în om de către Acela care l-a creat și nu există om căruia să nu-i fi vorbit Dumnezeu la acest nivel al conștiinței. Cât timp mai există frică de Domnul într-un suflet, Duhul Sfânt mai are acces și speranță la acel suflet, pentru că aceia care au frică de Domnul, chiar dacă este bine ascunsă, sunt capabili să audă cuvintele vieții veșnice. „Fraților, fii ai neamului lui Avraam, și cei ce vă temeți de Dumnezeu, vouă v-a fost trimis Cuvântul acestei mântuirii“ (Fapte 13:26).

Realitatea vieții veșnice se află adânc întipărită înăuntrul nostru, ca un program care este înregistrat într-un aparat direct din fabrică, cu anumite instrucțiuni de bază. Pentru a putea înțelege puțin din ceea ce nu poate fi înțeles niciodată pe deplin cu mintea noastră finită, putem învăța și înțelege mai mult despre viața veșnică privind la ceea ce ne este dat să cunoaștem în Scriptură

despre Părintele veșniciilor (Isaia 9:6). Împăratul veșniciilor, Nemuritorul, Nevăzutul și singurul Dumnezeu adevărat (1 Timotei 1:17). Tot ce este veșnic este în El și prin El, care are nemurirea și o dă cui vrea (1 Timotei 6:16), și prin această „voie” a Lui am fost creați și noi de El, după chipul și asemănarea Lui, după placul Lui, ca să existăm veșnic împreună cu El. Această voie a Lui devine realitate în viața noastră prin a-L cunoaște îndeaproape pe Domnul Isus prin a cărui jertfă sfântă am fost sfințiți, prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt. „Prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10:10).

Ajungem în posesia vieții veșnice, pentru a fi veșnic cu Dumnezeu prin Domnul Isus, Fiul Său, prin care și numai prin care omul poate veni la Tatăl spre a se împăca cu El. Avem viață veșnică, așa cum spune textul citat la început, dacă-L cunoaștem pe Dumnezeu prin Fiul Său, pentru că odată ce prin pocăința duhul nostru a fost trezit din moarte la viață, Cel care este Veșnic pune în noi din Duhul Său veșnic și ajungem la starea de a fi parte din veșnicia lui Dumnezeu. Aceia care nu caută împăcarea cu Dumnezeu vor avea parte de moarte veșnică sau cum este numită în Scriptură moartea a doua, care înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu într-un loc de chin numit în Scriptură iazul cu foc, unde arde foc și pucioasă (Apocalipsa 21:8).

Pucioasă înseamnă sulf, care arde la temperaturi ridicate emanând un miros specific, foarte neplăcut, iar aceia care au avut experiența unei răpiri, spre a vedea ce se întâmplă în iad, au confirmat această stare de chin pe care omul și-o alege prin neascultare de Dumnezeu, dar cei care vor intra în viața veșnică nu vor fi atinși niciodată de a doua moarte. „...«Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte»” (Apocalipsa 2:11). Chiar dacă nu este plăcut să vorbești sau să te gândești la acel loc de chin, este de folos și necesar pentru că o predare sinceră și o viață de ascultare de Dumnezeu poate preveni pe oricine de la a

merge în acel loc de chin. „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10). În funcție de alegerea făcută, Domnul Isus a spus că fiecare suflet va ajunge ori în această pedeapsă veșnică, ori va merge în viață veșnică. „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Matei 25:46). Oricine am fi, suntem îndreptați spre unul din aceste două locuri veșnice. Ai primit tu viața veșnică sau încă ești îndreptat spre moarte veșnică? Prin credința care vine în urma ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu, care ne face de cunoscut planul de mântuire, poți ceda și renunța la voia și planurile tale, pentru ca voia și planurile Lui bune pentru viața ta să se ducă la îndeplinire.

Dragostea lui Dumnezeu s-a dovedit în jertfa Domnului Isus pe Golgota, dar fiecare la rândul lui poate alege să-L primească cu adevărat ca Stăpân pe Acela în fața căruia până la urmă orice genunchi se va pleca. Dumnezeu ne-a lăsat cu o voință liberă, de aceea omul poate alege să-I refuze oferta de iertare, poate amâna pocăința și predarea, poate asculta numai ce-i convine, poate fi ascultător și răbda doar o parte din viață, și toate aceste stări au același rezultat final trist și anume cel al despărțirii pe veci de Dumnezeu. Domnul Isus ne-a spus că nu mulți, ci puțini vor fi aceia care vor alege să meargă pe acest drum îngust, pentru că cei mai mulți aleg să se lase înșelați de șiretenia șarpelui care-i sugerează omului idei, ca de exemplu aceea că nu este mai rău ca altul sau că pocăința nu este rea, dar este ceva pentru mai târziu. Ceea ce facem cu viața noastră, trăind după Cuvântul cel veșnic, odată ce L-am primit pe Domnul Isus ca Stăpân, adică ca Domn, va fi o dovadă că noi avem această viață veșnică. Este dorința și tactica vrăjmașului de a încerca să ne implice pentru a ne ocupa tot timpul cu lucruri temporare, ca să nu avem timp de cele veșnice, la fel cum se bucură de creștinii care găsesc motiv de ceartă pentru lucruri de nimic și astfel nu mai au timp să se ocupe de cele importante, așa cum este evanghelizarea lumii nemântu-

ite. Este timpul să ne întrebăm: „Am primit noi darul vieții veșnice prin Domnul Isus?” Dacă răspunsul este Da, cât din ceea ce facem are de-a face cu ceea ce va exista veșnic?

Cine nesocotește ce este veșnic, ca de exemplu Cuvântul lui Dumnezeu, se află într-o poziție periculoasă, pentru că cine nu strânge cu Domnul este privit de El ca unul care împrăștie și risipește. „Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:48). Este o judecată rânduită de Dumnezeu (Fapte 17:31) care va măsura și cântări în fața Cuvântului lui Dumnezeu viața oamenilor, iar deciziile luate de Cel Veșnic la această judecată vor fi veșnice (Evrei 6:2). Va avea loc o judecată a celor credincioși, una a celor necredincioși și chiar una a îngerilor, iar deciziile care vor fi luate vor fi veșnice, de aceea să alergăm, dar să alergăm după rânduielile puse în vigoare de Dumnezeu că să nu fim descalificați, ci să avem o răsplătire veșnică din partea Aceluia care ne-a chemat la Slava Sa.

Ceea ce facem odată ce am primit viața veșnică, care este Dumnezeu, trebuie făcut din perspectiva lucrurilor ce vor rămâne veșnic, nu a celor temporare. „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:3, 4). Gândirea cu toate planurile și acțiunile aceluia care pune preț pe viața veșnică sunt legate de gândul veșniciei și nu de pământ, despre care Scriptura ne spune că într-o zi va arde cu tot ce este pe el. Motivul pentru care facem ce este bine în ochii Domnului trebuie să aibă în spate ca forță de motivare dragostea noastră pentru Stăpân și gândul veșniciei, de aceea apostolul Pavel, privind la greutatea vieții veșnice a spus că necazurile de aici nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare (Romani 8:18). Cine are viață veșnică s-a pocăit și s-a lăsat de faptele moarte ale firii, ca apoi efortul să fie îndreptat spre a face voia lui Dumnezeu cu privire la lucrurile ce vor rămâne veșnic. Adevăratul credincios nu doar crede în Domnul Isus, ci trece la

fapte odată ce primește darul vieții veșnice. Este greu și chiar imposibil uneori să comunici unei generații care trăiește pentru ziua de astăzi, pentru a avea astăzi și pentru plăcerea de acum, realități despre veșnicie și importanța de a trăi pentru ce urmează după această viață și care vor rămâne veșnic. De aceea această lucrare de convingere cu privire la ce este important în viață o poate face numai Duhul Sfânt în aceia care nu-l resping sfatul atunci când le trezește mintea sănătoasă. Cei născuți de sus nu doar sunt iertați de vină, ci sunt o făptură nouă în Hristos, care începe să vorbească, să lucreze și să gândească după felul lui Hristos. Ne naștem cu codul genetic corupt, moștenit din Adam, dar prin nașterea de sus, în măsura în care ne lăsăm cârmuiți, umblăm după îndemnurile Duhului care ne învață să trăim viața cu folos veșnic.

Roadă pe care fiecare suflet o face (Matei 7:17-29) îl va identifica înaintea oamenilor și chiar înaintea Stăpânului dacă este un suflet care a primit viața veșnică și trăiește pentru lucrurile care rămân veșnic. După cum rodul pe care un pom îl face identifică pomul ca fiind de un anumit soi, la fel dovada trăirii și a faptelor identifică omul dacă a avut parte de nașterea de sus sau nu. Dacă cineva ridică mâna ca semn că se predă Domnului, lucru care poate fi un bun început sau poate chiar intra în apa botezului, dar continuă să trăiască mai departe în păcat, trăind nu pentru ce este veșnic, ci doar pentru ce este temporar și trecător, predarea lui nu-l ajută la nimic, pentru că nu dă dovadă că a devenit o făptură nouă care iubește ceea ce iubește și Domnul.

Când doi tineri se căsătoresc, nu doar trec prin ceremonialul căsătoriei, ca apoi fiecare să plece în treaba lui, ci încep o viață împreună. La fel este și cu acela care-L primește pe Domnul Isus și trăiește zi de zi în prezența Lui, El fiind Acela care prin răscumpărare are dreptul de a lua deciziile pentru viața noastră. Când ești pătruns de dragostea Lui și înțelegi cât de mult L-a costat ca să-ți poată da iertarea, voia Lui îți este lege, dar nu povară, și împlinirea ei îți dă bucurie și un simț al împlinirii. Au

fost și mai sunt cazuri în care cei chemați la mântuire prin credința în Domnul Isus au știut că această decizie îi va costa chiar viața pământească și totuși au făcut acest pas pentru că au înțeles puțin din ce înseamnă viața veșnică și au prețuit-o mai mult decât această viață care și așa este trecătoare. „... «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige totă lumea, dacă își pierde sufletul?» (Marcu 8:34-36). Această lepădare de noi înșine face parte din prețul ascultării de El, când primim darul vieții veșnice, dar mulți ar vrea ca voia lor să fie făcută în viața lor și în același timp să aibă și viața veșnică, dar Domnul Isus ne-a spus că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.

Copilul Domnului este un rob din dragoste al lui Hristos, care lucrează și ostenește pentru ce se vede cu ochii credinței, dar care rămâne veșnic și lumea de multe ori socotește aceasta o nebunie, pe când lumea se luptă să stoarcă puțină plăcere și satisfacție din ceea ce îi poate da lucrurile care se văd și care trec odată cu întrebuințarea lor. În acest fel unii sunt robi ai neprihănirii, iar ceilalți sunt robi ai păcatului. În funcție de alegerea fiecăruia, unii au ca destinație veșnică cerul, iar alții iazul de foc care arde cu pucioasă. Fiecare suflet alege pentru el din care categorie vrea să facă parte. apostolul Pavel a scris că în zilele de pe urmă va fi greu să fii cu adevărat un copil al Domnului și el enumeră trăsăturile omului vechi, care uneori se folosește de numele de creștin. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele“ (2 Timotei 3:1).

Nu poți fi mântuit fără să-L ai pe Domnul Isus care este Viața veșnică și nu există copil al Domnului căruia să nu i se dea o cruce de dus și cel puțin un talant de pus în negoț, de aceea privind la veșnicie și la felul cum ne facem datoria de ispravnici este de folos să ne cercetăm trăirea și motivul pentru care facem ceea ce facem, pentru că ele vor fi verificate de stăpân potrivit nu

cu ideile noastre, ci potrivit cu adevărul (Romani 2:2). Ai tu viață veșnică prin Domnul Isus Hristos? Până unde ești hotărât să plătești prețul ascultării de El pentru a fi găsit credincios în cântarul Lui? „...Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). Această promisiune, făcută de Acela care nu poate să mintă a fost îndeajuns pentru milioane de suflete care au fost omorâte pentru credința lor în Domnul Isus. Este această promisiune îndeajuns pentru tine, sau este ascultarea și dragostea ta pentru El condiționată? Lasă gândul veșniciei să te motiveze în a te dăruia cu totul Domnului Isus, încât El să dipună de tot ce ai și de tot ce poți să faci bine, ca astfel să te bucuri într-o zi de răsplătirile veșnice ale lui Dumnezeu.

Cât timp suntem în trup trebuie să ducem o luptă duhovnicească pe care o putem birui numai cu armele luminii. Este o luptă a influențelor străine care nu se mulțumesc să fie doar în școli, ci caută să pătrundă sub pretextul libertății, al toleranței și al noului, în casele credincioșilor și chiar în biserici. Învățăături false și un har ieftin, care nu te costă nimic, este ceva ce întâlnim a fi vestit tot mai mult între oameni, dar principiile și Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată, chiar dacă aceia care umblă după ieftin sunt mult mai mulți ca și aceia care vor să plătească prețul ascultării de Hristos pentru a fi veșnic împreună cu El. „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Matei 24:13). Orice creștin și indiferent de care denominațiune ar alege cineva să spună că aparține, Dumnezeu nu-L va lăsa în Împărăția Lui pe acela care are ca tată pe cel Mincinos și are purtarea Lui, de aceea este util să ne verificăm prioritățile și scopurile spre a fi siguri că trăim mânați de gândul vieții veșnice împreună cu Dumnezeu, care este Sfânt și vrea ca și noi să trăim în sfințenie, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău.

Cine va fi găsit că are natura și felul șarpelui vechi va merge spre a fi veșnic acolo unde va fi șarpele vechi, iar cine prin pocăință alege să îmbrace natura cea nouă a omului nou va ajunge să aibă viață veșnică împreună cu Acela care prin suferință și

moarte de cruce a făcut posibil ca omul să fie răscumpărat și împăcat cu Dumnezeu-Tatăl. Cine vrea să aibă viață veșnică trebuie să-L lase pe Dumnezeu să stabilească ce este important și ce este adevărat, demn de urmat, pentru că omul are tendința să-și facă adevărul lui și chiar atunci când citește Scriptura are tendința să creadă și să insiste asupra a ceea ce îi convine. A-L iubi pe Domnul Isus nu constă în a spune: „Doamne, Doamne“, ci înseamnă a-L face voia, prin a trăi pentru El și Împărăția Lui veșnică, care ne va include și pe noi în ea.

Motivul faptelor bune și al sacrificiului nostru pentru lucrarea Lui trebuie să corespundă cu împlinirea dorințelor Aceluia care nu Se va lăsa să rămână dator nimănui, ci, începând de la un pahar de apă dat în Numele Lui, va răsplăti fiecăruia osteneala. „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți“ (Evrei 6:10). Când Duhul Sfânt ne schimbă în fapte noi, numele noastre sunt scrise în cartea vieții, dar din cuvintele Domnului Isus reiese clar că unora ajung să li se șteargă numele (Apocalipsa 3:5), la fel cum pomul care an după an nu rodește este tăiat și după cum mlădița neroditoare este tăiată și arsă dovedește cât de falsă este învățătura care se răspândește cu tot mai mult succes și care spune că odată ce ai primit mântuirea, orice ai face, ești tot mântuit (Evrei 6:4-6).

Odată ce venim la mântuire nu înseamnă că șarpele nu va încerca să ne vândă marfa lui, ci studiind slăbiciunea specifică a fiecărui om îi va oferi fiecăruia ceea ce vede că-l atrage. Dacă poftele lumești te scârbesc, el nu se va sfii să-ți ofere mândria spirituală sau să te facă să uiți cât de mult l-ai ofensat pe Dumnezeu păcatul de care te-a iertat și faptul că nu l-ai iertat pe acela care ți-a greșit. Locul de siguranță este numai în Hristos, pentru că atunci când Îl ai pe El din plin ești mulțumit și fericit, așa că cel viclean nu-ți poate oferi nimic care să te intereseze, așa după cum într-un vas plin nu mai ai ce pune. „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați

fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin“ (Iuda 1:24, 25). Domnul Isus poate și vrea să ne păzească, pentru că biruința noastră va fi și biruința Lui, pentru că fiecare suflet mântuit înseamnă o valorificare a sacrificiului Său la Golgota, însă avem voință liberă pentru a sluji și iubi pe cine vrem.

O frică sfântă și o dragoste adevărată pentru Acela care a murit pentru noi ne va ține în Cuvânt și departe de pericolul prăpăstiilor sufletești. Când stai departe de păcat nu mai ai o frică rea de Dumnezeu ca Adam, care s-a ascuns de El, ci vei fi la fel ca Noe, care cuprins de o teamă sfântă (Evrei 11:7) a intrat în ascultare de El, având o părtășie mult dorită, împreună cu El, în același timp. Cei care dau înapoi nu se hotărăsc într-o zi să-și nenorocească sufletul, ci treptat înlocuiesc autoritatea lui Dumnezeu în viața lor cu autoritatea lor și în același timp continuă să spună că Îl iubesc pe Domnul, continuând să meargă la casa de rugăciune și să cânte laudele Domnului.

Dumnezeu prin Sfânta Scriptură îi face de cunoscut omului mai multe lucruri despre iad decât despre cer, pentru a-l ajuta să aibă o frică sănătoasă de păcat, la fel cum a făcut și cu israeliții. „Moise a zis poporului: «Nu vă spăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuți»“ (Exodul 20:20). Așa cum ucenicii Domnului au fost recunoscuți de cei din jur că au umblat cu Isus, trebuie să fim recunoscuți și noi ca unii care avem viața veșnică, adică pe Domnul Isus ca Domn al vieții noastre. Este important, ca așa cum un radio prinde unde emise pe o anumită frecvență din aer, să prinzi în rugăciune dorința Lui de bine pentru sufletul tău și să lași ca în viața ta aceste gânduri de sus să devină fapte făcute din dragoste pentru sufletele oamenilor. Iubindu-i pe aceia pe care îi vezi, vei dovedi că-L iubești pe Acela pe care nu-L vezi decât prin credință. Fiecare credincios are o

sferă de influență binefăcătoare în jurul lui prin lumina pe care o emană în jur și prin mireasma mântuirii pe care o răspândește și cu care într-o zi va trece din viața aceasta la o deplină viață veșnică.

Orice număr împărțit la infinit este zero, și oricât de mult ai trăi pe pământ în comparație cu veșnicia este în termeni matematici egal cu zero. Totuși în viața aceasta, care este doar o clipă, putem alege să primim și să păstrăm darul vieții veșnice acceptând darul mântuirii prin Domnul Isus. Trăind o viață în ascultare de Dumnezeu, lăsându-ne mișcați și motivați de gândul veșniciei, știm că vom fi răsplătiți după ceea ce am făcut după voia Lui, nu după cum am făcut ceea ce am vrut noi să facem. Vrei să ai viață veșnică împreună cu Domnul Isus? Fii gata să plătești oricât te-ar costa aceasta, pentru că într-o zi, când vei vedea răsplătirile celor credincioși, sigur vei spune că s-a meritat. Caută Împărăția Lui întâi de toate, iar El nu te va lăsa să duci lipsă nici de ce ai nevoie pentru această viață. „Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui“ (Isaia 3:10).

Dacă te găsești legat de obiceiuri și lucrări care promovează dorințele firii, astăzi poți lua o hotărâre care rupe aceste legături ce te leagă de pământ și te ajută să-ți poți dedica cu adevărat viața Domnului Isus, pentru ca în veșnicia în care vom intra în curând să poți primi locul pe care Dumnezeu dorește să ți-l dea în ierarhia Împărăției Sale veșnice. „Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu“ (Fapte 20:24). Alege să trăiești pentru viața veșnică și nu vei fi dezamăgit!

Amin

3

ÎNTOARCEREA CELOR DIN EFES LA DOMNUL

„Mulți din cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră. Și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, și-au adus cărțile, și le-au ars, înaintea tuturor: prețul lor s-a socotit la cincizeci mii de arginți.“ Faptele Apostolilor 19:18, 19

Carte a Faptele Apostolilor ne face de cunoscut felul în care prima generație de creștini, îmbrăcați în puterea Duhului Sfânt, primită la Rusalii, și-au desfășurat activitatea de evanghelizare în primii 30 de ani ai începutului credinței creștine. De-a lungul anilor au putut fi observate familii care au avut afaceri de familie care s-au transmis din tată în fiu, de la o generație la alta. În Japonia există o familie renumită care se ocupă cu zidirea templelor. În statul Virginia a fost o familie care pentru mult timp a controlat majoritatea afacerilor de tutun. Dumnezeu are și El o afacere, și anume: El se ocupă de siguranța eternă a sufletelor și oricine devine parte din familia Lui este chemat să participe la această afacere a Tatălui ceresc prin a duce în lume Vestea Bună a Evangheliei, așa cum vedem că au făcut creștinii din prima eră creștină. Aceia care intră în afacerea Tatălui, supunându-se de bună voie conducerii Duhului Sfânt, știu că ei trebuie să comunice corect și clar principiile Împărăției lui Dumnezeu, îndrumând sufletele spre țara unde soarele nu apune, unde cei credincioși chemării cerești își adună comori nestricăcioase și unde este Acela pe care-L iubesc și care i-a iubit întâi.

Primii creștini au lucrat cu multă dăruire în afacerea Tatălui lor, știind că fiecare suflet pe care-l cheamă și vine la mântuire

adaugă la comoara lui Dumnezeu, și acest fapt produce o mare bucurie Tatălui lor. Cum s-au întors cei din Efes la Domnul? Un om cu numele de Pavel, numit de Domnul Isus „vas ales” (Fapte 9:15), a fost ascultător chemării cerești și le-a vestit pe Hristos crucificat și înviat din morți. Primii creștini împreună cu acei apostoli minunați au lucrat cu dăruire până la sacrificiu, pentru ca bucuria Tatălui lor de a vedea sufletele venind la mântuire să devină bucuria lor, iar durerea Lui pentru orice suflet pierdut a devenit și durerea lor.

Ei au înțeles că a fi creștin nu înseamnă a avea o poziție de spectator, ca și cei care urmăresc un eveniment sportiv, ci a fi creștin înseamnă a lupta personal împotriva întunericului, căutând să aducă câștig Împărăției lui Dumnezeu. Majoritatea creștinilor sunt de acord că aceasta afacere a Tatălui de a aduce suflete la mântuire trebuie făcută, dar totuși mai puțin de 25% din ei se implică în ea. Această situație îi pun într-o poziție periculoasă, pentru că aceia care nu stâng cu El sunt considerați a fi dintre aceia care risipesc. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Matei 12:30). A strânge împreună cu El înseamnă a nu rămâne doar un consumator în casa de rugăciune, ci înseamnă a avea o activitate care să aducă câștig lui Hristos în afara bisericii, pentru că nu există stare de neutralitate înaintea lui Dumnezeu când este vorba de activitatea noastră.

Cum se vor întoarce cei nemântuiți din jurul nostru la Domnul? Prin a fi și noi ascultători de Domnul Isus, prin a ne duce la îndeplinire mandatul de a vesti Evanghelia Împărăției Lui (Matei 28:19, 20). Cartea Faptelor este numită de unii a cincea evanghelie, pentru că cele patru evanghelii parcă se toarnă ca printr-o pâlnie duhovnicească în faptele primilor creștini, care L-au luat în serios pe Dumnezeu și uneori cu riscul vieții lor au făcut cunoscut lumii Vestea Bună a mântuirii. Dacă noi am fi ales cine ce slujbă să facă, probabil că unii i-am fi dat lui Pavel slujba de a-L vesti pe Hristos celor din neamul lui, fiindcă cunoștea mai bine Legea, iar lui Petru unii i-am fi dat să vestească mai mult în

afara Ierusalimului. Însă Dumnezeu alege și dă slujbele după planurile și gândurile Lui, care sunt diferite de ale noastre.

Mesajul Evangheliei rostit de apostolul Pavel a zguduit cetatea Efesului, și Duhul Sfânt a despietrit multe inimi care au luat hotărârea de a părăsi întunericul și de a veni la Lumina Lumii care este Domnul Isus. Pocăința vrăjitorilor din Efes a fost reală și nu a constat doar în vorbe, deoarece a dus la o schimbare în viața lor, chiar dacă această schimbare le-a cerut să se despartă de niște valori pământești, așa cum au fost cărțile lor de vrăjitorie, care îi lega de vechiul stăpân. Se estimează că acele cărți valorau mai mult decât câștiga un om muncind normal toată viața lui, și totuși le-au distrus pentru că au considerat iertarea care li se oferea în meritul jertfei Domnului Isus mult mai de preț. Sunt multe prăpăstiile spirituale spre care îndrumă Satana oamenii, dar în cazul celor din Efes vedem că Dumnezeu a chemat la mântuire prin apostolul Pavel pe cei căzuți în prăpastia puterii ocultului, care înseamnă puterile ascunse ale întunericului.

„Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfinți” (Fapte 26:17, 18). Când inima vrăjitorilor a fost pătrunsă de Cuvântul Evangheliei rostit de apostolul Pavel aceștia s-au pocăit și au ars acele cărți, chiar dacă până atunci acea îndeletnicire bănoasă, dar păcătoasă, a vrăjitorilor era modul prin care ei își căutau existența. Ei au părăsit practicile oculte când au înțeles că acestea nu se vor asocia niciodată cu credința în Dumnezeul cel adevărat, după cum lumina nu se asociază cu întunericul. Ei au înțeles că nu pot sluji la doi stăpâni. Când au aflat că Dumnezeu nu permite asocierea cu lucrarea duhurilor necurate, care-i afectează pe cei ce le practică cu influența lor până la stările în care intră în stăpânirea lor, au distrus acele cărți de vrăjitorie (Deuteronom 18:9-13). Practicile oculte, oricât de nevinovate ar părea la început, deschid ușa duhurilor

necurate care, fără să aștepte multe invitații, i-au în controlul influenței lor satanice viețile acelor care practică astfel de ritualuri numite de Dumnezeu „urâciuni“.

Puterile întunericului sunt reale și astăzi. Deși sunt limitate, ele pot distruge viața oamenilor care prin neascultare de Dumnezeu dau prilej și drepturi unor astfel de duhuri rele (Matei 17:21). Unii oameni spun că nu există astfel de duhuri, iar alții merg la cealaltă extremă și se lasă obsedați de gânduri care îi umplu de frică cu privire la aceste puteri reale ale ocultului. Noi nu ne luăm teologia de la demoni, ci din Sfânta Scriptură care este Cuvântul inspirat a lui Dumnezeu și pentru că Scriptura ne învață că existența acestor duhuri este reală, este bine să știm cum să procedăm când ele ne taie calea. Nu avem cum să evităm conflictul cu aceste duhuri necurate întotdeauna, de aceea este bine să știm cum să le recunoaștem când sunt în acțiune, cum să ne apărăm, iar în caz că suntem chemați la această slujbă trebuie să știm cum să-i ajutăm pe aceia care datorită păcatului îngăduit în viața lor cad victime acestor duhuri.

Conflictul cu care vom fi provocați cel mai des de către aceste duhuri necurate este acela de a păcătui, pentru că până când nu mușcăm momeala ce ne-o oferă prin păcat ele nu au nicio putere asupra noastră. Domnul Isus i-a eliberat pe cei apăsați de duhuri necurate, iar aceia care sunt copiii Lui și lucrează sub autoritatea lui Dumnezeu au primit și ei această putere. „Cei chinuiți de duhuri necurate, erau vindecați“ (Luca 6:18). După cum omul care păcătuiește deschide uși duhurilor necurate, acela care trăiește în lumina curată a sfințeniei primește putere împotriva acestor duhuri necurate asupra cărora are autoritate în puterea sângelui Domnului Isus, așa cum au avut și primii ucenici ai Domnului Isus. De aceea trebuie să alegem să rămânem tari prin a ne feri de orice ni se pare rău. „...să nu dați prilej diavolului“ (Efeseni 4:27).

Fie că unii cred sau nu cred, există o lume spirituală cu ființe spirituale bune și rele, care afectează lumea noastră fizică văzută

cu ochii noștri. În lumea spirituală există îngerii lui Dumnezeu care duc la îndeplinirea poruncile Lui, dar mai există și duhuri necurate care duc la îndeplinire, în măsura în care li se permite, poruncile potrivnicului lui Dumnezeu, care a fost odată un heruvim cu numele de Lucifer. Aceste duhuri necurate care bântuie în văzduh sunt îngeri căzuți împreună cu Lucifer (Apocalipsa 12:4) și pentru un timp li s-a îngăduit o libertate și o putere limitată. Aceste duhuri necurate lucrează mai întâi prin apăsare, apoi cel care nu se apără ajunge la starea de obsedare, ca apoi să ajungă în cea mai gravă situație, și anume aceia de a fi posedat de acele duhuri.

Este important să știm că duhurile necurate au recunoscut divinitatea și autoritatea Domnului Isus când umbla pe pământ (Marcu 1:27). Ele nu suportă prezența luminii adusă de Duhul Sfânt și a puterii sângelui Domnului Isus care este și arma credinciosului. „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apocalipsa 12:11). Duhurile sunt pline de frică pentru că știu ce le așteaptă și ele trebuie să cedeze în fața autorității Domnului Isus. „... Ai venit să ne pierzi?...“ (Marcu 1:24). Cât timp rămânem în Hristos noi suntem mai tari și fiind proprietatea Aceluia care Și-a dat viața pentru noi suntem păziți de puterea Lui prin credință. „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință...“ (1 Petru 1:5). Credinciosul care cunoaște Scriptura știe și poate folosi prin proclamare arma sângelui Domnului Isus cât timp rămâne în Hristos, ducând o viață de post și rugăciune, fără de care nu există biruință spirituală împotriva uneltirilor și dominației diavolului (Marcu 9:29).

Satana și duhurile lui vor să nimicească și să omoare, pentru că așa cum ne-a spus Domnul Isus el a fost de la început ucigaș, dar Domnul Isus a venit ca să dea viață și să nimicească lucrările întunericului. Cu cât minciunile sunt mai aproape de adevăr cu atât sunt mai periculoase și Satana este specialist nu doar în a încerca să imite unele din lucrările lui Dumnezeu până la un loc,

cu scopul ca apoi să le defăimeze, dar el știe și câtă minciună să amestece cu adevărul încât să nu trezească suspiciuni. „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos“ (2 Corinteni 11:3). Minciunile șarpelui se ocupă de lucruri mari, ca de exemplu cum gândim despre Dumnezeu. De exemplu când știe că nu-ți poate vinde minciuna că Dumnezeu nu există, vrea să te facă să crezi că Dumnezeu este rău și mult prea sever, la fel cum a făcut cu cei din Eden. Cel strâmb arătându-ți necazurile prin care treci vrea să crezi că Dumnezeu nu vrea să fii fericit și îți va sugera că El nu este neapărat bun. El, prin astfel de gânduri negative, caută să te convingă că nu poți să ai încredere în Dumnezeu.

Suntem în mijlocul unui război spiritual și este necesar să cunoaștem bine cine este vrăjmașul. El este în spatele avorturilor și a celorlalte crime; este în spatele regizorilor care produc filme ce mânjesc mintea oamenilor și îi provoacă la a comite acele păcate și tot felul de alte destrăbălări. Prin aceste duhuri necurate Satana este în spatele celor ce luptă împotriva Scripturii, în spatele potopului de religii care se pretind că îndreaptă omul spre Dumnezeu și în spatele corupției, începând de la domeniul politic și până la cel religios. Satana, potrivnicul lui Dumnezeu, care a fost creat de Dumnezeu nu ca Satana, ci ca Lucifer, dar în care atunci când a fost încercat s-a găsit nelegiuire sub forma păcatului de mândrie.

Dumnezeu a făcut nu numai omul, ci și îngerii capabili de a alege între neprihănire și fărădelege, iar o parte din ei au căzut la acest examen și ca urmare a pierderii vredniciei lor au fost alungați afară din cer, la fel cum primii oameni, amăgiți de cel viclean, au comis fărădelegea și au fost alungați din Eden. Dumnezeu are un plan care include și folosirea lui Satana, pentru o vreme, când sentința de a merge la pierzare veșnică, care a fost rostită împotriva lui, va fi dusă la îndeplinire. Cui slujești? Depinde de ce spune viața ta, pentru că nu doar cuvintele, ci și

faptele spun că slujim la unul din cei doi stăpâni. Cei care Îl au ca stăpân pe Lucifer spun: „Nu voia Ta, ci voia mea!“ Aceia care Îl au ca Stăpân pe Fiul lui Dumnezeu îi seamănă Lui și spun: „Nu voia mea, ci voia Ta Doamne să se facă în viața mea!“ Când am primit mântuirea am fost înrolați într-o armată mobilizată în plin conflict cu vrăjmașul sufletului nostru, care nu acceptă ideea că ne-a pierdut ca slujitori, și în mândria lui de doborător de suflete încercă să ne cucerească din nou.

Satana este stăpânul acestei lumi despre care Scriptura spune că zace în cel rău. El este stăpânul acelor care îndeplinesc voia lui, așa cum ne-a spus și Domnul Isus. „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...“ (Ioan 8:44). El conduce cu ajutorul stăpânirilor duhurilor din văzduh (Efeseni 6:12) prin care controlează oameni și chiar țări, dar el are această putere doar pentru încă puțină vreme. Vrăjmașul are o ambiție grozavă și un plan după care acționează în răzvrătire față de Dumnezeu. Deși umblă cu șiretenii și lațuri ascunse, a fost biruit de mulți, dar a și biruit pe mulți și aceasta după cum fiecare a ales să lupte singur sau depinzând și ascultând de Dumnezeu.

Scopul lui este să aducă omul să spună că ce este rău este bun, cum a făcut cu cei din Eden, sau să-i facă să spună că ce este bun este rău și folosind un amalgam de adevăr și minciună, oferind o cale mai largă și mai ușoară îl aduce pe cel ce nu veghează să nu mai poată deosebi ce-i sfânt de ceea ce nu-i sfânt. Apar tot mai multe cărți despre astrologie, putere demonică, horoscop, vrăjitorie și alte unelte ale ocultului care-i atrag pe cei doritori de senzații tari, ajungând apoi victime a unor influențe și puteri străine de care nu mai pot scăpa singuri niciodată. Vrăjitorii din Efes când au auzit mesajul Evangheliei s-au întors la Domnul și au fost eliberați de astfel de puteri ale întunericului. Mesajul lui Pavel a fost acela că există un singur Dumnezeu adevărat, care Și-a trimis Fiul să moară o moarte înlocuitoare pentru cei păcătoși și, spre deosebire de orice auziseră cei din Efes până atunci, li s-a spus că Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus din morți. Din

cuvintele lui Pavel au înțeles felul în care a avut loc transferul de vinovăție și au primit oferta de împăcare a lor cu Dumnezeu prin a cere și primi iertarea Lui în meritul jertfei Fiului lui Dumnezeu.

Milioane de suflete au avut această experiență binecuvântată când prin pocăință au scăpat de vina lor și au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Este o experiență despre care mulți mărturisesc ca fiind o zi în viața lor când au început să trăiască cu adevărat, pentru că viața lor s-a schimbat dinăuntru înspre exterior. Nașterea din nou care duce la o viață schimbată trăită pentru Dumnezeu, așa cum a fost și în cazul vrăjitorilor din Efes, nu este doar o noțiune teoretică sau o lucrare de lozincă, pentru că această regenerare se simte și se vede, deoarece în cel născut din nou începe să trăiască, să miște, să gândească o faptură nouă. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă...” (2 Corinteni 5:17).

Fără excepție, dacă vrem să intrăm în Împărăția Cerurilor, așa cum i-a spus Domnul Isus lui Nicodim (Ioan 3:3), trebuie să ne naștem din nou, pentru că El cere acest lucru. Când primim prin credință ceea ce a făcut El pentru noi la Golgota și ne predăm viața Domnului Isus ne pocăim, luând hotărârea de a părăsi păcatul, și în acele clipe Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu inițiază la viață făptura cea nouă în noi. Nașterea din nou este ceea ce face El și ceea ce dă El atunci când ne pocăim cu adevărat, nu ceea ce facem noi. Când Domnul Isus spune: „...«Trebuie să vă nașteți din nou»” (Ioan 3:7). El numește această experiență ca fiind condiția de a intra în cer. Aceia care aleg să se pocăiască și să aibă această experiență desfășurată în noi de Duhul Sfânt este iertat, pentru că i se atribuie meritele neprihănirii lui Hristos și numele îi este scris în cartea vieții, aceasta dându-i dreptul de rezidență în cetatea Noului Ierusalim. „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21:27).

Cum s-au întors cei din Efes la Domnul? Prin a asculta vestea bună a Evangheliei care i-a dus la o pocăință adevărată, prin care

Duhul Sfânt i-a născut din nou. Ei au dat dovadă de o pocăință autentică care le-a schimbat viața din temelie, începând cu a lepăda ca pe un gunoi orice lucru și obicei, indiferent de valoare materială, care ar fi putut sta între ei și Domnul Isus. Dacă undeva în alte sfere ar avea astăzi loc o conversație între Dumnezeu și Lucifer, așa cum au discutat odată despre Iov, care dintre cei doi s-ar putea lăuda cu tine că-i slujești? Fariseul din pilda rostită de Domnul Isus (Matei 18:9-14) era sigur că Dumnezeu ar fi fost Acela care se lăuda cu viața lui, dar adevărul era altul și acesta ne aduce aminte că inima noastră ne poate înșela.

Lumea care zace în cel rău și iubește păcatul spune uneori că nu este rău să ai și ceva religie, deși majoritatea celor din lume privesc cu dispreț la creștinul adevărat, considerând că religia este o proptea sau o cârjă pentru cei mai slabi de inimă sau pentru cei neputincioși de-a face ceea ce ei socotesc a fi important. De fapt, o cârjă nu este rea pentru un handicapat, iar noi toți ne-am născut cu un handicap numit păcat și am fost toți lipsiți de slava lui Dumnezeu. Rând pe rând, fiecare om în viața lui are cel puțin o ocazie când este expus la lumina Evangheliei și are oportunitatea de a fi cinstit cu el însuși și cu Dumnezeu prin a se recunoaște că este falimentar spiritual ca astfel să primească prin har darul mântuirii.

Când ne pocăim și primim iertarea, Duhul Sfânt ne duce la starea de a fi săraci în duh, care este începutul fericirii în inima omului. Este o stare în care-ți vezi neputința de a ajunge cu puterea ta la starea cerută de El și depinzi de ceea ce a făcut și face El pentru tine. Înseamnă a trece de la: „Eu nu sunt mai rău ca altul”, „Eu nu fac rău nimănui” sau „Mă descurc eu” la a spune: „Depind de Dumnezeu și împlinirea dorințelor mele depind de Domnul Isus care a murit pentru mine”. Dacă ai să cauți să te întorci la Dumnezeu, ca cei din Efes, se poate că uneori lumea îți va spune să nu fii extremist, adică să fii cu toți și cu nimeni, însă dacă ai ales calea de a fi căldicel, pentru că atunci poți fi și cu ce-i bun și cu ce-i rău, putându-ți permite și una și alta, dar Dumnezeul nos-

tru este un Dumnezeu gelos care vrea tot sau nimic. Când Dumnezeu nu ți-e Tată, iar Hristos nu îți este Mântuitor, diavolul ți-e stăpân, dar când Domnul Isus îți este Domn vrăjmașul îți este un potrivnic pe care-l poți birui, împotrivindu-te lui tare prin credință, refuzându-i ofertele prin care te provoacă.

Mântuirea este cea mai mare nevoie a ta și dacă o ceri Domnului Isus, El este gata să ți-o dea. Este important să faci acest pas, pentru că fără de pasul pocăinței nu poți deveni o făptură de care Lui să-i placă. Lui nu-i place de noi până când nu suntem iertați și curățiți de vină, și dacă Lui nu-i place de noi nu contează cui i-ar place, pentru că suntem tot pierduți. Dacă, la fel ca cei din Efes, vei lua hotărârea de a scoate din viața ta tot ce Dumnezeu numește păcat, El este gata să te primească și ca Stăpân să se îngrijească de nevoile tale.

Când vei simți bucuria mântuirii, ca cei din Efes, îți vei cotobăi casa și chiar gândurile ca să scoți afară orice L-ar putea întrista pe Duhul Sfânt. El îți va lua simțul de vină și-ți va vindeca mintea de orice remușcări ale trecutului, ca apoi să-ți dea puterea de a trăi o viață disciplinară prin credință, fără de care nu poți crește. Dacă până astăzi nu ai primit darul mântuirii, ce trebuie să faci ca să-l primești asemenea celor din Efes? Trebuie să te pocăiești ca să fii născut din nou, apoi să-L urmezi pe Domnul Isus după Scripturi. Tâlharul s-a pocăit pe cruce, vrăjitorii din Efes s-au pocăit la cuvântarea apostolului Pavel, famenul etiopian s-a pocăit în pustie, temnicerul din Filipi s-a pocăit în temnița pe care o conducea, și pocăința ta poate avea loc în Casa de rugăciune sau chiar acasă, acolo unde îți pleci genunchii înaintea Domnului Isus, cerându-i ca El să te ierte de orice vină și să devină Domnul și Mântuitorul tău. Cheamă-L sincer în inima ta și El, care nu numai că e Sfânt, ci și Bun, va veni și-ți va da mântuirea.

Amin

4

PENTRU CINE TRĂIEȘTI?

„Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.”

Romani 6:10

Ori de câte ori deschidem Cuvântul Scripturii avem oportunitatea nu doar să-L cercetăm, ci să fim și noi cercetați de Cuvântul viu, dat prin inspirație divină oamenilor făcuți destoinici de către Dumnezeu. Deși Cuvântul Scripturii nu are întotdeauna ca cel mai înalt scop intenția de a fi un mesaj plăcut urechilor, totuși, El întotdeauna poate produce o apropiere de Dumnezeu; poate mișca chiar o inimă împietrită; poate da direcție bună unui suflet care s-a rătăcit de pe calea cea dreaptă și poate produce o cercetare sfântă, care în urma pocăinței lasă pace și bucurie în suflet. Dacă urmezi un curs la un colegiu și vrei ca acel efort să fie validat, trebuie să iei o notă de trecere. După cum doar scurgerea timpului de la începutul trimestrului până la sfârșit nu-ți garantează o notă bună, deoarece este nevoie să depui un efort academic, tot așa scurgerea unei zile sau chiar a unui an nu este validat în mod automat ca fiind trăit pentru Dumnezeu.

Dacă pe pământ oamenii au o carte de muncă prin care li se recunosc anii muncii, pentru ca apoi având în vedere acești ani să li se stabilească o pensie, trebuie să știm că și Dumnezeu ține seama de munca noastră în via Lui, având în vedere toate oportunitățile pe care El le pune în calea noastră, în zilele vieții noastre pe pământ (Psalmul 139:16). Experiența israeliților scoși de

Dumnezeu de sub robia lui Faraon este un bun exemplu a felului în care cineva scăpat din robia păcatului își poate totuși risipi o bună parte a vieții, în loc să trăiască cu folos maxim pentru Dumnezeu. Prin decizii greșite Israelul a risipit timp care pentru noi oamenii este un bun limitat și în acest mod și-au risipit parte din viața lor. Odată ieșiți din Egipt și ajunși la Horeb, unde au primit Legea, în vreo 11 zile (Deuteronom 1:2) au ajuns la Cades-Barnea (Seir-Petra) care era o poartă a Canaanului promis, dar pentru necredința și cărtirea din inima lor rătăcită nu au intrat în Canaan, ci au continuat să rătăcească prin pustie zeci de ani până când Domnul le-a spus: „Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta...” (Deuteronom 2:3).

Pentru a ne număra bine zilele, așa cum ne învață robul lui Dumnezeu Moise (Psalmul 90:12), este necesar să privim la începutul vieții noastre spirituale, când prin nașterea din nou am pășit pe drumul îngust care duce la casa Tatălui și privind la acest început marcat de o zi a pocăinței să vedem cât am parcurs din traseul ales de Dumnezeu pentru viața noastră. Urmând cursul trasat de Cel Divin, având ca și Călăuză Duhul Sfânt, la clipe de mare încercare sau de mari biruințe, va trebui să ne aducem mereu aminte că traseul nu este destinația finală, pentru ca astfel să nu disperăm când suntem în necaz și să nu ne alipim de cele pământești când avem reușite.

Indiferent cât de imuni s-ar crede unii, alipirea de lucrurile acestui pământ a fost și rămâne unul din cele mai mari pericole pentru credinciosul care a avut o zi în viața lui când a spus că și-a predat viața Domnului. Un om, după ce a suferit un zbucium îndelungat înăuntrul lui s-a dus la pastor și i-a spus că are o mare problemă. I-a spus pastorului că a fost o vreme când a avut în contul bancar 5.000 de dolari și era un creștin care se bucura de pace, dar acum a ajuns să aibă 500.000 de dolari în cont și se simte ca un rob, pentru că mereu trebuie să se îngrijească de bani, să-i investească și să-i sporească. Pastorul i-a spus că problema lui poate fi rezolvată ușor prin a scrie un CEC pentru lucrarea

Domnului cu suma de 495.000 dolari. Săracul creștin, ajuns rob al lucrurilor materiale, a spus că nu este chiar așa de ușor pentru că banii lui exercită asupra lui o putere asemenea electricității, care nu-i dă drumul și cu cât are mai mulți cu atât strânsoarea lor asupra lui devine tot mai puternică.

Apostolul Pavel care a avut curajul de a ne invita să pășim pe urmele lui (1 Corinteni 4:16; 11:1) încât și el călca pe ale lui Hristos, ne oferă un alt model de viață pentru că era legat cu un alt fel de legături, care-L țineau cu ochii ațintiți spre o răsplată dincolo de această lume și viață, unde își aduna comori. El nu s-a lăudat cu școala renumită la care a studiat, cu cetățenia română care era de mare valoare, cu faptul că a fost răpit la al treilea cer și a văzut lucruri de nedescris, că a plantat biserici pe unde a călătorit și a câștigat suflete ce se bucurau mai mult de faptul că erau robi ai lui Isus Hristos și ca rob din dragoste a Domnului avea ca prioritate să fie găsit în Hristos. Parcă privindu-și cartea de muncă, a spus că a considerat tot ce a făcut și a câștigat înainte de a fi în Hristos ca o pierdere sau chiar ca și un gunoi, pentru că a știut că numărătoarea bună a zilelor lui a început numai după ce L-a cunoscut pe Hristos și puterea învierii Lui.

Scriptura ne spune că pe vremea lui Set au început oamenii să cheme Numele Domnului (Genesa 4:26) și acea vreme din viața acelor oameni a fost începutul unor vremuri sau ani recunoscuți de Dumnezeu ca fiind ani numărați bine și trăiți cu folos. Pentru neamul de israeliți care au fost robi în Egipt, viața spirituală de popor liber a început cu primul Paște (Exod 12:12). Pentru noi oamenii, care suntem în viață astăzi, viața spirituală a început în ziua când prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, la îndemnul și prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt înăuntrul nostru, ne-am pocăit și prin credința în Dumnezeu am devenit făpturi noi și vii în Hristos Isus. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:11). Ziua predării noastre cu tot ce suntem lui Dumnezeu este ziua când din morți, în duhul nostru, am devenit

vii și din firești am devenit duhovnicești. Este ziua când în ceruri ni s-a deschis o carte de muncă în care cu multă precizie este notată munca noastră în slujba noului Stăpân. Din acea zi începem să umblăm în faptele bune pregătite pentru noi. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10).

Primii creștini, care au fost gata de sacrificiu suprem, au înțeles foarte bine, și bine va fi și de sufletul nostru dacă viața noastră va spune că am înțeles și noi, că a fi creștin înseamnă a fi un suflet care trăiește pentru Dumnezeu. „Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu“ (Galateni 2:19). Oamenii se nasc o singură dată, mor o singură dată și dacă vor mântuirea trebuie să-L primească pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân o singură dată, pentru că indiferent de familie, neam, țară sau obiceiuri în care s-a născut și a trăit un om, mântuirea este personală, pentru că ea se primește ca dar de la Dumnezeu în mod individual.

Dacă cineva are destui ani ca să poată păcătui înseamnă că are și destui ani ca să se pocăiască și să poată primi mântuirea. Dacă cineva are destui ani ca să poată hrăni și îngriji trupul singur, cu strictul necesar, înseamnă că are destul de mulți ani ca să se hrănească singur din Cuvânt, ca astfel, cunoscând care este voia lui Dumnezeu, să poată trăi pentru El. Cu cât înțelegem mai de vreme că am fost creați nu ca să avem scopuri diferite de ale lui Dumnezeu, ci am fost creați după voia și plăcerea lui Dumnezeu ca să trăim pentru El aici pe pământ și veșnic în ceruri, cu atât mai repede și mai bine vom putea trăi viața aceasta cu folos veșnic. „Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin“ (Apocalipsa 1:6). Noi, făptura mâinii Lui, am devenit ținta milei și dragostei Lui cu scopul ca după perioada de testare de pe pământ să continuăm să trăim veșnic cu El și pentru El (Apocalipsa 22:3, 4). Pentru că am fost creați cu scopul de a trăi

pentru slava lui Dumnezeu și pentru a ne bucura de El, până când această dorința a Lui nu devine o realitate în viața noastră, nu avem cum să fim cu adevărat fericiți.

Dumnezeu lucrează cu un scop precis și nu l-a întâmplare se apropie de tine sau de mine prin Cuvântul Său, ci în mod intenționat a plantat în noi dorințe și a planificat evenimente ca noi să căutăm să dăm un răspuns gândului veșniciei pe care l-a pus în noi. Dorința Lui bună pentru noi se duce la îndeplinire când răspundem chemării la mântuire făcută prin Evanghelie și în meritul jertfei Domnului Isus ne împăcăm cu El, trecând astfel din rândul celor numiți „fii ai mâniei“ (Efeseni 2:3) în rândul celor numiți vase ale îndurării Sale (Romani 9:23). Acest eveniment marchează pe pământ și în cer ziua când alegem să trăim pentru Dumnezeu. Este ziua când devii foarte interesat să vezi ce face Dumnezeu în jurul tău, pentru că vrei să participi și tu la acea lucrare. Pentru cine și pentru ce trăiești?

Majoritatea oamenilor trăiesc pentru niște scopuri care uneori sunt nobile, iar alte ori fără sens sau rost și sunt trecătoare, pentru că acel efort nu este trecut în cartea de muncă a lui Dumnezeu în dreptul acelui suflet. Unii trăiesc pentru a muncii, unii pentru a avea lucruri sau bani, unii spun că trăiesc pentru copiii lor, iar alții trăiesc pentru un nume de prestigiu sau putere între oameni, dar până când omul nu trăiește pentru Dumnezeu (1 Timotei 1:4) își risipește viața scurtă pe care o are de trăit pe pământ. Mulți sunt gata să spună că sunt pregătiți să moară pentru Hristos, dar câți sunt gata să trăiască pentru El? Ești tu gata să trăiești pentru El? Acela care vrea cu adevărat să trăiască pentru Domnul și să urmărească a împlini interesele Lui este gata să-și divulge idolii și să-i părăsească, pe când aceia care sunt creștini doar cu numele sunt gata să găsească scuze și să raționalizeze ceea ce fac, mânați fiind de alte scopuri. Acela care examinându-și viața poate spune că trăiește pentru Dumnezeu are nădejdea care nu înșală, și anume că într-o zi va fi veșnic cu Domnul. Această nădejde îi dă imbold pentru a se investi cu

dăruire și bucurie cu tot ce este și cu tot ce are în Împărăție. Această nădejde nu înseamnă o totală lipsă a problemelor prezentate de vitregia acestei vieți, ci înseamnă a cunoaște faptul că în mijlocul problemelor avem promisiunea lui Dumnezeu cu privire la viața care nu este trecătoare și această nădejde strălucește cel mai frumos în necaz.

Pentru apostolul Pavel a trăi însemna Hristos (Filipeni 1:21) și când ai o relație bună cu Dumnezeu a trăi pentru El înseamnă a fi eliberat de multe din probleme pămâtești sau cel puțin de efectul lor întreg, pentru că sunt privite ca fiind temporare și aceasta pentru că ancora credinței noastre ne leagă de cer, nu de pământ. Pentru cine trăiești? Ce ar spune cei din jurul tău despre tine cu privire la această întrebare? Ce se spune în Cer despre tine când este examinată isprăvnicia încredințată ție? În prima eră creștină, când ucenicii dădeau slavă Domnului, când erau învredniciți să fie bătuiți pentru Numele Domnului și când în focul persecuției numărau câți au trecut la Domnul într-o lună, nu prea existau creștini de formă care nu știau pentru cine sau pentru ce trăiesc, pentru că acela care primea numele de creștin știa că este posibil să-l coste acest nume.

Abia mai târziu, când cel șiret a văzut că nu are decât de pierdut prin persecuția Bisericii și s-a dat frâu libertăților creștine, îngăduind uneori chiar botezul unui întreg oraș sau chiar a unei țări întregi la creștinism, s-a ajuns să existe creștini doar cu numele, care aveau o credință de fațadă, fără să aibă o relație personală cu Hristos. În acest mod, cu timpul s-a ajuns nu numai la multe religii, dar și la punctul unde religiile să nu se sufere între ele și chiar să se prigonească, pentru că cei idolatri nu pot accepta decât alți idolatri. Creștinul, care așa cum spune textul citat la început din epistola către Romani, care mai este numită de unii și constituția creștinului, „prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu“, având nu doar o religie a minții, ci a inimii care simte căldura dragostei lui Dumnezeu și un astflet de credincios are la rândul lui o căldură a dragostei pentru Dumnezeu.

Un astfel de suflet când se gândește la rugăciune nu se gândește doar ca la ceva ce trebuie să facă în mod mecanic, din obligație, ci se gândește la timpul de rugăciune ca fiind ceva necesar sufletului lui și ca la ceva ce dorește Dumnezeu, care vrea să aibă părtășie cu noi. Un astfel de suflet, care trăiește pentru Dumnezeu, a înțeles cât de mult se bucură Domnul când găsește în el o sete după această părtășie reciprocă, ca apoi să ajungă să primească din gândurile, din dorințele și din puterea lui Dumnezeu. Un astfel de suflet știe că așa cum îți este Dumnezeu în vedere și gândire, așa îți este și în închinarea pe care I-o aduci. Pentru cine trăiești? Dacă spui că trăiești pentru Hristos, cât te costă? A trăi pentru Hristos costă nu zece la sută, ci tot ce ai, pentru că împreună cu tot ce ai aparții lui Hristos, care a plătit răscumpărarea ta.

Acela care trăiește pentru Hristos a înțeles prin experiența trăirii că Duhul Sfânt nu este o concepție, ci o Persoană reală, care nu are doar influență și putere, ci are caracter, dorințe, simțuri și chiar un plan după care vrea să conducă viața credinciosului. Pentru cine trăiești? Dacă spui că trăiești pentru Hristos, cât și unde a adus Duhul Sfânt folos Împărăției lui Dumnezeu folosindu-se vasul tău? Poate spui că de mult ai dorit să aduci folos Împărăției lui Dumnezeu, dar a fost vasul tău păstrat în sfintenție pentru ca El să se poată folosi de el? (2 Timotei 2:21). Așa cum s-a spus pe vremea lui Faraon și a Israelitilor ajunși robi în Egipt și faraonul zilelor de astăzi, vrăjmașul sufletelor noastre, spune la fel: „Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru, și să nu umble după năluci“ (Exodul 5:9).

Prin lumea care ne înconjoară și pârgghiile de presiune ale nevoilor și dorințelor firești, dumnezeul puterii văzduhul crează tot felul de presiuni care dau naștere la dorințe de a vrea tot mai mult, tot mai nou și mai diferit, încât omul să fie ocupat cu orice, numai nu cu a trăi pentru Dumnezeu. Odată ce prin nașterea de sus am devenit făpturi noi și am încheiat legământ cu Domnul prin botezul în moartea Lui, dovedim că trăim pentru Dumnezeu

când facem ce-I place și ce este important pentru Domnul Isus și nimic nu este mai important ca mântuirea sufletelor.

Așa cum sistemul pedagogic folosește uneori metoda prin care leagă partea teoretică de partea practică, tot așa acela care trăiește pentru Dumnezeu combină partea cunoașterii și slujirii lui Dumnezeu în adunarea Lui cu partea practică a trăirii acasă și oriunde ar fi în afara casei de rugăciune. Fiecare în dreptul lui poate accepta sau sfida cerința lui Dumnezeu de a trăi nu pentru lumea aceasta, ci pentru cea care vine. Politicienii și uneori chiar funcționarii bisericilor sunt specializați în a nu spune nici DA nici NU și uneori creștini se comportă în acest fel, dar orice am alege în afară de a face ce El ne cere să facem înseamnă un NU al nostru.

Putem lua o decizie bună cu privire la felul cum alegem să ne cheltuim viața privind la modul în care aceia care au trăit înaintea noastră au ales să privească cât de mare este Dumnezeu și cât de mici și de neînsemnați sunt ei. Ei s-au asemănat cu praful de pe cumpănă, cu o picătură de apă, cu iarba care trece și chiar cu pulberea cenușei, iar atunci când ceva bun a ieșit în urma ascultării lor de Dumnezeu I-au atribuit tot meritul Domnului, care Își duce la îndeplinire voia Sa printre oamenii care aleg să trăiască pentru El. Aceia care aleg să trăiască pentru Dumnezeu sunt cunoscuți chiar și în lumea spirituală ca fiind robii Dumnezeului Celui Viu și nu cred că există pentru un muritor un titlu mai înalt. „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii“ (Fapte 16:17).

Pentru cine se spune în lumea spirituală că trăiești tu? Unde va fi sufletul tău peste o sută de ani și cum ai vrea să fie privită lucrarea vieții tale pe pământ? Nu poți afecta trecutul, dar poți face ceva cu privire la prezent și la viitor. Timpul duce omul încet, dar fără să se poată împotrivi spre momentul întâlnirii cu Dumnezeu. Mulți, chiar foarte mulți oameni sunt grijulii cu privire la felul în care vor fi îngropați, dar acela care trăiește pentru Dumnezeu se gândește mai mult de felul cum va învia. Cei

care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt de multe ori foarte atenți să lase vorbă în ce haine să fie îmbrăcați când mor, dar cei care au duhul viu sunt mai interesați să știe că vor învia cu haina albă a neprihănirii cu care-i îmbracă Domnul pe aceia care trăiesc pentru El și care vor avea parte de prima înviere.

Pe pământ sunt oameni care fac și oameni care nu fac voia lui Dumnezeu, dar în ceruri nu vor fi decât aceia care fac voia Lui. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). Urmează o zi când Dumnezeu va pune ultimul punct în istoria omenirii, în felul cum o cunoaștem noi. Urmează o zi a judecății, care va sigila pentru veșnicie viitorul sufletelor oamenilor creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ca să existe veșnic și Acela care va judeca va fi Domnul Isus (Ioan 5:22). Această judecată și dreaptă răsplătire a fiecărui suflet de către Dumnezeu se va face în funcție de modul cum fiecare a ales să trăiască pe pământ. Evidența va fi prezentată și va dovedi pentru cine și pentru ce am trăit. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“ (Eclesiastul 12:14).

Dumnezeu, care a creat miliardele de corpuri cerești, a creat și planeta Terra cu condiții speciale, privilegiate pentru om, încât el să trăiască și să poată alege de bună voie să asculte de Dumnezeu și de planul Lui. Sfânta Scriptură, cartea care conține planificarea timpurilor rânduite de Creator, are în ea planul Domnului pentru viața ta, dar dacă te împotrivești acestui plan prin a-l refuza sau amâna pocăința ta, El, care este Drept și Credincios, nu-ți va putea fi decât Judecător care va rosti o sentință dreaptă de condamnare veșnică. Dacă cercetându-te găsești în tine fărădelege trebuie să știi că nu oamenii, ci numai Acela care a dat Legea te poate ierta de călcare ei și El vrea să facă acest lucru. Domnul Isus te poate scoate din temnița vinei care ți-a închis gură și ți-a legat mâinile încât să nu poți trăi cu fapta și mărturia gurii tale pentru Dumnezeu. O cântare veche spune: „Numai odată tu trăiești,/ Și

cui ai vrea ca să-i slujești?/ Numai o inimă tu ai,/ Și cui ai vrea să i-o predai?“

Ești tu stăpân deplin pe tine? Nu! Poți să faci ca timp de o zi să nu-ți treacă niciun gând rău prin minte? Nu! Acela care-și predă viața Domnului Isus recunoaște neputința de a se conduce bine și se pune sub autoritatea mâinii care nu dă greș prin a-și încredința soarta în mâna Domnului. Fiecare relație a noastră cu oamenii are un potențial de furtună și fulgere fără de puterea Evangheliei în viața noastră, dar când devenim ai Lui și trăim pentru El Domnul ne salvează chiar de noi înșine și de felul nostru de a ne fi nouă înșine un pericol prin dorințele și faptele firii omului vechi. Cine se încrede în inima lui este un nebun (Proverbe 28:26), dar cine se încrede în Domnul este înconjurat de îndurarea Lui (Psalmul 32:10).

Dacă ai să alegi să-L primești pe Domnul Isus în inima ta, punându-ți încrederea în ceea ce El a făcut pentru tine la Golgota și în ceea ce El poate face cu viața ta trăită pentru El, nu doar de formă, ci în așa fel „ca prin viața pe care o trăiești, să trăiești pentru Dumnezeu“, într-o zi ai să te bucuri de o răsplată din partea Aceluia care nu poate fi întrecut vreodată în dărnicie și generozitate. Este ziua cercetării și pentru unii chiar ziua împăcării, când încă pot face din bunăstarea sufletului lor o prioritate prin a alege să trăiești pentru Dumnezeu, de aceea dedică-ți viața printr-o rearanjare a priorităților încât ea să-L onoreze pe Acela care te-a iubit așa de mult că Și-a dedicat venirea și viața pe pământ mânturii sufletului tău.

Amin

5

ROADA FĂRĂ DE CARE SUNT „NIMIC“

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul pro-rociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.“

1 Corinteni 13:1, 2

Nimănui nu-i place ca cineva să-i numească efortul pe care-l depune „nimic“, adică fără de valoare, pentru că prin nevegheare fiecare din noi suntem expuși la acest pericol prin a fi deficienți în ce privește roada Duhului—dragostea, se merită să căutăm această roadă în noi, și dacă găsim că o avem este bine să-i evaluăm calitatea. Pentru a ne ajuta să înțelegem importanța prezenței acestei roade în noi, apostolul Pavel a recurs la a se pune pe el într-o extremă, numindu-se pe el și lucrarea pe care o face „nimic“, în cazul în care lucrarea lui nu era motivată de dragoste. Dragostea este Rada Duhului, care validează cu credit divin efortul nostru în ceea ce facem pentru lucrarea Domnului și ea este prezentă la inițierea vieții noastre noi în Hristos. Ea trebuie să ne însoțească în umblarea noastră pe pământ, ca apoi să rămână tot cu noi când părăsim acest trup de carne pentru a fi veșnic în cer cu Dumnezeu.

Nu avem cum fi creștini maturi fără experiența de a purta o cruce pe care Domnul o alege în mod individual pentru fiecare dintre noi și nu te poți aștepta ca isprăvnicia ta pe pământ să atragă după sine o răsplată dacă nu avem această roadă a dragostei

fără de care, în cele cerești, suntem „nimic“. Chiar dacă pe moment gândul că este posibil să fim numiți „nimic“ ne provoacă într-un mod neplăcut, dacă acest fel de întristare duce la pocăință și la o evaluare a motivelor care sunt în spatele felului în care acționăm, sufletul nostru va avea de câștigat.

Din toată literatura care tratează subiectul dragostei parcă nimic nu întrece în frumusețe capitolul 13 scris de apostolul Pavel, care descrie dragostea creștină. Inspirat de Duhul Sfânt, apostolul Pavel a scris Bisericii din Corint, pentru că era în acea vreme o criză de dragoste și de unitate. Când vorbim despre una din cărțile Scripturii în care se găsesc cuvintele scrise de un om așa cum a fost apostolul Pavel nu vorbim de un autor, ci doar de vasul folosit de Dumnezeu ca să scrie acele cuvinte, pentru că Autorul a tot ce este scris în Scriptură este Dumnezeu. Dragostea este trăsătura de caracter duhovnicească a Bisericii lui Dumnezeu. În rândul acelor care se numesc creștini este virtutea care îi separă pe cei care formează Biserica de cei care se joacă de-a biserica. Este nevoie de o astfel de clasificare generală, pentru că mai sunt și astăzi oameni care confundă clădirea unei case, în care se fac rugăciuni și alte lucrări religioase, cu trupul lui Hristos format din sufletele mântuite, născute de sus.

Un astfel de caz trist, a omului care nu cunoaște ce înseamnă Biserica, îl întâlnim la omul care odată ce s-a mutat într-un oraș nou a fost întrebat ce biserică preferă. El a spus că preferă o biserică care are zidurile făcute din cărămidă roșie, în loc să caute un loc de închinare unde se adună aceia care au fost născuți din nou. Când vorbim despre nevoia unei persoane de a fi născută din nou, din apă și din Duh, așa cum ne-a spus Domnul Isus, iese imediat în evidență contrastul dintre o credință care are la bază Cuvintele Scripturii și o credință care are la bază un amalgam de învățături și obiceiuri omenești, create în jurul Scripturii după un interes și o pricepere omenească.

Prin înțelepciunea care vine de sus, în cuvintele adresate bisericii din Corint, apostolul Pavel a abordat mai întâi deficiența

lor în privința unității începând în capitolul 11, unde abordează unele probleme cu privire la rânduiala bisericii atunci când comemorau suferințele și moartea Domnului Isus la Cină. Din felul în care le explică importanța Cinei și combate ideile eretice înțelegem că frații din Corint au uitat că cina fizică este un simbol al unei realități spirituale la care participă copiii Domnului după ce și-au cercetat viața în fața dorinței Domnului Isus, pentru ca ei să trăiască în sfințenie.

În capitolul 12, apostolul Pavel prezintă felul în care darurile duhovnicești trebuie să lucreze împreună cu dedicarea pentru binele trupului lui Hristos și nu în competiție unele cu celelalte, ca apoi în capitolul 13 să prezinte dragostea ca fiind ingredientul care face ca toate să lucreze bine împreună, după planul lui Dumnezeu. Prin a se numi pe el „nimic“ fără această roadă a dragostei, apostolul Pavel a arătat în acea vreme fraților din Corint, și ne arată nouă astăzi, felul în care dragostea întrece ca importanță bogăția darurilor duhovnicești amintite în capitolul 12. El a căutat să-i ajute să înțeleagă că aceste daruri mult dorite de mulți și astăzi, pe care cei din Corint le socoteau a fi de cea mai mare importanță pentru ei, nu aveau cum să le îmbogățească viața spirituală cu adevărat, dacă nu erau motivate de dragoste.

Cred că biserica din Corint avea adevărați oratori care prezentau predici convingătoare și proroci care descopereau taine, dar cuvântul apostolului le atrage atenția că manifestarea acelor daruri fără dragostea lui Dumnezeu în inimă nu le folosea la nimic. „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“ (Romani 5:5). Apostolul Pavel nu a fost împotriva acestor daruri duhovnicești care prin Duhul Sfânt erau prezente și în el, dar le-a spus celor din Corint, și prin același cuvânt ne spune și nouă, că la fundație trebuie să fie dragostea, la fel ca aceea cu care am fost și noi iubiți. Fără dragoste orice altceva am avea nu ar fi îndeajuns, pentru că această roadă numită dragoste dă valoare manifestării acelor daruri înaintea oamenilor și înaintea lui

Dumnezeu. Din diferite motive poți să-i acorzi ajutor unei persoane fără să ai dragoste, dar nu poți să ai dragoste și să stai nepăsător față de cel lipsit de lângă tine, atunci când ai posibilitatea de a-l ajuta.

Pilda samariteanului milos, roșită de Domnul Isus, ne învață mult despre modul în care lucrează dragostea în aceia care o au atunci când Dumnezeu pune în calea lor oameni care au nevoie de ceva ce au ei. Apostolul Pavel spune că nici chiar martirajul nu întrece în valoare dragostea, pentru că dragostea aceasta care este din Dumnezeu ne identifică ca fapte noi în Hristos, care-I urmează pilda de dragoste chiar și în ceea ce-i privește pe vrăjmași. Numai o faptură nouă poate vedea valoare într-o astfel de dăruire de dragoste, pentru că cel care este născut de sus privește lucrurile din perspectiva veșniciei. El înțelege cât de temporare sunt lucrurile pe pământ, și pe măsură ce crește în harul lui Dumnezeu înțelege tot mai bine și este tot mai conștient de luptele spirituale care se dau pentru sufletele oamenilor.

Indiferent de câți ani ești pe calea Domnului, de ce și cât ai lucrat până acum în via Domnului, este de folos să te întrebi dacă ai această dragoste care te face să semeni cu Stăpânul. În acest capitol dedicat dragostei, apostolul Pavel arată felul în care această dragoste, care trebuie să afecteze tot ce facem și ce nu facem, se manifestă nu numai în lucruri mari, ci și în cele mici. Te poți tu bucura pentru o persoană care este binecuvântată mult mai mult pământește sau duhovnicește decât tine? Un sondaj efectuat în secret a scos la iveală faptul că peste 93% dintre oameni se bucură de nereușitele semenilor și nu de succesul lor din pricina invidiei, excepție făcând cei născuți din nou, care înțeleg că Dumnezeu este Suveran și dă fiecăruia după cum dorește El, iar după aceea o să-i ceară socoteală fiecăruia după măsura pe care i-a dat-o fiecăruia.

Dacă în loc de dragoste găsești că ai invidie trebuie să știi că ea în primul rând îți va face rău ție, apoi trupului lui Hristos. De aceea, ținând seamă de faptul că Dumnezeu nu a dat unei astfel de

persoane nimic din ce era al tău, trebuie, ca acceptând suveranitate Lui, să te pocăiești de această stare și să începi să te rogi pentru acea persoană, nu doar până ce nu o mai invidiezi sau urăști, ci până când sincer o iubești. Nu poți să te rogi în fiecare zi sincer pentru o persoană, ca Domnul să o folosească spre slava Lui, fără ca în timp să ajungi să fii dezlegat de invidie, ca apoi ochii să ți se deschidă și să înțelegi mai mult din planul și voia bună a lui Dumnezeu.

Mândria de a ne vedea mai cu merite decât alții, pentru a primi ceva bun de la Dumnezeu, și roada „dragostea“ nu pot locui în aceeași casă. De aceea, este bine să știm că va depinde de noi cărei virtuți îi vom da ocazia să crească și să devină mai puternică. Știind că semănăm cel mai mult cu Domnul Isus atunci când ne smerim, admitând în noi înșine că nu avem nimic bun care să nu-l fim primit, vom putea fi mulțumitori pentru felul în care, după planul divin, Dumnezeu ne dă sau nu aceea ce am dori noi. Domnul Isus a prorocit cu privire la vremea sfârșitului și a spus că unul dintre semnele venirii sfârșitului va fi acela că din cauza înmulțirii fărădelegii dragostea celor mai mulți se va răci. „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci“ (Matei 24:12).

Când unii privesc la o mulțime de oameni care sunt adunați la un loc văd o mulțime de mâini care pot și trebuie să fie puse la a lucra ca niște furnici. Alții privind la o astfel de mulțime văd doar capete, care trebuiesc numărate pentru a vedea câți sunt ca ei sau pe câți i-ar putea folosi pentru interesul lor, însă Domnul Isus când a privit la o mulțime de oameni a văzut o mulțime de inimi a unor suflete care trebuiesc căutate, îngrijite și învățate să poată lua o decizie bună pentru mântuire. Aceia care seamănă cu Hristos sunt aceia în care Duhul Sfânt dezvoltă o astfel de vedere duhovnicească, ca apoi motivați de dragostea pentru Domnul Isus și pentru sufletele pierdute să caute și să nu se lase până nu găsesc o modalitate de a arăta dragoste celor din jur, care au nevoie de ceva ce au ei sau de-a cunoaște ceea ce știi ei despre mântuire.

Pe monumentul unor eroi necunoscuți, care și-au dat viața pentru țara lor, erau scrise cuvintele: „Cine au fost, nimeni nu știe. Ce au făcut, toată lumea știe.“ O astfel de mentalitate îi însușește pe aceia care au dragoste, pentru că ei acționează cu bunătate față de semenii lor, nu din dorința de a fi cunoscuți, ci prin dorința de a aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. Nu toți cei ce se numesc creștini și nu toți cei ce spun că L-au primit pe Domnul Isus în inima lor Îl au, ci, așa cum spune Domnului Isus, numai aceia care au în ei această dragoste care vine din Tatăl îl au în inima lor pe Domnul Isus (Ioan 17:26). Cine are această dragoste nu este niciodată singur, pentru că în viața lui se împlinește promisiunea Domnului Isus care a spus că va fi cu noi în toate zilele.

Suntem obișnuiți cu cuvântul care ne spune că despărțiți de El nu putem face nimic, dar nu întotdeauna ne gândim că această despărțire constă în a nu avea în noi dragostea Lui, dragoste fără de care, așa cum spune apostolul Pavel, suntem „nimic“. La fel ca biserica din Corint, biserica din Efes nu era lipsită de fapte bune, dar când a fost cântărită de Domnului Isus a fost găsită ușoară, pentru că își părăsise dragostea dintâi. „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi“ (Apocalipsa 2:4). Era o biserică care avea faptele unor creștini, dar, așa cum reiese din cuvintele Mântuitorului, prin efortul și sacrificiul făcut, această biserică a fost descalificată de la a primi credit divin, pentru că își părăsise dragostea dintâi. Pentru că și noi suntem cântăriți de același cântar, este util să ne întrebăm dacă nu cumva și noi ne-am părăsit această dragoste dintâi, însă pentru a face aceasta trebuie să mergem înapoi în timp, la vremea când am simțit-o clocotind în suflet pentru prima oară.

A fost vremea când prin pocăință, în urma căinței, am simțit iertarea de orice vină în meritul sângelui Domnului Isus. A fost clipa când am simțit dragostea Lui și faptul că Îl iubim pe El mai mult decât orice și oricine. A fost vremea când de dragul Lui, cu multă ușurință, am părăsit orice ar fi putut stânjeni prietenia noastră cu El. A fost vremea când orice ne-ar fi cerut să facem nu am

fi socotit că este prea mult. A fost vremea când nu ne lipsea de pe buze cântarea de laudă, când predicile nu ni se păreau prea lungi. A fost vremea când ne gândeam că este de neconceput ideea că am putea să lipsim vreodată de la masa Sa. A fost vremea când căutam mai întâi binele altuia și socoteam o oportunitate de îmbogățire spirituală când aveam ocazia să iertăm pe cineva care ne-a nedreptățit. Mai avem noi acest fel de dragoste? Dacă cercetăm-ne sinceri găsim că nu o mai avem, unde am pierdut-o? Acest fel de dragoste, fără de care nu cântărim prea mult în cântarul ceresc, se pierde de obicei umblând prin această lume, când în timp devenim toleranți cu pretențiile firii vechi care-și cere drepturile înapoi.

Pierdem această dragoste pe care Domnul Isus vrea să o găsească în noi atunci când ne oprim la tarăba celui viclean și privind la ceva ce ne-ar place spunem ispitei: „Cum ar fi?“. Pierdem această dragoste dintâi când ne luăm ochii de la Căpetenia noastră, și în loc să trăim mai mult pentru lumea care vine, alegem să strângem tot mai mult și să trăim pentru lumea de acum, care va trece. Pierdem această dragoste când relaxăm străjile de la cetatea inimii noastre și, în loc de rugăciune și veghere, lăsăm ca pe la poarta ochilor și a urechilor să pătrundă marfa celui strămb, care, asemenea unui virus, începe imediat să lucreze la gândirea noastră, unde apare din nou dorința de a fi într-o țară îndepărtată, departe de supravegherea Tatălui. Pierdem această dragoste fără de care suntem „nimic“ atunci când lumea ne devine prietenă și suntem prieteni cu aceia care refuză pocăința și în timp vor căuta să ne atragă spre locuri alunecoase.

Pierdem această dragoste când, într-un mod convenabil firii noastre vechi, absorbiți fiind de planurile noastre, uităm cât de mult Îi datorăm Domnului Isus, care a suferit durere și moarte pentru a ne salva. De multe ori creștinii care sunt găsiți de Domnul Isus cu această deficiență în dragoste, care este ca o trădare față de El, nu sunt suflete care trăiască în păcate grele, ci doar aleg să aibă o stare pe care Domnul Isus o numește, în cazul

celor din Laudicea, starea de a fi căldicei (Apocalipsa 3:14-21). A fi căldicel este o stare a celor care obosesc în a face binele și lăsându-se într-o letargie spirituală de lene și dezinteres ajung mulțumiți cu starea lor. Astfel de suflete neglijează faptul de a se mai purta aspru cu trupul lor, care trebuie ținut înfrânat sub cărmuirea Duhului Sfânt și fiind găsiți căldicei se expun pericolului de a fi vărsați afară din gura Domnului. Sufletele care se mulțumesc cu starea de a fi căldicei privesc la cei reci și cu o frică de iad spun că nu se vor lăsa niciodată de biserică, dar privind la cei care sunt în clocot pentru Dumnezeu îi numesc extremiști.

Pentru că Domnul Isus nu se lipsește repede sau ușor de nici-unul dintre aceia care au pășit cândva pe calea care duce la casa Tatălui, El cere bisericii din Efes să se întoarcă la dragostea din-tâi pentru a evita un faliment spiritual. Îi cere să facă acest lucru pentru că este ceva posibil. Pentru că El vrea ca aceia care sunt căldicei să fie din nou în clocot. El cere bisericii din Laudicea să cumpere de la El ceea ce este necesar pentru a nu fi goală și oarbă. Este ferice de noi atunci când nuiua Lui ne atinge ca să ne trezească din ațipire, ca nu cumva să ne pierdem premiul chemării. La fel ca fiul risipitor, care s-a întors acasă, când înțelegem dragostea Tatălui nu mai vedem în pedeapsa și restricțiile Tatălui ceva supărător, ci vedem în ele dragostea Lui de Tată, prin care vrea să ne ferească sufletul de cel rău. Prin necazuri ne ține treji ca să nu mergem spre buza unei prăpăstii spirituale și să nu căutăm independență de El, pentru că El știe că fără de El suntem pradă ușoară pentru cel viclean.

Copiii din curvie, care refuză înfierea, sunt de multe ori lăsați să facă ce vor, dar fiii sunt muștrați și pedepsiți, pentru că pe Tatăl îl interesează de viitorul nostru veșnic. Pentru că suntem copiii Lui ne cercetează și ne cheamă să ne întoarcem la această dragoste dintâi, prin a ne întoarce la a face faptele dragostei dintâi, care erau motivate de o dragoste sinceră pentru El și pentru semenii noștri. Când am avut pentru prima dată experiența aces-tei dragoste dintâi Îl iubeam pe Domnul pentru că înțelegem că El

ne-a iubit întâi. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“ (1 Ioan 4:19). Așa cum atunci când ne-am pocăit motivul dragostei noastre a fost dragostea arătată de Domnul, pentru că El nu Și-a tras dragostea de la noi, este drept și se cuvine ca în timp să-L iubim chiar mai mult, pentru că înțelgem mai pe deplin planul de salvare care a fost dus la îndeplinire pe cheltuiala Lui.

Dumnezeu este sursa dragostei. Așa cum am simțit și am primit această dragoste de prima dată de la Dumnezeu, apropiindu-ne de El vom putea fi îmbogățiți din nou în această privință. Oricare altă sursă unde am căuta să retrezim această flacără a dragostei este o sursă falsă, pentru că singura sursă necontaminată și inepuizabilă este Dumnezeu, care poate din nou, și din nou turna din dragostea Lui în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Pentru că Dumnezeu este sursa dragostei, și noi avem la rândul nostru dragoste și Îl iubim în măsura în care ne apropiem de El, este de folos să privim la întrebarea pe care Domnul Isus i-a pus-o lui Petru după înviere și pe care ne-o pune și nouă astăzi. „...Mă iubești tu...?“ (Ioan 21:15).

De data aceasta El nu ne întreabă dacă-L credem, dacă-I admirăm lucrarea în Creație, dacă ne temem de El, ci ne întreabă dacă-L iubim. Dacă-L iubim, atunci iubim Biserica, iubim sufletele oamenilor, iubim lucrul pe care El ni-l încredințează. Pentru că-L iubim ne ferim de a face, a spune sau chiar de a gândi ceea ce L-ar putea întrista. Ca oameni, cu privire la ziua de mâine noi ne întrebăm ce vom face sau unde vom merge, dar Domnul Isus este interesat mai întâi în ce fel de persoane suntem, care este motivul pentru care procedăm într-un anumit fel și urmărim o anumită cale, și cum va ieși în evidență dragostea Lui pentru noi prin ceea ce facem. Roadă Duhului—dragostea, fără de care suntem „nimic“, este o mărturie a faptului că am fost născuți din nou, pentru că cel născut de sus poate datorită dragostei să facă ceea ce omul de rând, născut o singură dată, nu poate face. Însă pe lângă faptul că este o mărturie a cine suntem, dragostea este cea mai înaltă virtute și cea mai mare poruncă. Suntem ca niște grădinari

care cresc flori frumoase în grădina minții lor, dar să nu uităm că pentru a fi un grădinar bun nu ajunge să iubim florile, ci trebuie să urâm buruienile (Psalmul 97:10).

Dintre toate florile care cresc în grădina minții noastre, dragostea trebuie să primească prioritate, pentru că fără de ea, așa cum ne spune apostolul Pavel, suntem „nimic“. Petru, care se pare că a fost omul care nu a avut vreun gând sau vreo opinie pe care să nu și-o exprime, a dat Domnului Isus un răspuns bun la întrebarea pe care i-a pus-o. Dar oare noi ce răspuns Îi vom da când ne întreabă dacă-L iubim și cât Îl iubim? În cazul lui Petru, în urma răspunsului pe care l-a dat a urmat o demonstrație. Și în cazul nostru va fi la fel, de aceea tot ce facem, să facem fiind motivați de dragoste pentru Acela care este Dragoste, care ne-a arătat dragoste, care a pus în noi dragoste și care ne va primi într-o zi acolo unde locuiește și domnește Dragostea.

Amin

6

DE CE?

„Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?»“ Ioan 9:2

În rugăciunile rostite cu gura sau doar în gândurile pe care omul le înalță către Dumnezeu, întrebarea „de ce“ apare destul de des, mai ales atunci când cineva caută să facă voia lui Dumnezeu și totuși ajunge să se afle pe neașteptate în cuptorul încercării Lui. Este o întrebare normală și firească pentru noi, cei care avem gânduri și planuri mult diferite de cele ale lui Dumnezeu (Isaia 55:8, 9), mai ales atunci când ni se pare că nu merităm așa ceva. În astfel de momente este bine să știm că nu trebuie să ne încredem în emoțiile noastre care ne pot purta în sus și în jos, ducându-ne astfel la o stare de descurajare, ci ne putem încrede doar în Cuvântul lui Dumnezeu care nu se schimbă. Când viața ne trece prin astfel de locuri de umbră să nu uităm că acolo este și o lumină care produce acea umbră, și acea lumină este Dumnezeu, care în momentele de încercare ne urmărește îndeaproape fapta și gândul. Apostolul Petru numește astfel de necazuri încercări ale credinței noastre, de care nu trebuie să ne mirăm (1 Petru 1:7) și ne spune că rostul acestora este ca într-o zi să aibă ca urmare slava și cinstea la arătarea Domnului Isus.

Într-una din zile, pe când Domnul Isus călătorea cu ucenicii Săi pe pământ, au întâlnit în drumul lor un orb din naștere, pe care Domnul Isus l-a vindecat, ungându-i ochii cu tină și trimițându-l să se spele la scaldătoarea Siloamului. Orbul s-a întors văzând, iar mai târziu ajunge să-L cunoască pe Domnul Isus ca Fiul al lui

Dumnezeu (v. 35) și crezând în El, Cel care i-a deschis ochii, I S-a închinat. Lucrurile nu s-au oprit acolo, pentru că atât autoritățile religioase din acea vreme, cât și ucenicii Lui au avut întrebări cu privire la acel om care a fost vindecat. Ucenicii au căutat să găsească motivul pentru care acel om s-a născut orb. Ei nu sunt singurii care au avut și au întrebări de acest fel. În cutremure de pământ, care surprind oamenii, în revărsări de ape, în boli, în accidente și pierderi de tot felul, oamenii își pun întrebarea „de ce” Dumnezeu îngăduie astfel de necazuri.

Nu numai păgânii, nu numai oamenii care urmează religii false, care nu-și au originea în Scripturi, ci și copiii Domnului ajung uneori când văd o mare durere sau o mare pierdere să se întrebe care este motivul „de ce” un Dumnezeu bun, care nu necăjește cu plăcere, îngăduie un astfel de lucru. „Căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe copiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3:33). Domnul Isus nu le-a răspuns imediat la întrebare ucenicilor de ce acel om s-a născut orb, ci s-a adresat faptului că orbirea acelui om poate și a produs ceva bun spre slava lui Dumnezeu. „Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu»” (Ioan 9:3). Când necazuri a căror motiv nu le înțelegem întreținem drumul vieții noastre, având încredere în El, va trebui să învățăm să fim mulțumitori pentru toate lucrurile (1 Tesaloniceni 5:18), ori vom deveni plini de o amărăciune care sigur va fi păgubitoare pentru sufletul nostru. Dacă nu alegem să acceptăm voia Lui în acel necaz vom ajunge descurajați, ca apoi să ne vedem că suntem nemulțumiți cu Stăpânul nostru.

Un alt caz în care un om pune Domnului întrebarea „de ce” este cel al lui Ghedeon, pe care Îngerul Domnului l-a numit: „Vitezele!”, într-o vreme când Ghedeon, familia lui și tot Israelul abia putea să supraviețuiască, pentru că madianiții, ca niște lăcuste consumau toată hrana țării. „Ghedeon I-a zis: «Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe

care ni le istorisesc părinții noștri când spun: 'Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?'...»” (Judecători 6:13). Pentru că Israelul părăsise pe Domnul, ducându-se după idoli popoarelor canaanite, Dumnezeu a îngăduit ca asupritorul să pustiască țara timp de șapte ani. Ghedeon pune întrebarea: „de ce”, deși poate că noi ne-am gândi că ar fi trebuit să știe că necredincioșia poporului a atras mânia lui Dumnezeu, dar pe el probabil că l-a șocat numele de „viteaz” cu care l-a salutat Îngerul Domnului.

Ghedeon a trebuit să înceteze să mai trăiască în trecut, gândindu-se doar la modul cum a lucrat Domnul atunci. El a trebuit să înceteze să mai privească cu o oarecare pretenție la trecut, de parcă El ar fi trebuit să-i ocrotească indiferent de comportamentul lor. „V-am zis: «Eu sânt Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii Amoriților, în a căror țară locuiți. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu»” (Judecători 6:10). Trecând la realitatea prezentului și smulgându-se din starea de depresie, Ghedeon a trebuit să recunoască că țara a ajuns pe mâna madianiților din cauza neascultării lor. Ei în loc să distrugă dumnezeii străini s-au temut de ei și le-au slujit, însă ei au trebuit să recunoască că acea zi era ziua cercetării lor, când Dumnezeu, care a auzit gemetele lor, a hotărât să-i izbăvească.

Uneori necazurile sunt îngăduite ca să ne trezească înainte de a ajunge într-o prăpastie spirituală. În alte cazuri trecem prin furtuni care ne fac să întrebăm „de ce?”, pentru că promitem Domnului anumite lucruri și nu ne ținem promisiunea făcută. Așa s-a întâmplat pe vremea lui David, când a venit o foamete de trei ani peste țară din cauza că Saul, care ucise pe Gabaoniți, călcăse un jurământ vechi. Acel jurământ era înregistrat în cer și chiar dacă au trecut mulți ani de când Iosua a încheiat acel legământ cu Gabaoniții, Dumnezeu i-a ținut răspunzători de el (2 Samuel 21:1-6). Când am primit mântuirea am spus că Domnul Isus este Domnul nostru, care înseamnă Stăpânul nostru și, ca Stăpân, El are tot ce avem noi, dar cu timpul datorită nevegheții este posibil ca sub influența firii noastre vechi să ne

cerem înapoi drepturile de a fi independenți de El în anumite părți ale vieții noastre. Într-o astfel de stare, necazurile îngăduite de El cu scopul de a ne trezi la realitate ne suprinde în mod neplăcut și ne fac să spunem: „de ce?“, dar prin aceste necazuri, așa cum am văzut și în cazul Israelitilor din vremea lui Ghedeon, Dumnezeu ne trezește din momentele noastre de rătăcire. Există o cultură a plăcerilor care deschide pofta ochilor, care este mânăuită de puterea întinericului cu multă dibăcie, ca să oprească călătorii care merg spre Cer.

Folosind aceeași idee ca și în Eden: „pofteste și ia!“, cel viclean pune semințe ce promit satisfacție poftelor în lațuri cu care să prindă sufletele doritoare de cale largă. Pentru a ne trezi dintr-un asemenea vârtej, în care poate am intrat sau în care datorită slăbelor noastre rezerve de putere duhovnicească, părăsind lumina am alege să intrăm, Dumnezeu îngăduie uneori în viața noastră necazuri care ne fac să spunem: „de ce?“, și în fiecare caz răspunsul este pentru că ne iubește.

Un alt caz în care vedem că omul își pune întrebarea „de ce?“, îl întâlnim în cazul morții și învierii fiului văduvei din Sarepta. Între oamenii care se închinau la lucruri neînsufletește și aduceau jertfe unor dumnezei răi și capricioși, prorocul Ilie a fost trimis de Dumnezeu să locuiască la o văduvă din Sarepta Sidonului. Femeia aceasta reprezintă milioane de suflete care iau decizia de a părăsi idolatria și slujesc lui Dumnezeu când le merge bine, dar care la momente de grea încercare sunt gata să termine cu El. Printr-o minune dumnezeiască, prin înmulțirea făinii și a untdelemnului viața prorocului, a văduvei și a fiului acesteia a fost păstrată în vreme de foamete, dar într-o zi acest fiu al Sunamitei s-a îmbolnăvit, apoi a murit. „Femeia a zis atunci lui Ilie: «Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine doar ca să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea, și să-mi omori astfel fiul?»“ (1 Împărați 17:18). Prima dată mama copilului și apoi chiar Ilie s-au trezit la un moment dat în fața unei situații care i-a făcut să privească spre cer și să spună: „De ce?“.

Subiectul rugăciunii sau a convorbirii noastre face parte din subiectele legate de nevoile noastre cele mai arzătoare și vedem că așa a fost și în cazul acestui proroc, care cu întrebarea pe buze și cu fiul văduvei mort în brațe s-a dus înaintea lui Dumnezeu și i-a cerut să facă ce nu se mai întâmplase pe pământ înainte. Ilie l-a cerut Domnului să readucă la viață trupul neînsuflețit al acelui copil, iar El a făcut ce i-a cerut Ilie. „... «Doamne, Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!» Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat“ (1 Împărați 17:21, 22). Perioada de încercare l-a dus pe Ilie în punctul în care i-a cerut lui Dumnezeu o minune. Ilie nu a avut cărți în care să citească despre istoria unei alte învieri și nici nu a citit vreo rugăciune scrisă din inspirația rabinilor cu privire la această lucrare, ci i-a spus Domnului ce simte și ce vrea și a fost ascultat. Apoi, în urma acestei minuni, văduva a recunoscut că Ilie este un om care slujește unui Dumnezeu adevărat, pentru ca tot poporul din acea vreme și până în ziua de astăzi să audă despre acea minune care a dovedit că orice Îi este cu putință lui Dumnezeu.

Unul din motivele pentru care este posibil să ajungem și noi în situații care ne vor face să spunem „De ce?“ este pentru că, la fel ca acest om al lui Dumnezeu, să avem oportunitatea să urcăm pe o treaptă mai înaltă în credință, având o experiență a lucrării mâinilor Lui într-un mod deosebit. În acest fel, rămânând credincioși, ne vom dovedi vrednici atât de isprăvnicia care ni s-a încredințat aici, cât și pentru lucrurile și poziția pe care Dumnezeu a ales-o pentru noi în ierarhia Împărăției Lui. Noi am fost rânduiți pentru a fi moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu, și când cineva își alege un moștenitor ar vrea să fie din familia lui, cineva care-i seamănă, care este matur, care continuă să ducă la îndeplinire dorințele lui. Nu pentru că Dumnezeu ar pleca undeva, ci pentru că vrea să ne dea în moștenire un cer nou și un pământ nou, vrea să ne pună la probă ca să zidească, iar apoi să verifice caracterul nostru. Ne frământăm mult când trecem prin

situații care ne fac să punem întrebarea: „De ce?“, dar știm că slujim unui Dumnezeu Atotputernic și nu ne îndoim de faptul că El poate totul. „Este oareceva prea greu pentru Domnul?...“ (Genesa 18:14).

Noi știm că El ar putea să aleagă să nu trecem prin astfel de situații care să ne facă să ne întrebăm „De ce?“, dar să nu uităm că scopul Lui uneori depășește priceperea noastră. „...nimic nu este de mirat din partea Ta!“ (Ieremia 32:17). Uneori ne aflăm într-o situație asemănătoare cu a lui Iov și spunem ca și el (Iov 10:2): că fără să-L fi provocat pe Dumnezeu, El vrea să se certe cu noi. Poate spunem ca Iov: „Pentru ce Îți ascunzi Fața...?“ (Iov 13:24). Dumnezeu nu lasă aceste momente de încercare peste noi la nesfârșit, ci ne dă și binecuvântări pământești în măsura în care prin ascultare ne calificăm pentru ele. Acest fel de ascultare constă în modul în care privim la ce avem aici din perspectiva veșniciei, motiv pentru care uneori ne suntem noi înșine vrăjmași; pentru că lipindu-ne de materie și nu de „Dădător“, practic îi spunem lui Dumnezeu, care ne iubește, să nu ne dea prea multe aici pe pământ.

Uneori ajungem în situații în care vedem o lume rea, dedată cu totul la păcat, care zace în cel rău, lume care ne disprețuiește atunci când alegem să nu alergăm la potopul ei de desfrâu și ne aflăm că punem și noi întrebarea ca un om al lui Dumnezeu de odinioară: „Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea...?“ (Habacuc 1:3). El îngăduie să ajungem în aceste situații nu doar pentru a fi o lumină în întuneric, ci și pentru a ne aduce aminte de unde ne-a scos El pe noi, și privind la comportarea unor astfel de oameni să ne smerim, știind că și în noi a fost o inimă ca a lor, pentru că și noi am moștenit codul genetic spiritual corupt din Adam. Este posibil să ajungem să suferim din cauză că dorind să trăim cu evlavie vom fi prizonieri pentru credința noastră (2 Timotei 3:12).

Cel viclean uneori vrea să ne persecute cu furie din cauză că nu-i mai ascultăm poruncile ca odinioară, sau pentru că spunem altora că pot scăpa și ei de el, dar el nu poate să ne necăjească

decât în măsura îngăduită de Dumnezeu, pentru că noi suntem păziți de puterea Domnului prin credință (1 Petru 1:5). Momentele de grea încercare, când suntem gata să-L întrebăm pe Dumnezeu: „De ce?“, pot fi momente când descoperim noi valori în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cuvântul este viu și lucrător (Evrei 4:12) și fiindcă este viu nu doar ne informează, ci produce în noi o cercetare și o răscolire care ne trezește la realitatea văzută de Dumnezeu. Cuvântul Lui este lucrător, pentru că în rugăciune frământă în noi voia lui Dumnezeu care prin modelare poate face să iasă la iveală chipul lui Hristos în noi.

Într-o perioadă de necaz nu doar lecturăm Cuvântul Scripturii spre a fi informați, ci Îl înțelegem și simțim într-un mod care ni se adresează personal. În astfel de momente, când privim așteptând după un ajutor, Cuvântul Lui, care este „viu și lucrător“, taie, dărâmă, nimicește, ca apoi să zidească și să sădească planul și voia Domnului. Noi Îi aparținem Domnului prin dreptul de răscumpărare (Ieremia 1:10) Răspunsurile la întrebarea „De ce îngăduie Dumnezeu necazul?“ pot fi diferite, dar ele întotdeauna urmăresc voia bună a lui Dumnezeu pentru noi. Uneori vremea necazului este vremea când Dumnezeu ne cheamă la o întâlnire cu El. Necazurile care ne fac să ne punem întrebarea: „De ce?“ sunt un apel din partea lui Dumnezeu la care răspundem în mod sigur, dar la un asemenea necaz, la fel ca la un examen, putem lua o notă de trecere sau una care lasă de dorit. Prin necaz Dumnezeu ne cheamă la o umblare mai îndeaproape cu El, pentru a-I putea auzi și desluși glasul.

Prin necaz Dumnezeu ne deslipește de pământ, ne face să dorim mai mult cerul, ne califică pentru a ni se încredința lucrări mai importante și în același timp, în funcție de cum ne comportăm în această vreme de furtună, El ne dă oportunitatea de a fi martori ai Lui. Ce faci prima dată când totul se pare că se clatină în viața ta? Alergi la calmante? Cauți prieteni la care să te plângi?, sau cauți în primul rând să vezi unde te găsești în raport cu voia și planul lui Dumnezeu pentru viața ta? Să nu uiți că în cer nu există

crize, pentru că Dumnezeu este întotdeauna în deplin control. Dacă El a hotărât să te treacă prin furtună, după ce te-ai verificat și vezi că nu este o furtună de corectare, trebuie să știi că, deși poate nu vezi pe moment, prin felul cum te porți în acea perioadă, Dumnezeu a văzut o cale și o comportare de care ești capabil, prin care El poate fi glorificat, credința ta poate să crească și credințioșia ta te poate califica pentru răsplătirile veșnice ale Împăratului.

Cu cât examenele pe care le trec cu bine copiii noștri sunt mai grele, cu atât ne bucurăm mai mult de reușita lor. Într-un mod asemănător, pe măsură ce necazurile prin care trecem sunt mai mari, și nu ne răzvrătim împotriva Lui, cu atât El primește mai multă glorie. Este destul de ușor să găsim în dosarele memoriei noastre numele unor persoane care au suferit multă persecuție pentru credința lor, unii au petrecut ani grei în închisori, unde au plătit chiar cu viața lor îndrăzneala de a sta în picioare pentru adevărul Scripturii. De la milioanele de martiri din prima eră creștină până la copiii de școală, care sunt batjocoriți de prieteni pentru credința lor în Dumnezeu, toți au adus glorie Domnului prin nedreptățile suferite, fără să cârtească. Domnul Isus având în vedere răsplătirile Împăratului a spus că trebuie să fie pentru noi un motiv de bucurie: „Ferice va fi de voi când, din pricina mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri“ (Matei 5:11, 12).

În momentele de testare, când suntem gata să spunem „De ce?“ Doamne ai îngăduit acest lucru peste viața mea, până ce descurajarea sau depresia nu-ți bate la ușă, trebuie să fim pregătiți și gata să răspundem la câteva întrebări. Este El Suveran sau nu? Știe El mai bine decât noi de ce avem nevoie sau nu? Este El vrednic și poți să te încrezi în decizia pe care El o ia pentru tine? Răspunsul copilului lui Dumnezeu, care prețuiește darul mântuirii, este un profund „DA“ la toate acestea. Dacă așa cum spune o cântare,

„treci prin clipe-amare,/ și Dumnezeu încearcă zelul tău“, știind sigur că El nu va îngădui să fii testat peste puterile tale, privește la promisiunile lui Dumnezeu. Privește la aceia care au suferit mult mai mult decât noi și au biruit, privește la felul în care acea situație grea Îi poate aduce glorie lui Dumnezeu, privește la cât de scurtă este viața pe pământ în comparație cu veșnicia și fi credincios, fiindcă Domnul Isus Și-a arătat dragostea pentru sufletul tău prin aceea că a băut întreg paharul suferinței și a murit în locul tău și al meu.

Chibzuiește lucrurile bine, având în vedere balanții cu care te-ai înzestrat Dumnezeu, și lasă Cuvântul Scripturii, pe care l-ai înregistrat în memorie și în convingerile tale personale, să penetreze până la inimă ca în adevăr să-ți poți încredința soarta în mâna Aceluia care a spus că va lucra. Caută promisiunile Lui în cabinetul medical al sufletului, care este cartea Psalmilor, și nu lăsa gândurile rele să-ți fure pacea, ci acceptă și îmbrățișează voia Lui pentru viața ta, dovedind astfel că într-adevăr l-ai dat lui Dumnezeu autoritate asupra vieții tale. Stai ocupat cu lucrurile care aduc folos, fiind astfel o binecuvântare pentru cei din jurul tău, dar mai ales investește în lucrurile care rămân veșnic.

Dacă fiind pe marea vieții ești într-o furtună mare, așa cum s-au aflat ucenicii Domnului într-o împrejurare, într-un întuneric mare, cuprinși de o frică mare, și recunoscând că nu ești așa de tare cum ai crezut, și te afli că spui: „De ce?“, nu uita că ai un Dumnezeu mare, fără de egal, care are putere peste orice situație. Numai acela care este îmbrăcat în omul cel nou poate birui întrebarea „De ce?“ fără să cârtească și se poate supune Stăpânului prin a spune: „Facă-se voia Ta, Doamne!“ Harul felurit al lui Dumnezeu, care indiferent de situație nu ne lipsește de bucuria mânturii, include și harul de a suferi. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El“ (Filipeni 1:29). Cunoscând faptul că până nu ai pierdut prietenia Domnului nu ai pierdut ceva de valoare, fii loial și nu trăda cu niciun preț prietenia cu Dumnezeu atunci când îți dă

sau îți ia ceva ce ai, când te ascultă sau când ți se pare că nu te ascultă, dacă te scapă sau dacă nu te scapă dintr-o situație grea, dacă vindecarea vine sau dacă nu vine, iar atunci răsplata ta va fi mare în cer.

Dacă viața te va trece prin clipe grele, și cu siguranță te va trece, în măsura în care vei ști să intri în prezența Lui prin rugăciune, duhovnicescul din tine va înțelege că ai fost chemat la ceva mai mare decât poți înțelege cu judecata minții tale. Ca unul care a fost încercat și a fost găsit credincios, Daniel a fost unul din oamenii lui Dumnezeu care a avut tot dreptul să vorbească despre felul cum vremea necazului este o împrejurare îngăduită și controlată de Dumnezeu. „El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El descopere ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina“ (Daniel 2:21, 22).

Dumnezeu vrea să ne ajute să creștem în credință. El, care știe ce este în întuneric, va alege uneori ca în mod supranatural să închidă și să deschidă uși în cale noastră pentru a ne deranja confortul firesc, deoarece ne iubește prea mult ca să ne lase să trăim în mediocritatea de a fi căldicei. Dacă te vezi încolțit de necaz și parcă ești gata să te dai bătut, acționând într-un mod disperat sau compromițător, nu uita că acela este momentul în care, dacă biruiesti și rămâi credincios, te califici pentru cuvintele: „Bine rob bun și credincios!“ Alege să-ți continui alergarea după rânduilele Lui până la capăt și vei ajunge acolo unde vei avea un răspuns clar și complet la toate situațiile care te-au făcut să pui întrebarea: „De ce?“ Având acele răspunsuri Îi vei da dreptate lui Dumnezeu pentru hotărârile Lui. „... Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10).

Amin

7

SĂ FACEȚI LUCRUL ACESTA!

„Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.» Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.»“

1 Corinteni 11:24, 25

Acest text a fost scris de apostolul Pavel sub inspirație divină și este expresia nu doar a unei dorințe de bine, ci a unei porunci date de Domnul Isus care a fost inclusă în rândul acelor care de la început au format Trupul lui Hristos, Biserica lui Dumnezeu. Într-o scriere găsită în Iconia, care descrie întâlnirea dintre acest vas al lui Dumnezeu și Onisifor, apostolul Pavel este descris ca fiind un om scund, dar cu un trup tare, cu un nas pronunțat, cu sprâncene ce se întâlneau între ele și cam lipsit de păr. Mai importantă decât descrierea fizică, care nu este impresionantă în ochii oamenilor, este descrierea frumuseții sufletului acestui om care a devenit în Hristos o făptura nouă, dăruită întru totul pentru a aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu.

Cu toate că nu a participat la cina de taină serbată de Domnul Isus împreună cu ucenicii înainte de moartea Sa, acest om frumos la suflet a știut ce le-a spus Domnul Isus ucenicilor în acea seară de neuitat, pentru că porunca Domnului a fost luată în serios de toți aceia care L-au iubit. „... «Acesta este trupul Meu, care se dă

pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea» (Luca 22:19). Credința creștină nou testamentală îmbracă o haină vizibilă a ceremoniei pentru fiecare urmaș al lui Hristos: odată la botezul în apă și apoi la masa Domnului, numită și Cina Domnului. Noi știm că am primit poruncă să facem acest lucru. Această poruncă a fost dată spre binele nostru, pentru că atunci când facem această lucrare spre pomenirea Lui practic ne apropiem de sursa de putere care susține viața noastră, și nu ne lasă să uităm felul în care am fost scoși din rândul vinovaților, a celor ce urmau să fie pedepsiți.

Când stăm la masa Domnului se creează unitate între copiii Domnului, la nivelul la care se simte prezența Domnului, pentru că toți suntem egali la masa Lui, deoarece toți suntem păcătoși iertați prin aceeași jertfă înlocuitoare a Domnului Isus. Așa cum spițele unei roți de bicicletă pe măsură ce se apropie de butucul roții care le leagă împreună, se apropie unele de altele, tot așa la masa Domnului ne apropiem toți de Domnul și în același timp unii de alții, îndeplinind dorința exprimată de Domnul Isus în rugăciune de a deveni una. Jertfa Domnului Isus este aceea care ne unește cu scopul de a sluji și ne înputernicește cu puterea necesară pentru a duce la îndeplinire mandatul pe care fiecare credincios l-a primit, de a răspândi lumina lui Hristos în lume și de a proclama vestea cea bună a mântuirii.

Ori de câte ori stăm la masa Domnului revizităm evenimentele acelei zile când pentru o clipă privirile Tatălui au trebuit să se întoarcă de la Fiul Său Preaiubit, pentru că păcatul omenirii a fost imputat asupra Fiului. Oamenii au zile de aducere aminte a erorilor și chiar o zi a morților, dar noi avem un Erou care a murit, a înviat și este viu în vecii vecilor. Majoritatea popoarelor au eroi despre care vorbesc cu respect și prețuire, dar noi avem un Erou care a murit în locul nostru ca să ne scape nu doar de ceva temporar, ci de la moarte veșnică, care înseamnă despărțire de Dumnezeu. El a murit ca să ne dea viață veșnică prin jertfa înlocuitoare pe care a suferit-o la Calvar. Facem această lucrare cu un

simț de adâncă recunoștință, prețuind în măsura în care putem înțelege cu mintea noastră mărginită, binele veșnic pe care Domnul l-a făcut sufletului nostru. După porunca dată de El, ori de câte ori stăm la masa Lui, prin credință revizităm locul și modul în care Domnul Isus, Eroul nostru, ne-a scăpat sufletul de la moarte.

Modul în care Domnul Isus a pățimit este descris amănunțit în Scriptură. Fiecare credincios are datoria de a studia personal aceste adevăruri, pentru ca ele să-i fie descoperite lui personal de către Dumnezeu și să nu trăiască cu ce știa sau credea altul. Există anumite simboluri recunoscute imediat după popularitatea lor, după numele a diferite companii care produc anumite produse sau a unor organizații, dar niciun simbol nu este mai cunoscut ca și acela al crucii. Crucea este un simbol care dacă-l înțelegi poate afecta spre bine veșnicia sufletului tău. Chiar de la început, Israelului i s-a cerut să aducă jertfe care includeau vărsarea sângelui animalelor, lucru care implică ideea de durere și moarte, pentru ca ei să înțeleagă că păcatul îl deranjează pe Dumnezeu și pentru el se plătește cu sânge. „... și fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22).

Când oamenii au vrut să-L facă împărat pe Domnul Isus, El S-a retras, evitând entuziasmul acelor oameni care nu înțelegeau planul lui Dumnezeu, și când au venit ca să-L aresteze, apoi să-L omoare, El i-a întâmpinat, pentru că a știu că pentru aceasta a venit în lume. Când Domnul Isus l-a cerut în Ghetsimani Tatălui să înlăture acel pahar dacă este cu puțință, nu a cerut acest lucru pentru că Îl era frică de moarte, deoarece știa că pentru aceasta a îmbrăcat trup de om, ci pentru că știa că acel drum al suferinței Îl va trece prin momente când fața Tatălui se va întoarce de la El, fiindcă El a luat asupra Lui păcatul omenirii. „Să faceți lucrul acesta“ este porunca Lui și împlinim această poruncă ori de câte ori ne apropiem de simbolul trupului și a sângelui sfânt, al pâinii și a rodului viței, peste care este cerută binecuvântarea lui Dumnezeu. „Facem lucrul acesta“ atunci când cu gânduri de prețuire ne aducem aminte de modul în care Domnul a purtat o

coroană de spini, prin care omul a arătat că nu primește suveranitatea Lui de Împărat, ci o batjocorește.

„Facem lucrul acesta“ pentru a ne aduce aminte că Domnul Isus a fost pedepsit ca un rău făcător afară din cetate (Numeri 15:35; Evrei 13:13), așa cum cerea Legea dată prin Moise, și crucea Lui a fost înălțată pe dealul căpățânii, care în latină poartă numele de „Calvaria“, pentru că era o porțiune de munte asemănătoare unui craniu de om. „Facem lucrul acesta“ ca un gest al prețuirii, atunci când prin credință vedem mulțimile care cer răstignirea Lui și-L batjocoresc chiar și atunci când ajunge să fie pus pe lemnul de blestem. „Facem lucrul acesta“ când vedem în Scriptură cum a fost bătut crunt și fără milă, cum I S-a smuls barba și cum a fost legat la ochi, ca apoi să I Se ceară să prorocească cine L-a lovit, când I-au dat să bea oțet amestecat cu fiere, când I-au pironit mâinile și picioarele de crucea romanilor.

„Facem lucrul acesta“ atunci când ne aducem aminte de cuvintele rostite de Mântuitor pe cruce, când I-a cerut Tatălui să-I ierte pe cei ce-L chinuiau, când S-a îngrijit ca mama lui să aibă un loc de adăpost, când a extins harul iertării tâlharului care a crezut în El și a devenit primul rod, când a spus că Îi este sete, când a strigat spre Tatăl a cărui ochi sfinți nu puteau privi la El pentru că a luat asupra lui păcatul nostru. „Facem lucrul acesta bun, al aducerii aminte“ când ne amintim că El a spus: „Tetelestai“, adică: „S-a sfârșit!“, adică lucrarea Lui S-a încheiat, misiunea a fost îndeplinită cu succes. Acest cuvânt de „Tetelestai“, care în românește se pronunță în două cuvinte, a fost cuvântul unui Biruitor care, așa cum a fost profețit în Eden, a zdrobit capul șarpelui. „Facem lucrul acesta“ atunci când cugetăm la motivul pentru care Domnul a acceptat să se smerească, îmbrăcând un trup de om ca să vină să sufere moartea de cruce datorită faptului că ne iubește și ne vrea veșnic în ceruri împreună cu El.

Privind la modul în care El ni S-a dăruit nouă, trebuie să ne rușinăm uneori de faptul că atunci când trecem prin necazuri ne plângem sau uneori cârtim, pentru că nu ne place calea pe care El

a ales-o pentru viața noastră, dar în ultimii două mii de ani, milioane de suflete, pătrunse de dragostea lui Hristos au mers cu bucurie la moarte pentru credința lor în Domnul Isus, fiindcă știau că doar peste câteva clipe li se va pune pe cap cununa de martir. O reclamă făcută de Crucea Roșie în timpul războiului, pentru a încuraja donatorii de sânge arăta un soldat care era rănit din cauză că luptase pentru țara lui. Apoi dedesubtul acelei poze era scris: „Spune-i lui că ție frică de împunsătura unui ac!“, care de fapt era motivul pentru care mulți nu donau sânge răniților din război.

Ce suferim noi față de cât a suferit El pentru noi? Cum se poate compara câțiva ani de pribegie pe pământ cu eternitatea împreună cu Dumnezeu? Și noi suntem chemați să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, nu numai când „facem lucrul acesta spre pomenirea Lui“, ci în fiecare zi. Între cuvintele „jertfă“ și „vie“ pare a fi o contradicție, pentru că jertfa ajunge să moară și nu mai este vie. Noi avem o fire veche și una nouă, iar cea veche trebuie ținută în control spre a nu-și putea duce dorințele la îndeplinire. Firea cea nouă, adică omul cel nou creat în ambianța credinței de Duhul Sfânt și de Cuvântul lui Dumnezeu în noi, trebuie nu doar să fie vie, ci să fie la rang de voievod, care poruncește slugii numită trup să îndeplinească voia lui Dumnezeu, trăind în neprihănire. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați“ (1 Petru 2:24).

Trebuie să facem lucrul acesta bun de a sta la masa Domnului, apropiindu-ne de El, care este Sfânt, cu curăție de inimă, cu o viață în care ne-am ferit de tot ce ni se pare rău și știind că prin meritul nostru nu vom fi niciodată vrednici să luăm din pâine și din rodul viței, deosebind această masă de orice altă masă, întinzând mâna cu credință, știind că El este Acela care ne poate face desăvârșiți prin sângele Lui. „Facem lucrul acesta“, al aducerii aminte a suferințelor Lui, având grijă ca această masă să nu devină doar un obicei searbăd, la care nu participă inima, deoarece El vrea să stăm la masa Lui întâi de toate pentru că El

este acolo. „Facem lucrul acesta“, așa cum El ne-a poruncit și așa cum apostolul Pavel ne aduce aminte în textul citat la început, având grijă ca această lucrare să nu fie doar o ceremonie religioasă la care înainte de a participa am avut grijă puțin mai mult ca de obicei la ce am făcut sau la ce cuvinte am rostit cu gura noastră, pentru că noi avem chemarea să fim sfinți în toată purtarea noastră în fiecare zi.

Avem un exemplu trist în viețile fariseilor și a cărturarilor din timpul când Domnul Isus umbla cu ucenicii Lui pe pământ, pentru că ei au fost așa de absorbiți de partea exterioară a religiei lor încât au ajuns niște „călăuze oarbe“, așa de oarbe încât nu L-au recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu care era în mijlocul lor. Ori de câte ori vedem în Cuvântul scris că fariseii și cărturarii s-au simțit adânc provocați de ceva ce Domnul Isus a spus, este necesar să petrecem mai mult timp asupra aceluia lucru și să fim mai sensibili la acele puncte care conțin adevărul despre persoana Domnului Isus. Printre lucrurile care i-au provocat pe farisei s-a aflat faptul că Domnul Isus le-a spus că El este înainte de Avraam, că este mai mare decât Solomon, că are putere să ierte păcatele, că anumite evenimente din Scriptură se împlineau în fața ochilor lor. De asemenea, acești oameni religioși care țineau cheile Împărăției fără să intre în Împărăție și fără să lase pe alții să intre au fost provocați de faptul că Domnului Isus I S-au adresat următoarele cuvinte: „Osana Fiul lui David!“, cuvinte în care ei recunoșteau o împlinire profetică, pentru că știau că acela cuvinte sunt potrivite numai pentru Unsul, Trimisul Tatălui.

Au fost neplăcut provocați atunci când Domnul Isus le-a adus aminte că în timpul lui Elisei numai Naman, un om dintre neamuri, a fost curățat de lepră și numai o văduvă din Sarepta Sidonului, și nu din Israel, a primit ajutor în mod direct printr-o minune în timpul foametei din partea omului lui Dumnezeu. De-a lungul anilor societatea rabinică, cu scopul de a proteja Legea, a creat o serie de reguli și tradiții pe care le-a pus într-o colecție numită „Mișna“. Această carte conținea reguli începând

de la faptul că în ziua Sabatului nu trebuie să-ți vezi reflecția feței ca într-o oglindă până la regula de a nu-ți smulge vreun fir de păr alb ca să faci în acest fel o lucrare în ziua Sabatului. Ceea ce s-a părut la început că începe dintr-o dorință de bine, de dedicare la curăție și sfințire a dus la un abuz a poporului și la obiceiuri și datini bătrânești ne cerute de Dumnezeu, care fură omul de bucuria de a trăi, dar care promovează meritele omenești.

Problema cu această carte de obiceiuri omenești era în primul rând faptul că nu avea de-a face cu păcatul dinăuntrul omului. Domnul Isus a arătat în repetate rânduri neputința acestor rânduieli omenești de a face pe cineva plăcut înaintea lui Dumnezeu cât timp ei nu spală vasul pe dinăuntru, adică până când inima nu-i este curată. Unul din motivele pentru care fariseii și cărturarii L-au urât pe Domnul Isus a fost faptul că El a dat la o parte, ca pe o învelitoare, fățarnicia și mândria lor, și când aceste boli ale sufletului au fost identificate în ei de Mântuitor, și-au văzut adevărata față și nu le-a plăcut deloc adevărata lor indentitate, așa cum era văzută de Dumnezeu. S-au văzut atunci în fața a două posibilități și trebuia să aleagă doar una. Ar fi putut alege să se schimbe, acceptând că numai mâna unui Dumnezeu poate face minunile pe care ei L-au văzut pe Domnul Isus făcându-le, și astfel să creadă în El, sau, așa cum de fapt au și făcut, au ales calea de a scăpa de Acela care le arăta adevărata față.

Fariseii și cărturarii au plănuit cum să-L omoare și pentru că-i interesa mai mult ce zic oamenii, care vedeau în Domnul Isus un adevărat proroc, au căutat un moment potrivit când să-L termine pe prorocul din Nazaret, odată pentru totdeauna credeau ei, și oportunitatea s-a ivit atunci când Iuda le-a oferit serviciile lui de vânzător al Fiului lui Dumnezeu. Preoții L-au acuzat pe Domnul Isus cu vina de hulă, pentru că atunci când El le-a spus că este Fiul, ei au înțeles că El le spune că este egal cu Tatăl, adică că El este Dumnezeu. Prima crimă de pe pământ a avut ca motiv religia, și, după planul și îngăduința lui Dumnezeu, pe Domnul Isus L-au omorât tot religioșii. Milioane au fost omorâți și mulți con-

tinuă să fie omorâți din cauza religiilor false prin care unii au încercat și continuă să forțeze oamenii să le accepte, așa cum este religia islamică, pe când credința în Domnul Isus, care rămâne în climatul binecuvântat al credinței și a dragostei, nu forțează pe nimeni să o accepte și nu face rău nimănui.

Până astăzi au fost recunoscute în lume aproape zece mii de religii asociate cu credința creștină, dar de fapt am putea spune că sunt doar două: cea falsă și cea adevărată. Una care crede în merite personale, care-ți dă voie să mergi pe o cale lată, de la extrema legalismului până la cea a libertismului, sau calea cea îngustă pe care pornești atunci când prin pocăință ești născut din nou, dar pe această cale, despre care Domnul Isus spune că este îngustă, merg puțini oameni. Toți prorocii, începând de la Abel, pe care Domnul Isus l-a pus între proroci (Luca 11:50, 51), mărturisesc despre El și despre modul în care Fiul lui Dumnezeu venind în lume a devenit prin jertfa-I înlocuitoare Mântuitorul lumii (Fapte 10:43). Este El și Mântuitorul tău? Trăim vremea când omul încearcă să schimbe mesajul crucii, pentru că unii sunt provocați neplăcut de amintirea vărsării de sânge, dar acela care modifică mesajul crucii ca să nu deranjeze firea și să lărgască calea o face spre pierderea lui și a acelora care-i urmează în rătăcirea lor.

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care sâuntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1:18). Nimic mai puțin ca propovăduirea crucii lui Hristos și iertarea în sângele Mielului lui Dumnezeu nu îndeplinește porunca Domnului care spune: „Faceți lucrul acesta!“. Este mesajul unei morți înlocuitoare și în același timp mesajul morții Domnului Isus din care izvorăște viață pentru oricine crede în Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al sufletului lui. Fără vărsare de sânge nu este iertare și s-a cerut sânge sfânt, a Unuia care nu are vină personală, și Singurul care S-a calificat și a acceptat a fost Fiul lui Dumnezeu. Semnul că puterea crucii, adică jertfa Domnului Isus, lucrează în viața ta este

nu doar că păcatul își pierde puterea pe care o avea asupra ta, ci faptul că acel păcat pe care odată îl iubeai, îl protejai și îl scuzaai moare. Această eliberare se datorează unei puteri mai mari decât a vreunui om sau mai multor oameni și anume puterii sângelui Mielului lui Dumnezeu în fața căruia chiar puterea duhurilor trebuie să cedeze.

Cel eliberat de sub tirania vechiul stăpân se bucură nu numai de o viață nouă pe pământ, sub călăuzirea Duhului Sfânt, dar crezând cuvintele Aceluia care face oferta vieții veșnice trece de la judecată, a cărei sentință a suferit-o Hristos Domnul, la viață veșnică. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24). Apostolul Pavel, care în textul citat la început ne-a transmis porunca de a face lucrarea de amintire a patimelor Domnului Isus stând la masa Domnului, a privit la crucea Domnului Isus și puterea ei, adică la meritul jertfei Domnului Isus și a spus că această cruce este crucea cu care el se laudă. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“ (Galateni 6:14).

Crucea a devenit din simbol al durerii și al rușinii un simbol al dragostei lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, care eram în mare lipsă de un Salvator. Dacă cineva ar fi purtat o cruce legată de gât în timpul primei ere creștine ar fi fost ca o condamnare la moarte, din cauza persecuțiilor creștinilor din acea vreme. Ei nu-și purtau cruce legată de gât, ci cu ajutorul unui Hristos viu, care era în inima lor, sufereau nedreptatea și îndurau persecuția de dragul Domnului Isus, privind prin credință la ce îi așteaptă dincolo de mormânt. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Galateni 2:20). Frumusețea crucii lui Hristos nu constă într-o

cruce de mormânt sau una pusă la marginea drumului, unde oamenii parcă ignorați de puterea și slava Lui în prezent pun portretul sau reprezentarea unui Hristos neputincios, ci frumusețea crucii stă în faptul că jertfa Domnului Isus ne-a deschis drumul spre casa Tatălui și în meritul acestui sânge sfânt Duhul Sfânt ne ia de mână și ne trece podul dintre om și Dumnezeu Tatăl, și acest pod este Domnul Isus Hristos.

„Facem lucrul acesta“ al aducerii aminte de unde am fost scoși la lumină prețuind înfierea în familia Marelui Împărat în care, prin meritul jertfei Domnului Isus, suntem numiți fii ai lui Dumnezeu. „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:26, 27). Dacă până acum nu ai putut să spui că ești mântuit, Cuvântul Domnului ne învață că prin împăcare cu Tatăl, în meritul jertfei Fiului, poți avea această asigurare confirmată prin cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:36). Prin aceste cuvinte ni se spune că omul, crezând în jertfa Fiului ca jertfă înlocuitoare pentru păcatul comis și pentru cel moștenit, poate ieși de sub mânia lui Dumnezeu, pentru că nu mai are păcat la activ, și intră în viață veșnică crezând în Fiul.

Același lucru ne este adevărat în cuvintele apostolului Ioan care spune: „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:12, 13). Crezând în Fiul și trăind având viața ascunsă în El, nu trebuie doar să speri că vei ajunge mântuit, ci, așa cum spune acest cuvânt, te poți bucura de darul mântuirii știind că vei avea viață veșnică. Un om bine cunoscut în America a purtat o cruce pe umeri prin multe țări ca să facă de cunoscut oamenilor că o jertfă a fost adusă ca iertare pentru păcătoși și a parcurs pe jos purtând această cruce până acum, distanță de 60.000 km, a fost arestat de douăzeci și patru de ori, dar tu ești chemat să-ți

porți crucea nu pe umeri, nu legată de gât, ci trăind o viață de dăruire pentru Acela care a murit pentru ca să fii scăpat de iad și să fii moștenitor al cerului.

Atunci când El trăiește în noi avem dreptul să stăm la masa Lui și să ne înfruptăm din meritele Lui aducătoare de vindecare în suflet și chiar în trup. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21). Nu ești mântuit doar cunoscând cine este El și ce a făcut El, ci crezând în El. Crezând și mărturisind cu gura ta că sângele Lui a fost vărsat întocmai ca a unui miel fără cusur pentru vina ta. Crucea Domnului Isus a fost în mijloc, între alte două cruci, ca să ne învețe că odată ce ajungi în fața jertfei Lui nu poți decât să o iei la stânga și să-L refuzi sau să o iei la dreapta, ca tâlharul care s-a pocăit, și să primești darul lui Dumnezeu. Cum va fi cu tine? Primește-L ca Domn al vieții tale, stai la masa Lui, ca apoi să te poți bucura de promisiunea Aceluia care nu poate să mintă, și care a spus că vei sărbători din nou această sărbătoare la masa Lui, în Împărăția Lui.

Amin

8

CE FEL DE OAMENI FOLOSEȘTE DUMNEZEU?

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au câpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.” Evrei 11:32-34

Avem în aceste versete o listă de eroi de diferite categorii, care s-au evidențiat înaintea cerului pentru credința lor; eroi care au făcut lucruri remarcabile între cei din vremea lor, dar au avut în comun faptul că L-au cunoscut pe Dumnezeu și au fost folosiți de El. Un om simplu, dintr-o familie neînsemnată din Manase, ca Ghedeon, și pe lângă aceasta fricos și într-o măsură chiar laș, a fost ochit și ales să fie folosit de Dumnezeu, făcând din el un viteaz prin care a eliberat pe Israel de madianiți. Ești tu folosit de Dumnezeu? Ne-am născut, trăim și murim, dar de la leagăn la sicriu, timp reprezentat uneori pe piața de mormânt cu o liniuță între anul de naștere și anul de deces, poate fi un timp când să fim folosiți de Dumnezeu pentru a participa la lucrări care rămân veșnic.

Dumnezeu nu S-a schimbat din vremea când a folosit vitejii amintiți în textul citat la început. El vrea să se folosească și de tine pentru a-ți da menire, rost și un simț al împlinirii în viața ta, dacă vrei! Sunt mulți eroii credinței amintiți în acest text, dar vom privi mai detaliat la Ghedeon, care a trecut prin câteva faze de pregătire

pentru a ajunge să fie omul de care să se folosească Dumnezeu. La început Ghedeon a prezentat tot felul de motive de ce este el omul nepotrivit pentru acea slujbă, dar Dumnezeu a privit prin geamul sufletului lui, prin care numai El poate vedea, și ochii Lui l-au văzut că este omul potrivit pentru a fi un viteaz.

Dumnezeu folosește oameni de rând, ca și Ghedeon, și astăzi, iar când El te cheamă este o insultă la adresa Lui să-I spui că a greșit în hotărârea luată. Ghedeon a spus că este sărac, dintr-o seminție neînsemnată, dar Domnul i-a spus că va fi cu el și cel slab îmbrăcat în puterea Lui devine un viteaz. Dacă El te cheamă la o slujbă, chiar dacă te vezi slab, trebuie să știi că El te cheamă privind nu la ce poți face singur, ci la ce poți face îmbrăcat în puterea Lui, ca și Ghedeon. „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului...” (Judecători 6:34). În original se spune că Duhul Domnului l-a îmbrăcat pe Ghedeon, de aceea ceea ce afăcut el de fapt a fost ceea ce a făcut Duhul Domnului. Cercetând felul în care Dumnezeu alege oamenii de care S-a folosit putem vedea că de obicei cei aleși spre a fi folosiți de El sunt oamenii de rând, pentru ca toată slava să fie a Lui. „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Corinteni 1:26). Cu niște oameni simpli, așa cum au fost pescarii cu care S-a asociat Domnul Isus, Dumnezeu a răscolit lumea pentru că i-a împuternicit să ducă mesajul Evangheliei și i-a autorizat ca prin Duhul de putere să facă lucrările Lui.

Într-un mare oraș s-a anunțat că un violonist va da un spectacol și va folosi o vioară foarte scumpă. O sală imensă s-a umplut cu oameni doritori să asculte piesele de muzică anunțate în reclamă și nu au fost dezamăgiți, pentru că sunetul muzicii produs de măiestria acelui violonist i-a trecut printr-o gamă largă de emoții, de la lacrimi la bucurie. Când violonistul și-a încheiat concertul și sala aplauda cu entuziasm, spre mirarea tuturor din sală, acel muzician a luat vioara cu care a cântat și a frânt-o în două, lovind-o cu putere de genunchi, provocând în spectatori o

stare șoc și nedumerire. Apoi, dintr-o altă cutie, a scos o altă vioară și a spus că aceea de fapt este vioara cea scumpă. Vioara pe care a folosit-o pentru a da acel spectacol a fost cumpărată de ocazie din piață, pe bani de nimic. Acel muzician a vrut și a reușit să dovedească că nu scumpea unui instrument a fost ceea ce a încântat urechile și chiar imaginația lor, ci măiestria muzicianului.

Nu noi, nu prin calitățile noastre, vom fi aceia care vor aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu, ci Dumnezeu în noi și prin noi va fi Cel care poate și vrea să folosească vasul nostru slab de lut, în care a pus lumina Sa, ca să facă lucrări ce rămân veșnic, așa cum sunt lucrările care au de-a face cu mântuirea sufletelor oamenilor. Dumnezeu poate folosi pe cine vrea El, indiferent dacă este gângav, ca Moise, sau educat, ca Saul. A doua condiție de care trebuie să ținem seama, dacă vrem să fim folosiți de Dumnezeu, este că El folosește vase curate. Ghedeon, fiul lui Ioas, a dăruit altarul lui Baal și a tăiat parul închinat idolului Astartei, apoi a adus o jertfă Domnului pe un altar nou, închinat adevăratului Dumnezeu.

Dumnezeu se folosește de oamenii care termină cu idolatria și pătrunși de un simț de adâncă recunoștință față de Acela care i-a mântuit sunt gata de jertfă. Când religia pierde chipul lui Hristos din inimă, aceasta începe să-L deseneze, să-L picteze sau să-L reprezinte prin chipuri turnate sau cioplite la care să se închine, în loc să aducă Domnului o închinare în duh și adevăr. Dumnezeu folosește tot felul de vase, dar ceea ce au aceste vase în comun este că sunt curate, de aceea trebuie să ne ferim de orice fel de idolatrie și păcat care ne descalifică de a fi folosiți de El. Poți să faci un idol din orice ai dacă prin ceea ce faci dovedești că acel lucru sau persoană este mai presus decât Dumnezeu sau dacă acel lucru Îl provoacă pe Dumnezeu la mânie, pentru că este păcat.

Poți să ai răspunsuri la toate întrebările pe care cineva ți le-ar adresa din Scriptură, dar dacă viața pe care o trăiești nu corespunde cu Cuvântul pe care poate îl cunoști, nu-ți folosește la nimic și nu poți fi folosit sau folosită de Dumnezeu. Unul din

primii americani care a participat la revoluția împotriva stăpânirii engleze, care a dus la formarea națiunii americane, cu numele de Patrick Henry, a ținut un discurs care a rămas renumit în istorie și printre altele a spus poporului: „Dacă vrem să fim liberi, trebuie să luptăm!” Aceste cuvinte ni se potrivesc și nouă, pentru că atâta timp cât vrem să fim liberi de păcat și vină, spre a putea fi folosiți de Dumnezeu, va trebui să ne purtăm aspri cu firea noastră cea veche, până când plecăm acasă la Domnul. În afară de ea, avem de luptat cu potrivnicul sufletului nostru.

Dacă vrei să vânezi păcatul din viața ta spre a putea fi folosit de Dumnezeu, este bine să știi că el uneori este ca o balenă care dacă vrei să o vânezi trebuie să o ataci atunci când iese la suprafață. Degeaba vei încerca să o vânezi când se ascunde în adânc. De aceea, când observi păcatul nu-l ignora, ci vânează-l și termină-l să nu scape vreunul, la fel cum a făcut Ilie cu prorocii lui Baal. În al treilea rând, Dumnezeu folosește oameni curajoși, care acționează după instrucțiunile primite de la El, indiferent care ar fi consecințele. La porunca Domnului, Ghedeon a redus numărul de luptători de la 32.000 la doar 300 de luptători neînfrigați. Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere și dragoste, de aceea, ca și copii ai Lui, nu ni se potrivește frica care explorează toate posibilitățile negative.

Nu ni s-a promis că nu vom avea necazuri, dar ni s-a promis că El va fi cu noi, promisiune care, dacă ne gândim, este mai de valoare decât dacă ne-ar fi promis că nu vom avea necazuri. Viața lui Moise a fost o viață plină de crize de la naștere și până la moarte, dar a terminat cu calificativul de rob al lui Dumnezeu. Sfârșitul este mai important decât începutul și în viața noastră. În criză, când vom da dovadă de curaj, vom putea recunoaște oportunitatea de a fi mai aproape ca oricând de Domnul, de aceea, nu-ți da nume după circumstanțele prin care treci, ci după cum El te numește, așa cum pe Ghedeon la numit viteaz pe când încă nu era. Următorul criteriu de care trebuie să ținem seama este că Dumnezeu folosește oamenii precauți.

La porunca Domnului, Ghedeon a dus oamenii la apă și pe cei care au băut apă din mână și nu plecați cu gura la apă i-a ținut, iar pe ceilalți i-a trimis acasă. Cei care s-au plecat la apă erau vulnerabili în acea poziție, pentru că nu vedeau ce se întâmplă în jurul lor. Ghedeon a rămas cu trei sute de oameni curajoși și precauți. Nu poți lua foc în sân fără să te arzi, și nu poți fi neglijent cu ofertele vrăjmașului fără să te coste, pentru că devii vulnerabil, iar apoi, când vede că ești interesat în ofertele lui, devii pradă ușoară. Trebuie să nu fim îndrăzneți sau viteji cu păcatul, pentru că un păcat cât de mic, lăsat să cucerească teren în inimă, poate ușor deveni un monstru care te va zdrobi într-o zi. Cel precaut se roagă, dar și veghează, știind că Dumnezeu îl păzește atâta timp cât merge pe calea pe care harul îl poate însoți.

Cu multă dibăcie potrivnicul a reușit ca în generația aceasta să iefinească poziția și numele acelor care se numesc creștini când este vorba de sfințire. Însă, oricât ar schimba omul standardul, Dumnezeu, care ne cere să deosebim ce este sfânt de ce nu este sfânt, le cere acelor care vor să fie folosiți de El să fie sfinți în toată purtarea lor. Dumnezeu folosește oameni simpli, oameni care-și păstrează vasul curat, oameni curajoși, oameni precauți, dar El caută ca ei să fie de asemenea plini de încredere în El. Pe coasta de vest a Americii o tânără înotătoare s-a hotărât să încerce să fie trecută în cartea recordurilor ca fiind prima care a parcurs în înot distanța dintre insula Catalina și pământul Californiei. A început foarte bine, dar după ore de efort depus, pe neașteptate, a trimis semnal că vrea să fie scoasă din apă. A fost întrebată de ce a făcut acest lucru când mai avea doar puțin până la țărm. Ea a spus ca motivul pentru care s-a dat bătută a fost că și-a pierdut încrederea că va putea ajunge la țărm înotând. Ceața se lăsase peste ape și ea nu a văzut că țărmul era de fapt foarte aproape de ea. A spus că motivul pentru care a abandonat cursa nu a fost faptul că se simțea epuizată, cât faptul că și-a pierdut nădejdea.

Este necesar să avem o încredere de nezguduit în cuvintele lui Dumnezeu, pentru că această încredere în El și planul Lui pentru

noi va veni sub atacul vrăjmaș. Ghedeon, trimis de Dumnezeu, s-a dus în tabăra madianiților și acolo a auzit pe unul din vrăjmași tălmăcind un vis pe care l-a avut, prin care ei au înțeles că sunt pierduți înaintea oamenilor lui Ghedeon. Ghedeon s-a reîntors la tabăra lui fără să fie văzut, dar s-a întors un om plin de încredere în Dumnezeu, pentru că știa că El îi va da pe madianiți în mâinile lor. Domnul l-a trimis ca să audă tălmăcirea aceluia vis, ca să fie plin de încredere, să lupte ca un viteaz și să devină astfel ceea ce Dumnezeu l-a văzut când îngerul Domnului i s-a arătat. Furtuna numită uneori de noi necaz sau încercare este parte din viața noastră pe pământ, dar cel care are curaj și se încrede în Dumnezeu vede curcubeul chiar înainte de furtună, atâta timp cât nu uităm că furtuna este îngăduită să ne facă mai tari și nu mai slabi.

Credința vede acest curcubeu chiar înainte de se termina furtuna, pentru că această credință se bazează pe ce a spus Dumnezeu în Cuvânt. Adevăratul examen al uceniciei noastre vine de multe ori în viața noastră atunci când se pare că pierdem binecuvântările pământești, care uneori ni se par că sunt niște nevoi și drepturi legitime înaintea Domnului. Tot ce avem sau ni se pare că avem este de la El și trebuie să acceptăm că El este Suveran și poate să ne dea acele lucruri doar pentru o vreme. Dacă te uiți numai la furtună sau la pierdere se poate să ajungi să ți se pară necazul mai mare decât Dumnezeul tău și aceasta este ce vrea potrivnicul nostru, de aceea trebuie să privim la tot ce avem, fie sănătate, poziție sau bunăstare, ca fiind lucruri de la El și de aceea are dreptul să le ia când vrea. Când acceptăm suveranitatea Lui de a face ce vrea cu noi, pentru că suntem ai Lui, ne dovedim credincioșia și prin felul cum acționăm într-o astfel de vreme de furtună, vom putea fi oameni de care să se folosească Dumnezeu.

Nu ești chemat la o credință de mâna a doua, ca și cea practică de feciorii lui Sceva, care au încercat să scoată duhuri necurate și au fost bătuti bine de acele duhuri rele care locuiau într-un singur om, ci ești chemat la a avea o credință personală într-un Mântuitor personal, care a murit pentru tine și locuiește prin

Duhul Sfânt în tine. Dumnezeu i-a dat victoria promisă lui Ghedeon și tot poporul s-a bucurat de biruința care a venit prin modul cel mai neașteptat. Domnul vrea să fii și tu un suflet folosit de El, care odată ce ai ajuns slobozit de Fiul să duci Vestea Bună a mântuirii și altora, spunându-le că este iertare și viață veșnică în Numele scump al Domnului Isus Hristos. Vrei să fii folosit de Dumnezeu? Nu există stare de independență când este vorba de sufletul omului, în mod sigur că vei fi folosit de unul dintre cei doi stapâni, dar rămâne la alegerea ta care va fi acesta.

Te-ai născut, trăiești și vei muri, dar la sfârșit de drum ce se va spune despre viața ta în cer? Că ai trăit-o cu folos sau că ai risipit-o? Vrăjmașul nostru speră că nu vei înțelege niciodată cine ești ca și copil al Domnului, ce drepturi ai la curtea marelui Împărat și care sunt lucrările la care Dumnezeu te poate folosi. Este lungă lista eroilor credinței, bărbați și femei, care au fost aleși să fie folosiți în slujba Domnului, însă trebuie să știi că mai este loc și pentru numele tău.

Moise a fost omul folosit de Dumnezeu ca să-i elibereze pe israeliți din Egipt. El a fost un dar de la Dumnezeu, pe care, asemenea unui cadou, mama lui l-a deschis și l-a pregătit, zidindu-i credința într-un Dumnezeu adevărat, ca apoi, când a ieșit din școala lui Dumnezeu—pustiul, să devină omul folosit de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu l-ar fi întrebat pe Moise, până când nu a plecat de la palatul lui Faraon, ce are în mână, acesta ar fi spus că are un toiag de domnitor, iar dacă l-ar fi întrebat, puțin mai târziu, ce știe să facă cu el, Moise ar fi putut spune că știe să se bată și chiar să omoare. Pentru a fi folosit de Dumnezeu a intrat în școala Lui, iar apoi cu toiagul a deschis marea și a lovit stânca din care a ieșit apă. Ca să putem fi folosiți de Dumnezeu trebuie să cunoaștem voia Lui, așa cum o găsim scrisă în cuvântul Scripturii.

Când cunoști Cuvântul Lui, când îl crezi și îl trăiești, ajungi să înțelegi că în spatele unei situații care se încrunță la tine te așteaptă zâmbetul Domnului, dacă nu cârtești și treci cu bine

încercarea. Un zâmbet din partea Lui și uși pline de oportunități se deschid acolo unde nici nu ai văzut că ar fi o ușă, încât să poți fi folosit de El și binecuvântat. Toți începem ca fii ai întinericului, dar ajungând la cunoștința adevărului îl primim, îl credem, și apoi fiind născuți de sus, îl trăim ca și copii ai luminii, ca oameni de care dispune Dumnezeu la orice oră din viața noastră. Atunci planul Lui devine scopul vieții noastre și începem să umblăm cu Dumnezeu ca Noe și Enoh, trăind prin credință, după Cuvânt, prin promisiuni și chiar prin revelația Duhului Sfânt.

Nimeni nu poate începe să cunoască cu adevărat adevărul până când nu începe să-l trăiască. Nu-i îndeajuns să-l ai și nici chiar să-l memorezi, ci trebuie să-l trăiești pentru a putea fi un vas de care El vrea să se folosească. Iacov a încercat să se descurce singur, chiar și atunci când avea să se întâlnească cu fratele său Esau, a lucrat după o strategie omenească, împărțindu-și tabăra ca cel puțin o parte să scape, și poate privind la starea sănătății lui și-o fi zis că în cel mai rău caz poate fugi să-și scape viața, dar Dumnezeu l-a atins în luptă, așa că a fugit, ne mai având altă posibilitate. Astfel el a realizat că trebuie să depindă de ceea ce Dumnezeu va face pentru el și nu de șmecheriile lui. Atunci Dumnezeu l-a binecuvântat și din Iacov, care înseamnă și înșelător, a ajuns să se numească Israel, care înseamnă prinț. Și noi va trebui să învățăm să depindem de ajutorul și sfatul Domnului și nu de abilitățile noastre, pentru că până nu învățăm această lecție nu vom putea fi folosiți de Dumnezeu.

Dumnezeu ne dă aceeași lecție în diferite împrejurări până ce luăm o notă de trecere, pentru că El este serios în a ne da o educație în Legile Sfinte ale Împărăției Lui. Dacă privim la noi vom vedea slăbiciuni care ne vor înfrica, dar privind la El vom vedea că are toată puterea în cer și pe pământ. Noi suntem mereu nestatornici, dar în El nu este umbră de mutare. Noi suntem răi până când El nu ne face buni în meritul dobândit în Golgota, dar El este Bunul cel mai Bun care vrea să ne folosească spre slava Lui, ca apoi să ne primească în Slava Sa, unde să ne dea o

moștenire nestrăicătoare. Uneori nu poți controla circumstanțele în care te afli, dar poți controla felul în care te vei comporta și răspunsurile pe care le vei da. Oamenii vor să fie tratați de un doctor cu experiență, vor să călătorească cu un avion testat ca fiind capabil de zbor, și tot așa credința noastră ca să aibă o valoare stabilă și recunoscută în cer trebuie să fie încercată.

Unii cred că a fi folosit de Dumnezeu este ceva ce fac doar în casa de rugăciune, dar de fapt pentru majoritatea este ceea ce fac atunci când ies din casa de rugăciune. Dacă vrei să fii folosit de Dumnezeu fă ceva pentru o persoană care nu-ți poate întoarce înapoi binele. Lasă-L pe Domnul să iubească, prin tine, prin faptele tale, pe acela lipsit de dragoste, de ajutor și în nevoie. Trăind astfel vei fi recunoscut în cer ca un suflet care trăiește nu pentru lucrurile ce trec, ci pentru Domnul Isus. Unii trăiesc pentru mașină, pentru serviciu, pentru haine sau avere, dar unii aleg să trăiască pentru Domnul Isus și tot ce fac cu vorba sau cu fapta, așa cum ne învață Scriptura, fac spre slava Domnului Isus. Trăiești tu pentru Domnul Isus? Nimic altceva nu dăinuiește! Este Domnul Isus Cel dintâi în viața ta sau este El pentru tine Domnul rămășițelor tale de timp, de bani, de energie și emoții?

Omul este o ființă ciudată, cu o inimă înșelătoare, de aceea trebuie mereu să ne cercetăm. De multe ori vrea să stea pe banca din spate la biserică, în față la masă și să fie centrul atenției, de aceea trebuie să avem grijă să nu ne însușim din ceea ce este a Domnului și să nu-I dăm Lui rămășițele noastre, ci ceea ce avem mai bun. Un consilier renumit a acceptat să se întâlnească cu o familie spre ai sfătui și a confirmat programarea întâlnirii lor printr-un telefon. I-a anunțat unde și la ce oră se vor întâlni, dar de asemenea le-a spus să aducă cu ei carnetul de bancă și un record al cheltuielilor lor. Mirați, cei care au cerut consilierea, știind că acel consilier face această lucrare pe gratis, a întrebat cât îi va costa. Consilierul a spus că nu-i va costa nimic consilierea, dar le-a spus să aducă carnetul de bancă în care erau înregistrate intrările și ieșirile de bani, pentru a putea vedea unde le este

inima. Vrei să fii folosit de Dumnezeu cu orice preț sau numai cât timp nu te costă nimic? Nu puțini spun că ar vrea să fie folosiți de Dumnezeu, dar nu știu care este voia Lui pentru viața lor. De ce? Pentru că ei nu fac voia Domnului, pe care deja o cunosc, ci trecând peste ce cunosc nu le împlinesc, ci vor lucruri mari.

Uneori unii nu-L văd pe Domnul și nu-I recunosc oportunitățile de a fi folosiți de El, pentru că ceva sau cineva este între ceea ce Dumnezeu le dă de lucru și ei. Dacă ei nu înlătură acel lucru sau acea persoană, este posibil ca Domnul să înlătorească acel obstacol, însă s-ar putea să doară. Domnului îi place să ne vorbească într-un susur lin, dar El știe și să tune. Când în viața noastră este prea mare gălăgia lumii nu-I auzim susurul blând, de aceea, dacă El îți vorbește într-un susur blând, fii sigur că-L asculți. Creștinul lumesc precum și cel firesc tot timpul vrea să fie slujit, dar el nu vrea să slujească altuia, pe când cel duhovnicesc se bucură de oportunitățile de slujire. Cel firesc primește când este de primit, dar când este de dat alege să critice, pe când cel duhovnicesc dă cu bucurie, știind că tot ce pune în mâna Domnului nu se pierde, pe când tot ce ține pentru el pierde.

Când Noe a intrat în corabie a făcut parte din minoritate, dar când a ieșit, a fost în majoritate. Când a intrat în corabie, probabil că a fost sărac, pentru că a investit totul în corabie, dar când a ieșit din corabie a fost bogat, stăpânind peste tot pământul. Nu a văzut ploaie înainte de potop, dar L-a crezut pe Dumnezeu și a devenit omul folosit de El ca să păstreze viața pe pământ. Suntem chemați la a fi oameni de care se folosește Dumnezeu și trebuie să-i slujim, nu doar la nivelul emoțiilor, la nivelul abilităților care credem că le avem, ci este necesar să slujim la nivelul duhului, care este cârmuit de sus, care poate face lucruri pe care omul de rând, nenăscut din nou, nu le poate face. Am fost chemați să ieșim dintr-o lume în care puține lucruri sunt îndeajuns și vom intra într-o țară în care vom avea mult mai mult decât necesarul, de aceea trebuie să-I dăm Domnului ce avem mai bun. Putem face această nedreptate, adică să nu-I dăm Domnului ce este mai bun,

dacă inima ne este bolnavă și putem proceda astfel dacă vederea spirituală ne este încețoșată.

Ce fel de oameni folosește Dumnezeu? Oameni simpli, dar nu-i refuză nici pe cei cu rang. Oameni care se curățesc spre a fi vase curate, oameni precauți, care nu glumesc cu păcatul, oameni curajoși, căroră nu le este rușine de Domnul Isus și oameni ce au încredere în El, pentru că el are toate lucrurile în control. Este necesar ca rugăciunea noastră să includă dorința de a fi folosiți de Dumnezeu, pentru că numai atunci viața noastră va fi trăită cu rost. Dumnezeu ți-a dat viață, care este darul Lui pentru tine, dar ce faci cu această viață? Modul în care te pui în poziția de a fi calificat spre a fi folosit de El va fi darul tău pentru El. De la El primim har și către El se înalță slava pe care i-o dăm atunci când inima ne este pătrunsă de dragostea Lui. De la El har, pentru El glorie! De la El har, pentru El cântarea de laudă! De la El har, pentru slava Lui o trăire sfântă, ca oameni de care El se folosește!

Amin

9

ESTE SUFLETUL TĂU OBOSIT PENTRU A SLUI?

„Un fiu cinstește pe tatăl său, și o slugă pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi, preoților, care nescotiți Numele Meu, și care ziceți: «Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?» Voi ziceți: «Ce mai osteneală!» și o disprețuiți, zice Domnul oștirilor; și aduceți ce este furat, șchiop sau beteag: «Iată darurile de mâncare pe care le aduceți! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? zice Domnul.»“ Maleahi 1:6, 13

Prorocul Maleahi este pus de teologi în categoria prorocilor mici, dar mesajul pe care Dumnezeu l-a transmis și continuă să-l transmită prin acest om nu este minor, ci este un mesaj care are o însemnătate deosebită, fiind valabil pentru fiecare din noi în zilele de astăzi. Se crede că prorocul Maleahi a trăit în vremea cărturarului Neemia și a preotului Ezra, în vremea când o parte din popor se întorcea din robie și când majoritatea poporului era descurajat uneori chiar de slăbiciunile lor. A fost o vreme în care poporul trăia o viață dezmățată, de decădere spirituală, prin care Numele lui Dumnezeu era nesocotit și chiar diprețuit, ca apoi, în timp, să se ajungă la o stare de nepăsare și așteptare letargică a lui Mesia. Prin prorocul Maleahi Dumnezeu a început să facă ordine în viața spirituală a poporului întors din robia babiloniană și a făcut aceasta prin a-i chema să se întoarcă de la idolatrie, de la căsătorii nepermise, de la a-L fura pe Dumnezeu de partea care i se cuvine Lui și prin a-i atenționa și

a-i opri de la a aduce jertfe care erau o insultă la adresa lui Dumnezeu.

Prorocul prin cuvântul său îndemna poporul l-a o închinare în care să-I aducă Domnului, cu o inimă plină de bucurie, ce au ei mai bun, ca astfel să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. Vom privi în acest mesaj la starea periculoasă de a ne simți oboșiți pentru a-I sluji Lui, de lucrul Lui, de cerințele Domnului pentru noi și de închinare pe care I-o aducem. Dacă cumva ne găsim în rândul acelor care sunt gata să cadă de oboseală, fiind plictisiți de lucrarea Domnului, de închinarea pe care El așteaptă să I-o aducem, este necesar să știm chiar de la început că o astfel de stare ne expune la un pericol real și foarte păgubitor. Au existat oameni în vremea de atunci, după cum există și astăzi, care se gândeau că a sluji Domnului este o osteneală plictisitoare, pe care în timp ajunge să o disprețuiască. Apoi caută motive prin care să facă logică încetarea slujirii Aceluia pe care odată au spus că Îl iubesc, pe care odată L-a numit nu numai Mântuitor, ci și Domn, adică Stăpân.

Dacă ochii nu ți-au vărsat de mult timp lacrimi în prezența Lui și dacă a cheltui timp cu El este o povară, această stare este un semn că sufletul tău este oboșit pentru a mai sluji Domnului. Este un semn că inima începe să se împietrească, pentru că ochii inimii nu mai sunt îndreptați în sus. Omul este o făptură care simte nevoie să se închine, să slujească și, de obicei, oamenii se închină lor înșiși. Fiecare din noi suntem în pericol de a intra în această categorie, atunci când facem voia noastră și nu a Lui. Una din maladiile spirituale ale vremii în care trăim nu este lipsa de închinare înaintea lui Dumnezeu, ci este lipsa unei adevărate închinări Domnului, pe care El să o poată primi și de care El chiar să se bucure. Dumnezeu S-a plâns și se poate plânge și astăzi de aceia care Îi aduc o închinare de formă, lipsită de dragoste sau reverență, duminică după duminică, pentru că s-au oboșit cu viața de slujire, dar continuă să o facă crezând că Dumnezeu primește orice, sau de rușinea oamenilor sau de frica iadului.

Astfel de suflete se duc din obicei la casa de rugăciune, unde, pentru că nu mai au pasiune pentru Stăpân și dorințele Lui, sunt interesați de orice lucru care le-ar putea alunga plictiseala, așteptând cu nerăbdare încheierea programului, ca apoi să se simtă nu doar că și-au făcut datoria, ci să creadă că, datorită faptului că s-au oboșit în acest fel, Dumnezeu le-ar datora ceva. Astfel de suflete și-au pierdut zelul și bucuria de a-I sluji lui Dumnezeu. Dacă o astfel de stare de închinător oboșit și plictisit te indentifică și pe tine, acest mesaj nu vrea să te condamne. El are intenția, ca arătându-ți pericolul la care îți este expus sufletul printr-o astfel de stare de nepăsare, să te cheme să privești la ceea ce a făcut Domnul pentru tine, la faptul că El încă te iubește, ca apoi să te cheme înapoi la dragostea dintâi, ca să faci parte din închinătorii de care se bucură Dumnezeu.

Mulți sunt plictisiți de serviciile din casele de rugăciune, oboșiți de a trăi zi de zi la dispoziția lui Dumnezeu, sau unora chiar li se pare că Dumnezeu nu le mai lasă în pace buzunarul, uitând că tot ce au, inclusiv bătaia inimii lor, este de la El, prin îngăduința Lui, pentru atâta timp cât vrea El. Așa cum găsim în cazul bisericii din Efes, Dumnezeu este dezgustat de credincioșii căldicei până la punctul extrem că se aseamănă pe Sine cu un bolnav căruia îi vine să verse, pentru că prin a fi căldicel omul spune că el crede în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu-l inspiră, nu-l motivează și ceea ce El are de spus sau ce are să-i dea de lucru este ceva ce-l plictisește sau chiar îl obosește.

Un credincios lipsit de zel pentru slujire este un creștin care a uitat cine este Dumnezeu și, lipsit de entuziasm, ajunge căldicel, devenind interesat de lucrurile acestei lumi. Un astfel de suflet devine țintă ușoară pentru vrăjmașul nostru, care este gata să-i ofere ceva de pe taraba lui, pentru a-l distra și a-i da el de lucru. Dacă cercetându-ne găsim în inima noastră gândul că Dumnezeu ne datorează ceva pentru ceea ce am făcut sau facem, înseamnă că am trecut de la dorința de a sluji Domnului din recunoștință și simț de adâncă datorie la dorința sau chiar la pretenția ca

Dumnezeu să ne slujească nouă. Lipsa de pasiune și superficialitate în slujire este o boala a sufletului, de aceea mulți sunt acuzați de lume că sunt ipocriți, deoarece slujirea lor se termină la casa de rugăciune, unde de multe ori se căiesc de ceea ce au făcut sâmbăta, ca apoi să facă din nou aceleași lucruri în ziua de luni.

Dacă cercetându-ne felul în care slujim Domnului ne găsim că facem parte din rândul celor obosiți pentru a-I aduce închinarea de care El este vrednic, ce-i de făcut? În primul rând, trebuie să știm cu cine avem de-a face și este necesar să ne aducem aminte că El este Tatăl nostru. Prin decret divin, orice tată este vrednic de cinste, dar dacă este un tată bun este vrednic de o cinste dublă. Pe lângă faptul că El este Tată, să nu uităm că este Stăpân, de aceea ca Tată trebuie să-L cinstim, iar ca Stăpân trebuie să avem o frică sfântă față de El, care este izvorâtă din recunoștință și dintr-un simț personal de nevrednicie, atunci când privim de unde ne-a scos El. Este vorba despre o frică plină de reverență la fel cum un rob ar avea față de stăpânul care l-a răscumpărat și l-a slobozit ca să fie liber cu adevărat, dar care plin de recunoștință vrea să devină un rob din dragoste a noului Stăpân.

Când aducem închinare Domnului este bine să-I spunem că El este Tatăl nostru, de aceea vrem să-I dăm cinstea care I Se cuvine. De asemenea, trebuie să-I spunem că El este Stăpânul nostru, iar noi suntem gata să-L ascultăm, pentru că nu mai suntem ai noștri, ci fiind răscumpărați cu un preț de sânge nevinovat acum suntem ai Lui. Nu este vorba de o frică datorată circumstanțelor vieții, ci este vorba de o frică față de păcat, care ne face suspicioși uneori chiar de inima noastră, care este gata să ne trădeze. Noi știm că o inimă rea și necredincioasă poate să ne despartă de Dumnezeu. „...Nu vă spăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți“ (Exodul 20:20). Dacă ai ajuns obosit și poate chiar plictisit de slujirea pe care I-o aduci lui Dumnezeu, este necesar să știi că El este Tată și Stăpân, de aceea trebuie să-I acordăm cinste ca unui Tată și să avem o frică față de El ca de un

Stăpân. Mulți ar fi vindecați de această boală spirituală, de a fi obosiți pentru a aduce închinare Domnului, dacă ar fi expuși pentru două minute în locul de chin unde a fost dus după moartea biologică bogatul nemilostiv. După o astfel de experiență ar ști prețui dreptul de a-L numi pe Dumnezeu Tată și ar avea o frică sănătoasă față de Dumnezeu, care a promis că nu Se va lăsa batjocorit. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce samănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6:7).

Recunoscând natura sfântă a lui Dumnezeu și bunătatea Lui poți să-I aduci o închinare în duh și adevăr, care să-I fie plăcută Tatălui, cinstindu-L ca pe un Tată și având frică față de El ca de un Stăpân. Închinarea plină de pasiune care este primită pe altarul lui Dumnezeu este aceea care cinstește Numele Domnului pentru ce a făcut, pentru ce face și pentru ce va face în viitor pentru sufletul nostru. Prorocul Maleahi a acuzat preoții din acea vreme de dispreț la adresa Domnului prin aceea că aduceau tot felul de jertfe necurate, animale bolnave sau cu cusur în trup pe altarul Domnului, de parcă Dumnezeu nu ar vedea acele defecte, ca apoi tot ei să spună: „Ce mai oboseală!“ Porunca dată prin Moise spunea că fiecare jertfă adusă Domnului trebuia să nu aibă vreun defect fizic, pentru că jertfa adusă Domnului simboliza Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. „Să nu aduceți niciuna care să aibă vreun cusur, căci n-ar fi primită. Să nu necinstiți Numele Meu cel sfânt, ca să fiu sfințit în mijlocul copiilor lui Israel. Eu sunt Domnul, care vă sfîțesc, și care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul“ (Leviticul 22:20, 32-33).

Apostolul Petru ne spune că noi, ce-i răscumpărați, suntem un neam preoțesc (1 Petru 2:9), iar ca preoți trebuie să privim la lucrarea de slujitor al Domnului ca la un privilegiu, aducându-I Domnului jertfe fără cusur nu de silă, ci cu bucurie, acordându-I cinstea de Tată și purtând față de El o frică ca de un Stăpân. În zilele noastre nu se mai duc animale la templu pentru a fi junghiate pe altar, ci jertfele ce I le aducem constau în felul în care noi Îl

cinstim pe Domnul cu câștigul nostru, cu timpul nostru și cu abilitățile cu care El ne-a înzestrat. Lui Dumnezeu nu-I trebuie banii mei sau ai tăi, dar modul în care noi Îl cinstim cu banii noștri vorbește mai clar ca și cuvintele noastre despre intențiile inimii. Acela care alege să nu se închine Domnului cu ceea ce El i-a dat, alege să atragă asupra lui blestemul care vine peste omul care vrea să-L înșele pe Dumnezeu (Maleahi 3:9). De frică, omul dă Cezarului ce este a Cezarului, adică taxele potrivit legii, dar nu fiecare se gândește că Dumnezeu merită mai multă cinste ca și Cezarul și că El este mai de temut ca și Cezarul.

Dacă banii sau orice alt bun material cu care o persoană își câștigă existența pe pământ nu este parte din închinarea cu care-L onorează pe Dumnezeu, acel om nu are decât o religie moartă. După ce ne-am verificat să vedem dacă-i acordăm cinstea de Tată și purtăm față de El o frică ca de Stăpân, următorul pas important de care trebuie să ținem seama dacă vrem ca închinarea noastră să nu fie o pierdere de timp este să alegem să-I dăm Domnului ce avem noi mai bun. Nu rămășițe și fărimituri, pentru că El este dezonorat printr-o astfel de jertfă, ci dovedind credință într-un Dumnezeu care este și răsplătește, să ne aducem închinarea înaintea Lui prin timp, prin cântare, prin bani și prin orice alt fel de slujire, dar mai ales prin simțămintele cele mai alese ale inimii noastre, care nu trec neobservate de El.

Această lecție de a te închina Domnului cu cele dintâi roade este o lecție veche, de care nu numai cei din vremea prorocului Maleahi au avut nevoie să o recapituleze, ci și noi, cei care trăim în zilele de astăzi. Este o lecție care ne învață să stabilim priorități în viața noastră, pentru că atunci când Dumnezeu și ceea ce-I dăm Lui este o prioritate pentru noi, El va fi cinstit și va primi închinarea și jertfa noastră. Când Îi slujim nu de silă sau din obișnuință, ci cu bucurie, El ne promite prin Cuvânt că și El ne va cinsti pe noi cu binecuvântările Lui. „... Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți“ (1 Samuel 2:30). Dacă darul tău înseamnă puțin pentru tine, mai

mult ca sigur că înseamnă puțin și înaintea lui Dumnezeu, care cântărește sacrificiul și intenția inimii. Când sufletul ne este sănătos și dragostea pentru Dumnezeu fierbinte, vom avea dorința, la fel ca și David odinioară, să aducem Domnului jertfe care ne costă. „Dar împăratul a zis lui Aravna: «Nu! vreau s-o cumpăr de la tine pe preț de argint, și nu voi aduce Domnului Dumnezeului meu, arderi de tot, care să nu mă coste nimic...»“ (2 Samuel 24:24).

Căutând mila Domnului, David a oprit urgia Lui prin a aduce o închinare prin jertfe, dar a știut că o jertfă care nu-l costă nimic nu are valoare, de aceea nu a primit ca dar ce avea de trebuință pentru a face un altar de jertfă, ci a plătit un preț întreg în argint pentru acele lucruri. Este un caz în care vedem cum un împărat a dat Împăratului un dar și darul împăratului David, spre deosebire de darul de jertfe adus de Saul, a fost primit, pentru că David a vrut să dea ceva de valoare, ceva care l-a costat. Este timpul să ne întrebăm dacă noi aducem Domnului jertfe de valoare, care să-L onoreze și să-I dea oportunitatea să ne binecuvânteze sau fiind lipsiți de credință sau de dragoste suntem obosiți de-a ne închina Domnului. Vrei ca închinarea ta să fie plină de pasiune și bucurie? Adu-I Domnului ce ai mai bun!

Israelii au fost acuzați de faptul că au pângărit Numele Domnului și este posibil ca și credincioșii din zilele de astăzi să se facă vinovați de această pângărire a Numei Lui, care începe în inimă. Este o pângărire a Numeleui Lui să stai în casa de rugăciune și în loc să-I aduci o închinare în duh și adevăr să începi să-ți faci planuri cu privire la lucrurile din viața ta sau să-i judeci pe aceia în care vezi slăbiciuni. Este o pângărire a Numei Său să nu cinstești pe Domnul cu banii tăi sau să-ți faci tot felul de datorii, ca apoi să spui că ai da, dar nu ai de unde, când de fapt prima parte trebuie să fie a Lui. Este o pângărire a Numei Său să ai timp pentru tot felul de afaceri, vizite sau plimbări, dar să nu ai timp pentru Casa Domnului. Este o pângărire a Numei Său să ai timp pentru ziare, reviste, sport sau televizor, dar să nu ai timp

pentru Studiarea Cuvântului Său, prin care El vrea să-ți vorbească și să-ți hrănească sufletul.

Dacă vrei ca închinarea ta să nu fie o osteneală fără de rost mai trebuie să privești la puterea lui Dumnezeu. „... Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat printre neamuri“ (Maleahi 2:14). El este Tată, iar noi Îi suntem copii, El este Stăpân, iar noi slujitori, dar El este și Împărat, Suveran, iar noi suntem supușii Lui. Ca Tată este vrednic să primească dragostea noastră, ca Stăpân este vrednic să primească slujirea noastră, iar ca Împărat al Împărățiilor este vrednic de loialitatea noastră, pe care ne-o dovedim față de El atunci când alegem să nu ne compromitem prin a sluji celui alt stăpân. Este o diferență între a sluji Domnului și a face o slujbă pentru Domnul.

Suntem chemați nu doar la a face o slujbă pentru Domnul, ci la a-I sluji Lui, lucru care implică intimitatea unei inimii care-L cunoaște și iubește pe Domnul. Când treci de la a fi salvat în Numele scump al Domnului Isus la a-I sluji Lui, te califici pentru a primi călăuzirea Lui, pentru că Dumnezeu are un plan specific pentru viața ta. Este o slujire prin care nu doar afirmi credința ta în El, ci prin ceea ce faci sau ceea ce nu-ți permiți să faci dovedești această credință, aducându-I astfel lui Dumnezeu o închinare prin care El să fie onorat. În adevărata închinare, în duh și adevăr, apare părțasia duhovnicească cu Hristos și cu trupul Lui, care este una din cele mai înalte activități la care putem participa cât timp suntem în acest trup.

Împlinirea în viața noastră apare atunci când facem lucrurile pentru care am fost creați, adică pentru ca viața noastră să fie o închinare și cinstire a lui Dumnezeu. Când în noi există dorința de a-I sluji Domnului mergem la casa de rugăciune nu doar pentru ce primim când ascultăm Cuvântul, ci și pentru ce Îi dăm Lui prin rugăciune și închinare. Ca mădulare unii altora, în trupul Lui apare Unitatea, iar prezența Lui este simțită atunci când slujirea noastră este sinceră și plină de pasiune sfântă. Aceia care aduc o

închinare plăcută Domnului cu viața lor au aceeași țință, fiind conduși de aceeași Carte și cărmuiți de același Duh Sfânt. O astfel de slujire face din noi adevărați creștini. A fi creștin înseamnă a fi un suflet care, odată schimbat prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt, duce cu el între ceilalți oameni chipul și influența bună a lui Hristos. Mulți nu au făcut nimic bun cu viața lor pentru Împărăția lui Dumnezeu până acum, pentru că potrivit sufletelor noastre le sugerează că nu pot face mai nimic. Dumnezeu însă ne cheamă să facem ce putem cu cât ni s-a dat, ca apoi să primim mai multă lumină, mai multă putere și mai mari oportunități în a participa la lucrarea de zidire a Bisericii lui Dumnezeu.

Vântul Duhului Sfânt suflă și astăzi, după cum ne-a fost promis prin prorocul Ioel (Ioel 2:28), dar în această vreme de pe urmă în care trăim se cere din partea noastră să ridicăm pânzele vasului sufletului nostru, adică să ne implicăm prin ce putem face ca să beneficiem de mișcarea Vântului Sfânt. Ni se cere să facem ce putem noi, pentru ca apoi Dumnezeu să facă cu noi, prin noi și pentru noi ceea ce numai El poate face. „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește zi de zi“ (2 Corinteni 4:16). Felul în care slujim este cel mai eficient mod de evanghelizare la care participăm fiecare din noi, dar mărturia multora, prin viața trăită, sună așa de slab încât nu poate fi auzită. Puține lucruri sunt mai dificile pentru aceia care nu-L cunosc pe Domnul decât a avea de-a face cu exemplul bun de trăire și slujire al unui suflet care nu de ochii oamenilor, ci de dragul Domnului Isus Îl slujește cu toată inima și cu toată puterea, fără să obosească prin călăuzirea și proștețimea pe care Duhul Sfânt o menține într-o astfel de slujire. „De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpatat-o, noi nu cădem de oboseală“ (2 Corinteni 4:1).

Când știi sfârșitul unei lucrări, ea devine mai ușor de făcut și când privim la sfârșitul acelora care slujesc bine Domnului

povara pe care El ne-o dă să o ducem devine mai ușoară. Dacă nu vom cădea de oboseală vom ajunge acolo unde Cartea Sfântă ne spune că vor fi aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și care vor cânta Aleluia, adică „Slavă lui Dumnezeu“.

Domnul Isus a știut că vremurile de pe urmă vor fi vremuri în care mulți vor cădea de oboseală și pentru că nu vrea să fim dintre aceia care dau înapoi ne-a scris despre acest lucru ca o avertizare spre binele sufletului nostru. „Și, din pricina înmulțirii fărâdelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit“ (Matei 24:12, 13). Cuvântul „Aleluia“ este un cuvânt țesut în Vechiul Testament, dar care nu apare până în cartea Apocalipsei, care descrie locul unde vor fi aceia care nu s-au lăsat doborâți de oboseală. În cer vom cânta „Aleluia“, adică „Slavă Lui!“, pentru că cel rău a fost biruit, a venit vremea ospățului Fiului de Împărat și a început Domnia Lui într-o deplină supremație; domnie care nu va avea sfârșit. „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“ (Galateni 6:9).

Amin

10

PÂINEA VIEȚII

„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viață veșnică. Eu sunt Pâinea vieții.“

Ioan 6:47, 48

istoria pământenilor este murdărită de faptele unor oameni care odată ce au refuzat Adevărul au dus o luptă împotriva voii lui Dumnezeu, sperând să creeze, chiar dacă numai în mintea lor bolnavă, o lume închisă, în care nu este Dumnezeu, cu scopul de a încerca să scape de orice simț al răspunderii înaintea unui Creator. Este foarte posibil ca în viața pe care o trăim ca și copii ai Domnului să vedem adevărurile Scripturii atacate sau chiar batjocorite și într-un asemenea caz să nu uităm că o astfel de împotrivire din partea întunericului este ceva normal vremurilor în care trăim, de aceea să nu ne mirăm de aceasta. Scriptura nu este doar o altă carte, ci este Cartea care are viață, a cărei Autor este Dumnezeu. Această carte este atât de adâncă și de hrănită pentru sufletul omului încât nimeni nu a reușit vreodată să o pătrundă pe deplin sau să spună că a epuizat toate ideile pe care ea le inspiră. Scriptura ne face de cunoscut minunile pe care Domnul Isus le-a făcut pe pământ, dar aceia care primesc cheia înțelegerii Scripturii ajung să cunoască faptul că El nu a venit așa de mult pentru a face minuni, ci pentru a ni se da nouă prin jertfa Sa, ca noi să putem ajunge acolo unde este El.

Scriptura confruntă omul acolo unde este, așa cum este, și, parcă cu nepăsare de orgoliul sau ofensa mândriei lui, îi arată felul în care poate fi mântuit prin jertfa Domnului Isus. Religia care nu include o adevărată pocăință, care înseamnă schimbarea vieții din

temelie, este un laț periculos pentru aceia care prin ținerea unor reguli sau ceremonii omenești, fără de viață, duminică după duminică, participă la un exercițiu religios prin a merge la o biserică ca să își calmeze conștiința ca și cu un sedativ. Pentru unii mersul la o biserică duminica este un eveniment social de paradă, iar alții, așa cum au fost fariseii din vremea Mântuitorului, au transformat religia și ziua Domnului într-un instrument de asuprire a semenilor lor. Acest mod greșit și superficial al omului de a se ocupa de suflet îl oprește de la a căuta adevărul întreg al Scripturii cu privire la ce este necesar să facă pentru a fi mântuit, așa cum este nașterea din nou și trăirea în sfințenie pentru Dumnezeu.

Într-o vreme când vrăjmașul are vânzări record în ce privește învățătura stricată, în care amestecă adevărul cu neadevărul, este necesar să vorbim despre „frumosul” Scripturii, ca și acela că Dumnezeu, care este Dragoste, nu vrea ca sufletul omului să ajungă în iad, dar este absolut necesar să vorbim și despre „Adevărul” Scripturii, care spune că aceia care refuză Pâinea vieții vor ajunge în iad. În lume există multe standarde, începând de la lucrurile simple de măsurat până la metodele de guvernare ale unei țări, dar când este vorba despre cum se ajunge la locul unde sufletul nostru își va petrece veșnicia numai Dumnezeu are competența și autoritatea de a stabili acel standard.

În bunătatea Lui, Dumnezeu ne-a făcut cunoscută starea la care trebuie să ajungă un suflet pentru a fi veșnic acolo unde este El. El a făcut posibil ca noi să ajungem la acel standard de neprihănire prin jertfa Domnului Isus pe care L-a dat la moarte pentru noi, cei păcătoși. Există multe concepții omenești despre cine este Dumnezeu, dar până când omul nu vine la crucea Lui prin pocăință nu are nicio șansă ca să-L cunoască. Unul din adevărurile Scripturii care provoacă mândria omului și lumea întinericului este faptul că singura cale prin care omul poate avea viață veșnică este prin credința în Domnul Isus Hristos. Pentru lume este un lucru acceptabil să fii fanatic în ce privește un anu-

mit sport, ca de exemplu fotbalul, să fii fanatic cu privire la o colecție de lucruri vechi sau să fii obsedat de modă, de mașini, dar nu acceptă să audă că există oameni a căror gândire, vorbire și trăire are la baza modul lor de conduită motivația că-L iubesc pe Domnul Isus Hristos.

Atunci când din diferite motive omul își împietrește inima în fața adevărului pierde sensibilitatea spirituală și pierzând oportunitatea momentului de luciditate, în clipa cercetării lui, cu timpul, Cuvântul aducător de bine în viața lui nu îi mai deranjează conștiința. Unii oamenii, care nu-L cunosc pe Dumnezeu cu adevărat, caută să fie morali, pentru că le este frică de o pedeapsă, iar alții caută să-L lingusească, dar niciuna dintre aceste metode lipsite de nobilitate nu are efectul de a-L încânta pe Dumnezeu. Calea mântuirii aleasă de El pentru noi, oamenii, este ca prin Scriptură și vestirea Ei să ajungem la cunoștința adevărului despre starea noastră, despre felul cum dragostea Lui a dat o jertfă de înlocuire pentru noi. După ce am ajuns la această cunoștință, El vrea ca noi, crezând în El, să ne pocăim de trecut, să cerem și să primim iertarea, ca apoi, prețuind și chiar iubindu-L pentru ceea ce a făcut pentru noi, să trăim pentru El.

Evanghelistul Ioan, amintit uneori ca ucenicul pe care-l iubea Isus (Ioan 21:20), Îl prezintă pe Domnul Isus în lumina adevărului ca fiind Fiul lui Dumnezeu, dar această afirmație a lui cu privire la faptul că era iubit de Domnul nu înseamnă că El era părtinitor, ci este o afirmație a faptului că el se simțea iubit de Domnul, așa după cum orice suflet care se apropie îndeajuns de mult de Domnul simte aceeași iubire din partea Lui. În Evanghelia scrisă de apostolul Ioan, Domnul Isus alege să Se identifice în mod metaforic cu lucruri din viața de toate zilele, așa cum este pâinea, pentru a fi ușor înțeles de către toți oamenii. Aceste asemănări care descriu persoana Domnului Isus sunt bogate în înțeles teologic, dar în același timp foarte practice, pentru că toți oamenii înțelegeau necesitatea pâinii sau a luminii și știau cât de importantă este pentru ei slujba unui păstor.

Metaforele pe care le găsim în Scriptură ne dau mai multă informație despre un anumit lucru și o mai adâncă înțelegere a unor adevăruri comunicate, prin a asemana un lucru cu un alt lucru. Când psalmistul spune că Dumnezeu este stâncă lui (Psalmul 19:14, 28:1) nu înseamnă că el este o piatră ce aseamnă tăria și statornicia lui Dumnezeu cu un lucru cunoscut de el, care are calități asemănătoare. Într-un mod asemănător, cu scopul de a ne ajuta să ne înțelegem situația disperată în care eram, țesut pe paginile Scripturii, găsim metafora în care termenul de rob sau sclav ne ajută să înțelegem că sufletul păcătos este rob păcatului și nu are cum ieși din această stare. Așa cum un rob nu avea nicio șansă să mai ajungă liber, numai dacă această libertate îi era dăruită. Așa după cum o pâine poate da energia necesară trupului nostru pentru a fi sănătos și activ, termenul de Pâine a vieții este un principiu duhovnicesc prin care înțelegem că sufletul nostru primește viață și putere pentru a trăi prin Domnul Isus.

Textul citat la început face parte din cuvântarea Domnului Isus prin care explică modul în care cei ce vor mânca din trupul Lui și vor bea sângele Lui, adică se vor hrăni din meritul jertfei Lui, vor avea viață veșnică. A te lipsi de această Pâine a vieții înseamnă a te lipsi de viață veșnică. Când prin pocăință sufletul omului mănâncă din această Pâine a vieții găsește libertate și nu mai simte nevoia de a se ascunde de oameni sau chiar de simțul de vină care vânează și terorizează sufletul nemântuit cu o amenințare de osândă veșnică. Chiar și după ce a ajuns mântuit sufletul continuă să mănânce din această Pâine prin a se adânci în cunoștința Scripturii, hrănindu-se din Cuvânt acasă și în casa de rugăciune, astfel dobândind putere să lupte nu într-o luptă firească a cărnii și a sângelui, ci într-o luptă duhovnicească.

Hrănindu-te din această Pâine înțelegi că nu poți birui o slăbiciune pe care o descoperi în tine până când nu o admiti. Hrănindu-te din această Pâine înțelegi că nu poți birui ceva dacă nu te confrunți cu acel lucru. De exemplu, dacă punctul tău slab este frica, trebuie să înțelegi că inversul fricii este credința. Dacă

găsești că punctul tău de slăbiciune este iuțimea și mânia, această Pâine a vieții te învață să o biruiești prin răbdare, cumpătare și bunătate. Când citești Cuvântul Scripturii care-ți poate hrăni sufletul și te poate învăța calea pe care trebuie să o urmezi pentru a evita pagubele duhovnicești este necesar să faci distincție între observație, interpretare și aplicare a Cuvântului în viața ta de zi cu zi. Această Pâine, care uneori este necesară ca un medicament, produce în noi credință care se bazează nu pe ce vezi sau pe ce îți spune cineva, ci pe ceea ce spune Dumnezeu.

A te hrăni cu această Pâine înseamnă a dezvolta o vedere spirituală din perspectiva veșniciei cu privire la tot ce ne înconjoară, la tot ce facem și la tot ce avem. Mulți oameni lucrează în locuri de muncă care nu le plac deloc, dar spun că lucrează acolo pentru că acel serviciu le pune pâinea necesară pe masă, dar Pâinea vieții este și mai necesară ca pâinea ce hrănește trupul, pentru că a mânca sau a nu mânca din Ea are urmări veșnice. Domnul Isus a hrănit mulțimile cu pâinea pe care în mod miraculos a înmulțit-o, dar El le-a spus lor și ne spune nouă că este Pâinea vieții, care aduce în noi viață veșnică. „Isus le-a zis: «Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată»“ (Ioan 6:35).

Domnul Isus a spus aceste cuvinte într-o împrejurare în care abia înmulțise merindea unui copil, care consta în cinci pâinișoare de orz și doi pești, cu care a hrănit cinci mii de bărbați, ca apoi ucenicii să strângă doisprezece coșuri cu fărâmituri. „...«Adevărat, adevărat, vă spun, că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat»“ (Ioan 6:26). Mulți L-au urmat pe Domnul Isus pentru că le-a dat să mănânce. Domnul Isus, care le cunoștea gândurile, li s-a adresat, considerând lucrul acesta ca fiind o adevărată problemă, pentru că știa că vor mai fi mulți care-L vor căuta pentru ceea ce poate face pentru ei pe pământ. Și apostolul Pavel a menționat acest pericol. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre

toți oamenii!“ (1 Corinteni 15:19). Domnul Isus a vorbit poporului pe care l-a săturat cu pâine și pește cu scopul de a-l ajuta să înțeleagă că a-L urma pentru faptul că face minuni, ca de exemplu: a le da să mănânce pe gratis, este un motiv greșit, tot așa cum este greșită gândirea unora de astăzi, care aleg să se alăture pocăiților pentru a fi ajutați, pentru a-și găsi un soț sau o soție bună sau pentru că vor un alt lucru de acest fel, care are de-a face doar cu lucrurile de pe pământ.

Domnul Isus nu a venit ca să ne dea să mâncăm sau să ne facă viața mai confortabilă, ci a venit ca să ne mântuiască sufletul, care va trăi veșnic, fie împreună cu Dumnezeu, fie în moarte și rușine veșnică, departe de fața lui Dumnezeu. Pentru ca un suflet să primească darul vieții veșnice (Efeseni 2:8) nu este necesar să facă o serie de fapte bune care să-l califice pentru mântuire, pentru că oricât de multe fapte bune ar face nu ar fi îndeajuns. Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului. Noi nu deținem valuta necesară, adică sânge nevinovat, pentru a putea plăti răscumărarea sufletului nostru. Fiind păcătos, sufletul omului se califică pentru a avea nevoie de mântuire și admitând acest lucru, odată ce a ajuns la cunoștința a cine este Domnul Isus și a ceea ce a făcut pentru el, alegând să-L creadă, se califică pentru a cere și a primi harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea în viața lui.

Când Domnul Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieții“, practic ne spune că El este tot ce avem nevoie pentru ca sufletul nostru să trăiască. El nu ne dă doar o viață religioasă seacă și obositoare, ci prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt ne dă o viață veșnică, a cărei valoare o simțim și prețuim încă de pe pământ, prin aceea că avem o relație de prietenie cu El, care ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele. Acela care mănâncă din această Pâine este săturat și mulțumit. A fi mulțumiți înseamnă a accepta tot ce am primit de la Domnul până când El alege să ne dea mai mult. A mânca din Pâinea vieții înseamnă a primi și a te hrăni cu meritul jertfei Domnului Isus, care de bunăvoie S-a dat pe Sine să fie batjocorit, bătut, chinat și omorât în locul nostru, a celor vinovați, meniți a

fi pedepsiți. Meritul jertfei Lui este îndeajuns ca să șteargă datoria vinei noastre, să ne dea dreptul de a ne numi fii ai lui Dumnezeu, să ne dea puterea de a trăi o viață în care Duhul Sfânt rodește o roadă care-L bucură pe Dumnezeu și este o binecuvântare pentru oameni.

Pâinea vieții este o pâine care dă tărie sufletului și duhului pentru a trăi viața pe pământ cu folos veșnic, având o pace și o bucurie neînțeleasă de lume. Pâinea vieții promite împlinire și siguranță deplină nu numai pentru viața viitoare, ci și pentru viața ce o trăim în această lume, pentru că aceia care sunt ai Domnului știu că nu li se poate întâmpla decât ceea ce îngăduie Dumnezeu. „Cât despre voi, până și perii din cap, toți va sunt numărați“ (Matei 10:30). Călătorim spre Casa Tatălui, Casa fericirii, dar în drum spre ea putem avea pacea pe care o dă El, știind că în fiecare dimineată primim harul și puterea de a trăi pentru El acea zi. Așa cum trupul are nevoie de nutriție zilnică, și sufletul nostru are nevoie de a se hrăni cu Pâinea vieții, care este Domnul Isus Hristos. Ai avut și tu o zi când ai început să te hrănești cu această Pâine a vieții? Nu ai cum să fii cu adevărat un creștin fără a mânca din această Pâine a meritelor Celui ce a fost răstignit. A fi creștin înseamnă printre altele a fi un suflet care se bucură neîncetat de vestea bună a iertării.

Când un suflet are cu adevărat această experiență a nașterii de sus, prin a mânca din Pâinea vieții, devine din firească duhovnicesc și dintr-o persoană care umblă doar după lucrurile de jos ajunge să fie un suflet care gândește și trăiește pentru lucrurile de sus. Cei firești și lumești, doritori de cale largă, se aseamănă cu aceia care-L urmau pe Domnul Isus pentru că le-a dat să mănânce, dar cei duhovnicești sunt aceia care ajung la convingerea personală că Domnul Isus are cuvintele vieții și El este Pâinea vieții. Este firesc sau natural ca noi, oamenii, să vrem popularitate și nu obscuritate, să preferăm confortul și nu momentele de criză datorate faptului că alegem să stăm în picioare pentru Adevăr. Este normal și firesc să vrem prosperitate și nu neapărat să arătăm

generozitate, să vrem și să ne zbatem după fericire și nu după sfințenie; să vrem siguranță și nu risc, prin a face ceva semnificativ, care are urmări veșnice.

Este firesc să trăim o viață ce simte împlinirea prin realizări pământești înainte de a căuta să trăim o viață care-L proslăvește pe Dumnezeu, dar acela care a avut parte de Pâinea vieții și a primit în duhul lui viață din Acela care este Viața alege și preferă lucrurile și stările care se potrivesc omului duhovnicesc. Viața credinciosului este o serie de începuturi noi, pentru că sufletul care vine la mântuire nu devine dintr-o dată matur, ci trece prin faze în care descoperă că harul și puterea lui Dumnezeu este tot mai mare, după măsura în care crește credința. Așa cum pâinea susține viața trupului, viața spirituală este inițiată și susținută de credința noastră în meritul jertfei Domnului Isus. Cuvântul Lui, Pâinea a vieții, hrănește sufletul nostru în drumul pe care-l mai avem de parcurs până ajungem în casa Tatălui și ne învață atât ce este de folos pentru noi și pentru trupul lui Hristos, cât și ce trebuie evitat pentru a nu ne expune unui pericol spiritual.

„... «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»“ (Matei 4:4). Pâinea vieții atunci când atinge gura celui mort spiritual, prin minunea pe care o face Duhul Sfânt, poate veni la viață. Cuvântul lui Dumnezeu care S-a făcut trup și a locuit între noi plin de har și de adevăr mai este asemănat cu niște bucate miezoase și gustoase. El ne imputernicește pentru a vesti Calea Domnului, pentru ca astfel viața ce o trăim înainte de a vedea fața Mântuitorului nostru, prin a intra pe ușa morții sau prin Răpirea Bisericii la cer, să fie o viață care aduce folos Stăpânului. Fericita nădejde a venirii Lui (Tit 2:13) nu este o încurajare pentru a sta cu mâinile încrucișate, ci de a lucra mai mult ca oricând, cu atât mai mult cu cât știm ce urmează în viitor. Pentru un timp limitat din viața noastră scurtă, în funcție de circumstanțe sau de împlinirea numărului neamurilor (Luca 21:24), avem oportunitatea de-a face o diferență între viața acelora care se îndreaptă spre pierzare veșnică, pentru că nu-L

cunosc pe Domnul, și cei care se califică pentru răsplătirile lui Dumnezeu promise celor care au lucrat bine.

El ne dă talanți, dar nu fără de răspunderea care vine cu ei, pentru că într-o zi Domnul, care nu risipește, ne va cere socoteală. Aceia care se hrănesc cu Pâinea vieții zi de zi se deosebesc de cei ce-și flămâneză sufletul și prin aceea că atunci când ajung să nu le placă cum merge carul lui Dumnezeu nu biciuiesc cu critică pe cei ce trag la el, ci se dau jos și împing la acest car. Lumea, care este expertă în a ataca simptomele și nu cauza problemei, este obișnuită cu o pâine care hrănește trupul, dar, pentru că omul simte mereu o foame lăuntrică după fericire și împlinire, ea are și o pâine a ei, cu care caută să satisfacă nevoile și dorințele firii pământești prin realizări pământești sau prin plăcerile deșarte de o clipă cu care îi îmbie pe cei flămânzi după un simț de fericire. Pâinea vieții, din care în mod simbolic ne împărtășim ori de câte ori stăm la Masa Domnului, este o Pâine care satură nevoile spirituale ale omului și efectul ei poate fi recunoscut prin schimbarea care se produce dinăuntru înspre afară în viața sufletului care crede și își predă viața Domnului Isus.

Pentru a te putea bucura de efectul acestei Pâini trebuie să ceri ca acest merit creat de El la Golgota să hrănească sufletul tău. Dacă crezi că ai stat înaintea Lui și totuși încă nu ți-ai simțit sufletul săturat cu această Pâine care te umple de bucuria mântuirii înseamnă că încă nu ai stat înaintea Lui. Dacă crezi că ai stat înaintea Lui și încă nu ai simțit o teamă sfântă, care te face să te ferești de orice ți se pare rău, înseamnă că încă nu ai stat înaintea sfințeniei Lui. Psalmistul David descrie starea aceluia care a stat înaintea Domnului și a gustat din bunătatea Lui folosindu-se tot de o metaforă, în care se aseamănă cu un copil liniștit, potolit și înțârcat care stă lângă mama sa (Psalmul 131:2). Un copil neînțârcat stă lângă mama sa din nevoie, pe când unul care este înțârcat stă lângă ea pentru că dorește aceasta. La fel, David s-a văzut pe sine ca unul care sta înaintea Domnului pentru că dorea și simțea bucurie în prezența Lui.

Când în mod direct și personal, printr-o cale nemijlocită, prin ideile altora, vei gusta cât este de bun Domnul, dedicarea și dorința ta de a-I fi plăcut Lui va fi mai tare decât provocarea simțurilor ce te-ar îmbia să întinzi mâna spre fructul oprit. Când vei gusta cât de bun este Domnul vei dori să I te închini cu viața ta. Aceasta înseamnă a trăi astfel încât tot ce ești tu răspunde la tot ce este El, și atunci copleșit de bunătatea Lui scopul vieții tale va fi acela de a-I aduce cinste Aceluia care a venit pe pământ ca să-ți dea viață veșnică. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“ (Psalmul 34:8).

Amin

11

O FĂPTURĂ MINUNATĂ

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, Țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.“ Psalmul 139:14, 15

Dacă privind la trupul omenesc psalmistul David a spus că este o făptură minunată, cu cât mai mult putem spune noi aceasta, pentru că trăim într-o vreme când știința pătrunde și studiază, fără să înțeleagă pe deplin, până la nivelul ultimei celule, care împreună cu vreo alte 100 de miliarde de celule formează organismul nostru. Într-o vreme ca și aceasta, când ateul și agnosticul își fură unul altuia bastonul de orbi, sperând fiecare că cineva va găsi ceva care să spună că viața a apărut la întâmplare, dovezile ce reies în urma studiului structurii corpului omenesc spun tot mai clar că există un Creator. Mulți fac eforturi mari pentru a merge într-o anumită zonă de pe glob pentru a vedea ceva deosebit, care să le stârnească senzații de mirare, dar de fapt lucrarea cea mai minunată a lui Dumnezeu este modul în care funcționează trupul omului, care la nivelul codului genetic execută cu precizie programele puse în vigoare de Creator.

Așa cum se obișnuiește să se spună, omul este coroana creației lui Dumnezeu, fiind creat ca să trăiască pe pământ pentru un timp scurt; timp în care, urmând gândul veșniciei pus în el de către Dumnezeu, să aibă oportunitatea de a-L căuta, de a-L cunoaște dragostea și primind această dragoste să-L iubească și el pe Domnul. Dumnezeu a creat la început o mulțime de vietăți care

să facă viața pe pământ frumoasă și interesantă, dar în omul creat din țărână a pus Duh de viață din El, de aceea omul va trăi veșnic. Plantele au viață, animalele au și emoții, dar în om Dumnezeu, ca un glas ascuns al Lui, a mai pus și o conștiință sau cuget care poate gândi la Dumnezeu, cu dorința de a-L căuta și de a fi în relație bună cu El.

Avem un trup a cărui funcționare complexă fascinează până la infinit și oamenii de știință de astăzi, care nu au reușit să-i pătrundă pe deplin secretele decât în măsura îngăduită de Creator, descoperă felul în care trupul funcționează, ca apoi să încerce să-l trateze. Suntem obișnuiți ca urechea noastră să audă, și nu ne gândim prea des la felul minunat în care Dumnezeu a făcut aceasta posibil în trupul nostru. De exemplu, atunci când auzim un sunet, frecvența lui este detectată și vibrația este transmisă urechii interioare, de unde este transformat într-un puls care este trimis la creier. Creierul dă comandă mușchilor gâtului și corpului să se întoarcă în direcția de unde vine sunetul și ca niște camere de luat vederi ochii privesc în direcția de unde vine sunetul.

În mod simultan creierul primește milioane de rapoarte de la celulele care formează ochiul, ca apoi să formeze o imagine în urma căreia să dea comandă picioarelor să se pună în mișcare pentru ca trupul nostru să fie ferit de mașina care vine cu viteză în direcția unde ne aflăm noi. De la pielea care acoperă trupul nostru, plină de receptori prin care primim multe din informațiile care ajung la creier, și până la simțul de balanță care face posibil să stăm în picioare, să mergem sau să alergăm, de la simțul reflexelor involuntare până la mușchii care fac posibilă activitatea trupului nostru, toate ne spun că am fost creați de mâna și gândirea unui Creator pentru a fi o făptură minunată. Celula este unitatea de bază a unui organism. Privirea celulei sub lentila puternică a unui microscop ne poate prezenta un adevărat spectacol de activitate a unor organisme minuscule și delicate, care au angajat forța a milioane de atomi în mișcare și fac posibilă menținerea vieții țesuturilor care formează trupul nostru.

În ordine, dar și cu eleganță, aceste particule vii respiră, au o digestie prin care primesc și elimină, ca apoi înainte de a expira, urmând un cod precis de comenzi înregistrate în ele însăși, să ajungă să se reproducă. Privind prin microscop la ceea ce noi numim sânge, celulele roșii, care sunt cele mai numeroase, pot fi observate cum gonesc să ducă oxigenul de la plămâni până la extremitățile trupului, pentru ca celulele să poată respira, ca apoi cele obosite la vârsta de aproximativ o sută douăzeci de zile să fie înlocuite de celule roșii noi, create într-un număr de două milioane pe secundă. Celulele albe care formează aproximativ 1% din sânge, ca o armată de apărare ce numără în jur de 50 de miliarde, pentru binele trupului, patrulează fără încetare înăuntrul trupului nostru și când primesc comenzi le execută imediat prin a lupta împotriva invaziei de microbi.

Aceste celule albe navighează până la nivelul celor mai mici vase capilare ca să lupte acolo unde s-a tras alarma pentru a păstra imunitatea trupului. Ele sunt chemate în acel loc prin metode care nu au fost încă detectate pe deplin. Odată ajunse la locul unde infecția sau corpul străin vrea să pătrundă în trup celulele albe formează o zonă de apărare, neezitând să se arunce în luptă cu infecția, chiar dacă aceasta înseamnă sacrificarea lor. Numărul lor în trup este un bun indiciu al stării de sănătate a trupului. La timpul potrivit celulele osoase care formează scheletul ce susține organismul împreună cu celulele mușchilor care vor mereu nutriție pentru a avea energie, după programarea Aceluia care ne-a făcut o făptură minunată, primesc prin circulația sângelui cele necesare menținerii sănătății trupului nostru.

Inima este un mușchi cardiac, care la ritmul sănătos de 72 de bătăi pe minut se contractă, bătând de aproape trei miliarde de ori în viața omului, și pompează sângele care duce la toate celule din corp tot ce au nevoie. Organele interne ale corpului, stomacul, splina, ficatul, pancreasul și rinichi, formate din celule credincioase organismului își îndeplinesc slujba cu eficiență maximă, deși atâta timp cât toate lucrează împreună bine parcă nici nu știm

de ele. Celule nervoase formează împreună o rețea de comunicație, care prin cele cinci simțuri exterioare și interioare fac posibilă informarea creierului, care simte și ia decizii pentru tot organismul.

Toate celulele din trupul nostru sunt identificate și recunoscute ca fiind parte din trup. Ele sunt reînnoite cu excepția celor nervoase și a creierului, așa că mereu avem un trup nou și proaspăt. Toate aceste celule care lucrează împreună în armonie au un cod cifrat înregistrat în fiecare celulă, cunoscut sub numele de cod genetic. Fiecare celulă, chiar dacă în timp se specializează pentru o anumită slujbă în organism, poartă în ea întreg codul genetic de instrucțiuni. Se estimează că scrierea pe hârtie a acestor instrucțiuni care sunt în fiecare celulă ar forma o carte de o mie șase sute de pagini. Într-un mod asemănător celulelor care sunt în organismul nostru, Organismul viu, numit trupul lui Hristos, este compus din milioane de suflete care au duhul viu și în care pulsează viața din Acela care este Viața.

Fiecare suflet născut din nou are în el codul genetic spiritual al Aceluia care ia dat viață spirituală; cod care atunci când se desfășoară face ca prin roada Duhului să iasă la iveală chipul lui Hristos. „... Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați“ (2 Corinteni 13:5). După cum Tatăl este în Fiul, tot așa și Fiul trebuie să fie în noi, de aceea niciodată nu vom putem accentua îndeajuns sau vorbi prea mult despre importanța nașterii de sus, fără de care această asemănare cu Fiul nu are cum să apară în noi oricât de bună ar fi o persoană. „În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi“ (Ioan 14:20). Slujba Duhului Sfânt este aceea de a face ca acest cod genetic duhovnicesc al virtuților lui Hristos să iasă la iveală în noi. „...trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“ (Galateni 2:20), (Coloseni 3:3).

Pe măsură ce noi începem să-I semănăm, gândurile Lui devin gândurile noastre (Filipeni 2:5) și în acest fel suntem cârmuiți de Duhul ca să putem îndeplini slujba la care am fost chemați, pen-

tru binele întregului trup al lui Hristos care este Biserica. Diferența dintre acela care este parte din trupul Lui și acela care nu este poate fi asemănată cu o celulă vie și cu una moartă din organism. „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“ (1 Ioan 5:12). Această viață din Fiul, care poate fi văzută cu uimire chiar și de aceia din jurul nostru, va fi criteriul după care cei ce formează Biserica lui Dumnezeu de pe pământ vor fi răpiți la cer. „Când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut...“ (2 Tesaloniceni 1:10). Va fi frumos când vom sta în fața Lui și Îl vom vedea așa cum este, dar până atunci, cât mai suntem în acest trup, El vrea să fie văzut în copiii Lui, așa cum un copil poartă trăsăturile care-l fac să semene cu tatăl lui pământesc.

Dumnezeu a dat poruncă să nu ne facem vreun chip care să-L reprezinte, dar ne-a făcut pe noi după chipul Lui, care nu are cum să se vadă în noi până când avem starea de nevinovăție, așa cum a avut-o Adam înainte de a păcătui. Mulți spun că nu vor să păcătuiască pentru că îi vede Dumnezeu, dar un argument mai sănătos este acela că Domnul Isus trebuie să fie privit în mine, de aceea cum aș putea să-mi permit să păcătuiesc? Cum aș putea să-mi permit să mă ating și să mă las infectat de păcat și astfel să pun în pericol de infecție și formare de tumori trupul Bisericii de unde fac parte? Chipul Lui este refăcut în omul care se teme de Domnul, dar care nu se teme de vești rele și prin modelarea ce o face Duhul Sfânt poate deveni o oglindire a Domnului Isus (Galateni 4:19), așa după cum Domnul Isus este oglindirea Tatălui (Evrei 1:3). Această oglindire a Domnului Isus în copiii Lui apare în măsura în care ei caută pacea și sfințirea, pentru a putea petrece timp în prezența Aceluia cu care se laudă, pe care-L laudă cu trăirea și gura și pe care-L reprezintă pe pământ.

Trăim vremea virusilor, care nu apar doar în computere, ci și în trupul omenesc. Unii dintre acești virusi sunt fabricați chiar de om în laborator, dar cel mai periculos virus este cel spiritual, care prin învățături false amestecate cu adevăr caută să corupă

sănătatea trupului Bisericii. O biserică din America avea o reclamă în ziar prin care chema oamenii la închinare, promițând că predica nu va ofensa pe nimeni, va fi sofisticată și acel anunț mai spunea că „va fi foarte scurtă”. Unii cred că trebuie să fie ca lumea pentru a o câștiga, dar chiar aceasta le zădărnicește și anulează orice efort depus, pentru că Biserica este chemată să fie o lumină în întuneric. A fi deștept și educat își are locul în a face o slujbă în Biserică, dar nu este cel mai important. Adevărul și pasiunea cu care comunică acest adevăr atunci când îl trăiești în viața ta, fără să separe credința de credincioșie, este ceea ce te face eficient chiar și atunci când îți stă împotriva vântul puternic al lumii.

Adevărul Lui nu este nou, ci este veșnic, de aceea are puterea de a ne ține în echilibru, încât să nu depindem de emoții sau păreri omenesti, ci de Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci. Trupul nostru are organe vitale și într-un mod asemănător, pentru desăvârșirea sfinților, Dumnezeu a dat slujbe (Efeseni 4:11, 12) celor ce lucrează spre binele trupului lui Hristos, a cărui cap este Domnul Isus, dar nu este niciun suflet mântuit care să nu fi fost înzestrat cu cel puțin un talant cu care să lucreze pentru binele trupului lui Hristos. La fel cum scheletul oaselor suportă greutatea trupului și face posibilă activitatea, aceia care sunt chemați la slujbele enumerate de apostolul Pavel în Efeseni 4, cu instrucțiunile venite de la Acela care este Capul, fac posibilă o activitate în rânduială a Bisericii.

Apostolul Pavel a folosit analogia trupului și a Bisericii lui Hristos ca să ne ajute să înțelegem că fiecare suflet născut din nou, care are viață în el, este important în felul lui. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, —tot așa este și Hristos” (1 Corinteni 12:12). Într-un trup sănătos nu este dezbinare, ci mădularele se îngrijesc unele de altele și suferă unele împreună cu altele (1 Corinteni 12:25, 26). După cum celulele care nu cooperează cu restul de celule din trup, pentru că vor să fie independente sau pentru că nu urmează codul de

instrucțiuni potrivit, sunt numite uneori paraziți sau celule canceroase, care pot provoca multă durere și pierdere, tot așa sufletele care au permis infecției păcatului să le cucerească pot produce pagubă trupului lui Hristos și pot suferi moarte spirituală ei înșiși.

Domnul Isus când a fost pe pământ S-a rugat pentru ucenicii Lui de atunci și pentru aceia de astăzi ca să fie una (Ioan 17:11). Privind la trupul nostru, minunat creat de Dumnezeu, putem vedea cât de important este ca mădularele să lucreze împreună, fiind una în scopul ce urmărește binele trupului. Tot așa trebuie să lucreze împreună și aceia care formează Biserica Domnului, chiar dacă suntem diferiți, chiar dacă locuim în locuri mult diferite și avem abilități diferite. Unitatea noastră în scop ne face tari și putem aduce folos trupului lui Hristos, chiar și datorită faptului că suntem diferiți și putem îndeplini diferite slujbe. „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, sântem mădulare unii altora” (Romani 12:4, 5).

Trupul lui Hristos este format din celule ale sufletelor vii, dacă vrem să le numim așa, care cresc în diferite țări ale lumii. Ele se dezvoltă și trăiesc într-un mod specific zonei unde locuiesc, dar același Duh Sfânt lucrează în întreg trupul și adevărește că Isus Hristos este Domnul. „Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:16). Pentru ca trupul să funcționeze bine trebuie ca fiecare mădular să-și facă slujba, chiar dacă unele organe nu sunt văzute și apreciate, așa cum pentru trup este important ca ficatul, splina, rinichii și pancreasul să-și îndeplinească slujba în fiecare zi pentru a ne ține în viață. Societatea în care trăim prețuiește și gradează diferit oamenii, în funcție de slujba pe care știu să o facă. Un curățător nu este plătit prea bine și nici nu se bucură de cinstea și prestigiul unui doctor, dar în trupul nostru

rinichii care fac această slujbă de curățire a sângelui îndeplinesc o slujbă deosebit de importantă. Deși Scriptura vorbește împotriva favoritismului pe care omul este gata să-l arate cuiva pe baza a cum arată sau a ce este în societate, totuși este în noi o tendință de a aprecia pe unii din copiii Domnului mult mai mult ca pe alții (Iacov 2:2-4, 9, 10).

Apostolul Pavel încercând să dărâme zidurile ce separau creștinii unii de alții a scris fraților din Colos că în Hristos suntem una, indiferent de starea socială, de gen sau de naționalitate (Coloseni 3:11). În El, care a plătit același preț pentru fiecare dintre noi, suntem toți păcătoși iertați, care am avut parte de chemarea sfântă, iar dacă am fost înzestrați cu mai mult aceasta nu înseamnă că avem mai mult merit, ci înseamnă că se așteaptă mai mult de la noi. Dumnezeu cere, fără excepție, fiecărui mădular să fie credincios Capului care este Hristos. „Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos“ (Efeseni 4:15). Privind la felul în care Dumnezeu a creat trupul nostru putem spune că suntem o făptură minunată, dar acest trup este doar un vehicol temporar pentru suflet și duh, care sunt și mai minunate pentru că dăinuiesc veșnic.

Oricât de minunat și de armonios lucrează celulele trupului nostru biologic, trupul de carne nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu pentru că este supus putrezirii, iar putrezirea nu poate moșteni neputrezirea (1 Corinteni 15:50). Corpul nostru, care este vizibil, are înăuntrul lui un corp invizibil pentru ochii noștri. Trăim într-o lume vizibilă, dar există și una invizibilă ochilor noștri, iar atunci când omul moare biologic ce este vizibil se desparte de ce este invizibil, urmând ca aceia care prin nașterea de sus au devenit cetățeni ai Cerului să continue să trăiască, mai din plin ca oricând, o viață veșnică cu Dumnezeu Tatăl nostru. Oamenii mari ai Scripturii au crezut întotdeauna într-o viață după moarte sau după expirarea acestui trup de carne, pe care oricât de bine l-am păstra până la urmă datorită păcatului care a intrat în

lume se deteriorează și moare. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși“ (Iov 19:25, 26). Într-o lume în care actele de identitate, așa cum ar fi cartea de identitate, permisul de conducere sau pașaportul, pot oricând deveni lucruri care țin de trecut, fiind înlocuite de citirea amprenteii sau de măsurarea retinei ochiului pentru a fi transmise la un centru de informare globală, tot așa există o carte numită Sfânta Scriptură care conține toate răspunsurile necesare pentru ca omul să fie fericit pe pământ și după această viață în trup să ajungă acolo unde este Dumnezeu.

Instrucțiunile pe care trebuie să le urmeze aceia care sunt mădulari ale trupului lui Hristos se află scrise în Sfânta Scriptură și sunt identice pentru toți. Lumina pe care o dă Duhul Sfânt face Cuvântul să fie hrănitor pentru suflet și ne arată un model de trăire. Nu este suficient să citești Cuvântul ca pe o lectură în urma căreia să fii informat despre anumite lucruri, ci trebuie ca sincer să meditezi la el. A medita este ca și cum ai avea în minte o melodie care mereu stă acolo și te face să o fredonezi. Este bine și poți fi binecuvântat dacă alegi să citești Cuvântul, să te gândești la el, să meditezi, dar dacă asculți de El vei avea dreptul să intri în cer. Ca să poți ajunge acolo unde este Dumnezeu este necesar să te împaci cu El prin jertfa Domnului Isus, care prin meritul sângelui Lui iartă vina celui care se pocăiește și se predă fără de condiții Domnului Isus. Această împăcare, pe lângă momentul pocăinței și a nașterii de sus, are și un punct practic și vizibil tuturor acelor care sunt în jurul nostru și acesta este actul botezului în apă. Pentru ca un contract să fie valabil este nevoie de cel puțin două semnături. În mod identic, pentru ca acest legământ dintre om și Dumnezeu să fie valabil este nevoie ca omul prin pocăință să părăsească păcatul și să trăiască pentru Dumnezeu. Atunci Dumnezeu ne dă iertarea, rămâne cu noi și în noi prin Duhul Sfânt, iar la plecarea de pe pământ ne primește în Împărăția Lui. Ai încheiat tu un astfel de legământ cu Dumnezeu?

Dacă te-ai botezat și nu-ți poți aduce aminte de ziua aceea înseamnă că cineva s-a jucat cu sufletul tău, prin faptul că și-a asumat drepturi pe care nu le are de sus asupra ta. Cunoștința despre mântuire duce la credința care duce la pocăință. Pocăința duce la botez, iar acesta duce la bucurie, așa cum vedem în viața temnicherului din Filipi (Fapte 16:34). Fără de Hristos nu este bucurie și ceea ce oamenii care nu cunosc bucuria de a fi mântuiți numesc fericire este ceea ce găsesc doar pentru câteva clipe, printr-o fugă de realitate, într-o lume a închipuirilor și a filmelor. Uneori omul echivalează în mintea lui mersul la un loc de închinare cu a fi creștin, dar căldura și pulsul de viață duhovnicească nu apare numai în acela care prin pocăință devine o faptură nouă în Hristos. El ne-a făcut o faptură minunată nu doar prin modul în care a făcut trupul nostru, ci datorită faptului că ne-a făcut nemuritori. Dacă vrei să fii un mădular viu în trupul lui Hristos, printr-o rugăciune sinceră cere-I Domnului să te ierte de orice vină prin meritul jertfei Lui, renunță la a practica ceea ce El numește păcat. Apoi slujește-L cu toată ființa ta în mijlocul celor ce formează Biserica lui Dumnezeu și așteaptă reuniunea familiară care va avea loc în curând, în cer.

Amin

12

CASA NOASTRĂ—CASA DOMNULUI

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Deuteronom 6:6-9

O dată ce am ajuns la cunoștința mântuirii prin Domnul Isus, casa sau familia noastră rămân pentru tot restul vieții o lucrare în care Dumnezeu vrea să aibă un rol important și astfel casa noastră să poată fi numită casa Lui. Fiecare căsătorie în Domnul este un legământ înregistrat în cer și fiecare părinte are misiunea de a fi un preot și un evanghelist care prin cuvinte și fapte să transmită mai departe Adevărul lui Dumnezeu. Cuvântul citat la început este parte din legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu poporul Israel. Acest cuvânt, deși are o vechime de aproximativ 3500 de ani, ne este folositor și nouă, pentru a ne învăța să dăm importanța pe care o merită Cuvântul și Legea Împărăției Lui în casa noastră, pentru că familiile sănătoase în credință formează o biserică sănătoasă în credință.

Mulți își încep căsnicia având mari așteptări, care să-i facă fericiți, ca apoi să se afle dezamăgiți, deoarece pentru a avea o căsnicie fericită, în care casa ta să fie casa Domnului, trebuie să existe mai întâi de toate un rob și o roabă a lui Isus Hristos, pentru că numai așa poți sluji nevoilor celui alt. „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5:21). „Eu nu-i fac decât

ce-mi spune vocea minții soției mele“ scria pe un tricou, dar după planul divin căsătoria nu trebuie să fie un loc unde doar unul din cei doi domină. Bărbatul trebuie să-și iubească nevasta la fel ca și Hristos Biserica, ne învață Scriptura, iar femeia trebuie să fie supusă conducerii duhovnicești a bărbatului ei.

Se spune că polii diferiți se atrag. La fel, și în căsnicie, cei doi, care sunt egali, dar foarte diferiți, cu sarcini diferite date de Dumnezeu, împreună formează o persoană bună, un întreg. Optzeci la sută dintre consilierile făcute celor căsătoriți dau rezultate slabe, pentru că se pune bază doar pe ce este rău, în loc să se discute ce are fiecare bun de oferit și felul cum împreună cei doi pot trăi viața cu folos pentru ei și pentru Dumnezeu. A vorbi numai despre ce este negativ, doar spunând că vrei să rezolvi acea problemă, este la fel cum ai căuta să faci o cură de slăbire, dar alegi toată ziua să te gândești la mâncare. Roadă a Duhului, blândețea înrădăcinată în dragoste atrage binecuvântările lui Dumnezeu în viața și casa noastră. A fi blând în casa ta nu înseamnă a fi slab sau laș, ci dimpotrivă înseamnă a avea putere, peste care ai un deplin control.

Moise a fost blând, dar nu slab, ci dimpotrivă un luptător viteaz. Domnul Isus S-a lăsat răstignit și batjocorit nu pentru că a fost slab și nu a avut încotro, cum ar fi fost cazul oricărei alte persoane, ci pentru că a fost și este tare. Cel duhovnicesc, ca rob al Domnului, știe când să folosească puterea și autoritatea, așa cum face când se împotrivesc păcatului. Știe când să folosească blândețea, prin felul în care are de-a face cu cei din casa lui, pentru că știe că un copil al Domnului trebuie să fie cunoscut între oameni pentru blândețea pe care o are. „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare“ (2 Timotei 2:24).

Căsătoria este o instituție inițiată de Dumnezeu. Legământul făcut înaintea martorilor și înaintea lui Dumnezeu este un legământ sacru și permanent, în care dragostea, ca un ulei bun, face rulmenții vieții să meargă mai bine. Pentru unii dragostea înseamnă: „Te iubesc până faci ce spun eu“ și aceasta invită

dezastrul și nefericirea în casa lor. O casă pentru a putea fi numită a Domnului trebuie să fie o casă în care este consultată voia lui Dumnezeu, care trebuie să aibă dreptul de a depăși drepturile noastre și ceea ce vrem noi. Învățătura Domnului este o fundație care nu se clatină niciodată, care este dreaptă, de aceea căsnicia în care este „odihnă“ este o căsnicie în care cei doi fac ceea ce li s-a cerut și israeliților în textul citat la început, făcând o prioritate din ceea ce Dumnezeu are de spus pentru situația lor. Urmarea sfaturilor lui Dumnezeu este o prescripție la fericire.

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“ (Filipeni 2:3, 4). Aceste cuvinte sunt mai adânci și pot fi mai folositoare ca orice manual de consiliere în căsătorie, pentru că ascultarea de aceste cuvinte ar anula majoritatea divorțurilor și ar da stabilitate oricărei căsnicii, indiferent cât de mare ar fi furtuna care încearcă temeliile ei. Chiar dacă cartea scrisă de Solomon, Cântarea Cântărilor, nu îl menționează pe Dumnezeu în mod direct, ea a fost acceptată ca parte din canonul cărților inspirate, pentru că ea pictează în cuvinte tabloul unei căsnicii fericite, iar în al doilea rând, această relație prezintă în mod simbolic relația dintre Domnul Isus și Mireasa Sa, Biserica lui Dumnezeu.

Chiar dacă romanța în căsnicie nu este temelia pe care stă o căsătorie făcută în Domnul, romanța dintre sot și soție este încurajată de Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie privită ca un dar de la El, pentru că este posibil ca prin căsătorie omul să fie fericit. Când cei doi se iubesc cu adevărat înseamnă că au învățat limba iubirii celuilalt, adică știe ce îi place și ce nu îi place celuilalt. Chiar dacă vânturi tari și uneori reci încearcă temelia unei astfel de case, adică credința în Dumnezeu, când cei doi trăiesc în ascultare de Domnul găsesc adăpost unul în celălalt, pentru că au o cauză comună, care-i unesc pentru veci, și anume de a ajunge cu bine în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă cineva caută desăvârșirea are dreptul să facă aceasta în măsura în care el este desăvârșit, și dacă

o caută o va găsi, dar nu aici, ci sus în cer. Până atunci, zi de zi, știind că în casa lor, care este Casa Domnului, drepturile lui Dumnezeu trebuie să le depășească pe ale lor, cei doi pot învăța să devină una, să crească împreună în credință, prețuindu-se și respectându-se unul pe celălalt, tolerându-se unul pe celălalt când vreunul a făcut o greșeală și învățând a se ierta unul pe celălalt, fără a mai aduce vreodată în discuție acel subiect.

Lăsând familia din care vine fiecare mai la distanță și alipindu-se unul de altul, cei care știu că ascultarea de Dumnezeu aduce binecuvântare pot rămâne credincioși păstrării promisiunii făcute în fața lui Dumnezeu la altar, promisiune pentru care cei doi sunt răspunzători până la moarte. După felul cum cei doi se prețuiesc își dau valoare unul celuilalt și din ce pământul are de oferit nimic nu este mai bun ca prietenia dintre soțul și soția care trag în aceeași direcție, având Același Stăpân. Când cele două destine se unesc prin legământul căsătoriei, cei doi pot stabili „împreună“ standardul pentru căminul lor, amintind fiecare lucrurile frumoase pe care le-au văzut în trecut, fără să uite că problemele pot apărea când aleg să se joace cu vorbe nepotrivite.

Chiar din vremuri străvechi cei care L-au cunoscut pe Domnul au știut că familia este locul unde Domnul dă „odihnă“ pentru a putea continua alegările de care au parte în această viață. „Să vă dea Domnul să găsiți odihnă fiecare în casa unui bărbat...!“ (Rut 1:9). Ca soț, ca soție și ca părinți, avem de vorbit despre Dumnezeu (Iov 36:2) în familia noastră, pentru a putem spune despre casa noastră că este casa lui Dumnezeu. Ca părinți suntem un model bun sau rău pentru copiii noștri prin ceea ce facem. Prin felul în care frecventăm la timp și cu regularitate casa de rugăciune le comunicăm fără cuvinte cât de importantă este aceasta pentru noi. Prin felul în care acționăm când pe neașteptate avem un mare necaz, prin cuvintele și chiar gesturile noastre, le spunem dacă suntem lumești sau duhovnicești. După cum citim Scriptura, după cum ne rugăm și după cum investim în Împărăția lui Dumnezeu le spunem ce este important pentru noi; le arătăm

unde ne este inima, iar prin felul cum trăim le arătăm copiilor noștri ce înseamnă să fii creștin, ca apoi la timpul potrivit să ia și ei decizia de a-L urma pe Domnul.

Lucrurile materiale le putem pierde, iar la sfârșitul vieții ne despărțim de tot ce este pe pământ, de aceea este de folos să investim în ce va fi și în veșnicie cu noi, și unul din aceste lucruri sunt copiii noștri. La sfârșitul încercării, Iov a primit o dublă măsură de binecuvântări pământești, dar nu a primit un dublu număr de copii, pentru că nu i-a pierdut pe primii, ci doar s-a despărțit de ei pentru un timp. Biblia nu ascunde adevărul când este vorba de greșelile părinților care L-au cunoscut pe Dumnezeu cu scopul ca noi să învățăm de la ei. Isaac a avut un fiu favorit în loc să-și iubească toți copiii la fel, iar la un moment dat crezând că va muri a vrut să dea repede binecuvântarea copiilor săi, dar a mai trăit încă 40 de ani. Isaac a dat binecuvântarea în mod greșit, bazându-se pe o mâncare. La început Isaac a fost un înșelător, care a ajuns să aibă de-a face tot cu un înșelător, iar Rebeca s-a dovedit a fi o soție nesupusă.

Tot Scriptura ne arată calitățile acelora care atunci când este vorba de a-și forma copiii în învățătura Domnului dau dovadă că au învățat olăritul de la Marele Olar. Aceștia sunt cei care au avut părinți buni, care au avut ca prioritate în viața lor ascultarea de Dumnezeu, așa cum a fost tatăl recabiților, sau mama lui Samuel. Tot un exemplu de părinți buni îl avem în Amram și Iochebed, părinții lui Moise, care au călcat porunca împăratului și au ales să nu-și omoare copilul (Exodul 6:20). Nu le-a fost frică de împărat, sau dacă le-a fost au dat dovadă că poartă o mai mare frică de Dumnezeu. Ei și-au făcut parte lor, iar Dumnezeu Și-a făcut partea Lui, încât acel copil după ce a ieșit din școala lui Dumnezeu a devenit un izbăvitor pentru poporul Israel. „Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, când s-a născut: pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului“ (Evrei 11:23). O mamă bună a pus în inima lui Moise o credință care l-a făcut să-și

întoarce spatele spre faimă, bogăție, putere și slavă pământească, ca astfel să ajungă să fie numit robul Domnului.

În cuvântul citat la început Dumnezeu le-a spus israeliților să-și pună în cale ceea ce le aduce aminte despre El, despre ce este important și veșnic, pentru ca deciziile lor să fie luate după voia lui Dumnezeu. Lumea vrea să considerăm lucrurile ei ca prioritate, iar Dumnezeu, care dorește binele mai mare și veșnic al sufletului nostru, vrea să avem în noi gândul lui Hristos (1 Corinteni 2:16), care va face lucrurile duhovnicești o prioritate în viața noastră. Copiii Domnului sunt un popor al unui legământ făcut cu Dumnezeu, care se conduc după o carte numită Sfânta Scriptură, în care găsim voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Oricâte Biblii am pune în calea noastră prin casă nu va fi îndeajuns, ci pentru a putea beneficia de ele este necesar să avem puterea Duhului Sfânt care atunci când este împuternicit să ia decizii găsește timp pentru noi ca să putem citi și medita la acest Cuvânt și tot cu ajutorul Lui Îl vom putea împlini. Atunci când casa noastră este casa Domnului, la noi nu se va găsi literatura murdară a lumii, filme care pot păta haina sufletului și nici muzica lumii.

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta»—este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință—«ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.» Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului“ (Efeseni 6:1-4). Acest cuvânt este valabil și astăzi ca și în ziua când a fost dat prin Duhul Sfânt și este fericite de cei care iau seama la el și-l împlinesc. Ultimele sondaje de opinie au scos la iveală faptul că standardul lumii se schimbă tot mai mult înspre a spune că nu are nevoie de copii pentru a-i face fericiți și împliniți și astfel tot mai mulți aleg să spună că pentru ei este mai important să cheltuie timpul și banii în a face ceea ce le dă lor o satisfacție imediată. Unul din aceste sondaje a fost făcut cu participarea a patruzeci de mii de persoane în America, în rândul

celor ce se numesc creștini. Într-un sondaj secret 84% din ei au spus că prin decizia de a avea copii au ajuns mai puțin satisfăcuți de viața lor de căsnicie, lucru care denotă egoism din partea lor. Dacă vrem casa noastră să fie casa Domnului trebuie să ascultăm de El, care odată ce am ales să ne căsătorim așteaptă de la noi să fim ascultători poruncii care spune: „...Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul...” (Genesa 1:28). A te împotrivi nașterii de copii în casa ta atunci când Dumnezeu vrea să ți-i dea înseamnă a te împotrivi voii lui Dumnezeu și cine face aceasta să nu se aștepte la nimic bun atunci când va sta înaintea Domnului.

Dumnezeu, care cunoaște potențialul nostru, rânduieste pentru fiecare familie de credincioși câți copii să aibă și de multe ori aceia care au Duhul Domnului au întrebat și au primit un răspuns de la El cu privire la câți copii trebuie să aibă. A avea copii și ai crește în învățătura Domnului face parte din slujirea noastră, de aceea cred că mulți vor fi surprinși într-o zi când vor vedea răsplătirile mamelor care nu au făcut din casa lor un incubator pentru iad, ci au depus efort să semene sămânța cea bună în inimile copiilor lor și astfel i-au crescut pentru Cer. În ultimul deceniu, în urma verificărilor făcute, s-a aflat că în Rusia, în medie pe toată populația care poate avea copii, familiile au 1,1 copii pe familie, în vest au 2,2 copii pe familie, în America 2,5 copii pe familie, iar în lumea islamică în media au mai mult de 3 copii pe familie. Mai de mult oamenii doreau să aibă copii pentru a avea urmași, cărora să le lase moștenire și să le poarte numele, iar poezii au spus că motivul pentru care trebuie să avem copii este acela ca prin viața lor și a acelor care urmează după ei se ajunge la nemurire. Cei a căror casă este casa Domnului au copii ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu care ne spune că ei sunt o binecuvântare de la Dumnezeu prin care Împărăția Lui se mărește, chiar dacă creșterea lor cere sacrificiu și dedicare.

Copiii nu trebuie învățați să prindă un obicei rău pentru că și-l găsesc singuri, iar ei nu își schimbă obiceiurile rele singuri oricât am aștepta. Un copil pe care l-ai ține undeva ascuns de

societate nu se maturizează pentru că are nevoie de cunoștință și sfat, de experiențe și de dragoste părintească, pentru ca ceea ce este bun în el să fie încurajat. Ca părinți nu ne place conflictul, confruntarea și metodele de corectare pe care trebuie să le folosim, dar dacă vrem să avem un rezultat bun va trebui să facem aceste lucruri până când ei sunt copii și pot fi modelați. Există o tendință în părinți de a le da copiilor lucrurile pe care ei le cer, pentru că nu le poate da îndeajuns timp din timpul lor. Vine ziua când ei nu-și vor putea aduce aminte de darurile pe care li le-ai dat, dar nu vor putea uita lipsa prezenței tale.

Printre cuvintele frumoase rostite de Socrate au fost și acestea: „Dacă aș putea să mă urc pe cea mai mare înălțime a Atenei aș striga: Cetățeni ai Atenei, de ce trudiți nelăsând nicio piatră neîntoarsă ca să strângeți tot mai mult, în loc să vă îngrijiți de copiii voștri, căroră le veți lăsa tot ce aveți?” Cei care se cred experți în acest domeniu spun că pentru fiecare lucru negativ cu care ne adresăm copiilor noștri trebuie să avem patru lucruri pozitive și încurajatoare pentru a putea păstra o balanță în sănătatea modului de gândire a copiilor noștri. Copiii vor atenția noastră, vor inima noastră și vor aprobarea noastră. Ca părinți trebuie să ne întrebăm dacă credința noastră, prin trăirea noastră între copiii noștri, este vrednică de urmat. Trebuie să ne întrebăm, până când mai are rost, dacă avem principii care conduc viața noastră astfel încât să trăim într-un mod consistent, nu doar la anumite ocazii, și dacă ele sunt cunoscute de copiii noștri.

Viața copiilor va fi afectată nu neapărat astăzi, dar sigur în viitor, de felul cum urmăm principiile pe care le avem, fie ele bune sau rele. Părinții care lasă copiilor lor un exemplu de viață trăită frumos, în armonie și prietenie, care este parte din a trăi o viață de ascultare de Dumnezeu, lasă copiilor lor o mare valoare. Ce poate fi mai frumos decât să ne spună o persoană pe care nu am mai întâlnit-o: „Am cunoscut pe tatăl tău sau pe mama ta. Iubea pe Domnul!” Copiii au felul lor de a vorbi și acționa, într-un mod copilăresc, și aceasta uneori pune un zâmbet pe fețele noastre și

ne face viața mai frumoasă. Un băiețuș se juca în fața casei când lângă el s-a oprit o mașină din care a fost întrebat de un om dacă știe cum ar putea ieși la un anumit drum principal. Copilul a spus că nu știe. După aceia omul din mașină l-a întrebat dacă știe unde este un anume magazin, și copilul a răspuns din nou că nu știe. După câteva întrebări de acest fel, care și-au primit același răspuns, omul din mașină puțin iritat și parcă uitând că are de-a face cu un băiețuș mic a spus: „Așa-i că tu nu știi nimica?”. Copilul l-a privit și i-a răspuns: „Poate că este așa, dar nu eu sunt cel pierdut, care nu știe unde este, ci dumneata!” Copilul știa ce este important, așa cum știa că este acasă, și important pentru copiii noștri este să cunoască nu toate noutățile de pe ecrane, ci faptul că sunt datori să asculte de părinții lor în Domnul.

Copiii noștri, care la fel ca și noi, s-au născut cu un cod genetic spiritual corupt, au tendința spre egoism, neascultare și în timp spre păcat, de aceea spre a-i ajuta să crească în frică și temere de Domnul trebuie să stabilim pentru ei limite. Preotul Eli nu a pus în mod serios limite copiilor lui și aceasta nu s-a dovedit a fi dragoste, pentru că au crescut neînfrânați și în păcat, iar Dumnezeu i-a lăsat să moară în luptă. Pentru a fi balanța bună copiii au nevoie de dragostea noastră, dar și de disciplină, pentru că atunci când ei învață să asculte de părinți ajung să învețe și chiar să le fie mai ușor în a asculta de Dumnezeu. Așa cum noi nu trebuie să căutăm independența de Dumnezeu, pentru că aceasta ar invita dezastru în viața noastră, nici copiii noștri nu trebuie lăsați să fie independenți în ce privește cheltuirea timpului, alegerea prietenilor, modul cum se îmbracă, ce ascultă și ce privesc, pentru că aceste lucruri le formează caracterul.

Copiii noștri trebuie să știe că ei au valoare nu numai în ochii noștri, ci în mod deosebit în ochii Domnului, care în mod suveran a ales să ni-i dea pentru o vreme în casa noastră, care este casa Lui. De creșterea și educarea lor nu se poate ocupa altcineva, deoarece această sarcină ne-a fost dată nouă, părinților, de către Dumnezeu, și când Dumnezeu îți dă să faci ceva, este bine să faci

acel lucru bine, pentru că știi că ai să dai socoteală. Copiii noștri trebuie să știe că vor fi pedepsiți, dar nu la nervi, atunci când au făcut ceea ce știau că nu au voie să facă. Ei trebuie să știe că sunt iertați și că sunt iubiți prin ceea ce le dăm și prin ceea ce nu le dăm atunci când vor ceva specific de la noi. Limitele copiilor trebuie stabilite cu claritate, fără să le cerem lucruri imposibile. În lumea în care trăim abilitatea de a comunica este foarte importantă, dar ea este importantă și în familie, pentru că atunci când lipsește o comunicare clară fiecare are de pierdut. Trebuie să știm să comunicăm în așa fel încât să putem fi siguri că am fost înțeleși. Trebuie să fim în stare și să ascultăm, nu doar să ne asumăm că am înțeles ce vrea să ne spună persoana cu care stăm de vorbă.

Trăim vremurile când lumea dă o luptă serioasă în a invada casele noastre cu ce are ea de spus și prezentat ca fiind bun, de aceea, așa cum li s-a cerut israeliților în textul citat la început, este necesar ca voia Domnului cu privire la modul cum procedăm în familia noastră să fie clar și bine înțeles de toți. Când copiii sunt ascultători, părinții sunt fericiți și se simt răsplătiți pentru efortul pe care l-au depus, chiar dacă a trebuit să insiste de multe ori asupra aceluiași punct. Prin a le arăta că vedem ce fac bine ei vor fi mai receptivi în a ne asculta și atunci când le spunem ce fac greșit. Nu numai cei în vârstă uită, ci și copiii uită, de aceea, pentru că ei învață prin repetarea aceluiași lucru, trebuie să nu obosim în a le spune ce trebuie să facă chiar de mai multe ori. Atunci când casa noastră este casa Domnului ea se poate asemăna cu o grădină frumos plivită de buruieni, în care copiii cresc ca niște flori frumoase. „...Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! Să intre iubitul meu în grădina lui, și să mănânce din roadele ei alese!“ (Cântarea Cântărilor 4:16).

Atunci când casa noastră este casa Domnului ea este ca o grădină cu flori și roade, iar mireasma credinței în Dumnezeu cuprinde întreaga grădină. Grădinarul o udă și o păzește ca să nu o strice nimeni. Când El vede în casa noastră că avem milă și

bunătate unii pentru alții, știe că noi Îi urmăm pilda ca niște copii preiubiți. Pentru că sfințenia ne dă o frumusețe duhovnicească, Domnului Îi place să stea în casa noastră, pentru că nu este musafir, ci prin Duhul Sfânt El este rezident permanent. Atunci casa noastră este casa Lui și pentru că, prin ascultare de El, L-am primit ca Domn în viața și casa noastră, într-o zi și El ne va chema în Casa Lui de sus și ne va spune că este și casa noastră, unde vom fi pentru totdeauna cu El.

Amin

13

TE VOI ÎNVĂȚA!

„Eu—zice Domnul—te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” Psalmul 32:8

Când vorbim despre învățătura pe care cineva o are de obicei ne gândim la un proces de educare sau instruire, care a afectat modul de gândire sau de acționare a acelei persoane. Suntem obișnuiți cu ideea că aceia care frecventează o școală, învață meserie într-o ucenicie, cântă într-un cor sau la un instrument într-o orchestră sau fanfară, au în comun faptul că au ales să se lase învățați, încât prin învățătura primită să devină mai buni, mai folositori și mai eficienți în a practica un anumit lucru. Rostul școlii nu este și nu urmărește în primul rând ca cineva doar să ia note bune, ci ea are ca scop să învețe pe cineva a face ceva folositor și totodată să facă bine acel lucru. Parte din a fi un bun învățător este abilitatea celui ce învață pe altul de a reproduce din cunoștințele și calitățile pe care le are. Acest fel de influență și asemănare poate fi văzută și în viața creștinului născut din nou. Aceia care ajung să fie învățați de Dumnezeu devin oameni deosebiți, așa încât comportarea și chiar vorbirea lor îi identifică ca fiind dintre aceia care umblă cu Domnul Isus, așa cum s-a întâmplat și în timpul primilor ucenici. „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus” (Fapte 4:13).

În textul citat la început Acela care promite să ne învețe este Dumnezeu Tatăl nostru. Ceea ce El ne învață este Adevărul cu

privire la existența noastră și modul în care putem alege ce este bun și bine în fața ochilor Lui. Învățătura pe care Dumnezeu o promite celui ce încheie legământ cu El duce la o prietenie în care El ne face de cunoscut din secretele Lui, ca apoi această prietenie cu El să continue în viața veșnică. „Cine este omul, care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă. Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățatură” (Psalmul 25:12, 14).

Vrei să ai viață veșnică? Vrei să fii folositor? Nu există altă cale decât aceea de a te lăsa învățat de El. Din momentul în care am crezut în Domnul Isus și am luat hotărârea de a ne preda Lui, Dumnezeu Duhul Sfânt începe procesul de ucenicie prin înnoirea minții noastre (Efeseni 4:23), întocmai cum a promis. „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile...” (Ioan 14:26). Aceia care intră în această școală încep prin a fi prunci în Hristos, dar, hrănindu-se la început cu laptele duhovnicesc al învățăturilor începătoare, ajung după aceea să treacă la mâncare mai tare, cu scopul ca în timp să ajungă la statura de oameni mari în Hristos. Când inimile doritoare de mântuire găsesc Cuvintele vieții, prețuind harul chemării la mântuire a Aceluia care a promis că ne va învăța, ajung să spună ceea ce i-a spus Corneliu apostolului Petru: „... Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui” (Fapte 10:33). Începutul acestei învățături este frica de Domnul, care ne califică pentru a primi înțelepciunea care vine de sus. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17).

Avem multe exemple de combinații reușite dintre un învățător și ucenicul lui, așa cum a fost Ilie și Elisei, Moise și Iosua, Pavel și Timotei, dar nicio combinație nu se poate asemăna și nu poate aduce mai mult succes ca și aceea în care Dumnezeu este Acela care ne învață pe noi. „Ascultați, fiilor, învățătura unui tată, și

luați aminte, ca să pricepeți, căci eu vă dau sfaturi bune...” (Proverbe 4:1, 2). Cunoștințele cu care Domnul ne înzestrează în școala Lui nu au neapărat de-a face cu un înalt nivel de intelect omenesc, ci are de-a face cu modul în care știm să aplicăm Adevărul Lui în viața noastră, pentru ca acest adevăr la fel ca o sare să dea gust și să creeze sete în cei din jurul nostru. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El; ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:13). Duhul Sfânt nu neapărat ne învață pe toți cum să ținem o evanghelizare, dar ne învață cum să trăim o viață, care este o evanghelizare, prin felul în care transformăm adevărul Scripturii în beneficii spirituale și pământești pentru cei din jurul nostru.

Atunci când Dumnezeu ne învață Cuvântul Lui prin învățătura pildei, așa cum este pilda semănătorului sau a samariteanului milos, ne obligă să ne raportăm la pretențiile Lui, ca astfel să ne putem recunoaște părțile slabe. La fel cum un copil nu știe și nu poate deveni ascultător până când voința lui de a face doar ce vrea el nu-i este frântă, tot așa voința firii noastre vechi trebuie frântă, ca omul nou să se poată supune și trăi după îndemnul Duhului (Romani 8:4, 5). Un părinte sau învățător bun îl face pe acela pe care-l învață răspunzător de acțiunile lui, și Tatăl nostru, care a promis să ne învețe calea Lui, ne sfătuiește și apoi, pentru că ne-a făcut ființe cu o voință liberă, ne lasă să luăm decizii. După cum școlile în care am crescut ne-au expus la examinări periodice cu scopul de a evalua măsura în care stăpânim materia ce ni s-a predat, și aceia care sunt învățați de El ajung să dea examene, nu doar de teorie, ci și de practică, care să-i califice pentru a putea face lucrări deosebite și specifice nevoilor Bisericii. Aceste examene, cunoscute și sub numele de necazuri, ne smulg din mentalitatea de muzeu, în care ne mulțumim cu a privi la armele duhovnicești (Efeseni 6:12-17) așa cum privești armele expuse într-un muzeu, până ce uneori noi, cei care dorim calmul mării și nu furtuna, ajungem ca niște piese de muzeu, dar prin necazuri

Acela care a promis că ne va învăța ne expune la situații în care pentru a nu fi cuceriti trebuie să luptăm.

În această școală a Lui înveți că pasivitatea îți este vrăjmaș, pentru că a nu strânge cu El înseamnă a risipi, deoarece aceia care nu se afirmă a fi de partea Lui sunt împotriva Lui (Matei 12:30). Aceia care sunt învățați de Dumnezeu ajung să cunoască, chiar din primele lecții în școala Lui, că El prețuiește ascultarea mai mult ca jertfa și calitatea mai mult decât cantitatea. Dumnezeu lucrează cu noi la nivelul credinței în măsura în care ascultăm de El. Uneori am vrea să vedem întreg planul Lui pentru viața noastră, dar El alege să ne arate unde să facem pasul următor, decizia următoare și ne dă harul necesar pentru o zi. Evanghelistului Filip Dumnezeu i-a spus printr-un înger să meargă pe drumul care duce spre Gaza, care era pustiu. Când Filip ascultă, Dumnezeu, care nu lucrează după șablon, schimbă modul de comunicare cu el și îi spune prin Duhul să ajungă carul. Când Filip ascultă de ce-i spune Dumnezeu, aleargă, ajunge carul, și apoi Dumnezeu indică următorul pas, prin faptul că El crează împrejurarea potrivită ca să vestească famenului Evanghelia mântuirii, ca apoi acesta să ceară să fie botezat.

Acela pe care-l învață Dumnezeu și se supune aplicând soluția dată de El ajunge să vadă minuni. A fost o minune că un om ca famenul etiopian a fost născut din nou când a crezut cuvântul vestit de Filip și a încheiat legământ cu Domnul. Ascultarea lor a dus la o altă minune, atunci când Duhul l-a răpit pe Filip de lângă etiopian. Aceia care sunt învățați de Dumnezeu ajung să învețe valoarea cuvintelor rostite de înțelept, care spun că datoria fiecărui om este aceea de a se teme de Dumnezeu și de a păzi poruncile Lui (Eclesiastul 12:13), pentru că această stare de veghere ne păstrează în siguranța pazei Lui. La fel cum relația dintre un soț și o soție nu stagnează, ci este într-o continuă ajustare, spre izolare unul de altul sau spre o unitate și căldură mai mare unul față de altul, aceia care învață în școala lui Dumnezeu știu că prin ceea ce ei fac, spun sau gândesc, se apropie sau se

îndepărtează de Acela pe care au spus că Îl iubesc. Unul din lucrurile foarte importante pe care Dumnezeu ne învață este acela de a cunoaște care este voia Lui pentru noi.

Acela care vrea să cunoască voia lui Dumnezeu trebuie să o caute acolo unde El a rânduit să pună învățătura Lui, adică în Scriptură, iar după ce află care este voia Lui să treacă la a asculta de ea prin faptă. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu...” (Ioan 7:17). Ascultarea de voia Lui, așa cum o găsim în Scriptură, menține echilibrul spiritual al omului nostru nou, care se înnoiește prin cunoștința ce o primim de la El. „...v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10). El, care atunci când îți vorbește ai pace, ne dă cunoștința de care avem nevoie pentru a ști cum procedeză sufletul credincios când este confruntat cu pericolul de a cădea în extremele legalismului sau a libertismului. El ne învață sufletul prin a vorbi intelectului și voinței noastre, dar tot El ne învață și duhul prin inspirații și conștiință, adică prin cuget.

Pentru că mai sunt și alte voci în afară de vocea Lui, prin Cuvânt El ne învață să recunoaștem gândurile care sunt de la El, ne inspiră și ne motivează în a căuta și a face voia Lui, ca apoi să ne facă să simțim bucuria împlinirii de a fi și a face ceea ce Îi aduce Lui slavă. Umblând cu Acela care a promis că este cu noi în toate zilele ascultăm de legile omenești atâta timp cât nu vin în conflict cu Legea lui Dumnezeu. Ca și copii ai Lui învățăm că noi, deși avem același Tată, suntem diferiți în felul nostru, dar în lucrurile esențiale căutăm unitatea, în acelea care nu sunt esențiale ne bucurăm de slobozenie, dar în toate lucrurile urmărim dragostea. Lipsa dragostei în aceia care sunt învățați de Dumnezeu este recunoscută ca o criză lăuntrică personală, pentru că această dragoste ne este turnată în inimi de Dumnezeu. „...pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5). Când cineva, fie soț, soție, sau mădular în trupul lui Hristos, spune cu sau fără

cuvinte: „Nu te mai iubesc!”, întrucât nu este vorba de o dragoste firească a cărnii, aceia care sunt învățați de Dumnezeu recunosc într-o astfel de simptomă de boală sufletească faptul că undeva în trecut au încetat să dea voie acestei dragoste să mai iubească prin ei. Avem reguli generale care susțin adevărul Scripturii, dar unii sunt aleși și puși deoparte pentru a fi folosiți în lucrări și slujbe deosebite, putând duce poveri mai grele.

Sfânta Scriptură ne învață că fiecare din noi, cei care am devenit făpturi noi, avem un destin specific în planul lui Dumnezeu. Scopul cu care ne învață și ne folosește pentru gloria Lui este pentru a ne duce spre un punct culminant, în care perseverența în credincioșie ne vor fi răsplătite cu viață veșnică. Așa după cum de-a lungul anilor unii oameni educați au devenit capabili să facă lucruri deosebite pentru binele semenilor lor, aceia care sunt învățați de Dumnezeu ajung să fie folosiți ca vase de cinste, care lucrează pentru binele sufletesc al altora. Aceste suflete se conduc după standardul care definește adevărul, după felul cum agreează cu ce spune Dumnezeu. Moise a fost învățat de Dumnezeu, și când a terminat academia din Madian, unde a fost păstor la oile altuia, a fost angajat ca izbăvitor al lui Israel, pe care l-a scos din robie.

David a fost uns ca împărat de Samuel când avea vreo șaisprezece ani, dar a fost înscris imediat într-o școală aspră, în care a fost învățat principiile după care lucrează Dumnezeu, ca apoi să devină un bun conducător pentru tot Israelul. Iov a fost cel mai bogat om în vreme lui, dar a trebuit să fie învățat de Dumnezeu printr-o vreme de neacaz, ca apoi la sfârșitul învățăturii pe care a primit-o să nu se mai uite la cât bine a făcut sau la calitățile lui de om drept, ci ajungând sărac în duh să spună că îi este scârbă de el și se pocăiește. Chiar dacă El, care ne învață căile Lui, știe că fiind vase de lut nu suntem în stare de-a avea o stare de desăvârșire în fapte și cuvinte așteaptă de la noi ca în urma învățăturii pe care ne-o dă să trăim o viață de statornicie. În funcție de foamea pe care o avem în suflet după ce este bun și

sfânt, Acela care ne învață căile Lui ne urcă pe culmi spirituale, unde ne arată în zare Țara spre care suntem îndreptați, ca astfel credința noastră să fie întărită.

Întrucât pentru om nu există stare de independență, aceia care acceptă să fie învățați de Dumnezeu ajung să înțeleagă că nu au de ales decât între a fi guvernați de Dumnezeu sau de potrivnicul și vrăjmașul sufletului lor. Aceia care sunt învățați de Dumnezeu pun valoare pe a umbla după lucrurile de sus și iau decizii având în vedere sfârșitul unei lucrări și felul în care acea lucrare va fi privită de Judecătorul cel drept la sfârșitul vieții pe pământ. Mulți oameni sfârșesc viața cu realizări pământești, dar cu adânc simț de regret că nu au urmat sfatul Aceluia care S-a oferit să îi învețe să lucreze pentru lucrurile care rămân veșnic și care au de-a face cu sufletele oamenilor, create să existe veșnic. Suntem trecători pe pământ. Fiecare zi și fiecare ceas trăit ne apropie mai mult de un „mâine” al nostru, când lucrarea noastră pe pământ se va încheia și în mod personal vom sta fiecare înaintea Aceluia care S-a oferit să ne învețe și să ne dea puterea necesară pentru a practica ceea ce El ne-a învățat.

În căutarea omului după viața veșnică nu contează întâi de toate dacă a ales ce i-a plăcut și nici dacă a ales ce i s-a părut a fi foarte greu de făcut, ci ceea ce contează este faptul că a ales să se lase învățat de Cuvântul lui Dumnezeu. Există o ușă pe care nu toți oamenii intră, nu doar pentru motivul că este strâmtă, ci pentru că unii cred că au intrat, când de fapt ei nu au intrat pe această ușă a ascultării de ceea ce El ne învață. „Atunci veți începe să ziceți: «Noi am mâncat și am băut în fața Ta, și în ulițele noastre ai învățat pe norod.» Și El va răspunde: «Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine...»” (Luca 13:26, 27). Această categorie de oameni se credeau a fi înăuntrul Împărăției lui Dumnezeu pentru că s-au asociat cu anumite lucruri sau ceremonii pe care le-au socotit a fi sfinte, sau privindu-și viața s-au socotit a fi destul de buni ca să merite a fi înăuntru. Acela care vrea să fie învățat de Dumnezeu trebuie să înlocuiască frica cu

încrederea în Acela care ne-a dat viața; trebuie să alunge orice amărăciune și stare de neiertare din inimă și biruind mândria să se pună sub autoritatea Scripturii, ca apoi el însuși să primească autoritatea și puterea de a cunoaște și duce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu pentru viața lui.

Drumul spre mântuire este un drum care o fost creat de sus în jos, de la Dumnezeu către om, prin voia și planul Lui, și este o țintă la care ajungi numai prin termenii dictați de El. Acest plan de mântuire oferit nouă prin har ne învață că toți oamenii sunt păcătoși și au nevoie de pocăință. Sufletul care crede și se încrede în ceea ce a făcut Hristos pentru el devine o făptură nouă, în care ia chip Hristos. După cum Domnul Isus a vorbit cuvintele Tatălui și în El a fost văzut chipul Tatălui, aceia care intră în școala Domnului Isus au mandatul de a învăța mai departe pe alții (Matei 28:20) ceea ce ei au fost învățați, prin a vorbi cuvintele Lui, prin a face faptele Lui, pentru că Îl oglesc pe El. Prin virtuți sfinte Duhul Sfânt produce în aceia care vin la El să fie învățați un caracter duhovnicesc, ca apoi să fie și ei la rândul lor în stare să împartă drept Cuvântul adevărului celor din jur (2 Timotei 2:15).

El spune și astăzi: „Vino după Mine!” și dacă alegi să-i accepți oferta făcută în dragoste, El te va învăța cum să vorbești, cum să te porți, cum să te îmbraci, cum să-ți investești banii și timpul, ce să scoți afară din casa ta, cum să-ți alegi prietenii, dar cel mai important este că te va învăța cum să primești darul mântuirii, pentru ca viața să-ți fie trăită cu folos veșnic. Dacă sufletul tău este înconjurat din toate părțile de vocea lumii care se pretinde a-ți fi prietenă, sau dacă sufletul tău trăiește apăsător de singurătate, Dumnezeu îți spune că El vrea să-ți fie prieten, vrea să-ți vorbească și să te învețe în fiecare zi, pentru ca într-o zi să ajungi acolo unde-ți vei petrece veșnicia împreună cu El. Când Dumnezeu te învață calea pe care trebuie să o alegi ajungi să înțelegi că trăiești nu numai într-o lume fizică, ci și în una spirituală, care până la urmă o va înghiți pe cea fizică. De asemenea

ajungi să înțelegi că pentru a construi și face lucrări duhovnicești ai nevoie de unelte, arme și planuri duhovnicești.

Viața este asemănată în Scriptură cu lucruri temporare și trecătoare, așa cum este suveica țesătorului, cu o umbră, cu un sunet sau cu o floare, iar Acela care vrea să ne învețe ceea ce nimeni altul nu ne poate învăța a folosit astfel de lucruri pentru a asemăna viața noastră și a ne ajuta să înțelegem cât de important este să luăm decizia de a ne împăca cu El cât timp se mai poate. Lucrarea bună, folositoare și aducătoare de câștig veșnic, pe care Dumnezeu vrea să o ducă la îndeplinire în viața ta, va fi o realitate sau doar un vis neîmplinit în măsura în care te lași învățat de El și alegi să ascuți de El. „M-am dus la locul meu de strajă,... ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul...” (Habacuc 2:1). Nu doar în vremea vechilor proroci, ci și astăzi Dumnezeu se ocupă cu a învăța și vorbi cu aceia care prin ascultare de El au devenit copiii Lui. Dumnezeu, care este drept în hotărârile Lui și fără vină în judecățile Sale, a ales să aibă de-a face cu noi în milă, învățându-ne căile Lui și vorbindu-ne chiar și astăzi prin Fiul (Evrei 1:1-3). Cine are „urechi de auzit” și vrea va fi învățat de El ce cale să urmeze ca să ajungă la locul unde biruatorii primesc cununa vieții.

Lucrarea și Legea Aceluia care vrea să învețe omul ce este bine și folositor a fost scrisă la nivelul cugetului, în inima fiecărui om care s-a născut pe pământ (Romani 1:19-21), chiar dacă nu a auzit vreodată de Sfânta Scriptură, dar în cazul tău, prin Cuvântul Evangheliei, prin chemarea la pocăință, ți s-a descoperit într-un mod detaliat și clar. Pocăința-i act de Lege, dat prin Duhul Sfânt. Acela care se supune și se lasă învățat de Duhul lui Dumnezeu devine prin minunea nașterii de sus un miel, apoi o oaie în turma Păstorului cel bun. „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:27). Ai fost tu învățat de Dumnezeu prin Cuvântul Sfânt cum să primești darul mântuirii? Ai făcut acest pas al pocăinței? Dacă încă nu l-ai făcut, ci ai urmat doar învățăturile și religiile tradiționale ale oamenilor, astăzi poți

să-I ceri ajutorul Aceluia care poate și vrea să te învețe tot ce ai nevoie ca să fii mântuit. Ziua în care auzi chemarea la pocăință este ziua când decizia ta este înregistrată, și această decizie îți va aduce bucurie veșnică sau îți va fi mărturie veșnică. Alege astăzi Viața și prin decizia de a-ți preda viața Aceluia care vrea să te învețe, adică Domnului Isus, în cartea în care se scrie în cer despre viața ta, la capitolul fapte, va fi scris: „Iertare și viață veșnică prin meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu.”

Amin

14

REVĂRSAREA MILEI LUI PESTE ORICE FĂPTURĂ

„Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!»“

Fapte 2:16, 17

Capitolul doi din cartea Faptelor este un capitol care, ca o piatră kilometrică a vremii, marchează dispensațiile și indică un nou început în ce privește modul în care Dumnezeu a început să lucreze cu oamenii care din acea zi au format o entitate nouă și veșnică numită Biserica lui Dumnezeu. Mila lui Dumnezeu s-a răsfrânt peste poporul ales de El, dar în Ziua Cincizecimii El a făcut ceva nou și neașteptat de Israeliti, prin faptul că această milă a Lui S-a revărsat în așa fel încât să cuprindă nu numai orice Iudeu care credea, ci orice om de pe pământ, adică Duhul Sfânt avea să fie turnat „peste orice făptură“. A fost hotărât printr-un decret Divin al îndurării numit Har și vestit prin proroci, ca Ioel (Ioel 2:28) și Ezechiel (11:19), că Râul a cărui ape înveselesc cetatea lui Dumnezeu (Psalmul 46:4), avea să curgă nu doar peste cei din Sion, ci avea să se reverse „peste orice făptură“, pentru ca „oricine crede în El“ (Ioan 3:16), „în oricât de mare număr“ (Fapte 2:29) să poată avea acces liber la apa vieții, care curge și astăzi prin inimile celor mântuiți. „«Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.» Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El“ (Ioan 7:38, 39).

Cu mici excepții, până la revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, Duhul lui Dumnezeu, care este Duhul Adevărului (Ioan 14:17, 15:26), a lucrat în cadrul națiunii Israel. Personaje biblice, așa cum au fost Balaam, Rahav, Rut, văduva din Sarepta în timpul Vechiului Testament, au fost exemple de persoane dintre Neamuri, cu care Duhul Domnului, într-un fel sau altul a făcut o lucrare care i-a schimbat și i-a făcut deosebiți. Privind la felul în care Dumnezeu a avut de-a face cu Neamurile până în Ziua Cincizecimii nu este cu totul de mirat să-i vedem atât pe apostolul Petru cât și pe ceilalți ucenici că privesc la lucrarea de mântuire ca fiind ceva specific mai mult doar pentru Israel.

La un an și ceva după ce au început să umble cu Domnul Isus pe pământ, ucenicii au fost trimiși să propovăduiască pocăința și după ce Domnul Isus le-a dat putere să vindece, să curețe pe leproși și să învie morții, le-a spus: „... Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel“ (Matei 10:5, 6). La sărbătoarea Israelului, numită sărbătoarea săptămânilor, la cincizeci de zile după Învierea Domnului Isus, zi care corespunde cu sărbătoarea dării Legii pe Sinai, ucenicii Domnului împreună cu alți credincioși erau adunați în același loc, fiind uniți în rugăciune, cu un scop și cu o inimă. Un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic a umplut casa unde erau adunați, niște limbi ca de foc au fost văzute deasupra lor și toți s-au umplut cu Duhul Sfânt, vorbind în limbi necunoscute de ei, dar recunoscute de către aceia care erau veniți la Ierusalim din alte părți ale lumii.

Privind la această vorbire în alte limbi și știind că Dumnezeu face numai ce este necesar, putem spune că acest fel de manifestare a Duhului Sfânt prin vorbirea în alte limbi are un loc deosebit în zidirea personală a credincioșului. Evanghelistul Luca menționează această vorbire în limbi în trei din cele cinci cazuri pe care le descrie, pentru că mărturia a trei persoane era socotită a fi îndeajuns pentru stabilirea unui adevăr. Limbile în care vorbeau prin Duhul Sfânt cei peste care au fost văzute limbile ca de

foc au fost încă o dovadă că înaintea lui Dumnezeu și chiar între oamenii credincioși, în acea zi, barierele care existau între bărbați și femei, clase sociale, națiuni, au fost date la o parte. „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus“ (Galateni 3:38).

Acesta a fost evenimentul pe care Domnul Isus le-a spus să-l aștepte pentru a primi „dunamis“, adică „putere“ pentru a putea face față mandatului de a vesti Evanghelia în toată lumea. Această a fost sărbătoarea promisă prin prorocul Ioel, care a vestit că va veni o vreme când nu numai Israelul se va bucura de participarea Duhului Sfânt în viața lor, ci Duhul Sfânt avea să fie turnat „peste orice făptură“ care va alege să răspundă chemării la pocăință. În virtutea prejudecăților, iudeii care îi priveau pe galileeni ca fiind inferiori celor din Iudeia au spus că sunt beți, dar aceia care erau din țări îndepărtate au recunoscut în vorbirea lor în alte limbi cuvintele țării de unde veneau. Prin cuvintele pe care le rosteau cei care vorbeau în alte limbi Îl proslăveau pe Dumnezeu, și au rămas plini de uimire până când apostolul Petru le-a spus că ei în acea zi erau martori ai împlinirii profeției date prin prorocul Ioel.

Când apostolul Petru a repetat cuvintele prorocului Ioel, anunțând revărsarea milei lui Dumnezeu prin turnarea Duhului de viață „peste orice făptură“, el încă se gândea la o mântuire la nivel național, cu excepția câtorva prozeliti aici și colo. La acel stadiu al credinței și început de inițiere a Bisericii lui Hristos, nici Petru și nici ceilalți apostoli nu depășiseră felul iudaic de gândire, care în general socotea doar Israelul vrednic de chemarea de-a face parte din Împărăția viitoare și veșnică a lui Dumnezeu. Acest lucru reiese clar din modul în care Dumnezeu trebuie să-l convingă pe Petru prin vedenia feței de mese în care erau animale necurate, despre care Domnul i-a spus: „...Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat“ (Fapte 10:15). Abia atunci când Duhul Sfânt S-a revărsat peste cei din casa lui Corneliu, în timp ce-l ascultau, Petru a înțeles că în cuvintele „peste orice făptură“ rostite de

Duhul Sfânt erau incluși toți aceia dintre neamuri care vor primi Cuvântul Vieții și crezând în jertfa Domnului Isus vor primi mântuirea. „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănirea este primit de El.“ După ce Petru și frații care l-au însoțit în casa lui Corneliu au avut o dovadă vie că Dumnezeu a primit și neamurile, adică „orice făptură“, ca să fie părtași la slava viitoare, primind puterea Duhului Sfânt, li s-a cerut și a urmat să dea o explicație fraților din Ierusalim. „Apostolii și frații, care erau în Iudea, au auzit că și Neamurile au primit Cuvântul lui Dumnezeu“ (Fapte 11:1).

După ce Petru le-a explicat modul în care Duhul Sfânt S-a revărsat peste aceia pe care ei înainte îi desconsiderau și îi numeau netăiați împrejur, scepticismul lor s-a transformat în bucurie și l-au dat slavă lui Dumnezeu. „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: «Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viață»“ (Fapte 11:18). Duhul Sfânt i-a pregătit pentru lucrarea de vestire care le stătea în față, dar și ei, la rândul lor, cercetau Scripturile, adică se pregăteau pentru a-L putea onora pe Dumnezeu în calitate de trimiși, împuterniciți ai Împărăției Cerului. Chiar și astăzi nepregătirea celor ce vor să facă o lucrare pentru Dumnezeu face parte din harul ieftin și este chiar o disprețuire a darului dat de Dumnezeu, pe care El vrea să-L înflăcăreze în noi atunci când noi ne facem partea noastră. În același timp să nu uităm că succesul nostru în munca prestată în via Domnului, indiferent cât am fi noi de pregătiți omenește, va depinde voia Duhului, care dă daruri fiecăruia în parte după cum voiește, pentru a întreține și dezvolta activitatea Bisericii (1 Corinteni 11:12).

Atunci când facem ceea ce ține de noi, începând cu a aduce trupurile noastre ca o jertfă vie, ne punem la îndemâna lui Dumnezeu și putem fi dintre aceia care pentru folosul Bisericii primesc daruri. Partea noastră este ascultarea cu o deschidere totală și permanentă spre Duhul pentru ca El, în măsura în care ne dedicăm și creștem spre o maturitate în credință, să poată face ce

vrea El cu viața noastră. O pasiune sfântă și o deplină dedicare adevărului necompromis va face posibil ca prin Duhul Sfânt, care dă și astăzi proiecte și vise ce pot aduce câștig duhovnicesc, să rodim multă roadă, prin care Dumnezeu să fie proslăvit. Duhul Sfânt, a cărui putere și revărsare a fost promisă a fi turnată „peste orice făptură“ care odată străpunsă în inimă de Cuvânt se pocăiește, aduce lumină în toate segmentele vieții aceluia care a înțeles că nu mai este al lui, ci pentru că a fost răscumpărat cu un preț de sânge nevinovat aparține cu trup, suflet și duh lui Dumnezeu. Poți să fii un credincios fără daruri, deși nu ești fără talanți, dar nu poți fi cu adevărat un credincios fără să ai roadă (Galateni 5:22-24) și să rămâi în picioare, după cum pomul neroditor nu rămâne prea mult în grădină și mlădița fără de rod nu rămâne netăiată de viță.

Duhul Sfânt, Sfânta Treime este o Persoană, este chiar Dumnezeu, și această concepție de trei Persoane care se întrepătrund armonios într-o deplină și desăvârșită cooperare, dar care sunt un singur Dumnezeu, nu poate fi înțeleasă pe deplin de mintea omului, care știe că este greu să întâlnești cazuri unde nu trei, ci doar două persoane trăiesc neconținut într-o înțelegere armonioasă, fără niciun fel de divergențe. Pe aceia pe care Duhul Sfânt îi naște din nou și îi sigilează pentru Împărăția lui Dumnezeu devin purtători de Cuvânt ai Împăratului, schimbându-i astfel din spectatori în lucrători și martori ai învierii Domnului Isus. Duhul Sfânt ne convinge de păcat, face posibilă căința și pocăința, ne separă de lume prin a ne da putere să trăim în neprihănire, ne învață să ne rugăm, ne dă de lucru și ne călăuzește în lucrare, mijlocește pentru noi și ne deschide Scripturile ca să putem înțelege voia lui Dumnezeu pentru noi.

Dumnezeu se descoperă copiilor Săi prin revelație și prin inspirație, care este o iluminare a minții atunci când Duhul Sfânt deschide mintea aceluia care începe să-L cunoască pe El. „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile“ (Luca 24:45). Duhul Sfânt face legătura dintre partea teoretică și prac-

tică a Evangheliei și El nu doar ne echipează cu ceva suplimentar, ci prin îngăduința și mila lui Dumnezeu numită Har pune în noi „Puterea“ lui Dumnezeu, care ne schimbă din spectatori în martori și lucrători în via Sa. Majoritatea oamenilor se văd cinstiți și bine echilibrați moral până nu vin în contact cu lucrarea Duhului Sfânt, pentru că omul spune că nu sparge casa nimănui și nu face rău nimănui, dar când Duhul Sfânt îi deschide ochii și îi luminează mintea se vede nepotrivit pentru a avea de-a face cu un Dumnezeu Sfânt. În meritul jertfei Domnului Isus acela care se pocăiește primește iertarea și în lacrimile căinței, prelucrat de Duhul Sfânt, devine o făptură nouă, predispusă a face întotdeauna ceea ce-I place Domnului.

Un tânăr înalt de peste doi metri șaptezeci a fost recrutat de un antrenor de baschet de la o universitate. Pe lângă școlarizare gratuită, i-au fost oferite acelui tânăr tot felul de beneficii, numai să se înscrie la acea universitate și să joace în echipa școlii. Tânărul a fost încântat de ofertă, dar a spus că nu știe să joace baschet. Antrenorul i-a spus că nu este o problemă, pentru că el îl va învăța să practice acel sport, dar nu l-ar putea învăța să aibă înălțimea de doi metri șaptezeci. Duhul Sfânt poate și vrea să ne învețe multe lucruri, ca apoi să ne folosească în lucrări importante, însă numai după ce am făcut ceea ce putem face noi, adică să luăm decizia de a ne pocăi. Apoi El va putea trezi la viață duhul nostru, care din perspectiva lui Dumnezeu este mort în greșeli și păcate (Efeseni 2:10), indiferent cât de cinstiți oameni ne-am crede noi. Abia după nașterea de sus, care este actul de înfiere legalizat de Duhul Sfânt, sufletul celui ce crede poate fi învățat în omul cel nou, poate rodi și poate fi folosit de Duhul Sfânt ca un instrument pentru binele altora. Ne revine datoria de a veghea să nu cădem în extrema în care dintr-un exces de zel firească atribuiam manifestările omenești Duhului Sfânt, dar nici să nu cădem în cealaltă extremă în care rămânem rezervați și reci când este vorba de a ne ruga și cere Domnului să ne umple cu Duhul Sfânt promis să fie turnat „peste orice făptură“.

Domnul Isus ne cheamă ca suflete trudite la El ca să ne dea odihnă, după care ne spune să învățăm de la El, care este blând și smerit cu inima. Apoi ne trimite în toată lumea ca să ducem Vestea Bună a mântuirii, dar nu cu puterea noastră, ci cu puterea pe care El ne-o dă atunci când templul trupului nostru devine o rezidență a Duhului Sfânt (1 Corinteni 3:16). Duhul Sfânt se ocupă și astăzi cu a scoate oamenii din obscuritate și din oameni mulțumiți cu ei îi schimbă în oameni care vor mereu să facă ceva pentru Dumnezeu și semenii lor. Duhul Sfânt face din noi trâmbe care vestesc îndurarea lui Dumnezeu, oferită astăzi nu doar Israelului, ci oricărei făpturi. Felul în care învățăm sau nu învățăm să depindem de cârmuirea Duhului înseamnă biruință sau înfrângere. Chiar și după ce ne-a înfiat, Dumnezeu a lăsat voința noastră liberă să aleagă această dependență de Duhul Sfânt și prin cuvântul Scripturii care ne spune: „... fiți plini de Duh“ (Efeseni 5:18) sau „Nu stingeți Duhul“ (1 Tesaloniceni 5:19) înțelegem că este în puterea noastră să alegem pentru noi acele lucruri și fapte care vor încuraja bunăstarea și sănătatea sufletului nostru.

Puterea și darurile Duhului Sfânt sunt o importantă parte din viața credinciosului, dar nu trebuie să spiritualizăm orice situație atunci când avem de făcut ceva în mod practic, ci să facem acel lucru fiindcă deși credința și rugăciunea își au locul lor, faptele trebuie să le urmeze. Putem explica de ce Duhul Sfânt a fost trimis și turnat „peste orice făptură“ care este flămândă după a avea pace și chiar o relație de prietenie cu Dumnezeu, dar nu putem explica modul tainic în care El lucrează înăuntrul nostru în momentul nașterii și a sigilării noastre, după cum nu cunoaștem taina momentului și felului în care Dumnezeu crează un suflet nou în procesul de procreare. Duhul Sfânt trezește în sufletul care se pocăiește puterea ce o are, dar care din lipsă de utilizare este atrofiată, și după aceea El pune o putere pe care omul nu a mai avut-o niciodată.

Când mila Domnului se revarsă peste noi rațiunea noastră este vindecată, pentru că Duhul Sfânt pune în picioare stâlpii gândirii

sănătoase trântiți la pământ, și voința noastră rea se schimbă într-o voință bună, cârmuită de Duhul. Psalmul 133 descrie felul în care preoții erau unși în slujbă, și acel ritual prevestea într-un mod simbolic ce avea să urmeze, să aibă loc, în aceia asupra cărora avea să fie revărsată puterea Duhului Sfânt. Untdelemnul, și nu puțin untdelemn, era turnat pe capul preotului, fapt care însemna schimbarea modului vechi de gândire și a valorilor vieții. Apoi acel ulei se prelingea pe barbă, lucru care simboliza schimbarea felului de vorbire a aceluia care avea să fie binecuvântat de Duhul Sfânt. După aceea acel ulei se scurgea peste veșmintele preotului până la ciucuri, lucru ce prevestea într-un mod simbolic felul în care veșmintele și întreg exteriorul credinciosului avea să se schimbe. La nivelul gândirii, cel credincios se roagă, dar la nivelul duhului lui, Duhul Sfânt, care i-a dat dorința să se roage, îi dă putere și îl învață cum și pentru ce să se roage.

Duhul Sfânt promis a fi turnat peste orice făptură are ca scop principal proslăvirea Fiului și, după dorința Domnului Isus, i-a din ce este a Lui (Ioan 16:14, 15) și ne aduce nouă, ca astfel să avem un Mângâietor care știe de ce avem lipsă în fiecare moment și poate să dea sufletului nostru sprijinul de care are nevoie. Cunoscând că Duhul ne dă din ce este a Domnului putem fi în siguranță și putem rămâne feriți de erezii rătăcitoare, pentru că știm că tot ce Duhul ne dă este în lumina și autoritate Cuvântului Scripturii. „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“ (Ezechiel 36:27). Prin decret divin Dumnezeu a hotărât ca în zilele de pe urmă să toarne din Duhul Său peste orice făptură și în pofida lipsei de merit al nostru, Acela care este drept în hotărâri și fără vină în judecăți a hotărât să se lase cunoscut în milă pentru că fără de Duhul Său nu am putea înțelege, primi sau urma legile Lui, care sunt prielnice sufletului nostru. „... Da, cuvintele Mele sunt prielnice celui ce umblă cu neprihănire!“ (Mica 2:7). Când Duhul spune că „orice făptură este ca iarba“ (Isaia 40:6-8), care se usucă și cade atunci când vântul Domnului suflă peste ea,

vorbește despre lucrarea Duhul Sfânt de a sufla peste făptura omului, ca astfel firescul să se vestejească și duhovnicescul născut din sămânța care nu poate putrezi să crească (1 Petru 1:23-25).

Tot ce este firesc în noi este ca iarba, de aceea nu are unde și cum se ridica prea sus. Descoperind acest adevăr cu privire la tot ce este pământesc, „înțeleptul“ dezamăgit de el însuși a spus despre tot ce a încercat pe pământ că este o deșertăciune a deșertăciunilor, deoarece privind la caracterul omului a văzut că „ce este strâmb nu se poate îndrepta“ (Eclesiastul 1:15) și cât despre fericirea ce a căutat-o sub soare a spus că „ce lipsește nu poate fi trecut la număr“. Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu în îndurarea Lui a ales să-L toarne în zilele de pe urmă „peste orice faptură“, în urma decizie noastre de a trece de partea Lui, schimbă aceste condiții deznădăjduite prin a aplica meritul jertfei Domnului Isus în dreptul nostru când auzim, credem și primim „Cuvântul Dumnezeului nostru“ care rămâne în veac (Isaia 40:8).

Chiar dacă la fel ca iarba, pământescul trece, ceea ce Duhul Sfânt face în noi rămâne veșnic, pentru că atunci „când vântul Domnului“ suflă peste noi, modelându-ne după chipul Fiului, ne face o făptură compatibilă pentru Cer. Această schimbare poate fi simțită, dar ea este și văzută de cei dinafară, pentru că din a fi predispuși la păcat atunci când Duhul Sfânt Își face rezidența înăuntrul templului nostru suntem predispuși la lucrurile care caută sfîntirea noastră și câștigul duhovnicesc. Duhul Sfânt face posibil să trăim în inimile noastre Împărăția lui Dumnezeu încă de aici, de pe pământ, prin a avea în viața noastră neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:12). Aceste condiții sunt necesare în inimă și în adunare, pentru ca slava lui Dumnezeu să se coboare în mijlocul laudelor.

La Cincizecime Dumnezeu Și-a arătat inima de Tată, împlinind promisiunea făcută prin Ioel și deschizând ușa mântuirii mai larg ca oricând, turnând din Duhul Său peste orice făptură care se pocăiește, unind astfel toți credincioșii din toate națiunile pământului la paharul și pâinea cinei, comemorând meritul în care

această ușa de har a fost deschisă. A avut parte și sufletul tău de această revarsare de milă a lui Dumnezeu? A fost sufletul tău născut din nou și binecuvântat în acest mare har care promite turnarea Duhului Său peste orice făptură? Ai nevoie de Duhul Sfânt ca să poți fi mântuit, și dacă nu ai avut această experiență Cuvântul Domnului îți spune să ceri această turnare de Duh Sfânt peste ființa ta Aceluia care a promis că va turna din Duhul Său peste orice făptură. Nu este necesar să poți înțelege filozofia și nici să cauți să folosești cuvinte radicale sau poetice, ci trebuie să-I ceri cu o inimă sinceră, care vrea să asculte, împlinirea făgăduinței Lui în viața ta. Fără de această putere nu poți sluji și nu ai cum să ai parte de răpire. De aceea, cât timp această ușa de har nu s-a închis cere cu gura ta, bate la ușa Lui cu faptele tale, dar caută-L cu inima pe Acela care a promis că Se va lăsa găsit și când vei avea experiența umplerii cu Duhul Sfânt te vei putea număra în rândul celor mai fericiți oameni de pe pământ.

Amin

15

ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS

„Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: «Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul.»“

Matei 28:5, 6

Când folosim un titlu ca „Învierea“ nu este nevoie de multă explicație care să facă clar despre cine este vorba. Nimeni în afară de Domnul Isus nu a spus vreodată că va muri și că apoi, la trei zile, va învia, așa cum a spus și a făcut Domnul Isus. El le-a spus ucenicilor și celorlalți care-L ascultau că moartea și învierea Lui sunt parte din lucrarea pe care a venit să o facă pe pământ. El le-a dat semnul lui Iona, prin care le-a spus că Fiul Omului va sta trei zile în inima pământului (Matei 12:40), și într-un mod mai direct le-a spus ucenicilor Lui că va fi omorât, dar a treia zi va învia (Matei 16:21). Majoritatea oamenilor sunt mai buni în a începe o lucrare decât în a o încheia cu bine, dar nu tot așa a fost cu Domnul Isus, care a venit pe pământ ca să plătească prețul de răscumpărare a sufletelor noastre drepătății lui Dumnezeu, care cerea ispășire prin sânge pentru păcat.

Când Domnul a fost arestat de oamenii marelui preot ucenici L-au părăsit și după ce au văzut cum a fost batjocorit și omorât, plini de frică, s-au ascuns, ca apoi la câteva zile să-i găsim pe cei unsprezece vestind cu mult curaj celor din templu că Domnul Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat între aceste două moduri de comportare foarte deosebite a ucenicilor? Isus Hristos a înviat! Ei L-au văzut după înviere de mai multe ori, iar

după câțiva ani zece din ei și-au dat viața ca martiri pentru credința lor într-un Isus viu, chiar dacă au fost la mare depărtare unii de alții. Învierea Domnului Isus nu este ceva ce a fost adăugat la creștinism, ci înseamnă creștinism. A sărbători învierea Lui nu înseamnă doar a sărbători ceva ce a avut loc în trecut, ci înseamnă a sărbători ceea ce moartea și învierea Lui a făcut și face în prezent în viața noastră.

După unele statistici omenști, timpul necesar pentru a planifica un proiect reprezintă cam zece la sută din timpul necesar completării proiectului, însă desfășurarea planului de salvare a decurs cu o eficiență și precizie a evenimentelor de care numai Dumnezeu este în stare. Întreaga lucrare a Mântuitorului pe pământ a fost prevestită de la naștere până la moarte și înviere de Dumnezeu, care planifică, ca nimeni altul, după sfatul voii Sale și nu e nimeni care să-I poată sta împotrivă. Biserica formată la Rusalii a primit de la Domnul Isus mandatul de a duce Vestea Bună a mântuirii în toată lumea, iar tema centrală a mesajului era învierea Sa. Mesajul lor a fost foarte provocator pentru mintea acelor care-i auzeau, pentru că nu s-a mai auzit vreodată ca un om să spună că va fi omorât într-un anumit loc, apoi să calătorească spre acel loc. Mesajul Evangheliei lui Isus Hristos a fost și este provocator modul de gândire omenesc, pentru că nimeni nu a mai spus că va învia a treia zi, iar apoi cu adevărat să învie a treia zi.

O persoană care dorea să-i disprețuiască pe creștini a spus că nu este așa de mare lucru să crezi o religie ca a creștinilor și a îndrăznit să meargă până acolo încât a spus că și el ar putea face așa ceva. Un om al lui Dumnezeu i-a spus că în cazul în care vrea să facă acest lucru trebuie doar să spună unde și cum va muri, să moară, apoi să învieze a treia zi. La auzul acestor cuvinte acel batjocoritor a renunțat să mai fie interesat în a crea o religie. Vorbind despre prețul scump al răscumpărării noastre, apostolul Petru amintește faptul că modul în care au decurs lucrurile în acea săptămână a patimilor Domnului a fost ceva planificat de Dumnezeu. „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii,

și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi, care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca, credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu“ (1 Petru 1:20, 21).

Planul prin care Domnul a plătit plata pentru păcat a fost îndeplinit în ziua și clipa când Domnul Isus a spus: „S-a sfârșit!“; cuvinte care în aramaică sunt un singur cuvânt: „Tătălăsta!“. Ca o aprobare și primire a unei plăți făcute pentru o datorie, Dumnezeu Tatăl L-a înviat din morți pentru ca credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, cum a spus apostolul Petru, să fie o nădejde într-un Isus viu, care a biruit moartea. „Tătălăsta“, adică „S-a sfârșit!“, au fost cuvintele rostite de Domnul Isus la sfârșitul suferinței Lui pe cruce, dar nu au fost cuvinte de biruit, ci de biruitor. Învierea Domnului Isus a fost împlinirea unor prorocii rostite de Dumnezeu prin cuvântul pe care l-a dat robilor Săi, așa cum a fost și David. „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea“ (Psalmul 16:10).

Un alt cuvânt profetic cu privire la învierea Domnului a fost rostit de prorocul Isaia, care după ce l-a descris suferințele a spus că după ce va muri, va trăi. „... după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui“ (Isaia 53:10). Un erou mort nu mai poate ajuta pe nimeni, decât doar se vorbește despre el și i se apreciază faptele, reușitele, sacrificiul și binele pe care l-a făcut cât timp a fost în viață, dar noi avem un erou viu. Avem un Salvator Erou, care a murit și poate și vrea să ne ajute să ajungem cu bine la locul pregătit pentru aceia care intră la adăpostul jertfei Sale. Noi nu urmăm un om care a trăit și a murit, lăsându-ne doar cuvinte și sfaturi, ci urmăm un Hristos viu, care odată înviat nu mai moare. Urmăm un Isus care a promis că este cu noi în toate zilele. Învierea Domnului Isus a fost dovada că atât datoria moștenită din Adam cât și cea făcută de noi a fost plătită.

Când Domnul Isus a vorbit cu ucenicii, le-a spus că toate evenimentele din săptămâna patimilor, care au culminat cu

moartea și învierea Lui, au fost împlinirea cuvintelor mai dintâi rostite prin revelație divină de cei aleși de Dumnezeu pentru această lucrare, și a pus cartea Psalmilor lângă scrierile prorocilor, dovedindu-le autenticitatea ca scriere inspirată. „Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi»“ (Luca 24:44). După înviere, Domnul Isus nu a mai fost văzut decât de aceia care L-au iubit cu adevărat, de aceia care-L doreau prezența. Maria Magdalena a fost primul martor ocular, ca apoi, după cum găsim în cel puțin doisprezece locuri în Scriptură, să se arate unui mare număr de ucenici.

Mulți proroci au vorbit mânați de Duhul Domnului despre lucruri care vor avea loc în viața lor, în viața altora, despre ce va urma într-o familie sau într-un popor, dar nimeni nu a prorocit că va muri și apoi va învia, cum a făcut Domnul Isus care le-a dat întâlnire ucenicilor în Galileea după înviere. Evenimentul învierii i-a dus pe aceia care-L iubeau pe Domnul de la frică la credință; de la întristare și disperare la cea mai mare bucurie. I-a dus de la un simț de completă dezorientare spirituală la o dezmeticire ca din somn, care le-a dat posibilitatea să vadă cu claritate planul bun prin care Dumnezeu a intervenit în dragoste ca să ne cheme la împăcare prin Domnul Isus. Învierea Domnului i-a schimbat pe ucenici de la o stare de dezorientare spirituală la a avea o dovadă de trăire prin care spuneau că ei sunt siguri că Dumnezeu a fost și este în deplin control. Acela care crede adevărul că Domnul Isus a înviat din morți și crede în jertfa Lui, care face omul liber de vină înaintea Tatălui, are viața schimbată pentru totdeauna.

Domnul Isus a fost omorât în mod public, a fost îngropat într-un loc cunoscut de cei din Ierusalim, dar la trei zile a înviat și a fost văzut de aceia care L-au iubit, care nu credeau că au să-L mai vadă vreodată. Învierea Lui stă la temelia creștinismului și fără de acest eveniment nu ar exista Biserică, creștini și nici nădejdea unei fericite învieri. Femeile erau așa de sigure că Domnul a murit, după cum au fost siguri și cei care L-au răstignit,

pentru că s-a cheltuit enorm cumpărând cele necesare pregătirii trupului Domnului Isus, dar în loc să găsească un Isus mort au găsit un Mântuitor viu. Piatra de la gura mormântului care era făcut în așa fel ca să poată fi rostogolită spre a închide gura mormântului, dar care era extrem de dificil de a fi dată la o parte, au găsit-o dată la o parte și pe când erau pline de teamă și nedumerire au fost întâmpinate de un înger care le-a spus că Domnul nu este acolo pentru că a înviat. Ca și cum nu i-ar fi păsat deloc de faptul că mărturia femeii în acele vremuri era nesocotită, îngerul le-a trimis la ucenici să le spună și lor că Domnul Isus a înviat.

Fiecare din cele patru evanghelii menționează mărturia acestor femei care L-au iubit mult pe Domnul. Ele au fost primele care s-au putut bucura de învierea Domnului. Preoții cei mai de seamă, chiar dacă au căutat să dea explicații mincinoase celor surprinși de această veste, nu au spus niciodată că mormântul nu este gol sau că străjile romane nu au fost prezente acolo. La o întâlnire a sinedriului, care a avut ca scop oprirea ucenicilor de a vesti un Isus înviat din morți, Gamaliel a avertizat sinedriul ca nu cumva căutând să stingă lucrarea ucenicilor să se afle că luptă împotriva lui Dumnezeu, iar acest argument ar fi fost neîngăduit în acel forum dacă mormântul Domnului ar mai fi fost ocupat sau dacă s-ar fi găsit vreo evidență cât de mică contrară dovezilor învierii. Învierea a fost evenimentul care i-a schimbat pe ucenici radical, de la a fi fricoși și lași la a fi plini de curaj, gata să vestească și chiar să moară pentru un Hristos înviat din morți.

Una din dovezile învierii este că ucenicii s-au dus să predice Evanghelia nu la Roma sau în vreun alt oraș, ci acolo unde era focul provocării cel mai mare, adică în Templul din Ierusalim, unde se aflau cei care L-au dat pe Domnul la moarte. Piatra de la mormânt, cu o greutate cuprinsă între o tonă și jumătate și două tone, dată la o parte, cu sigiliul roman rupt, deși fusese păzită de ostași care știau că răspund cu viața pentru paza acelui mormânt, fâșiile îmbibate cu mir rămase în mormânt, ștergarul frumos strâns și mărturia femeilor sunt câteva din dovezile învierii care

nu pot fi tăgăduite. Când copiii cresc ca frați într-o casă ei se cunosc foarte bine unul pe altul, pentru că-și cunosc obiceiurile, experiențele vieții petrecute împreună și chiar felul de vorbire. Iacov, fratele de mamă a Domnului Isus, a crezut în Domnul Isus ca Mesia după învierea Lui din morți, pentru că a știut că a murit și în întâlnirea pe care a avut-o cu El după înviere L-a recunoscut pe Acela cu care a crescut împreună, în aceeași casă a Mariei și a lui Iosif, ca apoi Iacov să devină un stâlp al Bisericii.

Domnul Isus S-a aratat ucenicilor care L-au recunoscut, au vorbit și în mijlocul cărora a mâncat după ce le-a arătat urma rănilor. El S-a arătat celor doi ucenici care mergeau spre Emaus, iar într-o altă împrejurare S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată. Oricât au încercat oamenii care ar fi dorit să nu existe Dumnezeu să atace dovezile învierii nu au reușit nici măcar să clatine argumentele acestei minuni, care este cel mai cercetat și cunoscut eveniment din istoria omenirii. Sărbătoarea Paștelui trebuie să fie un timp când ne examinăm viața ca să vedem ce ne-a adus nouă în mod individual acest eveniment, ca nu cumva să fie doar o sărbătoare a lucrurilor din afară. Schimbarea produsă de acest eveniment trebuie să fie observată în noi din momentul în care am primit mântuirea, prin felul în care viața noastră este trăită spre slava Celui înviat din morți.

Winston Churchill, fost prim-ministru al Angliei în timpul războiului, când a ajuns la bătrânețe s-a pregătit pentru a părăsi acest pământ și a organizat programul care avea să fie ținut la serviciul funeral în catedrala Sfântul Pavel. Ca parte din program, de încheiere a pus să se cânte cu goarna „Stingerea“, dar după aceea, spre surpriza celor adunați în acel loc, dintr-o altă parte a clădirii a pus să se trâmbițeze semnalul de trezire. Acesta a fost modul în care el a spus că crede într-o înviere a morților și datorită faptului că Domnul Isus a înviat din morți avem singuranța că tot ce El a spus este adevărat. Unul din aceste adevăruri rostite de El a fost că toți oamenii vor învia, unii pentru răsplătire și slavă, iar alții, care au refuzat împăcarea cu Dumnezeu, pentru rușine și durere.

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată“ (Ioan 5:28, 29).

A sărbători învierea Domnului Isus nu înseamnă doar a sărbători faptul că El a înviat, ci înseamnă a sărbători faptul că împreună cu El am înviat și noi. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu“ (Coloseni 3:1). Acest verset parcă ne spune că mormântul Domnului a ținut în el milioane și milioane de suflete care odată cu Hristos au venit și ele la viață. Am înviat împreună cu Hristos dacă am murit cu El, așa cum prin nașterea de sus am murit față de păcat. „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (Coloseni 3:3). Dacă ai murit împreună cu El răstignindu-ți firea cea veche, atunci ai tot dreptul să te bucuri la această sărbătoare a Paștelui, pentru că împreună cu El ai înviat și tu. Dacă încă nu ai înviat împreună cu El poți avea această experiență prin a face pasul pocăinței când mori față de vechiul stăpân, față de poftele firii pământești, lucrare simbolizată prin actul botezului în apă, ca odată născut din nou să poți să învii cu Hristos la o viață nouă.

Aceia care au înviat și ei la o viață nouă cu Hristos se gândesc mai mult la lucrurile de sus și au ca una din dovezi a vieții lor duhovnicești faptul că viața lor dovedește că ei umblă după lucrurile de sus și nu după cele de jos. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu“ (Coloseni 3:1). Ca să ai parte de aceasta înviere trebuie să ai parte de o moarte. „De aceea, omorâți măduarele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli“ (Coloseni 3:5). Viața celui ce a înviat împreună cu Hristos nu este expusă așa încât vrăjmașul sau chiar oamenii să facă ce vor cu ea, ci viața celui înviat împreună cu Hristos este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. Când apar necazuri copilul Domnului știe că au

fost cântărite de o dragoste divină pe măsura puterilor ce le are, pentru a dezvolta credință, pentru a păstra sufletul departe de prăpăstiile spirituale sau pentru a-l pregăti pentru lucrări mai mari. Una din urmările minunii învierii este că noi, ca și urmași ai unui Hristos înviat, cunoaștem și avem în noi din puterea învierii Lui. „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Filipeni 3:10). Ca să avem această putere este necesar să-L cunoaștem pe El, să ascultăm de El și să depindem de ceea ce vine de la El și nu de planurile și rezolvările noastre firești.

„Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți“ (1 Corinteni 15:20). Un alt efect binefăcător al învierii Lui este faptul că învierea Lui este pârga, adică doar prima parte a unei învieri garantate prin această minune, pentru că așa cum a ieșit El viu din mormânt cu un trup de slavă, vor învia pentru viață veșnică, tot cu un trup de slavă, toți aceia care L-au crezut și L-au urmat pe El. Învierea Domnului Isus i-a făcut pe credincioșii care au înțeles importanța acestui eveniment să schimbe ziua de închinare de sâmbăta în ziua de duminică, în cinstea Celui care a înviat în întâia zi a săptămânii, ziua Domnului. Moartea nu L-a putut ține pe El, care a dezlegat Sabatul și ne-a spus în diferite feluri că El este Dumnezeu. „... Iudeii căutau să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“ (Ioan 5:18).

Mormântul nu L-a putut ține, pentru că Domnul Isus și Tatăl sunt una. „Eu și Tatăl una suntem“ (Ioan 10:30). Moartea nu L-a putut ține pentru că El nu a fost om de rând, fără putere, și mulți oameni mari ai istoriei, așa cum a fost și Napoleon a recunoscut aceasta când a spus: „Eu cunosc oamenii, și vă spun că Isus Hristos nu a fost doar un om. Nu este comparație între El și orice alt om din lume. Eu am creat imperii, dar pe ce se bazează ele? Pe forță. Singur, Isus a creat o împărăție bazată pe dragoste și până în ziua de astăzi milioane de oameni sunt gata să moară pentru El.“ Noi recunoaștem că El nu este doar om, ci El este Dumnezeu care

S-a născut îmbrăcând trup de om, a murit pe cruce pentru păcătoși, a înviat din morți și este viu în vecii vecilor. El, care a înviat din morți, are toată puterea și nu există vreo excepție cu privire la vreo situație sau persoană peste care să nu aibă toată puterea. Învierea Domnului a făcut necesară și a justificat scrierea inspirată a Noului Testament prin care învățătura apostolilor dată odată pentru totdeauna a ajuns până la noi. Această Carte, care întotdeauna ne spune adevărul, a spus că la patruzeci de zile după înviere, după ce S-a arătat de multe ori aceluia care-L iubea, Domnul Isus S-a înălțat la Cer și stă la dreapta Tatălui unde mijlocește pentru noi.

Învierea Domnului a confirmat divinitatea Lui, a confirmat plata făcută pe deplin pentru ispășirea păcatului omenirii și a dovedit că în calitate de Mare Preot are dreptul de a fi Mijlocitor între om și Dumnezeu. El nu a venit doar să ne dea un exemplu de trăire, nu a venit doar să ne facă de cunoscut pe Tatăl și voia Lui, ci a venit să ne mântuiască și Și-a dus cu bine misiunea la îndeplinire. Niciodată nu a avut loc pe pământ un eveniment mai remarcabil. Au murit mulți pe cruce, dar niciunul care să nu fi avut vreo vină cum a fost El. Învierea Lui a dovedit că nu a fost un om de rând și prin faptul că a înviat a dovedit că tot ce a spus înainte, inclusiv toate promisiunile făcute de El, sunt adevărate. Învierea Domnului Isus este cel mai cercetat eveniment de către oameni, pe care dacă-L lași îți poate afecta trăirea pe pământ și destinația spre care pleci în momentul plecării din viața aceasta în veșnicie. Fără de învierea Domnului Isus viața ar fi doar o serie de crize, care apoi ar fi urmate de moarte și osandă veșnică. Acel mormânt găsit a fi gol de către femei este un simbol a cine este El, adică Dumnezeu care a spus că-Și va da viața, și apoi Și-o va lua înapoi.

Mormântul Lui este gol pentru ca noi să nu mai fim goi, ci plini de puterea Duhului Sfânt, după ce prin pocăință am ales să-I slujim Aceluia care deține puterea peste viață și moarte. Nu lăsa ca evenimentul învierii Domnului Isus să fie doar o veste bună, ci valorific-o pentru binele veșnic al sufletului tău. Nu lăsa să fie o veste bună doar pentru cei de atunci sau pentru cei de ieri,

ci fii sigur că este și pentru tine o realitate care-ți deschide ușa spre viață veșnică atunci când te hotărăști să-ți predai viața Domnului Isus. Drumul care duce la Cruce, unde poți găsi iertare și poți fi înfiat duce pe la un mormânt gol, dar după ce treci de cruce acest drum îngust, dar bun, ajungi la un drum ce duce la un loc numit Cer, numit și casa Tatălui.

Sărbătorile omenesci sărbătorite doar în mod firesc trec, dar Hristos în noi continuă să ne aducă în suflet o sărbătoare care nu depinde de lucrurile de pe pământ, ci de acelea care vine de sus, unde prin ochii credinței privim ca la locul unde este adevărata noastră țară și casă. Învierea Domnului Isus este o dovadă a puterii lui Dumnezeu. El, care are puterea asupra morții, poate da viață și sufletului tău, pentru că El este Învierea și Viața. „...nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor“ (Efeseni 1:19, 21). Chiar dacă trupul acesta trece, sufletul și duhul rămân veșnic și prin împăcarea cu Dumnezeu, prin pocăință, fiecare suflet se poate bucura de nădejdea învierii. Ori de câte ori mergi la cimitir trebuie să știi că stai pe un pământ care în viitor va fi un pământ al învierii și toți vor învia, însă aceia care cred și slujesc Celui înviat din morți vor avea parte de o înviere în rândul celor dreți.

Sfânta Scriptură este o carte pe care atunci când o investighezi afli că de fapt ea te investighează și te ia la cercetări pe tine. Această Carte îți explică motivul existenței tale pe pământ, îți arată situația prezentă, ca într-o oglindă, și destinul posibil, cu și fără Acela care a înviat din morți. Această Carte îți spune că Dumnezeu te lasă să alegi, însă, pentru că El vrea binele tău veșnic, te îndeamnă să alegi viața, primindu-L pe El ca Stăpân peste viața ta, și astfel să poți spune cu deplină încredere: „Hristos a înviat!“

Amin

16

SFÎNȚENIA

„Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»“ 1 Petru 1:15, 16

Mulți oameni sunt interesați de a merge în cer, dar puțini sunt interesați de procesul de sfințenie care trebuie să aibă loc în viața credinciosului și pentru că nu pun în calcul cât îi costă a nu fi sfinți aleg să evite a discuta sau cugeta la modul practic în care sfințenia se aplică în viețile lor. După felul de gânduri care apar aproape instantaneu pe altarul minții noastre atunci când auzim sau citim că urmează să se trateze un subiect care are de-a face cu sfințenia putem să ne dăm nouă înșine un răspuns cu privire la cât de duhovnicești sau cât de lumești suntem. După cum poți vorbi despre credință, dar să trăiești prin credință înseamnă cu totul altceva, tot așa putem vorbi despre sfințenie, însă a căuta sfințirea și a te păstra sfânt este cu totul altceva. La fel ca și integritatea sau respectul, starea de a fi sfânt nu poate fi cumpărată, nu este moștenită, nu se ajunge la ea doar lăsând să treacă timp, ci ajungi la ea prin a o căuta, stăruind în ceea ce este bine în ochii Domnului și prin a spune un continuu „NU“ acelor lucruri care au potențialul de a-ți afecta negativ relația de prietenie cu Dumnezeu.

Chiar dacă firii vechi nu-i convine, este important să dăm un loc deosebit învățaturii despre sfințenie, pentru că ea este o dovadă a faptului că sufletul nostru este mântuit. Sfințenia în viața credinciosului se manifestă de multe ori printr-o împotrivire, care poate fi slabă sau foarte puternică, tentației de a

acționa independent de cârmuirea Duhului Sfânt. „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți faptele firii pământești“ (Galateni 5:16). Fără de sfințire, prin separare de tot ce ni se pare rău, Domnul Isus nu ne va fi prieten și dacă oricine altcineva ne-ar fi prieten, dar pierdem prietenia Lui, nu ne folosește la nimic. De aceea este înțelept să cheltuim timp cu acest subiect pe care Dumnezeu îl socotește important. Oricine a gustat cât de bun este Domnul, făcându-se părtaș firii dumnezeiești știe că această stare de prietenie este mai mult ca îndeajuns să compenseze orice neajuns pe care l-ar suferi firea noastră veche în efortul nostru de a ne separa de felul de vorbire, gândire și acționare al lumii.

Apostolul Petru ne spune că sfințenia aceluia care a fost născut din nou din sămânța care nu poate putrezi constă în a nu se lăsa târât de poftă, ci cu o frică sfântă și reverență prețuiește harul lui Dumnezeu, ferindu-se de tot ce i se pare rău. Oamenii sunt interesați în a fi fericiți și poate chiar în a fi de ajutor altora, dar în slujba Domnului Isus nu poți fi fără a căuta sfințirea, pentru că El le folosește numai pe cele curate. Ai avut vreodată dorința să fii sfânt? Ai fost vreodată în prezența unor oameni a căror trăire îți spunea că sunt sfinți? Cel care merge pe acest drum îngust al sfințeniei nu este îmbulzit de mulțime, pentru că mulți preferă calea lată pe care poți merge cu tot felul de bagaje, pe care omul vechi condus de firea pământească le colectează. Unii nu numai că nu caută sfințirea, tânjind după ea, dar ajung să râdă și să-i ridiculizeze pe aceia care caută sfințirea fără de care Dumnezeu nu poate avea părtășie cu ei.

A fi sfânt, adică separat de felul lumii de a acționa și gândi, înseamnă a fi dedicat felului lui Dumnezeu de a gândi și acționa. După cum o logodnică care-și iubește logodnicul se separă de prietenia altor persoane, Mireasa Domnului se separă de prietenia cu lumea și felul ei, pentru că Îl iubește pe Mire și vrea să-I fie plăcută Lui. A fi sfânt, fără a face din aceasta o pricină de mândrie spirituală cu care să acuzi sau să biciuiești pe alții mai slabi, înseamnă a avea o stare de curăție interioară a sufletului, făcută

de Cuvântul lui Dumnezeu, de Sângele Mielului și Duhul Sfânt. Această stare lăuntrică iese în afară și afectează fiecare aspect al vieții credinciosului. „Fiți sfinți!“ este o poruncă și nu o sugestie pentru toți aceia care vor să moștenească cerul. A căuta sfințenia a fost întotdeauna una din pretențiile lui Dumnezeu de la aceia care au vrut prietenia Lui. „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți, și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt...” (Leviticul 11:44). „Fiți sfinți!“ este o poruncă pe care Dumnezeu o repetă mereu în cuprinsul Scripturii pentru noi, oamenii, și atunci când El repetă ceva nu este pentru că nu știe că a mai spus acel lucru sau nu știe ce să spună pe moment, ci El repetă uneori un anumit lucru ca să accentueze importanța lui.

Ce motive are cel credincios să nu fie indulgent cu dorințele firii, ci să caute sfințirea? Când El ne-a mântuit și am simțit iubirea Lui am spus și noi că Îl iubim și această dragoste se dovedește când de dragul Lui ne ferim de orice ar putea să ne întineze. Anticiparea venirii Lui și întâlnirea noastră cu Mirele Isus Hristos, care poate avea loc în orice zi în mod fulgerător, la o clipeală de ochi, trebuie să ne motiveze în a căuta sfințirea. Mulți mă întreabă care sunt țările pe care le-am vizitat și ce mi-a plăcut mai mult în acele locuri, dar nu mulți mă întreabă care este cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o. Cea mai frumoasă priveliște este aceea pe care am văzut-o cu ochii credinței, și anume clipa Răpirii Bisericii la cer, când vom zbura la cer și-L vom vedea pe Domnul Isus împreună cu cei dragi nouă, care au murit în Domnul. Încingându-ne coapsele minții (1 Petru 1:13), veghind chiar și asupra gândurilor care le întretin, vom putea face parte dintre aceia care vor fi găsiți în rândul fecioarelor înțelepte, a căror candelă luminează în întuneric.

Gândirea poate fi prieten sau vrăjmaș sufletului nostru, după cum o lăsăm de liberă sau după cum o facem roabă ascultării de Hristos, așa cum ne învață Scriptura. Chiar dacă un sfetnic al întunericului ne-ar șopti și sugera la urechea sufletului gânduri rele, de descurajare, dorințe de răzbunare sau gânduri de pofte

care duc la destrăbălare, ele nu pot găsi un cuib și nu pot continua să existe în noi, decât numai dacă noi le permitem să existe, de aceea cine este serios în privința mântuirii lui este selectiv și uneori chiar aspru cu privire la felul în care gândește. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4:23). Un alt motiv pentru care trebuie să fim sfinți în trăirea noastră este faptul că acest fel de a trăi ne identifică cu caracterul Lui. „Ca niște copii ascultători...” (1 Petru 1:14), înseamnă copii care prin ascultare de Domnul Isus se aseamănă cu El. El, care este Sfânt, ne-a cheamat la sfințire, care este și va fi atmosfera cerului și dovada că suntem ascultători, va fi dovada că și noi vom căuta sfințirea fără de care Scriptura ne spune că nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu.

Caracterul lui Dumnezeu este Sfințenia, așa cum spun neconținut și serafimii din jurul tronului Lui (Isaia 6:3), iar aceia care au fost născuți din nou seamănă Tatălui lor la caracter, așa cum de multe ori, pământește vorbind, un copil se aseamănă la caracter cu părintele lui. Un rob ascultă pentru că nu are încotro, un angajat ascultă pentru că trebuie, dar un fiu care își iubește părintele ascultă pentru că vrea și pentru că-l iubește. Noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, când începem să înțelegem ce a făcut El pentru noi Îl iubim și această iubire nu constă doar în vorbe frumoase, ci în ascultare. Am fost creați să fim fapte care ne îndrăgostim nu numai pământește, ci și duhovnicește atunci când venim la Hristos, dar știm că această stare numită dragostea dintâi este afectată în timp și de influența potrivnicului care vrea să ne fure în fiecare zi din pacea, din bucuria și din încrederea pe care o avem în voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Experiența vieții ne-a învățat că este nevoie ca prețuind o relație să lucrezi pentru a o menține și acest fel de veghere este necesară și în prietenia noastră cu Domnul Isus, pentru că în timp firea noastră cea veche simțindu-se nedreptățită și neprețuită își cere cu îndrăzneală și egoism drepturile înapoi. Un alt motiv pentru care trebuie să fim sfinți este că odată ce Îl numim pe Dumnezeu ca Tată vom fi

examinați de El cu privire la felul cum Îl ascultăm. Dacă Îl chemăm ca Tată trebuie să știm că El judecă și cântărește fără părtinire pe fiecare după faptele lui, iar când găsește vină, pentru că Îi suntem fii ne pedepsește.

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește“ (Evrei 12:6). Când prin felul în care ne trăim viața devenim reci față de El și în aceeași măsură devenim mai toleranți cu lucrurile care ne afectează starea de sfințire, Dumnezeu alege uneori să ne trimită invitații speciale prin necazuri care ne pun pe genunchi ca să căutăm Fața Lui și să cerem ajutorul Lui. Un alt motiv care trebuie să ne motiveze la a căuta sfințirea este faptul că știm că răscumpărarea sufletului nostru a fost dobândită la un preț enorm de mare. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1:18, 19). Cu bani, aur și argint poți cumpăra aproape orice pe pământ, dar nu poți cumpăra răscumpărarea unui singur suflet, pentru că, așa cum cere decretul ceresc, singura plată acceptată pentru păcat este sângele nevinovat. Privind la modul în care Mielul lui Dumnezeu a plătit pentru vina noastră trebuie să căutăm sfințirea ca nu cumva în dreptul nostru să facem zadarnic harul lui Dumnezeu.

Când mergi la școală, la serviciu, când faci de mâncare, când conduci sau călătorești folosind mijloacele de transport în comun, când alegi o meserie, când alegi cum să te îmbraci, când îți alegi prietenii, când îți împarți banii câștigați cu greu, nu uita că trebuie să urmărești în toate sfințirea. Viața credinciosului care urmărește sfințirea poate fi o mărturie vie pentru cei din jurul lui, pentru că la fel ca un telescop o viață trăită în sfințenie Îl aduce pe Dumnezeu de departe foarte aproape, între oamenii care observă viața aceluia care căutând sfințirea seamănă tot mai mult cu Hristos. Pentru că faptele omului firesc sunt rele, iubește întunericul și nu lumina, de aceea Îl urăște pe Acela care este Lumină.

Din același motiv omul firesc, care refuză mâna de împăcare a lui Dumnezeu, promovează orice teorie, cum este cea a evoluției, care îi dă un licăr de speranță că nu va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Uneori minciuna acoperă și ea o sumedenie de adevăruri, dar numai temporar, pentru că până la urmă Adevărul va triumfa și la sfârșit Dumnezeu va aduce toate lucrurile la lumină, pentru a fi cunoscute de toți și răsplătite de El. Acela care-și iubește sufletul și pe Acela care Și-a dat viața pentru ca noi să fim mântuiți știe pericolul compromisului cu primul păcat care deschide ușa, chiar dacă nu imediat, compromisului cu următorul păcat prin lucruri care întinează, pentru că păcatul înșală.

Un bețiv care se trezește dimineața prin șanțuri și este compătimit sau batjocorit de trecători este un om care odată a luat primul pahar sau sticlă de băutură în mâna lui, fără să bănuiască măcar că va veni o zi când lichioarea care ia mințile oamenilor avea să-i ruineze viața. Cel viclean folosește cu mult succes aceleași metode cu pornografia, cu tutunul, cu furtul și înșelăciunea care promite o îmbogățire rapidă, dar necinstită, cu minciuna și cu orice altă lucrare care-și are originea în roada firii pământești. Păcatul dezvoltă dependență în om și înșală pe acela care-i mușcă momeala. „Curvia, vinul și mustul iau mințile omului“ (Osea 4:11). Acela care crezându-se tare spune că nu poate cădea în vreun păcat de idolatrie sau imoralitate a făcut deja primul pas care duce spre o prăpastie spirituală, de aceea este necesar să ne recunoaștem vulnerabilitatea în fața tarabei cu marfă a celui rău. Depinzând de Acela care atunci când căutăm sfințirea ne poate păzi de orice cădere este necesar să fim chiar suspicioși față de inima noastră care fiind înșelătoare este gata să justifice și să asocieze gluma cu păcatul.

Dacă la poalele unui munte peste care trece un drum periculos, plin de serpentine, s-ar construi un spital unde să fie tratați cei ce se accidentează călătorind pe acel drum am putea spune că el este de mare folos pentru aceia care ajung în accidente, dar și mai de folos și chiar mai înțelept ar fi ca în loc de acel spital, la fiecare

curbă periculoasă, să se pună pe marginea drumului grilaje solide de protecția, care să oprească mașinile de a cădea în prăpastie. Călătoria sufletului mântuit include trecerea prin multe astfel de curbe periculoase, iar aceia care circulă neregulamentar ajung uneori să cadă în prăpastie. Dintre cei care cad pentru că aleg să negligeze trăirea în sfințenie, unii ajung să fie recuperați și salvați, alții nu. Aceia care aleg să pună între ei și aceste prăpăstii spirituale Cuvântul lui Dumnezeu au calea luminată încât să vadă bine și netrecând peste ce este scris sunt feriți de a avea sufletul vătămat și în acest fel nu aduc pierdere și întristare Stăpânului.

Dacă căutăm sfințirea încât Domnul Isus să poată avea părătășie cu noi și noi cu El trebuie să nu uităm că urechea minții este diferită de urechea fizică, după cum ochii inimii sunt diferiți de cei fizici, dar toate sunt porți care vor fi asediate de provocările celui viclean care știe că ne poate despărți de dragostea lui Hristos când noi neglijăm sfințirea. Cel viclean a procedat în acest fel atunci când Balaam l-a învățat pe Balac să-l provoace pe Israel nu la luptă cu sabia, ci la curvie, ca astfel Domnul să se mânie pe Israel, însă cel strâmb folosește această tactică și astăzi. Ca și copii ai Domnului trebuie să ținem mintea și trupul nostru curat și în control, știind că așa cum ne învață Scriptura trupul nu este pentru curvie, ci este a Aceluia care ne-a răscumpărat cu sângele Său. Dumnezeu cunoaște nevoile trupului nostru, de aceea a înființat instituția numită familie, pentru ca noi să găsim împlinire și să avem un ajutor potrivit prin acela sau aceia cu care formăm un trup. Cineva a întrebat ce înseamnă să ai succes în dragoste, și răspunsul dat a fost că a avea succes în dragoste înseamnă a fi un om care este mulțumit cu o singură femeie, pe care i-a dat-o Dumnezeu, toată viața lui, întrucât, spunea acel om, orice câine poate merge din relație în relație.

Este bine, ca la fel ca Iov, să punem străji aspre la porțile ochilor noștri, ca nu cumva privirile noastre să stăruiască unde nu trebuie și în loc de sfinți ai Domnului să fim niște întinați. Știind că Dumnezeu nu ne cere ceea ce nu putem și folosind armele

lumii pe care ni le-a pus la îndemână (Efeseni 6) putem rămâne biruitori, adică necompromiși atunci când ne împotrivim și biruim primul gând care ne sugerează lucruri și stări ce ne-ar face să pierdem starea de sfințenie care ne dă voie să intrăm cu un cuget curat la altarul rugăciunii înaintea Domnului. Simplitatea, adică eliminarea a ce nu este esențial din viața noastră, ne poate ajuta să ținem casa sufletului nostru curată și stabilind priorități putem să ne dedicăm lucrurilor care aduc folos veșnic. Aceia care caută sfințirea învață chiar de la începutul umblării lor pe calea credinței că iuțimea, adică a fi impulsiv și toropit, nu este o trăsătură de caracter care ne slujește bine, ci este potrivit ca un copil al Domnului să fie cumpătat, încet la vorbire și grabnic doar la ascultare.

Când venim la Hristos ne schimbăm felul de gândire, pentru că Duhul Sfânt trezește în noi mintea sănătoasă. Când îți schimbi gândirea îți schimbi și viața, iar dacă găsim conflict în ceea ce gândim și spunem este pentru că nu petrecem destul timp în Cuvânt și de vorbă cu Stăpânul. Perioada dragostei dintâi este vremea când cu multă ușurință omul leapădă afară acele lucruri sau prietenii care i-ar împiedica sfințirea, dar și după această vreme de har trebuie să aplicăm o disciplină care nu se compromite chiar dacă casa sufletului ne-a fost curățită și a devenit o rezidență loială prin primirea puterii Duhului Sfânt. „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Parte din această purtare aspră cu noi înșine include și a da atenție deosebită cuvintelor care ne ies din gură. Când eram copii și mergeam la doctor ni se cerea să deschidem gura, iar doctorul putea să spună mult despre sănătatea noastră doar în acest fel. Când verificăm ce a vorbit limba noastră practic ne verificăm sănătatea spirituală, pentru că nimeni nu poate spera să ajungă să trăiască sfințirea până când nu-și știe înfrâna limba care vorbește din prisosul inimii. În drumul nostru spre maturitate spirituală, a crește în harul lui Dumnezeu înseamnă a înțelege tot mai bine

importanța sfințeniei și a deveni tot mai stânjenit de orice lucru care o împiedică.

Nici John Wesley nu s-a mulțimit cu viața de creștin căldicel, așa cum sunt mulți creștini astăzi, de aceea lăsând trecutul trebuie să privim în prezent la felul în care ne putem sfinți pentru Domnul, ca fiind un vas curat să putem fi folosiți de El. Cine înțelege importanța sfințeniei în viața lui face tot posibilul să nu lipsească niciodată de la masa Domnului, care este o vreme de deosebită cercetare a veșmântului sufletului nostru. Avem harul și defectul de a uita, de aceea, ca să ne țină mintea trează, a instaurat această sărbătoare de comemorare a morții Domnului Isus prin care am fost curățiți de vechile noastre păcate și am fost îmbrăcați în haina neprihănirii Lui. Ascultând porunca de a vesti moartea Domnului până ce va veni El ne împărtășim din simbolurile sfinte arătând că așa după cum trupul nostru are nevoie de hrană ca să trăiască, tot așa sufletul nostru are nevoie de Hristos ca să trăiască. Domnul Isus a comunicat adevăruri spirituale folosind metafore ca și „Eu sunt pâinea vieții!“, adică esența vieții de acum și a aceleia care vine.

Jertfa Domnului Isus a fost cea mai scumpă implicație a lui Dumnezeu. Ea este prețuită de aceia care-L iubesc pe Domnul, pentru că prin meritul ei ne-a venit iertarea. Când ne pocăim jertfa Lui înlocuitoare își găsește rostul intenționat de El pentru noi, și chiar odată mântuiți, când greșim tot în acest merit care nu va apune niciodată în valoare primim iertarea când ne cercetăm și ne căim. Ai ajuns tu să treci de la a ști despre Dumnezeu la a-L cunoaște pe Dumnezeu? În Împărăția Lui nu sunt accidente sau coincidențe și lucrurile nu decurg la voia întâmplării, ci în această Împărăție există un plan al Lui care se duce la îndeplinire cu precizie. Conform acestui plan am fost chemat eu la mântuire și ești și tu chemat la mântuire. Dumnezeu i-a îmbrăcat pe primii oameni din Eden și continuă să îmbrace și astăzi sufletele cu haina cea de nuntă atunci când ei se pocăiesc.

Din clipa în care iei decizia de a-L primi pe Domnul Isus nu doar ca Mântuitor, ci și ca Stăpân direcția și scopul sufletul tău vor urma planul divin specific pentru viața ta hotărât nu în congres sau parlament, ci hotărât de Dumnezeu. Pentru că orice am face noi oamenii ca să devenim sfinți se dovedește a nu fi îndeajuns, Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus a primit și încă mai primește pe orice păcatos care vine la El și-l îmbracă cu o haină curată ca să poată privi la el, să poată avea o relație de prietenie cu el și să-l poată primi în Cer. Dacă nu ai primit această haină o poți primi astăzi prin pocăință, și apoi tot El îți va da puterea și dorința să trăiești sfânt pentru Dumnezeu. Nimic altceva nu te va face mai fericit.

Amin

17

VREI O POCĂINȚĂ IEFTINĂ SAU ADEVĂRATĂ?

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” Fapte 17:30, 31

Părerile oamenilor și ale lui Dumnezeu sunt de cele mai multe ori diferite în ce privește pocăința. Deoarece Cel care a creat Universul are dreptul de a face regulile și puterea de a le pune în vigoare, este un lucru înțelept să ne cercetăm să vedem ce înseamnă pentru noi pocăință și să o comparăm cu ceea ce Dumnezeu numește adevărata pocăință. Odată ce primii oameni în Eden au căzut în păcatul neascultării, întocmai după cum au fost avertizați, au murit spiritual devenind muritori, dar prin har Dumnezeu a hotărât ca sufletul care se pocăiește să fie restaurat la starea de nevinovăție prin meritul jertfei Domnului Isus. Dumnezeu este sursa a tot ce există material și spiritual, de aceea atunci când omul prin păcat s-a separat de Dumnezeu practic s-a depărtat de tot ce este bun și bine, iar o astfel de separare nu a putut și nu poate aduce decât dezastru.

Datorită păcatului moștenit omul nu mai este bun, în nevoie doar de un retuș ici și colo, când este influențat negativ de mediu și împrejurări, cum spun umaniștii, ci omul este o ființă căzută, spiritual moartă, dar care poate fi adusă la viață prin puterea nemărginit de mare a lui Dumnezeu, atunci când omul lăsat cu

voință liberă alege să se pocăiască. Pocăința este un aspect foarte important, care ține de viața spirituală, și acela care-și iubește sufletul și își dorește binele veșnic ține seama de această dimensiune spirituală numită pocăință, dată și cerută de Dumnezeu. Mesajul pocăinței a fost primul și ultimul mesaj al Domnului Isus pe pământ și continuă să răsună și astăzi prin gura vestitorilor Evangheliei. „El zicea: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie» (Marcu 1:15).

Este o plăcere să întâlnești oameni buni, manierați, gata să ajute și să simtă cu cel care-i în suferință. De obicei astfel de oameni se bucură de respectul semenilor lor, la fel cum învățătorul Nicodim se bucură de prestigiu în înalta societate a rabinilor în care trăia, dar oricât de bun ar părea un om, pentru că s-a născut din Adam cu un cod genetic spiritual pervert, trebuie să se pocăiască dacă vrea să fie mântuit și să scape de judecata faptelor lui. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24). Cerul întreg și chiar îngerii, care au văzut în rândurile lor efectul nesubordonării când au fost încercați, privesc cu atenție și interes felul în care noi răspundem chemării la pocăință, care este modalitatea oferită de Cel Bun, prin care omul se poate împăca cu Dumnezeu. Mulțimea confesiunilor creștine este una din dovezi că nu puțini sunt aceia care au ajuns la concluzia că trebuie să se pocăiască. Dar unii crezând că au de ales între o ascultare deplină și una parțială, dar mai convenabilă, au ales o pocăință ieftină, care să nu-i coste prea mult, pe când alții, indiferent cât i-ar costa, au ales o pocăință adevărată, care duce sufletul mântuit la locul pregătit de Domnul Isus pentru aceia care-L urmează după Scripturi.

Tragedia unei pocăințe ieftine, care nu are ca rezultat nașterea din nou, este că pune sufletul omului la un adăpost fals și astfel de oameni, doritori de o cale largă, se înșală singuri, pentru că de fapt o pocăință ieftină îi costă enorm de mult, mai mult decât

adevărata pocăință. Cuvântul pocăință este destul de frecvent folosit astăzi și unii îl rostesc cu sfială și reverență, pe când alții îl folosesc cu ușurință sau chiar batjocoritor. Filozofia timpului în care trăim înnoată în teologii ce amăgesc sufletele și pentru că nu-L iau în serios pe Dumnezeu și Cuvântul Lui ajung să fie încurcați într-un hățiș de idei eretice, rămânând astfel nemântuit. Tot mai mulți oameni dezorientați de învățători orbi și uneori chiar de funcționarii unor așa zise biserici, care urmăresc foloasele lor și nu ale lui Dumnezeu, se confruntă cu problema acută a nevoii de mântuire. Astfel de suflete care se mulțumesc cu o pocăință ieftină, alegând să nu sape adânc pentru a pune o temelie bună pe stâncă, rămân în bezna necunoștinței. Când vorbești cu astfel de oameni despre credință și pocăință spun tot mai des: „Eu am dumnezeul meu, și tu Îl ai pe al tău. Tu crezi ce vrei, iar eu cred ce vreau eu. Eu am calea mea spre Dumnezeu, iar tu o ai pe a ta“, când de fapt opiniile noastre nu contează, ci doar ceea ce Dumnezeu ne spune prin Scriptură este Lege și Adevăr și de acele principii suntem răspunzători.

Găsim în Scriptură că Faraon, împăratul Saul și Iuda, au avut în comun faptul că fiecare din ei a spus că a păcătuit, dar, din cauza unor motive la care am dori să privim în acest mesaj cu scopul de a le evita exemplul și sfârșitul tragic, pocăința lor nu le-a ajutat la nimic. Majoritatea dintre noi, ca și copii, am avut experiența de-a face sau spune ceva nepotrivit cuiva, ca apoi părinții noștri să ne oblige să ne cerem iertare, iar noi de frica lor sau de teamă să nu pierdem anumite privilegii ne ceream iertare. Era un fel de pocăință care nu însemna prea mult pentru noi, ci era o acceptare a vinei noastre doar de ochii oamenilor sau urmărirea interesele noastre personale. Mulți oameni se pocăiesc cu o astfel de pocăință ieftină de ochii oamenilor, din dorința de a cere ceva sau de a-L manipula pe Dumnezeu în vreun fel, de frica iadului, și nu dintr-o inimă care a fost străpunsă și chiar sfâșiata de Cuvântul lui Dumnezeu și dorește să fie într-o relație bună cu Dumnezeu după ce a înțeles cât de grav este păcatul comis.

Era obicei în Israel ca atunci când cuiva i se părea că Numele lui Dumnezeu a fost dezonorat să-și sfâșie hainele, dar Dumnezeu a văzut în aceasta o pocăință ieftină, de ochii lumii, de aceea le-a cerut să-și sfâșie inimile și nu hainele. „Sfâșiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru...” (Ioel 2:13). De ce fel de pocăință ai avut parte? Una ieftină, în care alegi să faci doar ce-ți place din ceea ce Dumnezeu îți cere, sau una adevărată, prin care în mod necondiționat te predai Domnului cu tot ce ești, cu tot ce știi și cu tot ce ai? Unele confesiuni creștine văd pocăința doar ca o spovedanie din când în când. Și acest crez conține un sâmbure de adevăr, dar pocăința înseamnă mai mult decât o mărturisire a ce ai făcut rău, iar apoi să mergi afară și să continui să faci din nou acel lucru, pentru că o astfel de pocăință face parte din pocăința ieftină. Adevărata pocăință poate avea loc doar după ce ai auzit și înțeles mesajul Evangheliei, care-ți spune că oricine ai fi ești socotit păcătos înaintea ochilor neprihăniți ai lui Dumnezeu.

Pocăința nu este un eveniment trăit o singură dată, într-o singură zi, deși începe în acest fel, ci ea duce la o schimbare a gândirii, care determină o schimbare din temelie a vieții prin care este cultivată o stare de neprihănire pentru tot restul vieții. Adevărata pocăință duce la a vedea și valorifica lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, iubind ce iubește El și urând păcatul, așa cum îl urăște El. O pocăință care are valoare duce la o viață în care înțelegând că fiecare păcat lovește în sfințenia lui Dumnezeu cauți sfințirea prin fapte, gândire și vorbire, ferindu-te de orice ți se pare rău. Pocăința adevărată nu constă doar în vorbe, ci și în fapte, nu constă doar în lucruri ce se văd la exterior, ci începe cu cele ce sunt în interior, făcând o cenzură severă chiar și a gândurilor pe care le întreținem în mintea noastră. Pocăința adevărată se deosebește de pocăința ieftină, pentru că ea nu constă doar în remușcări sau regrete a unor fapte din trecut, ca și în cazul celor trei persoane amintite mai devreme care au spus că au păcătuit, ci constă într-o adevărată și sinceră dorință de schimbare

a vieții, renunțând la a face ceea ce Dumnezeu numește păcat. Adevărata pocăință duce treptat, dar constant, la o asemănare cu Domnul Isus. Ea produce roadă, care este una dintre cele mai bune metode prin care sufletul mântuit poate vesti la rândul său Evanghelia.

Adevărata pocăință duce la o relație intimă de prietenie în fiecare zi cu Domnul Isus. Păstrarea acestei prietenii devine prima prioritate a credinciosului. Adevărata pocăință face ca sufletul mântuit să-L vadă pe Dumnezeu întotdeauna Credincios și Bun, de aceea mânat de o pasiune sfântă caută să facă ceea ce-I place Lui. De ce crezi că ai avut în viața ta o pocăință adevărată? Pentru că te rogi mai frumos decât alții? Pentru că ai și cunoști doctrina creștină mai bine decât alții? Pentru că te asociezi cu anumite persoane sau faci fapte bune? Dacă poți să spui că din ziua când te-ai pocăit viața și dorințele tale s-au schimbat, aliniindu-se cu dorințele lui Dumnezeu, așa cum le găsești în Scriptură, acesta este un semn bun, care spune că te-ai pocăit și părăsind păcatul ai ajuns un suflet născut din nou. A te pocăi și a trăi pentru Dumnezeu înseamnă mai mult decât a face fapte bune și a te păzi de păcat, pentru că acela care primește mântuirea trăiește prin credință, cu încrederea în Dumnezeu, întocmai ca și mlădița care trebuie să rămână legată de viță ca să aibă viață și să poate produce rodul dorit.

Fiul risipitor odată ce și-a risipit averea a ajuns să flămânzească și și-a venit în fire, întorcându-se la tatăl lui care l-a primit, însă a trebuit să admită că deciziile lui au fost greșite. A trebuit să se hotărască să părăsească țara unde păzise porcii și ajuns acasă a trebuit să primească tot ce i-a dat tatăl lui. Fiul risipitor descris în pilda rostită de Domnul Isus (Luca 15) ne arată că pentru a fi iertați este nevoie de recunoșterea păcatului, de mărturisirea lui și de părăsirea lui pentru totdeauna. Pocăința nu este o sectă sau o confesiune, ci o experiență de regenerare a sufletului care, odată ce recunoaște că este păcătos, își calcă mândria în picioare și admitând că nu se poate salva singur primește mân-

tuirea ca dar de la Dumnezeu. Una din cele mai mari binecuvântări care pot să vină peste viața omului este aceea de a se satura și chiar scârbi de el însuși, la fel cum a fost și în cazul lui Iov, pentru că numai atunci pocăința are preț și este adevărată. Pentru că omul se iubește pe sine prea mult, această stare de a se scârbi de el însuși nu apare decât atunci când Duhul Sfânt îi trezește mintea sănătoasă și îi deschide ochii inimii ca să vadă cât de departe este de a fi și a trăi la standardele cerute de Dumnezeu.

Vrei o pocăință ieftină sau una adevărată? Te întreb pentru că poți să alegi, dar nu poți să alegi consecințele. Pocăința adevărată nu înseamnă doar schimbare ici și colo în viața ta, ci o schimbare a minții înseamnă o întoarcere dinspre lume înspre Dumnezeu. Această schimbare aduce cu sine nu doar o disciplină spirituală, ci și o schimbare a destinației finale a sufletului care se pocăiește. Când ai avut parte de o pocăință adevărată nu doar bifezi prezența ta la casa de rugăciune, ci sprijinești biserica cu prezența ta, cu rugăciunea și chiar cu banii tăi, care sunt folosiți pentru înaintarea Evangheliei și ajutorarea săracilor. Pocăința la care este chemat fiecare om face parte din harul care vine de la Dumnezeu. Fără de pocăință nu este iertare și ca urmare nu este viață veșnică. „... Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața“ (Fapte 11:18). Felix a avut parte de această ofertă, însă el ar fi dorit o pocăință ieftină, care să-i dea voie să facă ce vrea el și totuși să-și știe sufletul la adăpost.

Temnicerul din Filip și Lidia sunt exemple de suflete care au prețuit oferta harului și prin pocăință au dat năvală și au pus mâna pe mântuire. Ca o avertizare, referindu-se la un eveniment real prin care Pilat a omorât niște oameni amestecând sângele lor cu cel a jertfelor pe care le aduceau ei, Domnul Isus a prezentat soluția scăpării care este doar prin pocăință. „Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“ (Luca 13:3). Din acea cuvântare a Domnului Isus în care a descris sfârșitul tragic al acelor oameni înțelegem că mor și cei care aleargă la turnurile lor, adică își pun nădejdea în realizările lor. Mor și aceia care caută

să-L îmbuneze pe Dumnezeu cu jertfele lor, pentru că singura cale spre iertare este prin pocăință în jertfa Fiului Său care a murit pentru păcătoși.

Cine trebuie să se pocăiască? Toți oamenii, de pretutindeni, pentru că nu este niciun om fără vină înaintea lui Dumnezeu și cine fuge astăzi de pocăință fuge de Dumnezeu și de bunătatea Lui. Nu socoti că pocăința este doar pentru păgâni sau ucigași pentru că tu te-ai considerat întotdeauna că faci parte dintr-o familie și țară creștină. Nu te ascunde după faptul că unii care spun că sunt pocăiți, spre osânda lor, dovedesc cu totul altceva cu viața lor, și aceasta nu va fi o scuză înaintea lui Dumnezeu, deoarece mântuirea este ceva personal, doar între tine și Acela în fața căruia într-o zi va trebui să spui ce ai făcut cu jertfa Fiului Său pe care L-a dat la moarte pentru tine. David a păcătuit groaznic cu nevesta lui Urie, dar la mustrarea dată de Dumnezeu prin gura proorocului s-a pocăit, admitând că păcatul lui a lovit mai întâi în Dumnezeu (Psalmul 51). Prin modul în care s-a pocăit a dovedit că nu recunoașterea păcatului i-a adus cea mai multă rușine, ci înfăptuirea lui. Ninivenii s-au pocăit la mesajul rostit de Iona. Manase s-a pocăit și a recunoscut autoritatea lui Dumnezeu. Tălharul de pe cruce a admis că primește răsplata ce o merita și prin credință a primit iertarea din partea Domnului Isus. Dar tu? Ai avut o zi în care te-ai pocăit cu adevărat, zi care ți-a schimbat viața și prioritățile? Privind la felul cum Domnul Isus a pățit pe cruce pentru păcatul tău și al meu, I-ai cerut să-ți ierte păcatele?

Iacov se adresează într-un mod foarte dur, dar necesar acelor care aveau și au nevoie să se pocăiască, spunându-le: „Simțiți-vă ticăloși; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tănguire, și bucuria voastră în întristarea; Smeriți-vă înaintea Domnului...” (Iacov 4:9, 10). Domnul Isus folosește același cuvânt dur, dar necesar, când vorbește despre niște ticăloși care au fost angajați să îngrijească o vie (Matei 21:41), dar care nu au dat ce se cuvenea Stăpânului, de aceea pocăința ni se potrivește chiar și nouă, celor care vestim Evanghelia, pentru că nu am adus

îndeajuns de multă roadă. A-ți simți ticăloșenia și a plânge când îți vezi slăbiciunile și vina, luând hotărâri noi pentru viitorul tău, înseamnă a avea o pocăință adevărată, nu una ieftină. Pentru a fi mântuit, sufletul tău are nevoie de iertarea lui Dumnezeu, care nu vine din oficiu, ci doar în urma pocăinței adevărate, care nu-l pune condiții lui Dumnezeu, ci este gata să asculte. Vrei o pocăință ieftină sau vrei să ai parte de o pocăință adevărată, în urma căreia păcatul îți este șters pentru totdeauna?

Să nu crezi că ziua harului este așa de lungă încât poți să cochetezi cu păcatul după dorințele firii, ca apoi, în mod viclean, înainte de moarte să te pocăiești, pentru că nu știi dacă mâine vei mai fi în viață. Este sigur faptul că păcatele noastre, a fiecăruia, vor fi pedepsite de un Dumnezeu care este cu totul pornit să-l pedepsească și să-l stârpească. Tu poți alege să ai parte de această judecată a păcatului tău în viitor, refuzând să faci pasul pocăinței sau poți alege să ai această judecată a păcatului tău încheiată și ispășită acum două mii de ani în trupul Domnului Isus Hristos pe cruce. Dacă vrei să fii mântuit și la fel ca cei care au ascultat predica apostolului Petru în ziua Cincizecimii te întrebi ce trebuie să faci, te îndemn să iei seama la soluția dată acelor oameni de către apostolul Petru: „«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh»“ (Fapte 2:38).

Dumnezeu nu este ca omul, care odată cu trecerea timpului socotește păcatul omului mai puțin grav, ci oricât timp ar trece El aplică decretul divin, care spune că plata păcatului este moartea, dar în dragostea Lui a găsit o soluție pentru scăparea de vină, de judecată și pedeapsă, oferind omului oportunitatea de a se pocăi pentru a fi astfel iertat în meritul jertfei Domnului Isus. În baza Legământului cel Nou al sângelui Mielului lui Dumnezeu, care nu doar acoperă păcatul, ci-l șterge pentru totdeauna, poți fi iertat dacă crezând în Domnul Isus Hristos ca Răscumpărător al sufletului tău alegi să te pocăiești și astfel poți scăpa de judecată. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt

Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ (Fapte 4:12). Dacă faci pasul pocăinței vei găsi că El, care este Bun, îți va da puterea de a-ți schimba viața încât să poți trăi în așa fel ca El să umble și să vorbească cu tine în fiecare zi.

Pentru o vreme scurtă suntem pe acest pământ de care omul pe măsura ce trăiește parcă se îndrăgostește și se leagă tot mai mult, chiar dacă de multe ori ochii varsă lacrimi grele de durere. Este hotărât prin decret divin că vom pleca de aici, de pe pământ, de la o lume materială, într-o lume spirituală, dar în funcție de felul în care răspundem chemării la pocăință va depinde unde va fi pentru veci sufletul nostru creat să fie nemuritor. Nu există decât două posibilități: moarte veșnică sau viață veșnică. Oameni cu nevoi și dureri în suflet L-au căutat pe Dumnezeu care S-a lăsat găsit când a fost căutat cu toată inima. Cea mai mare nevoie a omului este nevoia de mântuire, și dacă simți în suflet o astfel de frământare care-ți spune că nu ești mântuit sau nu știi exact unde te afli în relația cu Dumnezeu, prin pocăință poți primi darul mântuirii. „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore“ (Fapte 3:19).

Pocăința este o poruncă dată de Dumnezeu care nu dorește moartea păcătosului, pentru că El știe că acela care refuză să facă pasul pocăinței, în ziua hotărâtă pentru aceasta, va sta înaintea judecății drepte a Omului Isus, care în acea zi nu le va mai putea fi Răscumpărător, ci doar Judecător drept și îi va osândi la moarte veșnică pe toți aceia care prin pocăință nu au scăpat de vina păcatului lor. Dumnezeu cel adevărat este un Dumnezeu bun, care a oferit și încă mai oferă șansă după șansă celor vinovați ca prin pocăință să aibă păcatele iertate, dar această ofertă se va închide într-o zi, poate chiar mâine. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1:18). Moartea nu este parte din planul inițial al lui Dumnezeu și ea ne produce durere ori de câte ori ne despărțim de

cineva drag, însă tot moartea ne face să fim serioși cu mântuirea sufletului nostru. De aceea, cât timp mai poți alege, și moartea sau împietrirea inimii tale nu închide ușa oportunității, ia în serios porunca lui Dumnezeu prin a-ți pune sufletul la adăpost, prin a te pocăi. Câtă credibilitate are Dumnezeu înaintea ta? Felul în care răspunzi chemării la pocăință va da cel mai bun răspuns. Dumnezeu care te cheamă la pocăință, chiar și prin acest mesaj, este Acela care a pus în tine gândul veșniciei și ți-a dat dorința de a te ști în relație bună cu Acela care te-a creat. De aceea este bine să-ți dai seama că nu-ți poți permite să disprețuiești bunătatea Lui. În veșnicie toți vor avea comoară, însă unii prin împietrirea inimii lor, care nu vrea să se pocăiască, își adună o comoară de mânie, pe când cei care prețuiesc chemarea la pocăință se vor bucura de o comoară de haruri dumnezeiești.

Ai foarte mult de câștigat dacă te pocăiești cu o pocăință adevărată și ai totul de pierdut dacă refuzi, amâni sau alegi o pocăință ieftină. Cum va fi cu sufletul tău? Dacă astăzi alegi să ții seama de faptul că bunătatea lui Dumnezeu te cheamă la pocăință și prin Evanghelie îți arată Calea ce duce la viață veșnică, capitulând înaintea dragostei Lui poți alege să faci pasul pocăinței, cerându-I ca El să-ți fie Domn, adică Stăpân. Odată ce prin pocăință și înnoirea făcută de Duhul Sfânt devii al Lui, oricâte surprize ar ascunde viitorul tău, vei ști că Domnul Isus care este oglindirea slavei lui Dumnezeu este cu tine. El nu este surprins s-au luat pe neașteptate de niciun eveniment și pentru că are toată puterea în cer și pe pământ vrea și va duce la bun sfârșit lucrarea mântuirii, pe care a început-o în viața ta prin actul pocăinței. Ascultă, pocăiește-te și vei scăpa de vină, de judecată și pentru că nu ai ales o pocăință ieftină, care să nu te coste nimic, într-o zi te vei bucura de locul pregătit celor ce ascultă și fac voia lui Dumnezeu.

Amin

18

UN OM CU INIMĂ PENTRU DUMNEZEU

„Ilie era un om supus acelorasi slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu ploaie, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.” Iacov 5:17

Ilie a fost omul pe care de obicei aceia care studiază Scriptura îl pun în rândul oamenilor socotiți mari, din cauza modului în care a fost folosit de către Dumnezeu. Toți acești oameni, așa zis mari, nu au fost decât oameni cu aceleași slăbiciuni ca și noi, așa cum spune textul citat la început, dar în spatele lor a fost faptul că au ascultat de Dumnezeu, a fost puterea și planul Lui. Curajul și integritatea lui Ilie, slujitor al Dumnezeului celui viu, l-a făcut cunoscut nu numai oamenilor din vremea lui, ci și celor din vremea noastră ca fiind omul care avea o inimă pentru Dumnezeu. A fost omul căruia i-a păsat de ceea ce îi pasă și lui Dumnezeu. A fost omul a cărui inimă a simțit durere împreună cu inima lui Dumnezeu atunci când poporul a slujit idolilor necuvântători care nu-i putea ajuta la nimic, ci dimpotrivă le risipea timpul, resursele și îi puneau în stare de vrăjmășie cu adevăratul Dumnezeu.

Așa cum Ilie i-a separat pe cei ce slujeau Domnului de cei ce slujeau idolilor, și așa cum Moise a strigat în tabăra israeliților să se facă o selectare pentru a vedea cine este de partea Domnului, Cuvântul Domnului, prin puterea Duhului Sfânt, cheamă și astăzi fiecare suflet la cercetare, pentru ca fiecare privindu-și faptele și cercetându-și cuvintele să poată spune dacă inima lor este sau nu pentru Domnul. „S-a așezat la ușa taberii, și a zis: «Cine este pentru Domnul, să vină la mine!»...” (Exodul 32:26).

În acest mesaj vom privi dorințele și pasiunea din inima lui Ilie, care era cu totul pentru Dumnezeu, ca apoi să ne punem nouă înșine întrebarea: „Este inima mea pentru Dumnezeu?” sau principiile care-mi cârmuiesc viața pe care o trăiesc între semenii mei „mă pun în categoria celor a căror inimă este pentru Dumnezeu?” „Orice faceți, să faceți din toată inimă, ca pentru Domnul...” (Coloseni 3:23). Ilie a avut de-a face cu unul dintre cei mai răi împărați ai lui Israel, despre care Scriptura spune că a făcut mai mult rău decât cei care au domnit înaintea lui, căutând să-L mânia pe Domnul prin ceea ce făcea. Ilie nu a rămas nepăsător când a văzut că întreaga țară aluneca spre idolatrie, ci cu o inimă în care era o pasiune fierbinte pentru Legea lui Dumnezeu, căutând să afle care este planul Lui specific pentru acea situație, s-a aliniat cu acel plan și a devenit omul care a vorbit pentru Dumnezeu, punându-se astfel la dispoziția Lui. „Ilie, Tișbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: «Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu»” (1 Împărați 17:1).

Ilie a fost un locuitor din regiunea stâncoasă a Galaadului și acest lucru s-a reflectat în metodele și manierele cu care a avut de-a face cu aceia care erau răspunzători pentru idolatria ce domnea în țară, începând de la împărat și până la prorocii Baalilor. Dumnezeu a căutat și caută și astăzi oameni simpli, care vor să asculte de Cuvântul Lui fără a se compromite, care să înțeleagă că biruința nu depinde de abilitățile omului, ci ea vine de la Dumnezeu. Ilie a identificat cu claritate religia falsă de credința adevărată, în Dumnezeul care le-a dat o Lege de la care ei nu ar fi avut voie să se abată. A nimicit prorocii falși adunați să slujească dumnezeilor neputincioși și cu deplină încredere în Dumnezeul care răspunde prin foc a adus în fața poporului o jertfă adevăratului Dumnezeu.

Ilie înseamnă Iehova, care este Dumnezeu. Cu o inimă care era cu totul pentru Iehova a cerut și a primit prin foc confirmarea cerului că el este un proroc al lui Dumnezeu. Ilie a fost un om

supus slăbiciunilor omenеști, având la un moment un temperament de foc, plin de curaj, cu care ar fi făcut orice pentru Domnul. Însă nu mult mai târziu îl găsim cu o dispoziție predispusă la depresie, atunci când trezirea mare la care se aștepta nu a avut loc, așa cum a crezut el în urma jertfei aduse pe Carmel. Scriptura nu ascunde aceste slăbiciuni ale lui Ilie tocmai pentru a ne învăța că Dumnezeu poate și vrea să se folosească și de noi, și va face aceasta dacă inima noastră este pentru El.

Ilie a fost un om a cărui inimă era pentru Dumnezeu, pentru ce-I plăcea Lui, pentru ce-I aducea bucurie Lui. El a știut că dorința lui Dumnezeu a fost ca poporul să se întoarcă de la idoli la El, ca să nu trebuiască să-i pedepsească și să acționeze în acea direcție. Aceia care astăzi au o inimă pentru Dumnezeu caută să afle care este planul Lui, caută să vadă unde lucrează El, ca apoi să participe și ei pentru a sprijini acea lucrare cu toată inima. Ca și în cazul lui Ilie, pentru fiecare din noi este un loc numit „acolo“, unde Dumnezeu ne trimite, unde ne dă o lucrare de făcut și unde El ne poartă de grijă, pentru că și atunci când apele seacă, ca la râul Cherit, știm că avem oportunitatea de a vedea minunile pe care le face Dumnezeu. Ilie este dovada faptului că vremurile grele pregătesc și fac să iasă la lumină oameni puternici, de care Dumnezeu se folosește în lucrarea Sa pe pământ.

Vremurile grele aduc cu ele o perioadă când din popor se evidențiază eroi ai credinței, care sunt gata să asculte de Dumnezeu până la jertfă, pentru că inima lor a simțit dragostea lui Dumnezeu și este cu totul pentru El. Până ce nu știi ce înseamnă durerea și chiar pierderea uneori nu ai cum să știi cu adevărat ce înseamnă bucuria și biruința. De multe ori nu putem evita durerea, dar putem alege modul în care alegem să o tratăm, deosebind ce este temporar de ce este veșnic. Putem alege să lăsăm necazul să ne facă să ne comportăm ca niște victime care se plâng mereu, sau putem alege ca prin credință să ne supunem sub mâna tare a lui Dumnezeu și în acele momente devenim comorile Lui pe pământ. Ca oameni, noi am vrea ca vrăjmașul sufletului nostru să ne lase

în pace, însă Dumnezeu vrea să ne învețe cum să avem pace chiar și atunci când nu ne lasă în pace. Credință înseamnă să crezi că Domnul Isus este cine a spus că este. Credință înseamnă să crezi și să te încrezi în ceea ce a făcut El pentru tine la Golgota, unde Și-a dat viața ca răscumpărare pentru păcătoși.

Credință înseamnă să crezi tot ce El a spus și cu o inimă după inima lui Dumnezeu să te pui în slujba Lui. Ilie a fost un om care a cunoscut din Scripturi voia lui Dumnezeu și nu a rămas nepăsător când a văzut cum țara întreagă era atrasă în idolatria Izabelei. „Vedeți să nu vi se amăgească inima, și să vă abateți, ca să sluiți altor dumnezei, și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră; ar închide cerurile, și n-ar mai fi ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele, și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul“ (Deuteronom 11:16, 17). Împins de o neliniște care-i frământa inima, pentru că vedea porunca lui Dumnezeu călcată în picioare, Ilie a acționat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și după ce a rostit cu îndrăzneală sentința rostită mai de mult de Dumnezeu pentru idolatrie, a venit la el Cuvântul Domnului în mod direct ca să-i vorbească. Fiecare din noi avem acest cuvânt scris al Scripturii, dar nu toți sunt mulțumiți cu El, încât să-i motiveze la a lucra pentru Dumnezeu, ci așteaptă ca El să le vorbească mai direct sau prin invitații speciale, dar cel care nu prețuiește lumina care i se dă nu primește nici mai multă lumină.

Mulți poartă astăzi frumosul nume de creștin și spun că au credință, dar este nevoie să avem o credință nu pasivă, ci activă, care nu ne lasă să stăm degeaba sau să ne îngrijim doar de lucrurile care trec odată cu întrebuintarea lor, ci ne fac să participăm în mod direct la lucrarea de mântuirea a oamenilor, lucrare la care a fost și este invitat să participe fiecare copil al Domnului. Când mergi în lucrarea Domnului cu puterea pe care o ai, făcând ceea ce știi și poți să faci, orizontul îți va deveni tot mai clar, chiar dacă la început, când ai pornit pe acest drum, nu înțelegeai planul Lui, însă dacă refuzi să faci cât poți să faci,

lucrurile care nu le știi pot ajunge să te înfrice și să te paralizeze. Ai tu planuri pentru viitorul apropiat sau mai îndepărat, a căror desfășurare vor dovedi că și tu ai o inimă pentru Dumnezeu? Ai planuri la care din diferite cauze ai renunțat sau pe care poate chiar le-ai îngropat? Maria și Marta nu și-au îngropat fratele nu pentru că nu l-au iubit, ci pentru că era mort, dar Domnul Isus le-a întrebat: „...Unde l-ați pus?...“ (Ioan 11:34). Domnul te întreabă și pe tine unde ai pus acele planuri făcute cu zel, din dragoste pentru Dumnezeu, nu pentru că nu știe unde sunt, ci pentru că așa cum l-a înviat pe Lazăr, El poate să te ajute să duci la îndeplinire acele planuri care aduc câștig Împărăției lui Dumnezeu. Au fost oameni care ar fi vrut să-l omoare pe Lazăr odată înviat și poate vei întâlni oameni care vor căuta să omoare ideile și planurile tale, prin care Dumnezeu poate fi proslăvit. Ascultarea de Dumnezeu în smerenie te va califica pentru ajutorul Lui și nimeni nu-l poate sta împotriva atunci când El vrea să facă o lucrare prin aceia a căror inimă este pentru El.

Planurile firești trebuie să rămână îngropate, dar cele duhovnicești trebuie să fie mereu în rugăciunea noastră stăruitoare, așa după cum rugăciunea lui Ilie a fost stăruitoare, ca să le putem da curs atunci când El deschide ușa oportunității. Credinciosul este asemănat în Scriptură cu un ostaș bun. Pentru a putea fi socotit folositor trebuie să treacă printr-o perioadă de instrucție, în care nu numai că învață mănuierea armelor, dar este pus la exerciții riguroase, în care voința lui trebuie să fie biruită și chiar zdrobită de voința instructorului, ca atunci când va ajunge să lupte să poată executa comenzile primite, nu doar să le asculte sau să spună cu ce este sau cu ce nu este de acord. Când încheiem legământ cu Domnul Isus prin botez, care reprezintă printre altele moarte față de vechiul stăpân, suntem inițiați într-o viață nouă, în care recunoaștem că aparținem noului Stăpân Isus. Recunoaștem că nu mai suntem ai noștri, ci ai Lui. Mai înțelegem că avem datoria de a urma planurile și dorințele noului Stăpân, care pe lângă darul vieții veșnice ne-a promis o răsplătire nestrăbătută în

ierarhia Împărăției Lui. Adversitatea, ca și cea experimentată de Ilie la râul Cherit sau în vremea foametei, ne poate fi un profesor care ne dă oportunitatea de a-L vedea pe Dumnezeu lucrând în favoarea noastră într-un mod nou. Adversitatea în strâmtorările vieții ne dau oportunitatea de a exercita control, de a stăpâni impulsurile firii vechi și de a da glas și loc de acțiune omului nou, care știe să renunțe la ceea ce-i puțin și trecător pentru ceea ce este veșnic.

Câțiva doctori psihologi care studiază creșterea copiilor au făcut un experiment cu copiii și din rezultatul aceluia studiu putem învăța puțin despre ce înseamnă să gândești și să judeci lucrurile ca o persoană matură în credință. Experimentul a constatat în faptul că într-o cameră doctorul a stat de vorbă la o masă cu un copil despre tipul de bomboane care-i plac cel mai mult, ca apoi să-i ofere acel tip de bomboane. Înaintea de a-i da bomboana, i-a spus copilului că va pleca din cameră pentru câteva minute. I-a mai spus că este liber să ia și să mănânce bomboana, dar dacă nu o va mânca până când se reîntoarce va mai primi încă două astfel de bomboane. Nouăzeci la sută din copii au mâncat bomboana imediat după ce doctorul a ieșit din cameră și doar zece la sută și-au controlat și stăpânit impulsul de a lua și mânca bomboana oferită, ca apoi să mai primească încă două așa cum li s-a promis. Atunci când credința noastră în Dumnezeu crește înspre maturitate avem discernământul și puterea de a renunța la ce ni se pare convenabil sau poate chiar bun pe moment pentru un bine mai mare, cu folos veșnic în viitor.

Odată ce prin pocăință am fost născuți de sus, în școala Duhului Sfânt învățăm să renunțăm la a ne face noi dreptate, la a ține mânia pe cineva care ne-a nedreptățit, pentru că vedem în viitor un bine mai mare de care vom avea parte dacă alegem să umblăm întâi după lucrurile de sus și nu după cele de jos. Când renunțăm la ceea ce lumea ne oferă acum pentru ceea ce Dumnezeu ne va da nu peste mult timp dăm dovadă de maturitate în credință și aceasta constă în faptul că începem să semănăm cu

Fiul, care a suferit pedeapsa în locul nostru. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora...” (Isaia 53:11). Un drumeț care trecea pe jos printr-un sat a întâlnit un bătrân care planta pomi fructiferi și l-a întrebat de ce plantează acei pomi, pentru că probabil nu va ajunge să se bucure de roada lor. Bătrânul i-a răspuns că de fapt el deja se bucură de roada acelor pomi din care știe că va gusta și face acest lucru gândindu-se la aceia care vor urma după el și care vor mânca din roada acelor pomi, tot așa cum și el s-a bucurat de roada pomilor plantați de bunicul și tatăl lui. Este un exemplu de lipsă de egoism și de slujire. Este o stare pe care o are inima aceluia care are o inimă după inima lui Dumnezeu, pentru că prin multele lucrări la care participă, cum ar fi răspândirea Scripturii, zidirea de case de rugăciune sau alte lucrări de acest fel, ei se bucură de bucuria Domnului și de un bine de care vor beneficia aceia care vor urma după ei.

Adevărata Biserică a Domnului nu se află într-o competiție înăuntrul ei, cum se întâmplă la sălile de spectacole, ci Ea este interesată de dorința Domnului Isus, pentru că Biserica este un trup viu a cărui cap este Hristos. Nu numai David, ci și noi suntem chemați la a fi oameni cu o inimă după inima lui Dumnezeu prin a ne oferi primii pentru a ne pune talantul primit în negoț, știind să facem deosebire între aroganță și confidență. Aroganța își are rădăcina în mândrie și diminuează efortul altuia dintr-un simț de superioritate amestecat uneori chiar cu dispreț. Confidența copilului lui Dumnezeu constă în aceea că odată calificat în școala Domnului știe că poate face prin cârmuirea Duhului Sfânt o lucrare bună, care aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. Ești tu un suflet care are o inimă ce bate pentru Dumnezeu? Dacă până astăzi nu ai fost un astfel de suflet, de astăzi poți începe un nou capitol în viața ta, dedicându-te împlinirii dorințelor lui Dumnezeu care mai mult ca orice dorește ca oamenii să fie mântuiți și scăpați de iad. Care este activitatea care te-ar apropia de Dumnezeu și ar dovedi că ai o inimă ce bate pentru El? Este studiul Scripturii, mai multă rugăciune, dărnicia, slujirea altora? Caută

și fă acel lucru fără să mai amâi.

Suntem de multe ori falimentari în lucrurile spirituale nu pentru că nu înțelegem Cuvântul sau pentru că nu avem oportunități de a lucra în via Domnului, ci din cauza lenei care ne determină să neglijăm a face ceea ce putem face și astfel ajungem la starea periculoasă de a relaxa disciplina sufletească, devenind predispuși la ofertele vrăjmașului. Am întâlnit oameni bătrâni care regretau că nu au făcut mai mult pentru lucrarea Domnului când au fost în deplină putere, dar încă nu am întâlnit niciunul căruia să-i pară rău că a lucrat mult pentru Domnul. Nu lăsa să-ți scape ca printre degete oportunitatea de a face lucruri care rămân veșnic, ca aceea de a participa și a avea un rol activ în mântuirea altora. „...Caută să fii evlavios” (1 Timotei 4:7). Caută să faci lucrurile care te fac să semeni cu Stăpânul Isus și pune-ți inima să caute acele lucruri care Îi plac Lui. „Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile” (Ezra 7:10).

Cel a cărui inimă este pentru Dumnezeu nu are doar o gândire pozitivă, ci are o credință care-l face să acționeze pe baza a ceea ce a spus Dumnezeu, așa cum a făcut și Ilie. Un suflet a cărui credință este vie poate privi la luna care a trecut ca să vadă ce a lucrat puterea Domnului în viața lui în acea perioadă pentru câștigul Împărăției lui Dumnezeu. Când există o astfel de dovadă, ea spune că inima acelui suflet este pentru Dumnezeu. „Câți de aici sunteți mântuiți?” a fost întrebarea pusă într-o casă mare de rugăciune. Majoritatea au ridicat mâna sus, dar a urmat a doua întrebare: „Ce ai făcut pentru Domnul cu această mântuire până acum?” Toți cei mântuiți sunt chemați la a lucra în via Domnului, dar nu ni se plătește cu saci de făină sau grâu, ci în primul rând avem bucuria de a fi în voia Lui și de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu în lucrarea de mântuire a oamenilor. Toți cei mântuiți avem chemarea nu de a fi bătoși în sfințenie, ci în har, înțelegând și simțind cu dorințele inimii Domnului Isus, să arătăm bunătate pentru cel căzut sau lipsit de mântuire. Știm că Dumnezeu, care a

creat toate lucrurile, a pregătit o cunună și chiar o răsplătire pentru aceia care dintr-o inimă plină de dragoste pentru Dumnezeu lucrează cu sârguință și cred că un singur zâmbet din parte Împăratului va fi îndeajuns ca să compenseze orice efort al nostru.

Acela care are o inimă ce bate pentru Dumnezeu este un suflet a cărui credință și fapte se întrepătrund și nu pot fi despărțite. Domnul Isus a inițiat în ucenicii Lui de atunci și în aceia de astăzi virtuți valoroase, care prin adevăr și totală dăruire își trag seva din dragoste. Recunoscând că noi singuri suntem falimentari Îl putem lăsa să trăiască în noi printr-o dependență de El și printr-o supunere de cârmuirea Duhului. Atunci El va fi gata să te folosească în lucrarea Lui, pentru că cerându-I ajutor îți omori mândria. Acela care umblă cu cei smeriți și nu cu cei mândri va fi gata să-ți facă de cunoscut planurile și gândurile Lui cu privire la viața ta. Oricine primește ceva din meritul altuia trebuie să se smerească. Noi am primit din plin binecuvântări care vin în meritul creat de Domnul Isus la Golgota. Nimeni nu a dat mai mult ca El și nimeni nu a primit mai mult ca noi, de aceea El este vrednic de tot ce este în stare să dea ființa noastră mai bun, începând de la simțămintele de dragoste ale inimii noastre până la slujirea noastră până la jertfă. Ai tu o astfel de inimă care bate pentru Dumnezeu?

Am un coleg care avea inima bolnavă și trebuia să se odihnească după ce făcea doar câțiva pași. Într-una din zile s-a dus la spital și chirurgii specialiști în transplanturi de inimă i-au scos inima afară și i-au pus inima unui donator care a fost grav accidentat. După zilele de recuperare omul s-a întors la serviciu și de doi ani lucrează în mod normal, ca și ceilalți salariați. Vine o zi când și această inimă se va opri, dar există un Doctor numit și Rege al inimilor care poate și vrea să dea oamenilor o inimă nouă, care să bată după inima Lui. Este inima sufletului născut din nou, care va bate veșnic. Este o inimă care simte cu El și se bucură sau se întristează de aceleași lucruri ca și El. Ai primit tu o astfel de inimă nouă? „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh

nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne“ (Ezechiel 36:26). Pentru a primi această inimă nouă nu ai nevoie de spitalizare și nici de sume enorme de bani, ci trebuie să ai în viața ta o zi a pocăinței, când recunoscând că ești un păcătos care nu se poate salva singur, renunțând la tot ce Dumnezeu numește păcat, să-ți predai viața Domnului Isus și recunoscându-L ca Stăpân să-L slujești cu toată ființa ta, având o inimă nouă, care vrea și poate să facă voia Lui. Ilie a spus: „Viu este Domnul!“ pentru că a știut că Dumnezeu este nu doar o închipuire, ci este un Dumnezeu adevărat și viu, care este Viață.

Poți să spui și tu că Dumnezeul tău este viu? Poți să spui că nu doar trupul, ci și sufletul tău este viu pentru că ai primit această inimă nouă? Dacă da, așa cum Ilie a avut o întâlnire cu Dumnezeu când a fost luat la cer, și sufletul tău împreună cu toți aceia care trăiesc pentru Dumnezeu vor avea o întâlnire cu Stăpânul numită în Scriptură în mod metaforic Nunta Mielului. În medie, în lume au loc 35.000 de zboruri de avioane pe zi, dar urmează să aibă loc un zbor, cum nu a mai fost și cum nu va mai fi, numit Răpirea Bisericii (1 Tesaloniceni 4:17; Isaia 26:20, 60:8). Vei fi și tu acolo? Este inima ta pentru Domnul? Va fi o sărbătoare unde Biserica, care este formată din sufletele acelor a căror vină a fost ștearsă în meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu, se va bucura în prezența Împăratului Împăraților. Trăiește cu toată inima pentru El! Adună-ți comora sus în cer și plin de pasiune sfântă lucrează cu toată puterea, așteptând și grăbind venirea acelei zi când vom intra în casa Tatălui pentru a fi veșnic cu Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Amin

19

IZBĂVIRE DE FRICA MORȚII

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși, a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.“ Evrei 2:14, 15

Frica morții îi ține pe mulți oameni în robia unei stări de nefericire, care poate opri omul de la a se bucura de viață. Acest fel de robie este o stare nepotrivită pentru aceia care prin nașterea de sus au devenit copii ai lui Dumnezeu. Acest fel de frică păgubitoare este o dovadă a necredinței și uneori chiar a unei stări de vinovăție în ce privește modul în care ne-am făcut datoria de ispravnici pe pământ. La trei ani după ce s-a întors la Domnul și și-a predat viața cu toate aspectele ei Domnului Isus, un om de afaceri a fost întrebat de pastorul din biserica din care făcea parte, dacă îi poate spune cum vede el că pocăința i-a schimbat viața. Fără ezitare, acel om a spus că nu-i mai este frică, ci dimpotrivă se bucură de pace în suflet. A spus că viața lui s-a schimbat în așa fel încât nu-i mai este frică când sună telefonul și primește o veste rea; nu-i mai este frică că va fi prins cu ceva în neregulă, pentru că acum lucrează cinstit, dar mai ales, spunea el, nu mai îmi este frică să mă culc ca și înainte când mă gândeam că s-ar putea să nu mă mai trezesc, ci să trec din viață în timpul nopții.

Acel om întors la Dumnezeu descria beneficiile împăcării cu

Dumnezeu, și pe lângă moștenirea vieții veșnice se bucura în mod deosebit de o izbăvire de frica morții. Această binecuvântată ofertă este posibilă prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus. Ea este oferită și astăzi oamenilor, dar puțini sunt aceia care iau această ofertă în serios. Pe o piatră de mormânt scria: „Știam eu că o să se întâmple asta!“ Moartea este o realitate a vieții cu care ne-am obișnuit, însă unii trăiesc privind la acea clipă cu multă frică, iar alții privesc la ea ca la un sfârșit de călătorie, când vor trece de la ce este temporar la fericire și viață veșnică.

Privind cu atenție la acest text avem ocazia să observăm cum lucrează Cuvântul la modul practic prin încrederea celui credincios în Dumnezeu. Robul lui Dumnezeu Moise, care a avut ocazia să participe la un milion de înmormântări, ne sfătuiește să ne numărăm bine zilele (Psalmii 90:12), trăindu-le cu o inimă înțeleaptă. Putem face aceasta crezând cuvântul Aceluia care a creat tot ce există, după bunul Său plac. Galeria de portrete a sufletelor care s-au evidențiat prin credință înaintea lui Dumnezeu, aminite în Evrei 11, sunt o dovadă a felului în care sufletul mântuit poate ajunge să fie izbăvit de frica morții și odată izbăvit de această robie, ca un bob de grâu care dă un spic plin de roadă, să poată aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu până în ultima clipă a vieții trăite în trup, pe pământ.

Domnul Isus a venit pe pământ să nimicească lucrările celui viclean (1 Ioan 3:8) și parte din aceste lucrări este și frica de moarte, care este justificată numai în dreptul celui care nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Acest fel de frică este cu totul nepotrivită pentru aceia care prin pocăință au intrat la adăpostul jertfei Domnului Isus. Ziua plecării noastre de pe pământ a fost tainic plănuită nu de un dușman sau de cineva căruia nu-i pasă de noi, ci de Acela care ne iubește și ne vrea în prezența Lui pentru totdeauna. „Bucurați-vă neîncetat“ nu înseamnă să râzi încontinuu, ci înseamnă să dai slavă lui Dumnezeu în inima ta neîncetat. Această stare a sufletului mântuit include și clipele plecării de pe pământ, când puterea Evangheliei strălucește mai tare ca oricând

în viața aceuia care a trăit pentru Dumnezeu.

Un copil al Domnului după ce a studiat viața plină de dăruire și lipsită de egoism a lui Ioan Botezătorul s-a oprit la un verset care i-a vorbit în mod deosebit. „...Ioan n-a făcut niciun semn; dar tot ce a spus Ioan despre omul acesta, era adevărat“ (Ioan 10:41). La sfârșitul vieții lui, acel om, inspirat de acest verset, a spus că ar fi foarte mulțumit ca pe piatra lui de mormânt să scrie ceva foarte asemănător. „Omul acesta nu a făcut nicio minune, dar tot ce a spus cu vorba și cu fapta despre Isus Hristos a fost adevărat.“ Dumnezeu nu vrea admiratori secreți, ci vrea ca trăind pentru El să vestim și chiar să ne laudăm cu Evanghelia păcii pe care am primit-o prin har, ca în acest fel să fim izbăviți de robia fricii de moarte. De aceea dacă-L iubești pe Domnul Isus, spune-I! Și dacă vestea cea bună ți-a adus eliberare de frica morții spune aceasta celor din jurul tău.

Umblăm într-o lume minată cu ideile explozive ale modernismului, care au ca scop să ne dezechilibreze în alergarea noastră și să ne distrugă credința care ne dă o încredere în promisiunile lui Dumnezeu ce ne însoțesc până în clipa plecării de pe pământ, izbăvind-ne de frica morții, a judecății și a unei pedepse veșnice. Suntem izbăviți de frica morții nu printr-o minciună, ca păgânii care spun că totul se termină la mormânt, ci prin Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu care ne asigură că aceia care cred în El vor trăi veșnic acolo unde este Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24). Abia atunci când suntem izbăviți de frica morții putem trăi cu adevărat, pentru că odată izbăviți de acest gând care robește și nefericește oamenii suntem scăpați de grija de a păstra ceea ce numai Dumnezeu poate păstra, adică viața noastră. Odată scăpați de frica morții ne putem dedica în a păzi și face ceea ce este de valoare în viața noastră în ziua pe care o trăim la prezent. Facem aceasta veghind asupra mărturiei vieții noastre și asupra timpului care ni s-a încredințat și care este un bun limi-

tat, dar irecuperabil.

Avem chemarea nu de a trăi la nivelul unui minimum de valori spirituale care ne îngăduie să rămânem comozi, ci avem chemarea de a trăi cu zel, care să ardă ca o flacără puternică; zel care ne dă puterea și dorința de a ne investi și chiar de a ne sacrifica pentru a face ceea ce-I place lui Dumnezeu. Ce dorinți fierb în sufletul tău? Au ele în vedere ultima ta zi pe pământ? Știind că suntem chemați să slujim Aceluia care S-a dat ca jertfă pentru noi, este bine să știm că zelul nostru se aprinde pe baza chemării specifice a lui Dumnezeu pentru viața noastră. O astfel de viață în care cloțește pasiunea de a-L mulțumi pe Stăpân trece dincolo de a cunoaște bucuria învățăturilor sau a ritualurilor. Ea este o viață a unui suflet care este izbăvit de frica morții, pentru că știe că viața fiindu-i ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3:3) este nemuritor chiar și pe pământ până în clipa hotărâtă de Dumnezeu.

De multe ori Dumnezeu leagă promisiunile Lui de condiții care au de-a face cu ascultarea noastră și de planul Lui specific pentru viața noastră. Ca să te poți bucura de această viață fără să fii umbrat de frica morții trebuie să devii pom roditor, vas și unealtă de care El vrea să se folosească în îndeplinirea dorințelor Lui pe pământ. Prin moartea Lui înlocuitoare pe Golgota ne-a izbăvit de robia și frica morții, dar odată izbăviți prin dreptul de răscumpărare plătit pentru sufletul nostru am devenit ai Lui, și odată ce suntem ai Lui se așteaptă de la noi să îndeplinim voia Lui. După cum o relație sănătoasă dintre un soț și o soție nu poate concura cu o fantezie închipuită de drepturi fără de responsabilități a unuia dintre cei doi, tot așa relația noastră ca Biserică și Mireasă a Domnului Isus nu este o relație unde tot timpul doar primești tot ce vrei sau ce crezi că vrei, ci este o relație în care voia Lui devine voia noastră, iar planurile și dorințele Lui devin planurile și dorințele noastre, ca la vremea plecării de pe pământ, izbăviți fiind de frica morții, să ne putem bucura de răsplătirea Lui (1 Corinteni 3:14).

La sfârșit de drum, viața ta va avea de spus o poveste care-L

va glorifica pe Dumnezeu sau Îl va întrista. Va fi această viață a ta trăită în trup istoria unor clipe trăite în credincioșie față de Dumnezeu? Ai fost tu izbăvit de frica morții? Ca să te poți bucura de o viață lipsită de frica morții trebuie să trăiești o viață în care prezența lui Dumnezeu, care prin Duhul Sfânt te călăuzește în tot Adevărul (Ioan 16:13) și Duhul Lui cel bun care te ajută să te ferești de legăturile cu care te-ar putea leaga poftele și îngrijorările vieții, nu te va lăsa să fii leneș sau neroditor (Marcu 4:19). Ca să fii izbăvit de frica morții trebuie să cunoști Cuvântul Domnului în care găsești promisiunile Lui ce nu se schimbă și să le iei ca fiind pentru tine. Ai fost tu izbăvit de frica morții? Ca să te numeri printre cei izbăviți trebuie să-L crezi și să-L ascuți pe Dumnezeu.

Credința mântuitoare, care ne izbăvește de frica morții, nu este doar o gândire pozitivă, un oarecare simț ce vine și pleacă din gând, nu este o gândire în care sperii la ceva bun, nu este un simț de optimism, nu este un simț de confidențialitate în propriile tale abilități, ci credință mântuitoare înseamnă să primești un cuvânt de la Dumnezeu și crezându-l să acționezi pe baza lui. Ai tu acest fel de credință care te izbăvește de frica morții? „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“ (Evrei 11:1). Credința este ceea ce credinciosul pune între învățătura Scripturii și realitatea vieții în care trăiește într-un mod practic, credincios lui Dumnezeu. Credința este o încredere neclintită în ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Scripturii, și acest Cuvânt ne asigură că cel care crede în Domnul Isus chiar dacă ar muri va trăi. „...Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi“ (Ioan 11:25).

Când apostolul Pavel îi scrie lui Tit despre venirea Domnului Isus referindu-se la cei care nu vor gusta moartea, el numește acel eveniment pe care noi îl așteptăm și astăzi „Fericita nădejde“ (Tit 2:13) a arătării Domnului Isus care ne izbăvește ne mânia viitoare (1 Tesaloniceni 1:10). Când este vorba de credință, Scriptura nu ne spune să ne încredem sau să dezvoltăm simțuri, ci

ne învață să ne punem toată încrederea în ceea ce a spus Dumnezeu, care a făcut un plan prin care cei ce primesc darul mânturii Lui sunt izbăviți de frica morții. Istoria lui Luther ne amintește un eveniment în care Satana l-ar fi întrebat dacă simte că Dumnezeu i-a iertat păcatele, la care Luther a răspuns că nu contează cum el se simte, ci ceea ce contează este ce a spus Dumnezeu. Simțurile pot adăuga la fericirea noastră pe pământ, dar nu depindem de ele, pentru că așa cum ele ne pot duce în sus pe culmi, ne pot duce și în văi de depresie. Noi nu depindem de ele, ci de promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu care ne spun că am fost izbăviți din robia fricii de moarte, pentru că în momentul trecerii noastre de pe pământ primim un trup cu care putem intra în Împărăția care ne-a fost pregătită și primim o cunună care nu se vestejește. Ai tu o credință mântuitoare care te-a dus la ascultare de El, făcând legământ cu El prin botez?

Botezul în apă nu este un act prin care devii creștin, ci un semn că ai devenit creștin. Prin această mărturie spui că nu mai ești al tău, ci a Aceluia care a murit în locul tău. Botezul este un semn al pocăinței prin care cel ce este izbăvit de frica morții vrea să fie identificat ca fiind al lui Hristos. El a primit mântuirea și iertarea prin credință în momentul pocăinței. Acest act al ascultării de Dumnezeu are valoare când este făcut cu o voință liberă de către acela care înțelege și primește darul mântuirii, de aceea nu botezăm copiii nou-născuți, pentru că ei nu participă cu voința lor la acest act care nu le face niciun bine. El le poate face rău dacă mai târziu se cred a fi în relație bună cu Dumnezeu fără să fi avut o pocăință personală și o întâlnire cu Domnul Isus Hristos. Ceea ce determină valoarea unei proprietăți este suma de bani pe care cineva ar plăti-o pentru acea proprietate. Privind la cât de mult a plătit Dumnezeu pentru noi la Golgota putem să ne bucurăm când vedem că avem valoare mare în ochii Lui.

Realitatea vieții ne învață că fiecare am fost creați puțin diferiți, de aceea felul meu poate fi privit de un altul ca fiind ciudat și invers, dar ceea ce ne unește este jertfa Domnului Isus care

a fost cea mai scumpă implicație a Lui în viața noastră. Prin această jertfă toți păcătoșii suntem primiți ca sub o umbrelă protectoare de vină și răsplătirile ei. Prin moartea Lui a nimicit puterea morții, pentru ca noi izbăviți de această frică rea de moarte să trăim viața cu folos pentru Dumnezeu. Dumnezeu, care niciodată nu cere până ce mai întâi ne dă, ne cere să trăim viața pentru El, fiindcă și El a dat pentru noi ce a avut mai de preț ca astfel să fim izbăviți de frica morții. A trăi izbăvit de frica morții înseamnă a înțelege că suntem ca un fițil care are menirea de a lumina, consumându-se pe sine, ca astfel să îndeplinească dorința Aceluia care a murit pentru ca cei păcătoși să poată moșteni cerul. A trăi izbăvit de frica morții înseamnă a trăi tot mai mult prin credință, care prin harul lui Dumnezeu crește, știind că cerul este locul pregătit de Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc pe El, unde vom trăi având un nume nou. Oare ți s-ar potrivi acolo sus numele de: „Cel cedincios?“ sau „Cel răbdător?“

Cerul este destinația acelor care-L cred pe Dumnezeu și în ascultare de El se pocăiesc, primind darul mântuirii. Cerul este Cer, pentru că Dumnezeu este acolo. Cerul este Cer, pentru că Acela care ne iubește și pe care-L iubim este acolo. Este sufletul tău îndreptat spre Cer? Nu puțini pierd oportunitatea de a ajunge acolo deoarece cred că pocăința cu nașterea din nou este doar un lucru care poate fi adăugat la dorința lor de a ajunge acolo și la eforturile lor de a se mântui prin merite personale, când de fapt aceasta este experiența fără de care niciun suflet nu poate ajunge în Cer (Ioan 3:3). Cineva spunea că iadul este un azil al Universului pentru nebuni și aceasta nu este departe de realitate, pentru că numai un nebun nu se îngrijește de sufletul lui care va trăi veșnic. Numai un nebun spune că nu este Dumnezeu, numai un nebun își adună comorile pe pământ fără să le trimită în cer, numai un nebun amână întoarcerea lui prin pocăință la Dumnezeu, cu toate că știe că nu este stăpân pe suflarea lui.

Un tânăr dezamăgit de împrejurările vieții a spus că își va lua viața, iar un credincios l-a întrebat dacă știe că în acest fel va

ajunge în iad, unde este plânsul și scrâșnirea dinților. Tânărul a spus că știe, iar credinciosul a continuat să-l întrebe dacă știe unde va fi săptămâna următoare, anul viitor, peste un an și peste zece mii de ani. Răspunsul că „tot în iad“ a trezit acel tânăr și l-a ajutat să privească lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Viața nu se termină la mormânt și nefericirea de a trece din această viață nepregătit nu ține doar câteva clipe, ci continuă veșnic, de aceea fiecare suflet trebuie să se gândească adânc și sincer dacă este gata pentru acea clipă a despărțirii sufletului lui de trup, care poate apărea fulgerător în calea oricui.

Henry Ford a spus că a gândi este cel mai greu lucru pe care poți să-l faci, de aceea, spunea el, așa de puțini oameni gândesc cu adevărat. Cu cât este mai sănătoasă mintal o persoană, cu atât poate mai bine reflecta la viața lui, la ceea ce face și la ce trebuie să facă. Spiritual vorbind, pentru a lua decizii bune pentru suflet este necesar ca ochii minții să fie luminați de Duhul Sfânt care în momentul cercetării, când sufletul omului aude Evanghelia, dă fiecărui suflet oportunitatea de a vedea că are nevoie de mântuire, ca astfel să ia decizia de a se pocăi. Ai avut tu o întoarcere la Dumnezeu? Ai fost tu izbăvit de frica morții? Nu toată lumea care crede că există cer sau vorbește despre cer va merge în Cer. Cerul este locul unde tot ce există este bun, este locul unde lipsește tot ce este rău. Cerul este un loc al lucrurilor desăvârșite, un loc unde împreună cu Dumnezeu locuiesc cei neprihăniți. Cerul este locul unde vor ajunge aceia care ascultă porunca lui Dumnezeu prin care-i cere omului să se pocăiască. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască“ (Fapte 17:30).

Există o pocăință lumească, în care omul spune: „Am păcătuit“, așa cum a spus și Faraon, Saul și Iuda, dar fără să se căiască și fără să părăsească căile rele după ce a trecut momentul de criză, întocmai ca niște oameni care călătoresc cu avionul sau cu vaporul și surprinși de o furtună nemaiîntâlnită se roagă lui Dumnezeu, dar care atunci când ajung teferi la destinație își con-

tinuă viața în păcat. Pocăința adevărată face sufletul născut din nou nu doar să părăsească păcatul, dar sufletul iertat ajunge să vadă păcatul din perspectiva lui Dumnezeu ca pe un mare rău, de care îi este rușine. Când un suflet privește la timpul risipit, trăit în păcat, cu o tristețe după voia lui Dumnezeu, acea tristețe aduce pocăință (2 Corinteni 7:10). Această pocăință aduce pace în inimă, iar sufletul mântuit simte împlinire când începe să umble în pas cu destinul trasat de Dumnezeu pentru viața lui. Cei mântuiți nu sunt suflete care nu mai greșesc, dar orice cădere produce o reacție ca cea descrisă în Psalmul 51, unde David se pocăiește de păcatul lui.

Când începi să înțelegi Legea Domnului începi să înțelegi păcatul și gravitatea lui. Când începi să înțelegi păcatul începi să înțelegi că nu ai cum să scapi de el cu puterea ta și să fii neprihănit. Pentru că noi nu avem cum să devenim neprihăniți, Dumnezeu ne dă această neprihănire prin credința în Domnul Isus, care prin moartea Lui a luat asupra Sa vina tuturor păcătoșilor, pentru ca noi să putem fi socotiți neprihăniți (Romani 3:24). El socotește neprihăniți nu pe cei ce citesc și cunosc Scriptura, nu pe aceia care fac fapte bune, ci pe aceia care mai întâi se văd păcătoși și văzându-se lipsiți de merite cer și primesc iertarea Lui. El a venit să nimicească pe cel care avea puterea morții, ca astfel sufletul omului să poată fi izbăvit de frica morții. „...Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte?” (1 Corinteni 15:54, 55). Cine vrea această slobozenie Îl primește pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân și-L mărturisește nu numai cu gura, ci și cu faptele. El este deja Domn și va fi în veci, de aceea nu poți să-L faci Domn, dar poți prin cuvântul mărturisirii tale să-L faci Domn al sufletului tău, ca astfel să fii într-o zi în rândul biruitorilor (Apocalipsa 12:11).

Pentru fiecare succes se cere un preț. Fiecare victorie cere un sacrificiu, fiecare țintă are obstacole și dacă vrei să ai mântuire o poți primi, dar numai în termenii dictați de El. Un om s-a dus să viziteze un azil de bolnavi mintal și i-a întrebat pe îngrijitorii de

acolo dacă este ceva ce trebuie să evite să le spună acelor oameni bolnavi. Acelui om i s-a spus că poate să le spună ce vrea, pentru că și așa ei cred că este vorba despre altcineva, nu despre ei. Mulți când aud mesajul chemării la pocăință procedează la fel, crezând că atunci când este vorba despre păcătoși sau despre nevoia de pocăință se referă la altcineva. Cine vrea mântuirea și o viață izbăvită de frica morții trebuie să se pocăiască. Cum va fi cu tine? Ești gata să plătești prețul ascultării de Dumnezeu? Gândind la rezultatul dorit, alege, dar alege bine, pentru că locul care-l alegi va fi o destinație veșnică. El te îndeamnă să alegi Viața, care este Domnul Isus Hristos. Alegându-L pe El vei fi izbăvit de frica morții.

Amin

20

FĂ CEEA CE AI PROMIS!

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” Eclesiastul 9:10

Când un muncitor se prezintă la un interviu pentru a fi angajat la un loc de muncă, el caută să-și prezinte cu entuziasm abilitățile care îl califică pentru funcția dorită în instituția care-i acordă acel interviu în vederea angajării. La rândul lor, tot mai des companiile aleg să facă o evaluare periodică a celor aganjați cu scopul de a le face cunoscut modul în care conducerea acelei întreprinderi vede că cei angajați își îndeplinesc angajamentele luate. Când poporul Israel a intrat în Țara promisă, Iosua a spus că el și casa lui vor sluji Domnului (Iosua 24:15), iar poporul care-l asculta și-a luat același angajament. Istoria însă ne arată că aceste dorințe bune ale poporului au rămas doar dorințe, pentru că în timp au fost abandonate prin aceea că poporul a preferat închinarea la idoli, fără să se simtă îndatorați sau să le pese de vremurile de pace și binecuvântare și fără să se lase avertizați și treziți de amenințările cu război și pustiire din partea vrăjmașilor.

Într-un mod asemănător, trecutul ne arată că nu este ceva neobișnuit ca în viața credinciosului care a pornit cu multă râvnă sfântă de a asculta și de a lucra pe calea Domnului să apară în timp simptome de slăbiciune sau chiar de boală spirituală, care sunt cunoscute și clasate sub diagnosticul de „părăsire a dragostei dintâi”. Dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu atunci când te-ai pocăit și ai devenit un copil al Lui, faci tu ceea ce ai promis?

Dacă ești ocupat cu lucrul Lui și-I dai lui Dumnezeu ce este al Lui, care este motivul din spatele ascultării tale? De obicei omului nu-i place să i se spună ce datorează. Dacă ești interesat să citești sau să asculți un mesaj care te cheamă la a-ți revizita promisiunile făcute, acest lucru este o dovadă că inima ta e trează și că îți iubești sufletul. Este bine și de folos să ne revizuiem angajamentul numit „legământ” pe care l-am făcut înaintea Domnului, pentru că este sigur că El va face acest fel de evaluare de performanță a trăirii în dreptul fiecărui credincios, iar dacă ne găsim că în loc de roadă avem doar frunze este bine să știm că suntem în pericol de a fi pe lista celor care urmează să fie tăiați din grădina Domnului (Luca 13:7).

Toți creștinii care au avut parte de nașterea de sus pentru perioada cât mai trăiesc pe pământ sunt „o lucrare în proces” de zidire, cioplire sau de șlefuire, de aceea este necesar să veghem în dreptul acestei tendințe a noastre de a relaxa disciplina necesară pentru a face ce am promis. Faptul că este necesar să ne cercetăm pe noi înșine ca unii care posibil să nu ne fim ținut cuvântul dat, poate fi un gând care ne ajută să rămân smeriți, pentru că prin această verificare proprie recunoaștem că atâta timp cât suntem în acest trup de carne inima noastră ne poate înșela. Fericirea omului, care a fost mult căutată și de împăratul Solomon, este afectată de felul în care știm să ne dedicăm în a lucra cu toată puterea noastră pentru Dumnezeu, fiindcă o astfel de dedicare afectează cele patru mari emoții care au acces la inima omului și ele sunt: bucuria, tristețea, mânia și frica. Din scrierile lui Solomon, care a scris din vasta experiență a unui om care le-a încercat pe toate, se desprind învățături care dau o lumină deosebită ca și aceea care ne spune că în relația noastră cu Creatorul partea care ne revine nouă, ca o datorie, este să ne temem și să păzim poruncile Lui (Eclesiastul 11:13). Când îndeplinim voia Domnului prin ceea ce facem, să facem acea lucrare nu de mântuială și nici de ochii lumii, ci cu toată puterea noastră, ca pentru Domnul. „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru

oameni“ (Coloseni 3:23).

Împărăția prosperă a lui Solomon a fost caracterizată de belșug de hrană, bogăție de aur și chiar slavă, pe care le-a primit prin promisiune de la Dumnezeu atunci când i-a cerut înțelepciune să poată judeca poporul cu dreptate (1 Împărați 3:9). Spre deosebire de tatăl lui David, Solomon a dat tot ce era nevoie pentru templu, dar nu s-a dat pe sine cu totul și pentru totdeauna templului, care era un loc deosebit de întâlnire cu Dumnezeu. Solomon a făcut ce este bine înaintea Domnului, zidind templul din Ierusalim, dar a avut și o perioadă în care s-a compromis, ajungând târât de o iubire firească să zidească femeilor străine altare pe înălțimi, ca și acela a lui Chemoș și a lui Moloc (1 Împărați 11:7). Solomon, care a scris versetul moto găsit la începutul acestui mesaj, a făcut parte dintr-o categorie selectă de oameni, care s-au găsit într-o situație aproape unică, în care i s-au terminat visele și goana după miraje pline de fantezie înainte ca să i se termine banii. Alegând să luăm ce-i bun din viața acestui om faimos, care a avut tot felul de experiențe, putem învăța să prețuim viața în oricare etapă a ei ne-am găsi prin a face ce este bine cu toată puterea noastră, ca pentru Domnul. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!“ (Eclesiastul 9:10).

Privind la sfârșitul lui trist putem învăța să apreciem și să valorificăm pentru eternitate timpul prezent în care odată ce am primit darul mântuirii avem responsabilități potrivite potențialului cu care am fost fiecare din noi înzestrați. Evenimentele de răspântie a vieții ne prezintă cu opțiuni de a alege spiritualul sau lumescul, prin a urma tipare de trăire lumești sau duhovnicești și vom lua decizii bune în măsura în care depinzând de cărmuirea Duhului Sfânt devenim maturi în credință. A fi matur în credință înseamnă că odată ce ți-ai înțeles scopul vieții trasat de Dumnezeu te subordonezi voii Lui, atunci când descoperi că El îți dă valori ce au potențialul de a te face să rodești o roadă prin a pune în negoț talantul care ți s-a încredințat. Unul din cele mai bune exemple de urmat pentru felul de dăruire în lucrarea

Domnului a fost apostolul Pavel, care a lucrat cu toată puterea lui, la nivelul chemării lui, potrivit talanților care i s-au încredințat. După convertirea de pe drumul Damascului, Saul a purtat numele de Pavel, care înseamnă „cel mic“, dar lucrarea pe care Dumnezeu a desfășurat-o în viața lui nu a fost deloc mică. Această lucrare a lui a început cu întrebarea „Cine ești?“, și mulți au o astfel de întrebare, dar nu toți sunt gata să pună următoarea întrebare pusă de apostolului Pavel, prin care L-a întrebat pe Domnul: „Ce vrei să faci?“ Când pui această întrebare cu dorința sinceră de a asculta și a face ceea ce ți se va cere, înțelegând că nu poți uni închinarea de la templu cu cea de pe înălțimi, cum a încercat să facă Solomon, ești ferit de a umbla după miraje ce-ți risipesc viața, ca apoi să te lase dezamăgit. Duhul Sfânt aprinde în suflet o pasiune sfântă, căreia atunci când îi dai curs devii fericit prin aceea că îți dă un simț al împlinirii, deoarece știi că urmând visul care ți-l dă Dumnezeu ești pe drumul cel bun, adică spre a atinge ținta și scopul pentru care ai fost creat.

Când vorbim despre visul sau viziunea pe care Dumnezeu o dă copiilor Săi pentru viața pe care o mai trăiesc pe pământ, practic vorbim despre viitorul preferabil și profitabil al vieții noastre, conform voii lui Dumnezeu. Când un om cumpără un teren de casă, indiferent dacă terenul este viran sau dacă trebuie defrișat sau curățat, de obicei are în mintea lui o poză a felului în care vrea să arate casa pe care dorește să o zidească. Dumnezeu are un astfel de vis sau viziune în dreptul fiecăruia dintre noi și este un vis care cuprinde un plan de activitate în fața căruia putem rămâne nepăsători, putem alege să participăm pentru o vreme sau din când în când, ori putem alege să participăm lucrând cu toată puterea noastră. Cunoști tu planul lui Dumnezeu de lucru pentru viața ta? Lucrul Lui pentru noi poate fi foarte diferit de la persoană la persoană, pentru că, fiind înzestrați diferit, nu toți au chemarea de a predica de la amvonul unei case de rugăciune, dar toți au cel puțin un talant de pus în negoț și toți au de lucru în viața Lui. Una din cele mai importante slujbe, dar în același timp și una

dintre cele mai neprețuite, este slujba de a fi un războinic în rugăciune. Uneori ne închipuim că avem de ales între a ne ruga pentru unii și nu pentru alții, când de fapt avem chemarea de a ne ruga pentru toți, fie din familie, fie frați în Domnul, pentru cei din dregătorii, pentru prieteni sau vrăjmași. „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii“ (1 Timotei 2:1).

La ieșirea dintr-o parcare mare de mașini a unei biserici din America era o placardă mare pe care scria: „Acum intri în câmpul de misiune!“ Este importantă lucrarea care se desfășoară în casa de rugăciune, dar Dumnezeu are de lucru pentru fiecare dintre noi și în afara casei de rugăciune, unde se aud strigătele celor ce merg spre moarte nemântuiți și au nevoie de milă și ajutor. Dacă vrei să urmezi visul pe care Dumnezeu îl are pentru viața ta trebuie nu să ceri mai întâi să cunoști care este acel vis, ci să ieși hotărârea de a fi gata să lucrezi cu toată puterea ta în a duce la îndeplinire acea dorință și plan bun al lui Dumnezeu pentru viața ta, și abia apoi te poți aștepta ca El să-ți facă de cunoscut care este acel vis al Lui pentru tine.

Când ne întoarcem la Domnul avem dorința ca El să lucreze în viața noastră așa după cum ne-a promis în Cuvânt și parcă ne ținem de promisiunile Lui precum David odinioară. „Acum, Doamne Dumnezeule, fă să rămână în veci cuvântul pe care L-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui, și lucrează după cum cuvântul Tău“ (2 Samuel 7:25). Este sigur că Dumnezeu întotdeauna și fără excepție Își ține partea Lui de legământ, dar El așteaptă ca și noi să lucrăm după cuvântul care ni l-am dat atunci când în dragostea dintâi am promis că vom lucra pentru El cu toată puterea noastră. Ca să nu bâjbâim pe cale, devenind pradă ușoară pentru inamic, este foarte important să știm ce spune Dumnezeu în Scriptură cu privire la promisiunile Lui, cu privire la drepturile noastre de copii ai Lui, dar tot important este să cunoaștem și ceea ce El așteaptă de la noi, pentru că într-un legământ sau contract nu doar o parte, ci ambele părți au drepturi

și îndatoriri la care se angajează și de care sunt răspunzători. Uneori ne aducem aminte de promisiunile Domnului din Scriptură ca și aceea că El ne va da tot ce ne dorește inima (Psalmul 37:4), de parcă El ar fi un ospătar de la care putem comanda orice vrem, dar uităm de multe ori că promisiunile Lui sunt condiționate de cuvinte ca și acelea că El ne dă ce ne dorește inima cât timp este după voia Lui, doar atunci când El este desfătarea noastră.

Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu zidește credința noastră și tot credința este aceea care smerită cere ceea ce Dumnezeu a promis. Tot credința, care poate vedea dincolo de limitele omenești, trebuie să ne dea imbold în a lucra pentru Dumnezeu cu toată puterea noastră. A-L cunoaște pe Dumnezeu și a primi darul mânturii, ca apoi să te lași căzut în lenevie și să nu mai vrei să lucrezi pentru El cu toată puterea înseamnă a fi nerecunoscător și a nu-L proslăvi așa cum merită. „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au datat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat“ (Romani 1:21). O astfel de comportare pare ceva de neconceput pentru cineva care abia s-a întors la Dumnezeu și este plin de zel pentru El, dar avem dovezi triste de cazuri în care unii cu timpul datorită nevegheții, dovedind prezența unei neîncrederi ce li s-a cuibărit treptat în inimă, L-au scos pe Dumnezeu și lucrarea Sa din gândirea lor, înlocuit acel fel de gândire cu o gândire deșartă, așa cum ar fi aceea că Dumnezeu se mulțumește și cu resturi.

Dumnezeu face promisiunea că nu se lasă batjocorit (Galateni 6:7), de aceea după ce ne arată milă și dragoste, așa cum a așteptat de la cei zece leproși vindecați de lepră să fie mulțumitori, așteaptă să vadă în noi o inimă mulțumitoare, care vrea să lucreze cu toată puterea pentru El. Avem de-a face cu un Dumnezeu bun și cinstit, care-și ține partea Lui de legământ. Dar noi? Facem noi cu toată inimă și cu toată puterea ceea ce am promis? O astfel de comportare din partea noastră împlinește porunca mare de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată pute-

rea (Deuteronom 6:5). Un predicator în vârstă spunea că uneori simțea o răceală în suflet în ce privește felul lui de slujire, pentru că în unele duminici simțea o povară în a merge la Casa Domnului și a rosti un mesaj din Evanghelie. Acest om spunea că ori de câte ori i se părea lucrul Domnului o povară prea mare petrecea timp singur și revizita timpul și locurile din tinerețea lui, când era dedat plăcerilor și se îndrepta cu pași repezi spre mormânt dacă nu i-ar fi ieșit înainte îndurarea lui Dumnezeu, care prin Evanghelie l-a chemat la mântuire. Când își amintea de unde l-a scăpat Dumnezeu și cât de mult bine i-a făcut putea din nou să meargă cu bucurie la Casa Domnului, unde vestea Cuvântul vieții fără nicio reținere și cu toată puterea lui, așa cum a promis când a fost chemat în slujbă. Faci tu ceea ce ai promis?

Când L-am primit pe Domnul am fost învățați să-L onorăm cu venitul nostru, fie el mare sau foarte mic, știind că de fapt Domnului nu-i trebuie hârtiile noastre, numite de noi bacnote, dar intenția cu care noi dăm pentru lucrarea Sa dovedește în mod tainic că El este de preț și în același timp dovedim credință și ascultare. Nu tot ce Dumnezeu ne dă este pentru noi, ci o parte ne este dată pentru a fi o binecuvântare pentru cei care sunt în nevoi. Samaritanul milos nu a spus că se va ruga Domnului să-i trimită ajutor sau bani să plătească la han, ci mânat de milă s-a cheltuit pentru cel care căzuse între tâlhari. La fel, și Domnul Isus ne învață și ne cere să facem bine semenilor noștri care au nevoie de ceva ce noi avem. Nu trebuie să fim ca o sugativă care doar pretinde să i se dea, ci ca unii care am fost udați de ploaia binecuvântării lui Dumnezeu trebuie ca și noi să-i udăm pe alții (Proverbe 11:25). Dacă un om care lucrează la o companie ce transportă colete la domiciliu ar alege să țină pentru el pachetele pe care ar trebui să le primim nu ne-ar conveni deloc. Dacă luându-l la întrebări pe un astfel de om ne-ar spune că cei care nu vor ca el să țină o parte din pachete nu ar trebui să le trimită prin el, i-am spune acelui om că nu și-a înțeles deloc scopul ce-l are ca lucrător. Când a vorbit despre modul în care trebuie să-L cinstim

pe Dumnezeu, Domnul Isus ne spune că a da zeciuială face parte din lucrurile care nu trebuie lăsate nefăcute (Matei 22:23; Luca 11:42). Dacă noi nu băgăm mâna în buzunar să dăm săracului și lucrării care face posibilă înaintarea Evangheliei este posibil ca Domnul să ne bage mâna în buzunar și, pentru că mâna Lui este cu mult mai mare decât a noastră, El poate alege să ia totul. Dacă alegem să dăm cu bucurie, lucrare care face parte din a lucra pentru Domnul cu toată puterea, avem promisiunea că facem una din lucrările care ne fac să fim iubiți de El, pentru că prin a da cu bucurie îi semănăm Lui și în același timp ne strângem o comoară în cer. Faci tu ceea ce ai promis? Dacă dai, dai tu cu toată puterea, adică fără părere de rău, ci cu bucurie și credință?

John Newton, cunoscut pentru cântarea cu titlul „Mărețul har m-a mântuit“, a fost un negustor de sclavi, dar prin intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu a devenit un copil al Lui și a păstorit o biserică în partea de sud a Angliei. Ca să nu uite de unde l-a scos Domnul și că l-a promis că va lucra cu toată puterea l-a mântuirea altora și-a ales un verset pe care l-a scris ca să-l vadă și să-l citească ori de câte ori se așeza să mănânce la masă. „Adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului; de aceea îți dau poruncile acestea, ca să le împlinești“ (Deuteronom 24:22). Dar tu îți aduci aminte de unde te-a scos Domnul? Schimbarea vieții lui John Newton a produs un impact grozav în jurul oamenilor care-l cunoșteau. Dar viața ta? A produs ea un impact pozitiv care îndrumă oamenii spre Hristos, acolo unde Dumnezeu te-a așezat? A nu lucra cu toată puterea, adică a face lucrarea Domnului fără tragere de inimă, poate însemna că prioritățile inimii noastre s-au schimbat din ziua când am primit darul mântuirii și prin aceasta putem stinge sau întrista pe Duhul Sfânt, care se întristează mai ușor decât cum ne-ar place nouă să credem.

Dacă alegem să nu lucrăm cu toată puterea pentru Domnul, practic alegem să slăbim în împotrivirea noastră de a capitula în fața duhului lumii care vrea să ne asimileze cu bisericii cu tot, dar dacă vom lupta pentru credința dată o dată sfinților (Iuda 1:3),

chiar dacă vom fi prizoniți uneori, într-o zi ne vom bucura cu aceia care vor primi cununa vieții făgăduită celor ce-L iubesc pe Domnul (Iacov 1:12). Faci tu ce ai promis? Atunci când am simțit iertarea și inima ne-a fost plină de focul dragostei dintâi am promis că mai întâi vom căuta Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui (Matei 6:33). Mânați de acel zel sfânt a dragostei pentru Dumnezeu și oameni, practic am recunoscut importanța de a lupta războaiele Domnului, nu ale noastre sau ale altor oameni. Mai ești tu recunoscut ca un suflet care, la fel ca David odinioară, luptă războaiele Domnului? „... căci domnul meu poartă războaiele Domnului, și niciodată nu va fi răutatea în tine“ (1 Samuel 25:28). Dacă față de o instituție financiară, așa cum este banca, poți să-ți îndeplinești obligațiile, pentru că te faci răspunzător unei promisiuni făcute printr-o semnătură dată, cu cât mai mult suntem răspunzători față de promisiunea pe care am făcut-o că-L vom sluji pe Domnul.

Trăim într-o lume a cărui mod de gândire promovează idea că oamenii sunt buni și că toate credințele sunt cam la fel, trebuie doar să fii sincer ca să mergi în cer. Însă, dacă privim la calea îngustă, pe care ții și numești important ceea ce Dumnezeu numește important, vom vedea că puțini sunt cei ce merg pe ea, pentru că majoritatea oamenilor aleg calea ce duce la pierzare veșnică (Matei 7:13). Când ceea ce faci pentru Dumnezeu faci cu toată puterea cu care El te-a înzestrat, acest lucru nu numai că produce bucurie Tatălui nostru ceresc, dar o astfel de trăire devine o dovadă pentru cei din jur a faptului că în noi trăiește Hristos. Omul are nevoie să se simtă iertat, de aceea Dumnezeu ne-a dat un Miel de jertfă la Golgota. Omul are nevoie să simtă că face ceea ce este bine, de aceea Dumnezeu la Cincizecime a trimis Duhul Sfânt care să lucreze în noi și prin noi cu toată puterea planul lui Dumnezeu pentru viața noastră. Nu te costă nimic să devii creștin, dar te costă tot ce ai și tot ce ești ca să fii un ucenic al Domnului, care lucrează cu toată puterea lui în ceea ce face pentru Domnul Isus. Succesul nostru ca suflete care umblă în

faptele bune pregătite de Dumnezeu pentru noi (Efeseni 2:10) este succesul lui Dumnezeu, pentru că rodirea noastră onorează și valorifică cu rost și valoare veșnică jertfa Domului Isus.

Acum, pentru timpul scurt cât ești în viață, este vremea când poți prin felul în care lași ca visul și dorința lui Dumnezeu pentru tine să se ducă la îndeplinire să valorifici viața aceasta pentru răsplătiri veșnice. Fiecare suflet își trăiește pocăința și credința lui în mod individual și personal, și tot așa vor fi și răsplătirile lui Dumnezeu. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui“ (Apocalipsa 22:12). Dacă plătind prețul ascultării alegem să lăsăm ca Domnul Isus să fie văzut în noi și ceea ce El ne încredințează de făcut în via Lui facem cu toată puterea noastră, ne vom bucura, în ziua când Stăpânul ne va chema ca pe niște robi credincioși, să intrăm în odihna Lui și să stăm la masa Lui. Tot ce găsește mâna ta să faci pentru gloria lui Dumnezeu, fă cu toată puterea ta!

Amin

21

O VIAȚĂ BUNĂ

„Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.” Galateni 5:24-26

Ce înseamnă să trăiești o viață bună? Răspunsurile diferă în funcție de standardul pe care alegem să-l folosim pentru a măsura ce înseamnă o viață bună. Există un standard firesc sau omenesc, care, pentru că se bazează pe o vedere pământească, socotește că a avea o viață bună înseamnă a avea tot ce și-ar dori omul din ceea ce vede cu ochii, dar acest fel de trai, numit în Scriptură un „semănat” în firea pământească, are ca rezultat final putrezirea. Cel de-al doilea standard este cel al Scripturii, conform căruia sufletele acelora care prin pocăință au avut parte de o a doua naștere trăiesc prin credință și duc o viață asemănată cu o „semănare” în Duhul, care are ca rezultat final viața veșnică. „Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Galateni 6:8).

Primul mod de trăire are ca izvor al rânduielilor de conviețuire roada firii, iar al doilea are ca izvor roada Duhului. Pentru unii, a avea o viață bună înseamnă a avea mai mult decât au nevoie, și a se simți bine prin ceea ce fac, indiferent de cost. Pentru alții, o viață bună constă în a arăta bine, de aceea investesc timp în exces pentru a-și menține condiția fizică; cheltuiesc sume enorme în

produse cosmetice, iar în ultima vreme unii ajung chiar să facă operații estetice. Pentru unii, o viață bună înseamnă o viață trăită doar pentru petreceri, în care beau și mănâncă în compania muzicii lumești. Pentru alții, o viață bună înseamnă a trăi în destrăbălări și patimi fără de frâu. Pentru unii, o viață bună este o viață în care au putere și influență în societate, unde sunt apreciați și priviți cu cinste de către oameni pentru realizările lor pământești, dar toate aceste scopuri care alcătuiesc omul firesc, adică o viață bună, sunt lucruri trecătoare. Lumea s-a schimbat în așa fel că nu apreciază și nu răsplătește cum ar trebui bunătatea omului cinstit.

Tot mai des tinerii care trăiesc după un cod moral sunt cel mai puțin populari, iar uneori sunt priviți ca fiind ridicoli, când prin deciziile pe care le iau vor să se păstreze curați la suflet. Omul de afaceri care vrea să fie cinstit în toate spune că este mai puțin căutat decât cel care știe să fie prefăcut și cum să înșele. Oare se merită să mai fii bun într-o astfel de lume? Absolut DA, de fiecare dată. În orice împrejurare adevăratul succes înseamnă a asculta și trăi după pretențiile lui Dumnezeu. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8). Parte din a avea o viață bună este a fi bun. Rода Duhului—bunătatea—schimbă și face omul bun după un standard duhovnicesc, care consideră că bogăția nu este o bunăstare materială, ci o bogăție și chiar frumusețe duhovnicească. Acela care vrea să trăiască ceea ce Scriptura numește o viață bună își răstignește firea împreună cu patimile ei și umblă căutând să placă noului Stăpân. Poate face aceasta umblând cârmuit de Duhul. Acela care alege ca în ascultare de Dumnezeu să fie bun și să facă ceea ce este drept în ochii Lui are pace în inimă, pe când cel care folosește standardul stâmb al lumii, chiar dacă este convingător și înșală pe alții, nu se poate înșela pe sine însuși, în sensul că nu are pace înăuntrul lui cât timp conștiința încă îi mai este vie.

Apostolul Pavel a privit înăuntrul lui, ca apoi să spună celor ce-l acuzau pe nedrept că el trăiește cu un cuget curat, adică cu o

conștiință care nu-l osândește pentru ce a făcut și pentru ceea ce face. „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ (Fapte 24:16). Cu o astfel de conștiință liberă a putut să cânte în temniță când a fost legat și cu picioarele în butuci; a putut să sufere nedreptățile oamenilor și să aștepte cu bucurie ziua desfacerii cortului trupului său, cum a numit el plecarea lui acasă la Domnul. Se merită și trebuie să fii bun, nu numai pentru pacea dinăuntru, ci și pentru felul cum această bunătate vorbește chiar și fără cuvinte uneori acelor care sunt în jurul nostru. Noi putem privi înăuntru, dar cei din jur ne examinează trăirea care poate fi ca un indicator, îndrumător spre Hristos sau o piatră de poticnire în calea acelor care caută să ajungă în cetatea de scăpare. „De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască“ (1 Corinteni 8:13).

Fiecare om este un creștin bun sau rău, care aduce cinste sau rușine acestui nume. Cei din jur cunosc aceasta chiar dacă aleg să rămână în tăcere, fiindcă din trăire citesc epistola vieții noastre. „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne“ (2 Corinteni 3:3). Se merită și trebuie să fim buni, nu numai pentru motivul interior al cugetului nostru, nu numai pentru motivul exterior al cugetului altora, ci pentru motivul că din ceruri suntem urmăriți cu mult interes, și faptele, gândurile și intențiile ne sunt registrate pentru a fi răsplătite într-un fel sau altul. O viață bună pe pământ este o viață în care trăim urmărind și dând curs intereselor lui Dumnezeu. O astfel de viață este urmată de un destin bun și veșnic împreună cu acela care este Bunul cel mai bun, adică cu Dumnezeu Tatăl nostru.

Viața trăită pe pământ de fiecare suflet care se numește creștin îl califică pentru o răsplătire sau pentru o pierdere de răsplătă (1 Corinteni 3:10-15). Pe cei care din duhovnicești au ajuns lumești îi va pune în rândul acelor care nu au alergat ținând

seama de rânduiești și trecând peste ce este scris vor ajunge să fie complet descalificați sau, dacă vrem să folosim expresia apostolului Pavel, vor ajunge să fie lepădați (1 Corinteni 9:27). Învățătura Scripturii este clară în privința mântuirii, care este ceva ce trebuie păstrată. Ea vorbește despre situații în care cel care se abate de la harul lui Dumnezeu (Galateni 5:4) poate ajunge într-o situație mai rea decât cum a fost înainte de a afla despre mântuire. Rămânerea noastră în mântuire este asemănată de Domnul Isus cu mlădițele care-și trag seva din viță, care este Domnul Isus, iar dacă sunt tăiate, pentru că nu aduc rod, ajung să fie aruncate și arse în foc (Ioan 15:2-6). Când suntem slabi în firea cea veche, atunci putem fi tari în duhul, adică în omul cel nou, pentru care a trăi o viață bună înseamnă a te pune la dispoziția lui Dumnezeu cu tot ce ești și cu tot ce ai.

Un avion Boeing 747 când este plin la capacitate cu pasageri, bagaje și combustibil, cântărește un milion de pounzi și totuși motoarele uriașe îl propulsează înainte și îl ridică până la înălțimea de zece kilometri de la pământ, unde stă până la finalizarea cursei. De la decolare până la aterizare, gravitația pământului asupra acestei păsări uriașe nu este anulată, ci este doar biruită cu ajutorul motoarelor care folosindu-se de legea aerodinamicii biruiește legea gravitației. Legile după care se conduce firea pământească, numite și legea păcatului și a morții, sunt puternice și nu dispar odată ce ne-am predat Domnului Isus, dar ele pot fi biruite de legea Duhului de viață, care are drept de cârmuire în viața celui ce alege să trăiască cu adevărat ceea ce Scriptura numește o viață bună. „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții“ (Romani 8:2). Ca să putem trăi viața cea bună din perspectiva cerului este necesar ca prin pocăință să devenim duhovnicești; este necesar să devenim din răi, buni, în meritul jertfei Domnului Isus.

Scriptura ne spune (Romani 3:12) că nu este niciunul care să facă binele, pentru că binele care este văzut ca o virtute de

Dumnezeu vine din El, izvorul a tot ce este bun, pentru că omul nu se naște bun, ci devine bun atunci când prin pocăință i se iartă vina și îmbrăcând haina neprihănirii lui Hristos trăiește prin credință, umblând cârmuit de Duhul. „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23). Apostolul Pavel, care odată încercase să devină bun înaintea lui Dumnezeu ținând cu strictețe Legea, după ce a devenit o făptură nouă în Hristos a recunoscut neputința omului vechi de a reuși vreodată să fie bun. „Știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:18). Până când omul nu ajunge la acest punct, unde privind la ceea ce el ar numi faptele lui bune se vade incapabil de a mai fi bun înaintea ochilor sfinți ai lui Dumnezeu, nu poate primi darul lui Dumnezeu—mântuirea.

Mulți cred că sunt prea slabi să trăiască o viață cu totul dedicată pentru Dumnezeu, dar de fapt problema este chiar invers, pentru că ne este prea greu să umblăm prin credință, fiindcă suntem prea tari. Suntem prea tari în omul cel vechi, care chiar și după întoarcerea la Dumnezeu nu încetează să negocieze pentru drepturi și nu le poate primi numai în măsura în care omului cel nou i se taie din drepturi. Pentru omul firesc a trăi după îndemnurile Duhului de viață este de multe ori socotit a fi o nebunie, așa cum a fost privită trăirea apostolului Pavel, dar aceasta pentru că cei firești sunt orbiți spiritual și nu văd vreun folos în a trăi o viață socotită bună, după dreptarul învățaturii sănătoase a Scripturii. „Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:18, 19). Este ușor să observăm în viața apostolului Pavel diferența dintre a trăi ceea ce omul firesc numește o viață bună și ceea ce omul duhovnicesc numește o viață bună. Omul firesc caută faimă, pe când cel duhovnicesc găsește

plăcere în defăimări, cum a spus acest apostol minunat.

John Wesley, prin care acum peste o sută de ani Dumnezeu a adus o mare trezire spirituală, considera că trăiește viața cea bună și că se află în relații bune cu Dumnezeu nu numai cât timp este însoțit de har în miile de predici pe care le-a ținut, ci și atunci când avea parte de persecuție. Într-o zi, în timp ce călărea pe calul lui a făcut o constatare și a început să se îngrijoreze când a descoperit că de câteva săptămâni nimeni nu-l batjocorise în vreun fel pentru credința lui în Dumnezeu. A început să-și ceară iertare Domnului dacă a făcut ceva care L-a întristat, și în acele momente cineva, care l-a recunoscut, a început să-l înjure și să dea cu pietre după el. Atunci a mulțumit Domnului pentru că a știut că este în voia Domnului și pentru el acea prigoană era parte din a trăi viața cea bună. Astfel de oameni nu-și iau teologia din circumstanțe, ci din Cuvântul lui Dumnezeu, sub cârmuirea Duhului Sfânt.

A trăi o viață bună, duhovnicească, înseamnă a lucra în ogorul Domnului. Majoritatea credincioșilor simt această povară bună și acceptă la nivelul gândirii realitatea necesității de a lucra pentru ca sufletele să fie mântuite, dar la nivelul duhului, pentru cei mai mulți, devine o povară sau pare chiar o imposibilitate și aceasta pentru că aleg să depindă de puterea lor. Este slujba noastră să ducem mesajul mântuirii până la urechea celor nemântuiți, iar slujba Duhului Sfânt este de a duce această veste de la ureche la inimă. O astfel de mărturie începe cu a spune chiar în cele mai simple cuvinte ceea ce a făcut Domnul pentru tine. Această mărturie nu începe prin a merge în țări îndepărtate, ci începe prin a duce Vestea Bună a mântuirii celor care locuiesc împrejurul tău. Cei din jur nu vor alege de obicei să te întrebe ce zici despre mântuire sau de ce crezi că duci o viață bună, ci vor urmări ce va rămâne în urma vieții tale. Când stai în picioare pentru Domnul, și El alege să stea în picioare pentru tine.

Ștefan a stat în picioare pentru Domnul Isus și a vorbit atât de bine încât Domnul Isus care „stă” la dreapta Tatălui a stat în picioare ca să-l primească pe Ștefan. Când Ștefan era împroșcat

cu pietre a spus: „Doamne, nu le Ține în seamă păcatul acesta!“ și atunci, mai mult ca oricând, s-a asemănat cu Fiul care a dorit binele celor care-L omorau. Ștefan a trăit o viață bună și a dat ce se poate pierde, adică viața, pentru ceea ce nu se pot pierde, adică cununa de martir și viața veșnică. Astfel de oameni sunt cei care au înțeles că necazul nu poate distruge viața celui care trăiește pentru Dumnezeu atâta timp cât nu îl lasă să intre între ei și Domnul lor. Cei din Sardes se pare că nu au fost persecutați, ca urmare au trăit o viață de compromis, ca până la urmă Domnul să le spună că li s-a dus vestea că sunt vii, dar de fapt ei sunt morți. Dacă trăim doar pentru ceea ce lumea numește viață bună, diavolul nu este provocat să ne prigonească, dar cel care va alege să trăiască cu evlavie, așa cum ne învață Scriptura, trebuie să se aștepte nu numai la binecuvântări pământești, ci și la prigoană.

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți“ (2 Timotei 3:12). Toți înseamnă toți. Cel mai mare compliment pe care îl putem aduce Cuvântului lui Dumnezeu nu este să spunem ce frumos și adânc vorbește, ci este acela de a ne pune sub autoritatea Lui, ca astfel să trăim cu adevărat o viață bună, chiar dacă suntem prigoniți. Încinși cu Adevărul (Logosul - Ioan 1:14) și având în mână sabia Cuvântului (Reihma - Efeseni 6:17), adică spusele lui Dumnezeu, putem trăi pentru Cel care a murit pentru noi. Cel care vrea să fie hrănit din Cuvântul Domnului când îl citește trebuie nu doar să consume timp citindu-l, ci trebuie să-L studieze, apropiindu-se de un text nu cu ideea că știe ce spune, sau că l-a mai auzit citit de zeci de ori, ci cu gândul că dorește ca Duhul Domnului să-i arate ceea ce poate nu a văzut până atunci. Cei care refuză să-și găsească odihna în lucrurile temporare ale acestui pământ știu că atunci când trec prin necazuri este timpul când au oportunitatea să crească în credință. Ucenicii au crezut că valurile îi vor îneca, dar furtuna L-a adus pe Domnul Isus în barca lor și le-a arătat că ceea ce ei credeau că va trece peste capul lor este de fapt sub picioarele Lui, în orice vreme. „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți

avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16:33).

Avem pace în El când nu uităm cine este în deplin control al oricărei situații și dacă nu uităm că oricât de mare ar fi necazul, Domnul nu este îngrijorat că nu ne poate ajuta. Neliniștea și zbulciul pe care-l simțim înăuntrul nostru când ne aflăm în necaz sunt reacții normale și naturale, dar în acele momente trebuie să depindem de puterea omului nou. Pacea este cheazășuită de Dumnezeu și în loc să lăsăm îngrijorarea, ca o brumă ce cade peste plante să ne ia ostatică bucuria, să avem îndrăzneala de a fi un Daniel sau un Iosif, care orice s-ar întâmpla nu se compromite, ci se lasă în grija lui Dumnezeu. Când trecem prin câmpul minat al deznădejdiei și disperării, Duhul Sfânt, Călăuza, este gata să ne sfătuiască unde și cum să pășim, pentru că El vrea să ajungem cu bine în Casa Tatălui din Cer. Oile Domnului Isus aud vocea păstorului și o deosebesc, pentru că o aud mereu, pe când oaia bolnavă poate merge după oricine. Auzi tu des vocea Stăpânului în duhul tău? El este locul unde cel rău nu te poate urmări când te închini Domnului în rugăciune, în duh și adevăr, și vrăjmașul trebuie să rămână afară, până ieși din nou la luptă îmbrăcat în puterea care vine de sus.

Când trăiești prin Duhul, așa cum spune textul citat la început, vei fi recunoscut nu numai în ceruri, dar și pe pământ, între cei care-L iubesc pe Domnul, ca fiind binecuvântat de El, așa cum Isaac a fost văzut de Abimelec ca fiind un om binecuvântat, cu care a fost Dumnezeu. „...Tu acum ești binecuvântat de Domnul“ (Genesa 26:29). Cel firesc trăiește pentru cei ce trec odată cu scurgerea timpului, pe când cel duhovnicesc investește ce este și ce are în ceea ce rămâne veșnic. Cel firesc este un rob al păcatului, dar cel duhovnicesc spune: „Fă-mă Doamne un rob al Tău, și voi fi liber cu adevărat!“, pentru că știe că nu există stare de independență și fără El nu există slobozenie pentru sufletul omului. Cel firesc are o pace și fericire care depinde de circumstanțe, dar cel duhovnicesc primește pace în suflet, o pace care întrece orice pricepere omenească, are o bucurie a mântuirii și se bucură de

relația de prietenie cu Domnul și de lucrurile pregătite pentru el dincolo de această viață. O viață bună este o viață trăită cu credincioșie față de Dumnezeu care este și va fi credincios promisiunilor Lui. A trăi viața cu credincioșie înseamnă că în noi se găsește integritate; înseamnă că onestitatea ne este cunoscută de cei din jur; înseamnă că „da“ al nostru este „da“ și că noi, ca robi din dragoste ai Marelui Stăpân, îi suntem loiali în tot ce facem.

Scriptura folosește în două împrejurări expresia de „oameni de nimic“ care este contrastul oamenilor credincioși. Oamenii de nimic sunt cei pe care nu poți baza nimic, pentru că se schimbă în funcție de interesele trecătoare, dacă vede vreun avantaj în aceasta, dar cei a căror viață poate fi caracterizată prin cuvântul „credincioșie“ sunt oameni statornici, în a căror viață dedicată există armonie între ceea ce spun și fac. Acela care în ochii Domnului trăiește o viață bună este credincios familiei sale, îngrijindu-se atât de partea materială cât și de cea duhovnicească, în ce privește timpul, banii sau chiar simțămintele inimii, știind că cel care este credincios cu puțin va fi credincios și când i se încredințează mult. Un astfel de suflet este credincios în lucrurile și evenimentele din viața lui, care sunt expuse celor de afară, dar și în lucrurile ascunse, așa cum sunt gândurile și dorințele lăuntrice, pe care le aprobă sau le termină până când nu ajung în fașă, știind că Dumnezeu le cunoaște și pe acestea.

În timp ce picta o porțiune din tavanul lăaturalnic sălii principale a catedralei din Roma, pictorul Michelangelo a fost întrebat de ce alocă așa de mult timp acelei lucrări, într-un loc pe care nu-l vede nimeni. El a spus că trebuie să facă aceasta pentru că Dumnezeu vede acel loc care nu este expus publicului. Acest mod de comportare înseamnă credincioșie în ceea ce făcea. Credinciosul care duce o viață bună procedează la fel, știind că și în cazul în care oamenii nu vor afla despre ce face sau gândește Dumnezeu știe totul despre acele lucruri. Cel credincios face aceasta prin a-și păzi cetatea inimii, care mereu este atacată cu oferte din partea celui rău, care se preface că ne compătimește uneori pen-

tru strictețea noastră și ne oferă din marfa lui, promițându-ne o viață mai bună. Cel care trăiește o viață bună este credincios cu mădularele din trupului lui Hristos, adică Biserica, și toate acestea dovedesc că este credincios Cuvântului lui Dumnezeu. În fiecare dimineață când ne trezim ne putem bucura de credincioșia Domnului, dar El vrea să vadă în noi această credincioșie care este o roada a Duhului Sfânt. Ca un om de afaceri care face o investiție ce-i aduce mult profit, mult mai mult ne vom bucura într-o zi când vom termina de investit timpul zilelor noastre pe pământ, dacă ne hotărâm să trăim cum ne învață Scriptura. Trăiești tu o viață bună? Este viitorul tău veșnic un viitor fericit? Sunt sigur că cauți această viață bună, dar întrebarea este: Care din cele două feluri de viață este prioritatea ta? Ești liber să cauți ceea ce lumea numește viață bună sau poți să cauți să trăiești ceea ce Scriptura numește viață bună prin a-ți dedica viața spre a face voia Domnului Isus.

Un invalid de război, care a avut picioarele amputate, a auzit mesajul Evangheliei și l-a întrebat pe cel ce-l vestea dacă Domnul mântuiește o jumătate de om, cum este el. Răspunsul a fost că Dumnezeu mântuiește un astfel de om dacă-și predă viața nu jumătate, ci în întregime Domnului. Domnul salvează și jumătăți de oameni și oameni care mai au doar resturi de viață de trăit, dar numai când aceștia se predă întregi, nu pe jumătate. Pe mormântul lui Avraam arabii au scris un singur nume: „Prietenul“. Dumnezeu l-a numit pe Avraam prieten, dar El dorește și prietenia ta dacă încă nu ai luat decizia de a trece de la a trăi pentru ceea ce lumea numește viață bună la ceea ce Dumnezeu numește viață bună. Prietenii adevărați se cunosc, au încredere unul în celălalt și chiar își spun secretele unul altuia. Domnul Isus invită și sufletul tău la o astfel de prietenie, prin a face pasul pocăinței, ca astfel să-ți poată da nevinovăția în meritul jertfei de la Golgota. El te dezleagă de legăturile pământești, îți ia setea după tot mai mult din ceea ce pământul îți oferă, te eliberează de forța distrugătoare a viciilor și îți dă dorințe noi, iar după o viață bună trăită pentru El pe pământ

te va invita la o viață bună, veșnică, acolo unde este El. Amin

22

BOTEZUL ÎN APĂ

„Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.»“ Marcu 16:15, 16

Oamenii, după felul în care aleg să răspundă acestor versete, se împart în două categorii: oameni mântuiți, care cred și se botează și oameni osândiți, care refuză să creadă și să se boteze. Lipsa de credință este de obicei o ignoranță a adevărului oferit omului prin Scriptură și a evidenței lucrărilor făcute și puse în mișcare la creație, pe când credința are la bază spusele lui Dumnezeu pe care sufletul sincer, doritor de mântuire, nu doar le lecturează ca pe o revistă sau ca pe oricare carte, ci le primește ca fiind Adevărul. Tot prin credință, când citim Scriptura putem asista la trei tipuri de botezuri care au avut loc în timpul Biserici primare în ce privește numărul celor ce s-au botezat. Citind putem vedea că a avut loc un botez în familia lui Corneliu (Fapte 10:48) și a temnicerului din Filipi (Fapte 16:33). Putem vedea că uneori poate avea loc un botez în masă, când o mulțime de oameni se botează ca în ziua Cincizecimii (Fapte 2:41) sau ca în cetatea Samariei (Fapte 8:15). De asemenea citind putem observa că poate avea loc și un botez individual, așa cum a fost acela a lui Pavel (Fapte 9:18) sau a famenului etiopian (Fapte 8:38). Ucenicii Domnului Isus au avut și au mandatul de a propovădui Evanghelia a cărei miez este adevărul că Domnul Isus

a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și a înviat a treia zi, după Scripturi. Acesta este singurul plan de mântuire oferit oamenilor și este plătit în întregime de bunătatea lui Dumnezeu. Cine crede acest adevăr își schimbă viața și, așa cum spune textul citat la început, se botează.

Deși Scriptura prezintă actul botezului ca pe o lucrare clară și ușor de înțeles, din cauza diferitelor opinii omenști care au uneori un izvor diferit de cel al apelor vii, învățătura despre actul botezului este de multe ori un adevăr greșit înțeles și prin urmare este de multe ori greșit folosit. În vremea dispensației harului în care trăim noi există un singur botez bun, care le exclude și invalidează fără nicio scuză pe toate celelalte. Botezul bun este acela pe care-l ia Dumnezeu în considerare. Acest botez este numit și botezul Nou Testamental. Este botezul prin scufundare în apă a celui ce s-a pocăit, făcut după formula dată de Scriptură, care ne învață că trebuie să fim botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Când este descris modul în care a avut loc botezul Domnului Isus, Scriptura spune: „...când ieșea Isus din apă...” (Marcu 1:10) și această remarcă importantă ne argumentează că El a fost scufundat în apă, de aceea și noi trebuie să folosim aceeași metodă de botez. Aceia care se botează dovedesc că au primit cuvântul Scripturii nu ca fiind al oamenilor, ci ca fiind de la Dumnezeu. „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tesaloniceni 2:13).

Botezul în apă este un simbol al îngropării și învierii cu Hristos. Este unul din lucrurile pe care trebuie să le facă acela care vrea să asculte de Dumnezeu după ce se pocăiește, pentru că acest act de mărturisire a credinței face parte din ascultarea ce duce la o alipire de Domnul. Botezul în sine nu mântuie, ci doar sângele Domnului Isus înlătură vina păcatului, de aceea când un om firește nenăscut din nou intră în apa botezului iese afară din ea

tot un om firesc. Când un suflet care s-a pocăit se botează Îl înalță pe Hristos ca Domn prin ascultare de Cuvânt, prin mărturisirea pe care o rostește cu gura și prin faptul că nu se rușinează să fie numit al lui Hristos. Momentul botezului este un moment solemn, înregistrat în actele ce se fac în cer și este o recunoaștere oficială și publică a noului Stăpân Isus Hristos. Cine se botează? Aceia care din firești și lumești prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt (Tit 3:5) au deveni duhovnicești.

Botezul prin scufundare în apă este o practică creștină nou testamentală care se desfășoară și în zilele de astăzi în Biserica lui Dumnezeu, în lumina Evangheliei. Este o lucrare eclesiastică prevestită vreme îndelungată, prin evenimente și simboluri specifice. „Toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească“ (1 Corinteni 10:2, 3). Botezul este un act care a fost socotit așa de important încât chiar și Fiul lui Dumnezeu a participat la el, deși în El nu era nicio nelegiuire și nu avea trebuință să fie botezat. Moise a fost botezat în nor ca rob al lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost botezat ca Fiu, iar aceia care prin pocăință intră în ascultare de Dumnezeu cer să fie botezați în apă după Cuvânt, acesta fiind ca un act al mărturiei lor că au devenit mădulare în trupul Bisericii lui Hristos. Domnul Isus a fost botezat de Ioan în Iordan, identificându-Se astfel ca om. A făcut acest act pentru că a dorit să se smerească așa de mult încât să-l poată ridica de jos pe orice păcătos care admite că are nevoie de mântuirea pe care El o dă în dar.

Botezul în apă este o lucrare care chiar și între cei ce poartă numele de creștini mai provoacă uneori discuții și chiar controverse. Unii, așa ziși creștini, merg până la a-i persecuta pe cei ce nu cred ca ei și aceasta este o dovadă a lipsei nu doar de înțelepciune, ci dovada unei inimi rele, plină de furie tulburătoare. Când în confruntarea cu adevărul Scripturii omul își pierde calmul dovedește fie că este arogant, crezând că numai el știe totul sau dovedește că fiind nesigur de subiect se simte provocat în mândria lui, și fiind lipsit de pace în inimă dă ce are în ea. Acela care

se botează trebuie să creadă vestirea Evangheliei la care a fost expus, deci trebuie să înțeleagă ce face. Botezul este un act de unire cu Hristos. În acest act, la fel ca și în actul Cinei Domnului, cel care participă trebuie să-L vadă pe Hristos. Nu există niciun pasaj în Scriptură care să spună că cineva a botezat copii, ci doar aceia au fost botezați care au ascultat, au crezut și au cerut aceasta. Potrivit Scripturii, atunci când Dumnezeu ne binecuvântează cu copii îi ducem înaintea Domnului în casa de rugăciune și prin rugăciune cerem binecuvântarea Lui peste ei, dar nu putem lua decizia de a cere botezul în locul lor, pentru că nu putem crede în locul lor. Cuvintele Domnului Isus prezintă o ordine în care trebuie să aibă loc lucrurile cu privire la mântuire, dar omul, care uneori se crede mai priceput, a schimbat această ordine, invalidând ceremonia în care credința îmbracă o haină vizibilă.

Domnul Isus a spus că mai întâi un suflet crede, apoi se botează, dar cei cărora nu le-a convenit rânduiala Creatorului botează copii și spun că atunci când vor crește vor crede și ei. Când omul ignoră specificațiile lui Dumnezeu dovedește că i s-a îngâmfat inima, pentru că face ce vrea el și nu ce vrea Dumnezeu. Este sufletul tău mântuit și în rânduială cu Dumnezeu? Ai încheiat legământ cu Domnul Isus? Ai un botez al tradiției sau unul care ține seama de rânduiala cerută de Dumnezeu? Dacă nu ținem seama de ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu și facem ce vrem noi sau oamenii din jurul nostru ne irosim vremea și conform Scripturii alegem să credem în zadar. „Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut“ (1 Corinteni 15:1, 2).

Este normal pentru cineva care nu cunoaște Cuvântul să întrebe de ce trebuie să ne botezăm în apă. Primul răspuns este acela că este o poruncă dată de Domnul acelor care spun că ei cred în El și vor mântuirea pe care El o dă în dar. Cei ce cred simt în inima lor nevoia de a asculta de Dumnezeu, de aceea când aud

Cuvântul îl primesc și îmi schimbă viața, ca apoi să ceară botezul, renunțând pentru totdeauna la păcat. Între oameni este nevoie de acte și uneori chiar și de avocați pentru a face un contract trainic, dar înaintea lui Dumnezeu, în fața căruia nu se pierde niciun cuvânt pe care l-ai rostit, este îndeajuns să mărturisești cu un cuget curat, cu gura, că vrei să fii pentru totdeauna al Domnului (1 Petru 3:21). Botezul, care nu este o spălare de întinăciunile trupesti, este o icoană închipuitoare ne spune apostolul Petru, adică este un act care închipuie ceva. Așa cum la o expoziție sau întrecere sportivă internațională un steag reprezintă o țară și este respectat, tot așa actul botezului este un act ce reprezintă schimbarea din temelie a vieții celui care prin nașterea din nou devine o făptură nouă în Hristos.

Până la căderea omului în păcat, el era într-o poziție prielnică în care ar fi putut trăi la nesfârșit, dar în ziua când a păcătuit, așa cum a spus Dumnezeu, a devenit muritor și pentru că a murit în duhul lui a devenit un cadavru spiritual, deși trupul era încă viu. Prin nașterea din nou omul ajunge din nou în relație de pace și prietenie cu Dumnezeu, care dă celui ce crede și se botează mântuirea și astfel de oameni ies din categoria cadavrelor spirituale ce umblă și vorbesc pe pământ și intră în categoria celor care sunt vii pentru Hristos. Aceia care se întorc la Dumnezeu cu toată inima nu sunt lăsați singuri atunci când sunt atacați de vechiul stăpân, care cu o ură aprigă caută să-i doboare pe aceia care au fost sloboziți de Fiul de sub puterea lui, ci sunt păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1:5), pentru că sunt o proprietate revendicată prin sângele Mielului lui Dumnezeu. „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui...” (2 Cronici 16:9).

Când trebuie să se boteze un suflet? este întrebarea care apare între aceia care-și doresc binele veșnic al sufletelor lor. Răspunsul ni-l dă Sfânta Scriptură când ne învață că acela care cere botezul cunoaște în mod personal pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui și este astfel socotit credincios Domnului. „După ce a fost

botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: «Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea.» Și ne-a silit să intrăm” (Fapte 16:15). Un suflet poate fi considerat credincios după ce a luat decizia de a se preda Domnului Isus și trece de sub stăpânirea vechiului stăpân sub stăpânirea Domnului Isus. Când Domnul Isus l-a numit pe vrăjmașul sufletului nostru „stăpânitorul acestei lumi” ne-a învățat să ne gândim la doi stăpâni posibili, care au fiecare o stăpânire și o putere a lor (Fapte 26:18). Stăpânirea Domnului Isus, care este veșnică, este caracterizată de lumină și cine vrea să intre în stăpânirea Lui trebuie să trăiască în lumină. Prin pocăință omul trece de partea Luminii și pecetluiește această ascultare de Dumnezeu, care poruncește oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, prin a se boteza.

Botezul Nou Testamental a fost așezat de Dumnezeu la loc de cinste între principiile esențiale ale cunoștinței despre mântuire. „...Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3, 4). Deși face parte din învățătura despre lucrurile începătoare, botezul este punctul unde adevărul, credința și ascultarea se întâlnesc în mod vizibil. Valoarea actului de botez constă și în faptul că ne dă oportunitatea să ascultăm de Dumnezeu și știm din Cuvânt că înaintea Lui ascultarea face mai mult ca jertfa (1 Samuel 15:22). În lumina pe care o dă Duhul Sfânt, adevărul despre credință și botez trezește sufletul omului din letargia păcatului și îi dă posibilitatea să aleagă una din două opțiuni posibile. Prin conformare cu porunca dată de Domnul Isus de a se pocăi și a se boteza, fiecare suflet poate alege să iasă din starea de disperare a sufletului osândit sau prin refuz ori amânare poate alege să rămână sub osândă. Dumnezeu, Mântuitorul nostru, vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2:4), dar pentru că a lăsat omului voință liberă să aleagă, conform textului citat la început, doar aceia care cred și se botează vor fi mântuiți.

Omul nu poate fi mântuit fără a cunoaște Adevărul lui Dumnezeu și de aceea le-a fost dat ucenicilor mandatul de a pro-

povădii Evanghelia, dar ceea ce oamenii fac cu acest adevăr îi împarte în mântuiți și osândiți. Ce hotărâre ai ales să iei în dreptul sufletului tău cu privire la pocăință și botez? Nimeni nu te poate forța să faci acest pas al botezului, fiindcă a-l face silit de dragul cuiva nu ți-ar aduce niciun bine. Domnul Isus a acceptat de bunăvoie să se lase chinuit și omorât pentru păcătoși. Și noi trebuie ca de bunăvoie să facem pasul botezului prin care spunem că L-am acceptat ca Înlouitor pentru vina noastră. După cum este greșit a îngropa pe cineva care încă nu a murit este tot greșit să botezăm pe cineva care nu a murit față de păcat, pentru că nu s-a pocăit și nu a părăsit păcatul. Botezându-ne spunem noi înșine, pentru noi și nu altcineva pentru noi, că noi credem că moartea Lui pe cruce a fost pentru noi, care nu aveam niciun alt mod de a scăpa de vină.

Așa după cum pentru noi moartea nu este sfârșitul, deoarece urmează o înviere, tot așa după botezul în moartea Domnului Isus urmează o viață nouă cu Hristos, trăită pentru El. Cel care a înviat în acest fel vorbește, umblă și face faptele pe care le face un suflet a cărui duh este viu, și după cum Hristos o dată înviat nu mai moare, nici sufletul nostru nu mai moare, ci rămânând credincioși legământului făcut cu El trecem de la moarte la viață. Viața aceluia care a venit la Hristos este asemănată în Scriptură cu cea a unui copilăș, care hrănindu-se cu laptele duhovnicesc crește spre maturitate în Hristos. După cum învățăm copiii noștri să trăiască nu doar pentru lumea care se vede, ci și pentru cea care vine, tot așa copilul Domnului învață să trăiască căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu care în prezent este într-o fază ascunsă, care nu izbește privirile oamenilor. Așa după cum nu poți începe educația copilului prea devreme, tot așa odată ce ne pocăim nu putem începe să învățăm calea Domnului prea devreme. După cum trebuie să înveți un copil calea pe care trebuie să meargă și nu calea pe care vrea să meargă, tot așa trebuie să urmăm calea pe care trebuie să mergem. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimele și poftetele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin

Duhul“ (Galateni 5:24, 25).

Botezul în apă este un moment deosebit de important, pentru că este un eveniment ce-l avem în comun cu toți copiii Domnului, de pe întreg pământul, care ascultă de Evanghelie. De câte ori participăm la un botez nou testamental fiecare credincios își aduce aminte că odată a fost un păcătos, că odată a cunoscut puțin din Scriptură și își aduce aminte cât de mult îi este îndatorat lui Dumnezeu. „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?“ (Romani 6:3). Actul botezului în fața martorilor văzuți și nevăzuți simbolizează nu numai moartea și învierea împreună cu Domnul Isus, dar în mod simbolic arată curăția sufletului iertat, care s-a îmbrăcat cu Hristos, de aceea cei care se botează se îmbracă în haine albe care simbolizează faptul că ei, crezând în Fiul lui Dumnezeu, au fost curățiți de orice păcat. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:27).

Botezul este evenimentul când printr-un act voluntar cel care se botează mărturisește ruperea cu felul vechi de trăire al lumii și își declară dependența de Domnul Isus care i-a șters întreaga datorie a păcatului. Pentru acela care s-a pocăit momentul botezului aduce cu sine o bucurie deosebită, așa cum vedem și în cazul famenului etiopian și a temnicerului din Filipi. Aceia care cred și ar dori botezul, dar se rușinează a fi numiți între cei ce s-au pocăit sau le este rușine să depună actul mărturie cu gura lor, sunt în mare pericol, pentru că Scriptura spune că și Domnul Se va rușina de ei. „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 10:32, 33). Dumnezeu, care este un Dumnezeu al legămintelor, vrea să încheie legământ și cu tine, iar după aceea te invită să participi la afacerile familiei Lui, care toate au de-a face cu binele semenilor noștri, cu vestirea Evangheliei și mântuirea oamenilor.

Sunt locuri și evenimente din viața noastră pe care nu le uităm

niciodată și unul dintre acele momente importante este botezul în apă, care este un act oficial public ce confirmă pocăința care a avut loc în noi. Ușa harului este încă deschisă aceluia care încă nu a încheiat legământ cu Domnul. Când cel apăsător de vină și frământat de viitor își pleacă genunchii la rugăciune, cerând iertare Domnului fără prejudecii, fără să depindă de merite personale și fără de condiții, este primit în familia Împăratului Isus. După cum botezul Domnului Isus a marcat începutul lucrării Sale, tot așa botezul în apă nou testamental poate puncta în viața ta începutul unei vieți noi cu Domnul Isus. În virtutea faptului că El a murit, ești chemat la pocăință și la a încheia un legământ cu El prin botez. Ce te împiedică să fii botezat? Ce poate fi pentru tine mai de valoare decât sufletul tău? Prin a crede și a te boteza poți călca pe urmele apostolilor, care și ei au pășit pe urmele lui Hristos (1 Corinteni 11:1). Timpul cât ușa de scăpare mai este deschisă este scurt și nu uita că trăim într-o lume în care potrivit, care-i specializat în imitații și în amestecarea adevărului cu minciuna, derutează sufletele ce stau în cumpănă prea mult ca să vadă care este prețul acestei ascultări de Dumnezeu.

Aceia care privind la cei din jur socotesc prețul prea mare când sunt chemați la a face pasul pocăinței și a botezului nu socotesc bine, pentru că a nu face ceea ce Dumnezeu ne spune să facem ne costă cu mult mai mult. El ne lasă să alegem să ascultăm sau să nu ascultăm, dar noi suntem răspunzători de alegerea ce o facem, așa că putem alege să nu ne pocăim și să nu ne botezăm, dar nu vom putea alege sau refuza consecințele acestei neascultări. Lumea se pretinde că este în stare să-ți dea siguranță și chiar fericire și este gata să ți-o vândă la un preț bun, zice ea, dar siguranța și fericirea sunt lucruri pe care nu le poate da decât Dumnezeu, pe când lumea nu le poate da pentru că nu le are. Unele lucruri pământești nefăcute la timp pot fi recuperate sau înlocuite având în comun faptul că sunt toate trecătoare, dar cele spirituale, care sunt mult mai pretențioase pentru că sunt veșnice, sunt ocazii unice, cu care nu ai nicio siguranță că te mai întâlnești, după cum

nu știi dacă te vei mai scula din patul în care te culci. Pot fi invocate și argumentate tot felul de explicații cu privire la botez, dar până la urmă tot ce contează și are urmări veșnice este ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu.

Prin a amâna pocăința și botezul în apă, potrivit sufletelor noastre cauzează pierderea timpului scurt și irecuperabil a omului pe pământ, punându-i sufletul la un adăpost fals. În ziua de astăzi multe căi par bune celor doritori de cale ușoară, când de fapt toate căile existente, afară de una duc la moarte. De aceea nu uita că indiferent de cum sau cine îți prezintă un plan de mântuire a sufletului tău, dacă acel plan lasă afară suferința crucii Domnului Isus Hristos acel plan nu este planul de scăpare descris în Evanghelie. Nu uita că fără de sfințire pe orice cale ai fi îndrumat să mergi, acea cale nu-i „Calea adevărată“. Nu uita că fără de Hristos, care trebuie să ia chip în tine, nu ai cum să scapi de sub blestemul păcatului, de aceea crede Scriptura, pocăiește-te și, dând dovadă de ascultare, cere cu gura ta să fii botezat în apă, ca astfel, încheind legământ cu Acela care poate și vrea să-ți dea mântuirea, să primești într-o zi cununa vieții.

Amin

23

Iov

„Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdare. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.“ Iacov 5:11

Cartea Iov aduce în atenția noastră o familie care a locuit în Răsărit acum 4000 de ani, compusă dintr-un tată, o mamă, șapte fii și trei fiice. Este posibil să fie cartea cea mai veche din Scripturi, care începe și se sfârșește cu jertfă. Este cartea pe care de câte ori o deschizi te îmbogățește prin a te învăța care sunt lucrurile și comportarea care are valoare înaintea lui Dumnezeu. Iov a trăit pe vremea când oamenii încă trăiau sute de ani, pe vremea când era în circulație moneda numită chesita (Iov 42:11), care era în circulația și pe vremea lui Avraam (Genesa 33:19). Iov a fost nu doar un om bogat care, deși avea o familie numeroasă, nu avea probleme de ordin material, dar a fost un om foarte apreciat în societatea în care trăia și ce este mai important este că era bine văzut în cer. „...Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău“ (Iov 1:8). Potrivnicul lui Dumnezeu provocat de neprihănirea lui Iov și de aprecierea pe care acesta o avea în fața Domnului I-a cerut ca să-l încerce spre a dovedi că este doar un comerciant care-I dă cinste lui Dumnezeu, pentru că i-a dat sănătate, o familie frumoasă și averi imense.

În momentul când toate erau bine în cer și pe pământ cu privirea la viața lui, Iov a intrat într-o examinare care, ca un fel de cup-

tor aprins, l-a lăsat fără copii, fără averi și fără sănătate. Iov și-a iubit copiii, dar nu mai mult decât pe Dumnezeu. A prețuit sănătatea și valoarea bogățiilor pământești, dar nu mai mult ca relația lui cu Dumnezeu, de aceea a rămas omul a cărui răbdare în suferință întrușipează pentru omenire culmea pe care o poate atinge suferința umană. De asemenea dovedește că este posibilă biruința într-o astfel de încercare. „...Domnul a dat, și Domnul a luat, -binecuvântat fie Numele Domnului! În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc, și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu“ (Iov 1:21, 22). Din viața și răbdarea lui Iov putem învăța valoarea la care poate ajunge relația dintre om și Dumnezeu.

Iov a pierdut suportul moral al prietenilor lui și chiar al soției, care la un moment dat sub o influență străină l-a acuzat de încăpățănare prostească și a căutat să-l împingă spre buza prăpastiei, prin a-i spune să blesteme pe Dumnezeu. Cuptoarele au fost aprinse și cu toate că nevasta lui și prietenii lui nu l-au înțeles, Iov a rămas credincios lui Dumnezeu, ajungând să fie cunoscut în cer ca omul care „...se ține tare în neprihănirea lui...“ (Iov 2:3). În tot zbuciumul prin care a trecut Iov, considerat ca un sfânt al Vechiului Testament, a dovedit că iubește și se teme de Dumnezeu nu pentru ceea ce i-a dat, ci pentru ceea ce este El. Cartea lui Iov, care de mult a fost clasată în lista cărților de înțelepciune, ne arată un mod specific în care Dumnezeu privește la om și relația pe care omul o are cu El, relație care se reflectă în familie. Apoi ne arată că Dumnezeu privește la cât de legați suntem de posesiile materiale.

Iov se temea de Dumnezeu, abătându-se de la rău, și la rândul nostru fiecare din noi, fără să uităm că potrivit este pe urmele noastre, avem oportunitatea să fim suflete despre care se vorbește bine în cer. Modul în care ne comportăm atunci când avem încercări poate aduce bucurie lui Dumnezeu. Prin necazuri El ne învață și ne pregătește să fim mai eficienți în lupta noastră, în împlinirea scopurilor Lui. Necazul ne poate apropia de Dumnezeu sau dacă ne prinde nepregătiți, datorită nevegheții și necredinței

noastre, când el este între noi și El în loc să fie în spate să ne împingă înspre El, ne poate îndepărta de Dumnezeu. Prin diferite boli Dumnezeu nu doar ne ajută să ne revizuim credința, dar ne învață dependența de El. Tot prin boli uneori ne ajută să vedem cât de trecător este omul pe pământ pentru a putea fi sensibil la nevoile celor de lângă noi. De multe ori trăim viața de parcă nu am mai pleca de pe pământ, dar când vine o veste rea sau un junghi la inimă te oprește în loc și te face să te oprești din iureșul și aglomerația vieții. Ajungi să te întrebi ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla.

Furtunile vieții ne motivează la revizuirii serioase a vieții și a priorităților ei. Furtuna încercării ne învață să ne rugăm mai cu foc și ne ajută să ne numărăm bine zilele și orele, ca să avem timp pentru rugăciune și Cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu este singura sursă completă de informație, care, pe lângă faptul că la fel ca o oglindă ne arată chipul sufletului, ne dă hrană spirituală prin a ne servi, ca pe niște bucate alese, adevărurile lui Dumnezeu cu privire la viitorul veșnic al sufletului nostru. Este cartea care ne învață că aceia care rabdă până la sfârșit, fără să găsească o pricină de poticnire în planurile Domnului (Matei 11:6) pentru ei, vor fi numiți fericiți nu numai pe pământ, ci și în cer. Sfânta Scriptură nu ne-a fost dată să o ținem pe amvonul bisericii sau să înfrumusețeze locuința noastră, ci ne-a fost dată să ne facă frumoși și tari înăuntru și în afară, și niciodată nu stăm mai frumoși înaintea cerului ca atunci când trecem prin necaz, smerindu-ne sub mâna tare a lui Dumnezeu. „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe“ (1 Petru 5:6). Același potrivnic care a cerut ca Iov să fie cernut cu scopul de a-l pierde pânzește și viața noastră ca un vânător de suflete, care așteaptă momentul oportun, când suntem mai vulnerabili, cu scopul de a aduce clătinare și chiar prăbușire în viața noastră.

Cunoscând faptul că jumătățile de măsură, când este vorba de ascultare, nu au valoare înaintea lui Dumnezeu, alegând să avem

o comportare care-L onorează pe Dumnezeu atunci când suntem încercați, se va vorbi despre noi în cer așa cum s-a vorbit despre Iov. Studiind viața lui Iov, la început ajungi să te întrebi de ce îngăduie Dumnezeu să sufere cei drești, pe când cei ce nu se tem de Dumnezeu uneori par a fi scutiți de necazuri. Această nedumerire persistă până când, la fel ca și psalmistul (Psalmul 73), nu privești și vezi că sfârșitul și destinația veșnică a oamenilor nu este aceeași. „...Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?“ (Proverbe 24:12).

Pentru acela care rabdă încercarea, răsplata este mare. Știm că Acela care deja a dovedit la Golgota că ne iubește nu va îngădui mai mult decât putem noi duce. „Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“ (1 Corinteni 10:13). Când strigăm la Domnul, El, care a promis că nu ne va părăsi cu niciun chip (Evrei 13:5, 6), ne aude și nu neapărat va înlătura întotdeauna necazul, dar este sigur că prin Duhul Sfânt ne va întări puterile. Psalmul 20 versetul 8 spune: „Ei se îndoiește și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare“. Acest cuvânt ne spune că deși s-ar putea să cădem, prin puterea Aceluia pe care ne bazuim ne ridicăm, pe când despre cei ce nu se bazuiesc pe Domnul nu mai spune că se ridică, ci doar că ei se îndoiesc și cad. Credințioșia și răbdarea lui Iov a fost echivalată în cer cu o adevărată închinare, care I-a adus cinste lui Dumnezeu și, rând pe rând, fiecare credincios care trece prin necaz are această oportunitate de a I se închina Lui în acest mod.

Ca oameni de multe ori înțelegem mai greu cum ne scapă Dumnezeu când suntem în necaz, dar înțelegem și mai puțin de ce El îngăduie necazul, însă știm că unul din rezultatele încercării credinței noastre este că nădejdea noastră devine vie în Dumnezeu și lucrurile lumii care vine. Trăind în lumea aceasta suntem potriviți pentru ea și nepotriviți pentru ceruri, sau odată

născuți de sus devenim potriviți pentru ceruri și ne simțim tot mai străini și mai nepotriviți pentru lumea de pe pământ. Este dorința lui Dumnezeu să ne facă potriviți pentru cer (Romani 12:2) și uneori ne dezleagă de acest pământ prin a îngădui să trecem prin suferințe care ne dovedesc că nu putem ține de nimic prea mult timp, ci rând pe rând orice lucruri am aduna aici trebuie să le dăm drumul. Fără de necazuri nu am cunoaște frumusețea bucuriei, dulceața biruinței și nici nu am ști cântările din noapte (Iov 35:10, 11) pe care le pot cânta doar cei încercați.

Necazurile separă adevărații creștini maturi de aceia care sunt doar o imitație slabă de creștin, pentru că acela care este un copil sănătos al Domnului nu se lasă doborât de întristare, ci nădăjduiește până la sfârșit în Dumnezeu. În momentul încercării cel credincios Domnului nu trece neobservat de cei din jur, pentru că o comportare bună produce lumină și provoacă întrebări cu privire la nădejdea care este în el. Întristarea, ca o pânză nevăzută, caută să înfășoare sufletul omului ca să primească mai puțină lumină și să facă comunicarea cu cerul prin rugăciune mai rară și mai dificilă. Întristarea și melancolia sufletului care se lasă doborât de întristare este ca un întuneric care se lasă peste suflet, întuneric ce face posibil să fii ușor furat de pace și de bucurie. Chiar dacă trecem prin clipe de încercare a credinței noastre, prin a ne păzi inima și a legitima sursa gândurilor noastre, putem alege să nu ne comportăm ca niște orfani de care nimănui nu-i pasă și o astfel de comportare va fi o mărturie pentru cei din jurul nostru.

Iov a ajuns la un moment dat în așa dureri încât nu mai știa încotro să o mai ia și nu înțelegea ce rost mai are să trăiască, dar totuși a rămas hotărât să nu se răzvrătească. „Pentru ce, zic, dă El lumină omului care nu știe încotro să meargă, pe care îl îngrădește Dumnezeu de toate părțile?” (Iov 3:23). Din comportarea lui Iov vedem că era conștient că felul în care alege să se comporte va atrage după sine consecințe veșnice. Aceasta reiese din cuvintele pe care le rostește când își afirmă credința într-o viață după moarte și într-un Dumnezeu pe care-L va vedea cu ochii lui. „Dar

știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia...” (Iov 19:25-27). Deposedat rapid de tot ce a avut pământește și fără nădejde în mai bine, singurul lucru care-i mai rămăsese a fost să încerce să-și amelioreze durerea cauzată de mâncărimea de pe trup, stând pe cenușă și scărpinându-se cu un ciob.

Iov, care la vremea încercării nu știa ce scrie la capitolul 1 și capitolul 42 în cartea care-i poartă numele, nu a înțeles decât la sfârșit că încercarea lui a avut un scop. Noi însă privind la încercarea lui Iov putem învăța că atunci când trecem prin necaz și nu știm încotro să o luăm Dumnezeu are un scop pe care-l urmărește în astfel de circumstanțe. Unui credincios matur în credință îi ajunge un răspuns: „Așa vrea El” și atunci poate fi preocupat cu a ieși sufletește teafăr din cuptor. Poate face aceasta știind despre credință că nu întotdeauna este o mare încredere a noastră în Dumnezeu, cât este o încredere într-un Dumnezeu mare, care este în deplin control a oricărei situații. Ținând seama de faptul că gândirea noastră este ca și o vorbire clară și tare înaintea lui Dumnezeu putem învăța de la Iov că lui Dumnezeu trebuie să ne adresăm cu respect. Dumnezeu aude ce spunem și ce nu spunem cu gura, ci doar gândim când acceptăm și întreținem gânduri în inima noastră. Dacă ne este dat să bem și din paharul suferințelor, pentru că Îi suntem fii, trebuie să știm că Tatăl nostru nu ne dă otravă niciodată, ci în funcție de situație ne dă medicamentul necesar sufletului pentru a trezi, corecta sau crește duhovnicescul din noi.

Când trecem prin focul încercării și credința în El ne este slabă, apar în gândirea noastră tot felul de întrebări și Dumnezeu nu se poate lăuda cu noi întotdeauna dacă suntem dintre aceia care și-au pierdut credința și încrederea în voia bună a Lui. Într-o astfel de stare, când diagnosticul doctorului îți aduce întristare și parcă cu zgârcenie îți dă zilele, ca și cu lingurița, pentru că vede

apropiindu-se sfârșitul vieții, începi să te întrebi dacă nu cumva te-a uitat Dumnezeu. Te întrebi dacă nu cumva Dumnezeu este împotriva ta și pentru că, la fel ca Iov, nu știi ce s-a vorbit despre tine în cer și nici nu știi ce s-a scris despre tine în primul capitol al vieții tale și nici în ultimul, poți ajunge să fii provocat de gânduri care pun sub semnul întrebării dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu. Putem învăța de la Iov că în asemenea stări avem ocazia să luăm note mari dacă alegem să trecem prin cuptor fără să ne revoltăm și fără să fim necuviincioși. Când în astfel de clipe te-ai cercetat și ți-ai găsit cugetul a fi curat, nu uita că Dumnezeu nu a uitat să lucreze pentru binele sufletului tău. În astfel de clipe, când tăcerea Lui la strigătele tale după ajutor te deranjează grozav, privind la Iov, nu uita că El și Cerul întreg te au sub observație detaliată, mai mult ca oricând.

La Domnul este mângâiere chiar și când ești în suferință și poți să fii sigur că Acela care este Atotștiutor și Atotprezent are cunoștința de starea ta și faptul că treci prin încercarea care are uneori ca scop să te ridice deasupra mediocrității de a fi căldicei și caută înlăturarea zgurii în acest fel este o dovadă că ai preț în ochii Celui care, așa cum a spus Iov, te vrea aur curat (Iov 23:10). Când suntem încercați prin boală sau felurite pierderi ni se pare de multe ori că avem o cruce mai grea ca alții sau o astfel de situație este nepotrivită și chiar nemeritată, când de fapt crucea noastră a fost pregătită de o înțelepciune ce nu dă greș, exact după umerii noștri. În textul citat la început, Iacov vorbește despre răbdarea lui Iov scoțând în evidență sfârșitul acestui om care a avut parte nu numai de focul încercării, ci și de mila și îndurarea lui Dumnezeu. La sfârșitul încercării, Iov a fost restaurat la starea lui de dinainte, însă după ce Dumnezeu Și-a atins scopul Lui, scop care la început se pare că a fost ascuns de potrivnic și Iov nu și-a mai admirat meritele, ci ajuns sărac în duh a spus că îi este scârbă de el și se pocăiește (Iov 42:6). Viața lui Iov ne învață ce valoare mică au la un moment dat lucrurile pământești și pe noi, care trăim în dispensația harului, ne ajută să vedem valoarea

Evangeliei care face bine oamenilor într-un mod absolut.

Dacă faci o faptă bună, ea are valoare, dar efectul ei trece, și chiar dacă ai fi vindecat de o boală până la urmă trupul acesta tot moare, dar mântuirea la care ajungem prin Evanghelie ține veșnic. Evanghelia înseamnă că Hristos a murit pentru păcătoși, a înviat a treia zi după Scripturi și este astăzi Mijlocitorul celor ce se pocăiesc. Unul din cele mai importante lucruri pe care le putem învăța de la Iov este că el a ales să se pocăiască și în urma acestei pocăințe Dumnezeu l-a pus în rândul celor mai aleși oameni, așa cum a fost Noe și Daniel (Ezechiel 14:14). Într-o stare de frământare lăuntrică Iov îi cere Domnului să-i arate păcatele de care este vinovat. „Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege și păcatele mele“ (Iov 13:23). Iov a vorbit de pocăință, dar nu a rămas la vorbe, ci s-a pocăit după ce a trecut prin necaz și nu a rămas doar cu faptul că urechea lui auzise de Dumnezeu, ci a ajuns să-L vadă cu ochii credinței. Acest lucru l-a făcut să vadă cât de mic este el și cât de mare este Dumnezeu.

Pocăința (metanoia) este o schimbare a minții, în care îți pare rău și te căiești de trecut. Este un termen ce-l găsim în Vechiul și în Noul Testament, pentru că pocăința este ceva ce li s-a potrivit și li se potrivesc oamenilor din orice vreme. Iov s-a pocăit, și dacă vrem să fim acceptați înaintea lui Dumnezeu este nevoie ca și noi să ne pocăim, ceea ce înseamnă schimbarea din temelie a vieții după standardul lui Dumnezeu. Uneori omul are idei foarte nebiblice despre felul cum s-ar putea face mai plăcut lui Dumnezeu și majoritate oamenilor se cred a fi oameni buni, pentru că vede sau știe pe cineva mai rău ca ei. Când Dumnezeu ne măsoară la standardul Lui toți suntem răi, de aceea singura posibilitate ce o avem de a deveni buni este să mergem la Acela care Singur este Bun și în meritul jertfei din Golgota înlătură vina noastră și ne socotește și pe noi buni.

Iov a căutat un mijlocitor și nu a găsit (Iov 9:33). Mai târziu, în dorința Lui de a răscumpăra pe poporul Său, Dumnezeu a ridicat ca mijlocitor pe Moise, care a primit un mandat special și care

prin îngeri a primit legea de la Dumnezeu (Fapte 7:53; Galateni 3:19). Legea dată prin mijlocitorul Moise reflectă caracterul lui Dumnezeu, dar ea nu a înlăturat vina, ci doar o identifică și o clasifică pentru o pedeapsă. Robul lui Dumnezeu Moise, deși a fost întărit să poată vorbi cu Dumnezeu, nu a putut obține dezlegări și iertare pentru anumite păcate și nici chiar pentru El, ajungând să privească Țara promisă doar de pe înălțimea muntelui din vecinătatea graniței cu Canaanul. Noi, care trăim astăzi în vremea harului, când mântuirea se primește prin credință, ne putem bucura de faptul că avem un Mijlocitor al unui legământ mai bun. Pentru cei ce cred în Fiul lui Dumnezeu, El le este Mijlocitor și Răscumpărător la dreapta Tatălui (1 Timotei 2:5; 1 Ioan 2:1) și cât se mai spune „astăzi“ mai stă gata să te primească și pe tine dacă alegi să te pocăiești (Romani 8:34).

Nu ajunge că simți o frământare în suflet care să-ți spună că ai nevoie să te pocăiești; nu ajunge că ești mișcat până la lacrimi, nu ajunge să cauți să-ți liniștești cugetul prin a spune că va veni o vreme când vei hotărî să faci ce este bine pentru sufletul tău, ci astăzi, pentru că nu știi în care lume te vei trezi după ce te pui în pat ca să te culci, ia decizia de a te preda necondiționat Domnului Isus, nu doar dintr-un vârtej al emoțiilor, ci cunoscând că ești un păcătos și că Domnul Isus Hristos a murit pentru păcătoși. Sufletul tău are mare valoare înaintea Lui, dar El nu neapărat va alege să ne scape întotdeauna pielea, deși o face de multe ori când știm și când nu știm. El vrea pentru noi mai mult decât orice ca prin iertarea pe care ne-o oferă în meritul sângelui Său să ajungem acolo unde este El și astfel să ne bucurăm de ceea ce El a pregătit pentru noi în Împărăția Lui. Iertarea prin jertfa de substituție a Domnului Isus este o ofertă temporară (Evrei 4:1), deci pocăiește-te astăzi, ca să fii sigur că nu te vei afla între cei care într-o zi vor dori să se pocăiască, dar va fi prea târziu. Dacă ai fost găsit vrednic pentru examene grele, fii sigur că nu trăiești ca răzvrătit sau cârtitor, pentru că nu-ți ajută la nimic, ci alege să trăiești în așa fel încât Domnul să se poată lăuda cu tine, iar

într-o zi răbdarea și credincioșia să-ți poată fi răsplătite. Amin

24

DESPRE INVIDIE

„...dragostea nu pizmuiește...“ 1 Corinteni 13:4

Doi bărbați, care locuiau în orașe diferite și în copilărie au crescut împreună, printr-o întâmplare au dat unul de altul și bucuroși că se revăd s-au hotărât să se întâlnească pentru a petrece un concediu împreună. Unul din ei, care locuia într-o zonă muntoasă turistică și-a invitat prietenul să vină la el ca să petreacă acel timp în natură, colindând poteci și cățărându-se pe munți cu ajutorul frânghiilor. Mai târziu, cel care i-a făcut această invitație prietenului său, i-a trimis prin poștă o listă celuiilalt cu tot felul de lucruri de care va avea nevoie și cu tot felul de exerciții pe care i le recomanda să le facă în vederea pregătirii de a urca pe munte. Când celălalt prieten a primit lista a spus că este cu totul exagerată, pentru că nu credea că are nevoie decât de câteva din acele lucruri și se considera în condiție fizică destul de bună, însă a doua zi a citit în ziar despre moartea unui alpinist care murise în acea zonă încercând să urce munții. Imediat atitudinea lui s-a schimbat și a luat în serios fiecare punct scris pe acea listă de prietenul cu care avea să petreacă timp în munți.

Trăim într-o lume în care majoritatea oamenilor practică o religie selectivă când este vorba despre ce aleg să creadă sau să împlinescă din Scripturi și s-ar putea ca cineva să spună că a expune problema invidiei nu este ceva neapărat necesar. Majoritatea dintre noi, chiar de copii, am fost expuși la a învăța despre pericolul acestui mare neajuns al omului de a nu fi mulțumit cu ceea ce are și de a vrea ce are altul. Tabla de valori a omului din

popor a fost uneori scrisă sub formă de proverbe, zicători și prin povești. Aceasta ne spun că omul, chiar dacă a ales povârnișul pierzării prin a face ce este rău, totuși a știut deosebi binele de rău. Povești ca și „Albă ca zăpada” în care o mama vitregă era invidioasă pe frumusețea unei copile, invidie care până la urmă i-a cauzat moartea, ne spune că oamenii din popor au recunoscut pericolul la care ne expune starea de invidie.

Intenția acestui mesaj este ca luând întreg sfatul Scripturii să privim la felul în care invidia sau gelozia i-a păgubit pe unii, ca apoi să privim la această boală spirituală ca la un adevărat pericol care are potențialul de a ne aduce prăbușirea spirituală. A lua seama la pericolul invidiei și geloziei înseamnă a cheltui timp și a da atenția cuvenită lucrării de zidire a temeliei sufletului nostru, care nu este întotdeauna văzută imediat de cei din jurul nostru. Înseamnă a da importanță condiției vasului nostru aflat sub linia de plutire care nu întotdeauna se vede, dar care poate afecta tot vasul. Invidia, numită de Shakespeare boala de ceea ce vede, este un sentiment egoist prin care omul râvnește la ceva ce nu este a lui. A fi gelos înseamnă a fi invidios sau în cuvintele Scripturii înseamnă a fi pizmaș cu privire la un lucru, o persoană sau o anumită poziție între oameni și face parte din lucrurile pe care le lepădăm din caracterul nostru atunci când venim la Hristos. „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clewetire” (1 Petru 2:1).

A fi invidios sau pizmaș poate însemna a avea un simț care începe de la a fi ușor deranjat de faptul că cineva are ceva ce noi nu avem până la a fi stăpânit de un sentiment chinuitor de a vrea ce nu ai voie să ai, simț care poate duce la dușmănie și ură. Invidia și gelozia, care sunt cuprinse în cuvântul pizmă, fac parte din hainele firii omului vechi de care ne dezbrăcăm când ne pocăim și pe care nu trebuie să le mai acceptăm niciodată. „Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftes și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3:3). Când prin pocăință

Duhul Sfânt ne naște din nou ne dezbrăcăm de hainele faptelor firii pământești și cu un simț de dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri lăsăm ca Duhul Sfânt să dezvolte în noi virtuți care sunt guvernate de dragoste, nu de invidie. „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește...” (1 Corinteni 13:4).

Dacă în ziua cercetării roadelor tale vrei să fii găsit ca având roada dragostei trebuie să continui să veghezi asupra ogorul inimii, ca nu cumva acolo într-o clipă de neveghere să fie aruncată sămânța de buruieni de gelozie și invidie, care nu poate conlocui niciodată împreună cu dragostea. A lua seama la aceste maladii spirituale numite invidie și gelozie este important pentru că ele pot distruge în viața noastră tot ce este bun sau poate opri tot ce Dumnezeu vrea să facă bun în noi și prin noi. De obicei specific geloziei este că privește de sus în jos, pentru că privind la ce are nu vrea să piardă nimic din ce are și de aceea chiar și Dumnezeu, care nu vrea să ne piardă, se numește pe Sine a fi un Dumnezeu gelos, dar El nu este niciodată invidios (Deuteronom 4:24, 5:9). Specific invidiei este faptul că privește de jos în sus la ce are altul, așa cum vedem și în cazul împăratului Saul care l-a invidiat pe David pentru că într-o împrejurare a fost văzut de popor a fi mai viteaz și mai capabil. „Femeile care cântau își răspundeau unele altora, și ziceau: «Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii.» Saul s-a mâniat foarte tare, și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: «Lui David îi dau zece mii și mie-mi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.» Și din ziua aceea Saul a privit cu ochi răi pe David” (1 Samuel 18:7, 8, 9).

Datorită neascultării de Dumnezeu vederea lui Saul a devenit încețoșată, a început să vadă cu ochi răi, și în loc să vadă în David cel viteaz un aliat și un binecuvântat adaos la casa lui, a văzut în el un rival care primea mai multă atenție din partea poporului ca și el. Acest exemplu ne expune modul în care lucrează invidia. Ea ne învață că atunci când ochii spirituali ne sunt bolnavi sau sunt închiși, în loc să vedem în cel care face un anumit lucru mai bine

decât noi un vas de cinste folosit de Dumnezeu spre slava Împărăției Lui, orbiți de invidie vedem un rival care merită să fie dușmănit, și apoi urât. Primii ucenici care au vestit Evanghelia au avut de suferit din partea oamenilor invidioși sau pizmași. Și noi la rândul nostru vom fi invidiați sau vom fi provocați să învidiem pe alții. „Dar Iudeii care nu crezuseră, de pizmă, au luat cu ei niște oameni fără căpătâi din mulțime, au făcut gloată, și au întărit cetatea. S-au năpustit asupra casei lui Iason, și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la norod“ (Fapte 17:5). Uneori vom fi ținta săgeții invidiei când vom privi la binecuvântarea altora, așa cum filistenii au privit la binecuvântarea lui Isaac și s-au umplut de invidie până la punctul că l-au urât. „Astfel omul acesta s-a îmbogățit, și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și turme de oi, și un mare număr de robi: de aceea filistenii îl pizmuiau“ (Genesa 26:13, 14).

Isaac a simțit această ură a lor, dar Dumnezeu a continuat să-l binecuvânteze. Și noi când privim la cineva care este binecuvântat trebuie să recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu care dă fiecăruia după bunul Lui plac, dar să nu uităm că El va cere mult de la cel căruia i-a dat mult. „Isaac le-a zis: «Pentru ce veniți la mine, voi care mă urăți și m-ați izgonit de la voi?» Ei au răspuns: «Vedem lămurit că Domnul este cu tine...»“ (Genesa 26:27, 28). Tobia și Sanbalat au văzut în dregătorul Neemia omul care făcea lucrarea lui Dumnezeu, pe care ei se vedeau că nu sunt în stare să o facă și în loc să se alăture acelei lucrări, plini de invidie, au început să prigonească și să uneltească în tot felul împotriva lucrării și a oamenilor care au luat parte la lucrarea de rezidire a Ierusalimului. „Sanbalat, Horonitul, Tobia, slujitorul Amonit, și Gheșem, Arabul, fiind înștiințați, și-au bătut joc de noi și ne-au disprețuit...“ (Neemia 2:19). Fiecare din noi vom avea oportunitatea să vedem sau chiar să fim în jurul unor oameni care au primit mai mulți talanți ca și noi, și de aceea fac lucrări mai mari ca și cele încredințate nouă, însă trebuie să veghem să nu mușcăm

momeala invidiei, ci să-i spijinim în tot ce aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință“ (Filipeni 1:15). Vedem din acest text că putem face o lucrare care are potențialul să fie bună, cu o motivare bună sau rea, în funcție de scopul care conduce efortul pe care-l depunem.

Nici Domnul Isus nu a scăpat de a fi ținta săgeților invidiei din partea oamenilor religioși din acea vreme. Aceia care au văzut minunile pe care le făcea și a ascultat cuvintele Lui au trebuit să aleagă între a I Se alătura ca supuși ai Lui sau să I Se opună și să lupte împotriva Lui. Orbiți de invidie, majoritatea fariseilor, preoților și cărturarilor, orbiți de invidie, pentru că poporul mergea după El, au ales să lupte împotriva Lui și acest lucru a fost recunoscut chiar și de Pilat. „...Pilat le-a zis: «Pe care voiți să vi-l slobozesc? Pe Barnaba sau pe Isus, care se numește Hristos? Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui»“ (Matei 27:17, 18). Fără mare greutate putem observa invidia la lucru în lume, la serviciu, în lumea de afaceri, în familii și chiar în biserici uneori, pentru că invidia este buruiana care crește fără de îngrijire, încurajată de natura coruptă a omului vechi. „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele“ (Iacov 3:16).

Abel a adus o jertfă mai bună Domnului decât Cain și acestuia i s-a posomorât fața, ca apoi plin de invidie să-l omoare pe Abel. Iosif, care era mult iubit de Iacov, a fost invidiat de frații lui, ca apoi aceștia să-l urască și chiar să-i dorească moartea. Când un copil se naște într-o familie care deja are un copil de vreo patru sau cinci ani și centrul atenției părinților trece la copilul nou născut, în majoritatea cazurilor nu este greu să observăm cum gelozia afectează copilul mai mare. Fratele mai mare al fiului risipitor a fost plin de invidie și nu s-a putut bucura de întoarcerea fratelui său, pentru că în el era pe lângă altele și multă invidie. Acest lucru reiese din faptul că a spus că el nu și-a petrecut timpul cu prietenii lui, lucru pe care și l-ar fi dorit, pe când fratele cel

mic a făcut tot ce și-a dorit, și acele lucruri probabil că făceau parte din lucrurile pe care și le-ar fi dorit și fratele mai mare. Ca și credincioși trebuie să avem grijă să nu ne trezim în rolul fratelui mai mare când vedem că oameni pătimiși de mari păcate se întorc la Dumnezeu, sunt iertați și folosiți de El, pe când poate noi ne considerăm a fi vinovați doar de ceea ce noi numim mici păcate și poate considerăm că nu ni se dă să facem lucruri de mare importanță. Domnul Isus prin suveranitatea Sa alege ce, cât și cui să dea după cum vede de cuviință, pentru că El vede și cunoaște pe deplin ceea ce noi nu vedem și nu cunoaștem decât în parte.

„«Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?» Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși“ (Matei 20:15, 16). Când invidia intră pe ușa din față, dragostea iese pe ușa din spate, pentru că ele nu pot locui împreună și privind la felul omului nostru vechi fiecare din noi putem detecta această tendință de a invidia. Vorbind despre omul vechi și despre învățăturile care duc la rătăcire, apostolul Pavel amintește de această boală spirituală a invidiei când vorbește despre caracterul celor ce dau învățături corupte. „Este plin de mândrie, și nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, cleve-tirile, bănuielile rele“ (1 Timotei 6:4). Invidia poate îmbolnăvi nu numai sufletul, ci chiar și trupul și cele mai multe cazuri de boli mintale sunt găsite astăzi în țările cele mai dezvoltate și mai bogate, pentru că în aceste țări valoarea se pune mai întâi pe lucrurile pământești și nu pe virtuți morale de vreun fel.

Omul nu numai că vrea mereu mai mult și mai nou, dar este și mai chinuit de aceste dorințe când vede că un altul le are și el nu le are. Și apostolul Pavel a amintit de această stare spirituală decăzută de a fi nemulțumit și invidios când a vorbit despre starea de păcat a omenirii. „Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri

răutăcioase...” (Romani 1:29). Suspiciunea vânează mereu mintea vinovată de invidie și o ține ocupată cu gândiri de îndreptățiri personale și cu planuri deșarte. „Regula de aur“, după care unii se conduc, spune să-i faci altuia ce ți-ar place să-ți facă ție oamenii, dar o regulă și mai nouă, rânduiala Nou Testamentală, pe care am putea s-o numim „regula de platină“, care este un metal mai rar ca aurul deci și mai scump, merge și mai departe și spune: „Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia“ (1 Corinteni 10:24). „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși“ (Filipeni 2:3).

Cum să scăpăm de invidie? În primul rând trebuie să recunoaștem că este un păcat și trebuie să-l mărturisim Domnului ca fiind un păcat. Păcatul nu apare în recordul nostru când ni se oferă sau când apare în gând, ci devine păcat când mușcăm momeala oferită și acceptând gândul invidiei, îndreptățindu-l în loc să-l alungăm. Dacă lăsăm gândul invidiei să se cuibărească în minte nu la mult după aceea ne găsim cu amărăciune în inimă, și de la a avea dragoste ne trezim că începem să căutăm și găsim greșeli în aceia pe care-i invidiem. Suntem chemați să ne împotrivim diavolului care va fugi de la noi, dar nu înainte de a ne mărturisi păcatul și a-l părăsi. Cura pentru această boală păgubitoare a invidiei o găsim în Sfânta Scriptură. Ea ne învață că este necesar să ne „deprindem“ să fim mulțumiți și să nu vrem ceea ce nu ni se dă și ceea ce ni se spune că nu avem voie să vrem. „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pre-tutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4:12, 13). Chiar de la început, Dumnezeu S-a adresat acestei slăbiciuni de a pofti, de a vrea ceea ce nu ai voie și a arătat importanța acestui lucru în cea de-a zecea poruncă din Decalog. „Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău“

(Exodul 20:17).

Această poruncă ne spune clar ce să nu vrem și să nu ajungem să dorim ce are altul, fie lucruri, persoană sau poziție. Trebuie să dezvoltăm o „deprindere“ prin a dezvolta tăria de a spune „nu“ dorințelor firii care se războiesc cu duhul. Această deprindere de a fi mulțumit și a nu pofti trebuie mai întâi învățată, apoi practică. Pentru a avea succes în această privință trebuie depus efort, pentru că trăim într-o cultură în care suntem provocați mereu să fim nemulțumiți cu ce avem. Așa cum este în cazul reclamelor pentru diferite produse, lumea cheltuie grozav și încearcă să ne programeze să gândim că nu putem fi fericiți până nu avem acel lucru pe care-l are altul. Lumea încearcă să ne convingă că fericirea vine din lucrurile din afară, pe care nu le avem însă pe care le au alții. Dar așa cum vedem și în cazul apostolului Pavel fericirea nu este condiționată de a avea puțin sau mult, ci vine din lăuntru, din simțul pe care-l are un suflet împăcat cu Dumnezeu de a fi în slujba Lui.

Viața noastră este rodul gândirii care duce la decizii și acțiuni care împreună formează un fel de trăire. Problema apare când lista lucrurilor necesare nu se potrivește cu lista lucrurilor dorite și privind la acela ce are ceea ce ne-am dori noi putem deveni la început nemulțumiți, apoi invidioși. Sondajele de opinie de acum 100 de ani arată că oamenii au reușit să enumere vreo 70 de lucruri pe care și le-ar dori ca să fie fericiți, pe când în sondajele recente oamenii au reușit să enumere în jur de 500 de lucruri pe care și le-ar dori ca să le aibă, pentru că ei cred că i-ar face mai fericiți. A fi mulțumit cu voia lui Dumnezeu pentru viața ta și a nu-l invidia pe altul face parte din trăirea evlavioasă a omului născut din nou. „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1 Timotei 6:6, 7). Parte din a fi un suflet evlavios, lucru care ne face să semănăm cu noul Stăpân, înseamnă să citești Scriptura când ne învață voia Lui, chiar și în ce nu convine firii vechi, așa cum este învățătura despre invidie,

ca apoi să spui: „Mie îmi vorbește!“, „Eu trebuie să mă schimb ca să mă potrivesc cu ce El spune!“ Evlavia este o stare în care nu invidiezi, ci ești mulțumit. Această stare de a fi mulțumit duce la o revărsare de bine și generozitate, stare care nu are sursă de inițiere din codul genetic spiritual corupt cu care ne-am născut, ci este roada lucrării Duhul Sfânt în noi.

Dacă cercetându-te sincer găsește în tine acest simț chinuitor al invidiei care fură omul de fericire, înțelegând că este o boală care nu stă pe loc, ci se agravează pe zi ce trece, dar care poate fi tratată, alege să ai de-a face cu ea astăzi prin harul lui Dumnezeu, până când nu începi să dușmănești, să persecuți, să vorbești de rău, să uneltești sau să urăști. Scopul examinării și calea de a trata această boală spirituală este prin a schimba invidia cu dragostea. Dacă vrei să scapi de gelozie, recunoscând suveranitatea lui Dumnezeu de a da ce vrea El, cui vrea, trebuie să începi să te rogi pentru acea persoană pe care o invidiezi. Pentru a face aceasta ai nevoie de curaj, dar privind la binele veșnic al sufletului tău trebuie să faci acest pas de a te ruga zi de zi ca Domnul să binecuvânteze acea persoană care poate a fost ținta invidiei tale. În timp, Dumnezeu, care binecuvântează astfel de începuturi, oricât de slabe ar fi, va face ca din rival sau chiar dușman acel suflet să devină un suflet pe care-l iubești. Să te bucuri că Dumnezeu folosește pe altul mai mult decât pe tine sau că El dă altuia mai mult decât ție nu este ceva natural, ci supranatural, de aceea nu vei putea face acest lucru decât prin puterea Duhului Sfânt care vrea să facă din fiecare din noi ființe iubitoare, mădulare sănătoase care lucrează armonios împreună spre binele trupului lui Hristos.

Ca să te poți ruga pentru persoana pe care o invidiezi va trebui să fii mulțumit cu ceea ce Dumnezeu a hotărât pentru viața ta, cu ce și cât ți-a dat. Când te vei ruga stăruitor până la biruință în acest fel vei observa cum Duhul Sfânt aprinde în tine dragostea agape, singura dragoste fără invidie, fiindcă ea nu lasă loc invidiei. Agape este un cuvânt relativ nou, apărut în prima eră

creștină; un cuvânt pentru o idee nouă; cuvânt devenit necesar spre a descrie virtutea omului nou, care are la baza mântuirii lui jertfa Domnului Isus. Dumnezeu este Agape. Acest fel de a iubi, care este cel mai înalt și pur grad de dragoste plină de dăruire, lipsită de invidie, se bucură de binecuvântarea pe care o primește altul și este gata să răspundă nevoilor altora. Ca să scapi și să rămâi liber de invidia cea păgubitoare trebuie să urmezi sfatul Scripturii și să te gândești la lucrurile de sus, iar la cele de jos să privești din perspectiva veșniciei. „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ“ (Coloseni 3:2). Lucrurile de pe pământ oferite de acest pământ caută să ne lege de ce este temporar, ca să uităm că suntem doar niște turiști spirituali pe acest pământ. În acest fel caută să ne orbească spre a nu vedea frumusețea lucrurilor veșnice din Țara de sus, unde este cetățenia sufletului nostru. Putem ajunge astfel într-o stare în care ne bucurăm când altul este binecuvântat, când nu uităm că atunci când căutăm mai întâi Împărăția și neprihănirea Lui, lucrurile pământești necesare ne sunt garantate.

Ca oameni avem principii după care ne conducem viața, ca și acela de a muncii, de a ne odihni, de a avea priorități sau de a termina o lucrare începută. Ca și credincioși avem principii spirituale care ne guvernează și ne ajută să aplicăm adevărul Scripturii în viața noastră într-un mod practic. Unul din aceste principii, odată ce ne-am întors din țara îndepărată unde în răzvrătire și păcat am făcut ce am vrut, este acela că nu suntem invidioși, ci umblând după câștigul care ni-l aduce evlavie acceptăm voia noului Stăpân pentru viața noastră și ne bucurăm de tot ce El hotărăște să dea bun fraților noștri. Să nu rămânem la intenții bune, ci smulgând buruiana invidiei să trăim în adevărata libertate pe care o găsim în casa Tatălui, unde frații se ajută și se iubesc. Este important să știi să primești dragoste, dar tot important este a știi să dai dragoste, pentru că aceasta este parte din ceea ce ne dă simțul de împlinire, deoarece dragostea nu invidiază, ci iubește. Iubește cu o dragoste neprefăcută, bucură-te de bine și astfel

vei face parte din grupul celor ce nu vor pieri niciodată. Amin

25

VEGHEAȚI!

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.“ Matei 24:42

Învățătura despre venirea Domnului care este însoțită de mesaje de avertizare ajunge de multe ori neglijată în favoarea unor alte subiecte, dar cert este că lumea se îndreaptă spre un mare eveniment, care va schimba viața tuturor oamenilor, numit venirea Domnului. Această învățătură este un fir ce poate fi urmărit din prima carte, cartea începuturilor, până la ultima carte a Scripturii, însă nimeni nu a scos la lumină mai mult această învățătură ca și Domnul Isus care a vorbit prin pilde și în mod direct despre revenirea Lui. Noi, care am primit un mandat de la Stăpân, deținem o informație importantă și ne facem vinovați de trădare dacă nu vestim și astăzi că Domnul Isus va reveni, pentru că starea în care-i va găsi pe oameni le va pecetlui pe veci viitorul. De aceea, mesajul despre revenirea Lui trebuie să fie nu numai un mesaj de mângâiere, ci trebuie să răsună ca sunetul unei trâmbițe care dă un semnal clar de trezire și chemare la veghere.

Așa după cum istoria vorbește despre trecut, profeția vorbește despre viitor și singura carte care se încumetă să facă aceasta este Sfânta Scriptură, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. În cele două cărți ale Scripturii care poartă numele a două femei vedem reprezentat simbolic modul în care Fiul de Împărat S-a implicat în viața pământenilor pentru a-Și alege o Mireasă cu care în prezent, simbolic vorbind, este doar logodit. Cartea Rut prezintă romanța răscumpărării, iar cartea Estera ne ilustrează în mod simbolic

providența salvării lui Dumnezeu. O altă reflecție profetică a modului în care Fiul de Împărat Își alege Mireasa o avem când privim la Eva, care a fost luată din coasta lui Adam, așa după cum Domnul Isus a fost străpuns în coastă pentru Mireasa Lui. Rahav și Rut sunt ca niște uși care au dat voie neamurilor să intre să fie participante la spița neamului lui Isus Hristos.

Un alt lucru care are o scilpire profetică este faptul că moartea acestor femei nu este menționată în Scriptură, nu pentru că ele nu ar fi murit, ci pentru că într-o imagine mai mare reprezintă faptul că viața Miresei Domnului Isus va fi o viață veșnică. Ca și atunci când ai citit sfârșitul unei cărți și știi cum se sfârșesc lucrurile, după ce citești Scriptura și vezi felul în care se termină lucrarea Domnului pe pământ poți să accepți să pierzi, să suferi și să sacrifici aici pe pământ, știind că în sfârșit vei câștiga ce este cu adevărat de valoare, adică mântuirea sufletului. A veghea înseamnă a nu dormi. A dormi spiritual este o stare de indiferență față de ce se întâmplă în jur, dar în același timp poate fi și o stare de vulnerabilitate și mare pericol. Omul doarme când este obosit sau bolnav, dar odihna spirituală nu constă în a dormi, ci constă în momente de înălțare, care sunt momente de întâlnire cu Dumnezeu la altar.

A veghea înseamnă a rămâne în starea de a fi treaz, vigilent și receptiv cu privire la ce se întâmplă în jurul tău. O santinelă care veghează în postul de strajă sau o mamă care veghează deasupra copilului ei, dându-i îngrijirea de care-i depinde viața sunt exemple a ce înseamnă să veghezi, însă nicio circumstanță care necesită veghere nu este mai importantă ca și aceea de a veghea cu privire la lucrurile care au de-a face cu bunăstarea veșnică a sufletului. Starea de veghere și rămânere în a face ce se așteaptă de la noi este reprezentată și în pilda celor zece fecioare care așteptau Mirele, fecioare care pe la miezul nopții au auzit strigarea: „Iată Mirele! Ieșiți-I în întâmpinare!“ Starea de veghere în vederea venirii Domnului și a necazului ce urmează pentru cei de pe pământ este o stare de anticipare a ceva ce în mod inevitabil se

va întâmpla, așa cum este starea unei femei însărcinate care urmează să dea naștere unui copil. Cinci din cele zece fecioare au luat în calcul că Mirele ar putea întârzia și și-au luat ulei de rezervă. Lucrul acesta ne spune că ele sunt în deplină cunoștință de faptul că sunt ființe limitate, care s-ar putea să mai adoarmă.

Vegherea credinciosului care vrea să nu adoarmă constă în mare parte în a se păstra curat pentru Domnul. Copilul Domnului niciodată nu veghează mai bine ca și atunci când se roagă menținând astfel o legătură cu sursa de putere care-l poate face tare. Păcatul pânzește la ușă, i s-a spus lui Cain, dar el nu a avut urechi pentru așa ceva, deoarece la ora aceea contempla la o crimă motivată de invidie. Suntem cel mai vulnerabili la păcatul ce ne pânzește atunci când suntem prea obosiți sau prea plictisiți, când ne simțim neprețuiți sau că nu suntem iubiți. Suntem vulnerabili cât timp suntem în acest trup de carne. Păcatul pânzește după momentul nostru de neveghere ca după o oportunitate, pentru a ne încânta cu ceva ce nu avem voie, mai ales atunci când suntem flămânzi după nou și obosiți de rutină. „Tu să-l stăpânești“ ni se spune și nouă, ca lui Cain, pentru că acest lucru este posibil prin a depinde de ajutorul pe care ni-l dă Domnul atunci când suntem hotărâți să veghem asupra vorbirii, gândirii și a faptelor noastre.

Cartea Apocalipsei, care finalizează Noul Testament, deși plină de lucruri reprezentate simbolic și de taine greu de pătruns ne face de cunoscut din planul pe care-L are Dumnezeu pentru evenimentele finale de pe pământ și ne arată care este destinația finală a credincioșilor. În măsura în care Duhul Sfânt ne dă lumină, citind această carte întrezărim un viitor strălucit la dimensiuni ce nu pot fi închipuite de mintea omului pentru aceia care s-au pregătit și au vegheat la fiecare strajă. Suntem chemați la veghere, care înseamnă a avea o stare alertă de deosebită atenție la tot ce are de-a face cu sufletul nostru, iar dacă descoperim în noi boli spirituale prescripția este și astăzi aceeași ca în zilele efesenilor și se numește pocăință. Explicațiile și presupunerile oame-

nilor care studiază semnele sfârșitului sau escatologia, oricât de bine argumentate ar fi când desemnează un timp anume al revenirii Domnului, nu trebuie să ne devină lege, pentru că aceasta ne poate deveni o cursă. Noi însă avem datoria să veghem în fiecare zi, pentru că nu știm în ce zi va veni Domnul nostru. În linii mari vorbind, unii cred că Domnul va veni înainte de necazul cel mare, unii cred că la mijlocul necazului sau mijlocul săptămânii lui Daniel, iar alții cred că El nu va reveni decât după necazul cel mare.

Apostolii Domnului Isus în învățătura pe care au dat-o Bisericii a accentuat importanța de a veghea și aceasta ne spune că ei credeau că venirea Domnului putea și poate avea loc în orice moment. Știind că numai Dumnezeu cunoaște care va fi ziua aceea este bine să nu fim exclusivi, ca nu cumva aceste idei să producă dezbinare. Dacă Răpirea Bisericii are loc înainte de necazul cel mare, așa cum arată majoritatea dovezilor biblice, a doua venire a Domnului împreună cu sfinții Săi (Iuda 1:14), când orice ochi Îl va vedea, va avea loc după un interval de timp de până la șapte ani. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului“ (Apocalipsa 3:10). Venirea Lui este eminentă, și cu toate că nu știm care este ziua aceea, totuși cunoaștem contextul economic și politic al vremii când El va veni, pentru că Domnul Isus a vorbit despre semnele venirii Lui. El a amintit că unul din semnele venirii Lui va fi acela că se vor ivi mulți Hristoși mincinoși, semn care descrie vremea de înșelăciune care plutește ca un nor peste omenire prin învățători mincinoși, care se pretind că au răspunsuri pentru oameni, dar nu țin seama de pretențiile lui Dumnezeu.

Un alt semn este acela că vor fi războaie și vești de războaie, și lumea este plină de focare care ca niște vulcani stau gata să răbufnească. Există depozite imense de armament și faptul că arme cu putere de distrugere devastatoare ajung în mâna unor oameni fanatizați în credința lor eretică face posibil ca în orice

moment să izbucnească un haos nuclear, cum nu a mai fost vreodată pe pământ. Un alt semn al venirii Lui este că va fi o vreme de foamete. În secolul XXI sute de mii de copii mor în fiecare lună din cauza foamei. Cutremurele cresc în magnitudine și efectele lor apar tot mai des pe prima pagină a ziarelor. Ostilitatea lumii față de aceia care-L urmează pe Hristos crește pe zi ce trece și aceasta este încă o dovadă că trăim clipele de dinaintea Răpirii Bisericii la cer. Mulți dintre aceia cărora le mărturisești pe Hristos batjocoresc credința, iar alții îi zâmbesc, dar în spatele zâmbetului fals au niște dinți cu care ar fi gata să te sfâșie dacă ar putea și dacă nu am fi păziți de puterea lui Dumnezeu. O reclamă care îndemna oamenii să ia bani cu împrumut de la o bancă spunea: „Bucură-te de partea frumoasă a vieții!“. Adică, împrumută-te și fă-ți datorii, care sunt ca un șarpe anaconda, ca să-ți atingi scopul și să-ți împlinești dorințele ce le ai acum, pe când aceia care prin nașterea de sus au devenit copii ai Tatălui ceresc se bucură de fiecare clipă a vieții lor.

O lume care refuză mâna de pace a lui Dumnezeu caută în disperare să-și amelioreze simptomele de singurătate și durere produsă de lepra păcatului prin a se deda fără nicio perdea unui potop de desfrâu care-i lasă tot goi și neîmpliniți. În America, 10% dintre femei și 4% dintre bărbați folosesc medicamente anti-depresive în încercarea de a fugi de realitatea că nu există fericire fără de Dumnezeu. Omul trebuie să aleagă să creadă într-un Creator care a făcut tot ce văd ochii noștri sau trebuie să creadă în speculațiile oamenilor care ar dori să nu existe un Stăpân căruia să-I dea socoteală. Omenirea s-a obișnuit asemenea naturii și chiar a Universului să meargă ca un ceasonic bun, fără să admită sau să-i pese că în spate este o gândire a unui Dumnezeu care a creat totul. Ca într-o biserică mare, unde omul răspunzător cu stația de amplificare a sunetului este neobservat, poate că mulți nici nu știu că este acolo până când apar probleme și stația scoate sunete stridente sau nu scoate niciun fel de sunet. Atunci dintr-o dată oamenii din biserică se îndreaptă spre el cu ochi iscoditori,

care parcă întreabă: „Care-i problema?, Unde este?”. La fel vor face oamenii pe pământ atunci când cataclisme fără precedent vor lovi pământul și vor ajunge să spună unde este Dumnezeu, pentru că vor vedea o natură și un Univers care li se va părea că a ieșit de sub orice control.

Toți ne-am născut cu gândul veșniciei în noi, având o sete după a cunoaște și a fi într-o relație bună cu Acela care ne-a creat. Pământul este doar un loc temporar, unde omul prin harul lui Dumnezeu se poate pregăti pentru o veșnicie fericită. Călătorim prin viață la diferite clase, ca și cei de pe Titanic, dar la sfârșit vor fi doar două categorii: a celor salvați și a celor nemântuiți. Va fi categoria celor ce au vegheat așteptând venirea Domnului și a acelor care au spus că Domnul întârzie cu promisiunea venirea Lui și mai au timp să se pocăiască. Vor fi aceia care vor intra la ospățul Mirelui și aceia care vor bate la ușă strigând: „Deschide-ne!”, dar va fi prea târziu. Din care categorie va face parte sufletul tău? Dumnezeu a lăsat la alegerea noastră din care categorie vrem să facem parte. De când ne naștem pe pământ începem să murim puțin în fiecare zi și aceasta din ziua când păcatul a intrat în ecuația vieții omului, dar prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu putem fi gata pentru ziua inevitabilă a plecării noastre de pe pământ. Putem fi pregătiți pentru aceea zi crezând în Fiul lui Dumnezeu. Intrând la adăpostul jertfei Sale înlocuitoare ne-a deschis ușa harului ca să putem deveni copii ai credinței tăiați împrejur nu în carne, ci în inimă, având arvuna Duhului ca sigil de proprietate al lui Dumnezeu.

El vine ca un hoț, adică în ziua și ceasul în care nu te aștepți, de aceea cel mai înțelept lucru pe care-l poate face un suflet nesigur de mântuirea lui este să se pocăiască, și apoi să rămână în starea de veghere, pentru că nu știm în ce zi va veni Domnul nostru. Pentru cei credincioși a veghea înseamnă a te păstra sfânt, adică separat de lucrurile lumii ce le-ar putea mânji haina sufletului, pe când pentru cei necredincioși Calea Domnului este privită ca o frână în calea fericirii ce o caută ca pe o nălucă, pen-

tru că o caută acolo unde nu poate fi găsită. Corabia lui Noe, construită după dimensiuni primite din cer, ca un chivot uriaș, a salvat viața a opt persoane. Aceste puține suflete au fost salvate pentru că Dumnezeu a avut răbdare să aștepte ca Noe să construiască corabia. Mă gândesc că în predicile lui, Noe le-a spus oamenilor: „Va ploua!”, „Va ploua, deși nu a mai plouat!”, „Va ploua cum nu va mai ploua vreodată!”, dar nu l-au crezut, așa cum mulți nu ne cred pe noi când spunem că va avea loc o Răpire a bisericii la cer (1 Tesaloniceni 4:14-18). Va avea loc o luare la cer a sufletelor care au fost născute din nou și prin viața lor a trăit Isus Hristos. Va veni un foc care va arde pământul cu tot ce este pe el (1 Petru 3:10), dar cine vrea să creadă? Pentru mulți viața continuă fără schimbare, până când într-o zi vor striga: „Deschide-ne!”, dar va fi prea târziu. Răbdarea lui Dumnezeu Îl face să aștepte ca și tu să te hotărăști să-ți predai viața Domnului Isus, dar această răbdare și așteptare a Lui se va sfârși într-o zi, când vei fi chemat prin poarta morții să dai socoteală de viața ce-ai petrecut-o pe pământ.

Ziua Domnului este ziua când harul lui Dumnezeu va fi înlocuit de mânia Lui, care va introduce vremea necazului cel mare, când pământul și locuitorii lui vor bea din cupa mâniei lui Dumnezeu. Cei prinși nepregătiți vor trăi un coșmar din care în zadar vor vrea să se trezească, pentru că va fi realitatea pe care și-au ales-o prin a refuza să facă pasul pocăinței. Unii vor fi plini de ciudă și mânie că au fost înșelați de șarpe, care le-a sugerat să amâie pocăința. Alții își vor aduce aminte de intenția ce au avut-o de a se pocăi, dar s-au lăsat convinși de prietenii sau de cei necredincioși din familie că este mai bine să rămână cu obiceiul și tradiția fără de viață. Astfel de oameni își vor aduce aminte de câte ori Duhul Sfânt, prin diferite mesaje și oameni, a căutat să le trezească mintea sănătoasă ca să facă pasul pocăinței și a legământului prin botez, dar au refuzat sau au amânat. Păcatul Îl obligă pe Dumnezeu prin Însuși Legea Lui să-L pedepsească acolo unde îl găsește, dar prin har, venind la Domnul Isus vina

sufletului care se pocăiește trece asupra Domnului Isus și astfel sufletul scăpat de vină este socotit neprihănit (Romani 3:21-24). Deși trăim într-un mediu contaminat de păcat, acela care caută mântuirea o va găsi dacă o caută fără condiții și hatăruri personale care nu-l lasă să abandoneze idei sau o religie ce are învățături păgubitoare. Avertizările lui Dumnezeu bat la ușa celor ce prin purtarea lor merg spre iad, dar una din aceste avertizări va fi ultima. „Un om care se împotrivesc tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac“ (Proverbe 29:1).

Este împotriva mândrie omului să primească muștrarea, dar în momentul cercetării Duhului Sfânt această apăsare a mândriei și a încăpățănării pentru câteva clipe cedează în față luminii Duhului Sfânt. Dacă în acele momente sufletul își vine în fire și se smerește pocăindu-se, ajunge să fie salvat. Fiecare suflet nemântuit care aude vestirea Evangheliei poate alege să refuze categoric mesajul sau chiar să-l batjocorească. Poate să-i placă mesajul care este vocea lui Dumnezeu pentru el, dar să nu ia cu el nimic. Poate să-i placă mesajul, să ia decizii bune, dar ieșind afară să ajungă să nu ducă acel plan bun la îndeplinire, sau, în cazul cel mai fericit, poate să audă Evanghelia, să-i placă și s-o creadă, ca apoi să o aplice în viața lui. Din care categorie face parte sufletul tău? Dumnezeu nu face concesii și nu dă derogări când este vorba de vreun păcat, ci El, care ne dă în dar iertarea pentru vină, ne vrea în întregime pentru El, cu trup, suflet și duh. Nu trăi viața după așteptările sau pretențiile oamenilor din jurul tău, ci după ale lui Dumnezeu, pentru că în cazul în care oamenii vor fi dezamăgiți de tine și te vor critica sau chiar prigoni nu-i mare problemă, deoarece este doar o problemă temporară, care-ți poate aduce o răsplătire. Însă dacă-L refuzi pe Dumnezeu îți faci singur un rău veșnic, cum nu se poate mai mare. La Dumnezeu nu mergem cu lucruri ieftine, pentru că așa după cum El ne-a dat ce a avut mai bun așteaptă ca noi să-I dăm ce avem mai bun, de aceea Îi dăm Lui viața noastră prin a trăi pentru El și nu pentru noi.

Venirea Domnului va fi o surpriză pentru toți oamenii, dar pen-

tru aceia care-L așteaptă veghind va fi o surpriză plăcută, pe când pentru ceilalți va fi o surpriză cum nu se poate mai rea. Pentru cei ce-L așteaptă va urma o răsplătire și o masă la care vor fi toți aceia care au prețuit cuvintele Scripturii și au vegheat asupra vieții lor. Cerul este locul de unde Dumnezeu, ca de la un centru de comandă al Universului, își duce la îndeplinire planurile Sale. Cerul este locul de unde într-o zi va veni Mirele să-și ia Mireasa, adică Biserica Sa pentru care a plătit cu Însuși sângele Lui. Cortina uriașă a cerului se va deschide și Acela care este Lumină îi va atrage la El pe aceia care veghează, așteptându-L lucrând în via Sa. La clipeala ochiului vor fi schimbați în corpuri de slavă, nesupuse putrezirii și se vor întâlni în văzduh, ca apoi să intre în sala de ospăț, unde, metaforic vorbind, va începe sărbătoarea nunții Mielului. Vei fi și tu acolo? „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci...“ (Apocalipsa 1:7).

Puțini mai doresc astăzi cu adevărat să vină Domnul Isus, pentru că unii și-au făcut raiul lor pe pământ, au planurile lor care nu-L includ pe Prințul Păcii, iar alții și-au pierdut credința. Nu puțini au o credință a dracilor, care înseamnă că ei cred că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, cred că El a murit și a înviat, dar nu se pocăiesc. Dacă ziua venirii Lui te va găsi îndrăgostit de lucrurile pământului vei fi nepotrivit pentru cer. De aceea, este bine să ne reamintim că suntem ispravnici peste tot și stăpâni peste nimic. Îl aștepti tu pe Domnul? Ai tu zel pentru lucrarea Lui? Pe vremea apostolului Pavel niște oameni de nimic au strigat timp de două ore: „Mare este Diana Efesenilor!“, dar oare pentru noi este greu să stăm la o oră de rugăciune în Casa Domnului? Religionea adevărată, spune Scriptura, înseamnă milă de săraci, dreptate față de toți și sfințenie față de Domnul. Această stare definește starea de veghere a credinciosului care așteaptă să vină Domnul. „Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă“

(Luca 12:35, 36).

Dacă te numești copil al Domnului trebuie să ai un impact favorabil asupra sufletelor care sunt în jurul tău prin a le spune cu un simț al urgenței celor ce nu știu ce înseamnă nașterea din nou că trebuie să vină la Domnul Isus. Când îngerul a scos pe Lot din Sodoma l-a întrebat: „...Pe cine mai ai aici?...“ (Genesa 19:12). Dacă ești un suflet mântuit, Domnul îți pune și ție aceeași întrebare, pentru că vremurile sunt rele și prăpădenia va lovi din nou pământul, de aceea spunele celor din jurul tău: „Vine Isus! Ești tu gata?“ A avea parte de venirea Domnului prin Răpire înseamnă a apuca adevărata viață și cel ce are în el această nădejde veghează și se sfințește. Ocupându-te tot mai mult de lucrurile Împărăției lui Dumnezeu vei simți o detașare de pământ și te vei găsi tot mai legat de Cer și de Acela care face cerul un loc unde dorești să ajungi. Îl iubești? Nu poți să-L iubești fără să-L cunoști, de aceea trebuie să cunoști tot mai bine Scriptura care ți-L face cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu. Plină de emoții sfinte, Biserica lui Dumnezeu, alcătuită din aceia care au fost născuți din nou, așteaptă împlinirea fericitei nădejdi, când se va întâlni și rămâne pentru totdeauna cu Mirele Isus. Atunci se vor împlini cuvintele care spun: „Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit“ (Apocalipsa 19:7). Când iubești pe cineva, acea persoană îți este neîncetat în gând și chiar în vorbe, de aceea cei care-L cunosc și iubesc pe Domnul Isus gândesc și spun: „Maranata! Vino, Domne Isuse!“

Amin

26

UN DUMNEZEU CARE AUDE

„Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecul peștelui, și a zis: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul.»“

Iona 2:1, 2

Pentru aceia care sunt obișnuiți să comunice cu Dumnezeu când spunem că El aude poate fi ceva ce nu pare necesar a fi menționat, însă pentru a prețui această relație binecuvântată este bine să știm că de fapt există o sumedenie de dumnezei care nu aud, deși au urechi. Privind la acest adevăr că Dumnezeu este un Dumnezeu care aude, credința noastră poate fi întărită și viața de rugăciune poate simți o prospețime pe care numai prezența unui Dumnezeu viu, care aude, o poate da. Oamenii mari ai credinței s-au rugat. Și noi, la rândul nostru, trebuie să înălțăm rugăciunile noastre către cer pentru că are rost, pentru că Dumnezeul căruia ne adresăm este un Dumnezeu viu, care aude. „Strig către Tine, căci m-ascuți, Dumnezeule! Pleacă-Ți urechea spre mine, ascultă cuvântul meu!“ (Psalmul 17:6). Se pare că niciodată nu suntem mai interesați de faptul că Dumnezeu aude ca și atunci când suntem în necaz, ca și în cazul lui Iona care datorită neascultării de Dumnezeu la un moment dat s-a aflat în strânsoarea pântecelui un pește gigant, trimis de Dumnezeu ca să-l înghită.

Dumnezeu l-a trimis pe Iona la Ninive ca să cheme cetatea la pocăință, lucrare care până la urmă a avut loc, dar Iona fiind un

patriot ar fi vrut mai degrabă ca acest popor deosebit de sângheros să fie șters de pe fața pământului. Dumnezeu a pornit o furtună pe mare și corabia în care se afla el era gata să se scufunde, când a fost trezit din somn de către cârmaci a înțeles că Dumnezeu nu-i acceptase demisia din slujbă. La cererea lui a fost aruncat în mare ca să scape cei din corabie cu viață, dar în loc să moară s-a găsit înăuntrul pântecelui peștelui, înconjurat de tot felul de lucruri rău mirositoare, cum sunt peștii care intră în descompunere, sucurile gastrice ale peștelui, care i-au marcat pielea pe viață. Iona a fost omul care a știut că Dumnezeul lui aude rugăciunea oriunde ar fi și și-a îndreptat glasul spre El din locul pe care el l-a numit locuința morților. „Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pânțele peștelui, și a zis: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul»“ (Iona 2:1, 2).

Când vorbești la telefonul mobil se poate să treci prin zone unde pierzi semnalul folosit pentru comunicare, dar indiferent cât de adânc a coborât în închisoarea lui și cât de departe în larg s-ar fi dus, Iona a știut că Dumnezeul lui îi aude rugăciunea. Iona s-a rugat știind că este vina lui că a ajuns în acea situație disperată, pentru că, deși nu era un închinător la idoli necuvântători, făcuse din el însuși un idol, făcând voia lui și nu a lui Dumnezeu. „Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei. Eu însă Îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul. Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ“ (Iona 2:8-10). Voia lui îi devenise idol și când a spus că își va împlini juruințele cu un strigăt de mulțumire a acceptat să treacă de la a trăi pentru voia lui la a trăi pentru voia lui Dumnezeu.

A trăi pentru firea pământescă este un maximum de idolatrie, pentru că prin aceasta omul pune voia sa mai presus de voia lui Dumnezeu. Peștele cel mare care l-a înghițit pe Iona, ca un taximetrist ciudat, l-a dus nu unde a vrut el, ci unde l-a spus Dumnezeu să-l ducă. A dus pasagerul nu unde acesta a cerut, ci

unde Stăpânul cel mare a poruncit, pentru că toate vietățile de pe pământ și chiar corpurile cerești din Univers ascultă voia Lui. În loc să călătorească vreo 800 de km, Iona a parcurs distanțe mari pe unde nu s-ar fi gândit că va trece vreodată, ca până la urmă să ajungă tot acolo unde Dumnezeu l-a trimis. Uneori când la fel ca Iona ne facem și urmăm planul nostru, Dumnezeu ne trimite invitații speciale prin ceea ce noi numim necazuri. Aceste invitații ne cheamă să ne apropiem de El, așa de aproape încât să-I putem auzi glasul, nu doar El să audă dorințele noastre, ci și noi să le auzim pe ale Lui. Ai primit o astfel de invitație recent? Ea este semnul dragostei unui Dumnezeu bun, care te iubește și vrea să nu-L urmezi de departe, ci îndeaproape, unde sufletul să-ți fie în siguranță.

Când noi trăim de cealaltă parte a crucii, când noi înșine eram idoli noștri, am fost chemați de Dumnezeu la mântuire și am primit-o prin a chema Numele Aceluia care aude rugăciunea. „Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă“ (Psalmul 86:5). Rugăciunea smerită în care am fost de acord cu Dumnezeu că suntem păcătoși, care ne-a deschis ușa harului, nu a fost o înșiruire de cuvinte mari sau expresii biblice teologice învățate, ci a fost expresia unei inimi disperate, căreia Duhul Sfânt i-a arătat vina și nevoia de Salvator. Niciodată nu ne rugăm mai bine ca atunci când ne rugăm la îndemnul Duhului Sfânt. Dumnezeul nostru ne aude și astăzi glasul. Avem această garantat prin Cuvânt, atunci când odată ce am devenit copiii Domnului trăim în lumină, după cum El este Lumină. „Domnul îmi ascultă cererile, și Domnul îmi primește rugăciunea!“ (Psalmul 6:9). Situațiile prin care trecem ne pun pe genunchi, ca să strigăm spre Acela care aude glasul nostru și ne poate izbăvi ca pe Iona și sunt îngăduite uneori ca să ne descopere slăbiciunile. Ele ne vor arăta într-un mod deosebit ce suntem și ce nu suntem în credință și se așteaptă de la noi să avem încredere în voia bună a Lui, oriunde ne-ar duce aceasta.

Israelii au văzut Marea Roșie deschizându-se înaintea lor.

Apoi au văzut cum Dumnezeu a îndulcit apele la Mara ca ei să o poată bea. Când au ajuns la Refidim probabil că Dumnezeu se aștepta ca ei să creadă că El poate rezolva orice problemă cu apa, dar totuși în acea vreme nu au ajuns să înțeleagă îndeajuns cu cine au de-a face, totuși Domnul le-a dat apă din stâncă. Dumnezeuul nostru ne-a ascultat rugăciunile de multe ori. El se așteaptă de la noi ca după ce umblăm un timp pe calea Domnului să cunoaștem acest adevăr și să ne încredem în voia Lui cea bună, chiar dacă El lucrează după planul Lui și nu după al nostru. „Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeuul mântuirii mele, Dumnezeuul meu mă va asculta“ (Mica 7:7). Ce cuvinte minunate! „Dumnezeul meu mă va asculta!“ Poți să le rostești și tu? Doar câteva cuvinte, dar ce adâncime, ce bogăție! Sunt cuvinte care aduc mângâiere, dar prorocul Mica nu le-a rostit doar pentru el, ci în mod profetic le-a pregătit pentru gura fiecărui credincios care iubește pe Domnul Isus.

Sunt cuvinte care se potrivesc a fi rostite de fiecare suflet care spune „Ava!“, adică „Tată!“, pentru că sunt rostite cu credința unui copil care se știe iubit și acceptat în prezența Tatălui la orice oră. „Dumnezeul meu mă va asculta!“ Sunt cuvinte potrivite pentru a scrie versuri de poezie sau imnuri de slavă lui Dumnezeu. Sunt cuvinte care aduc pace și liniște înăuntrul sufletului nostru și ne îmbogățesc ca un șirag scump de diamante, pentru că definesc o relație cu Acela cu care vom fi nu doar câțiva zeci de ani, ci veșnic. Sunt cuvinte cu care poți sta pe genunchi înaintea Ziditorului și când le rostești prin credință vezi cum ți se deschide ușa Tatălui și intri în locul Preasfânt, unde El ascultă dorința inimii tale. Sunt cuvinte pline de putere, pe care le găsim privind la viața prorocului ca într-o mină întunecată, pentru că trăia vremuri de grea încercare. Oricât de lipsit s-a văzut pământește prorocul, atunci și noi astăzi știm că putem conta pe faptul că Dumnezeu ne ascultă rugăciunea. „Tu auzi, rugăciunile celor ce sufăr, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei“ (Psalmul 10:17).

Când ești pe piscurile prosperității sau în văile încercărilor,

acest adevăr care ne stă la îndemână, spre a fi folosit de fiecare dintre noi, cei care am fost născuți de două ori, strălucește și va străluci chiar și atunci când soarele de pe cer nu va mai străluci. „În mijlocul strâmtorării am chemat pe Domnul: Domnul m-a ascultat și m-a scos la larg“ (Psalmul 118:5). Când suntem în mijlocul adunării în sărbătoare, care laudă Numele Domnului, sau când suntem singuri și părăsiți de toți, putem spune: „Dumnezeul meu mă va asculta!“ Temelia acestui adevăr aducător de liniște în suflet, care ne dă îndrăzneală să-L chemăm, este că acest Dumnezeu care ne ascultă este Dumnezeuul nostru. El nu doar este un Dumnezeu, El nu doar este singurul Dumnezeu adevărat care poate totul, dar putem spune că El este Dumnezeuul nostru. „Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă“ (1 Ioan 5:14).

El nu este doar un Dumnezeu al legămintelor, ci El este un Dumnezeu care a încheiat legământ cu mine și eu cu El, de aceea știind că El nu se schimbă pot să am toată încrederea că El mă ascultă când Îl chem cu toată inima. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima“ (Psalmul 145:18). Erau mulți dumnezei în timpul prorocului Mica, dar el a știut că Dumnezeuul lui este diferit pentru că aude, așa cum a știut și Iona. Dumnezeuul lui era un Dumnezeu care stăpânea peste viața lui, un Dumnezeu care primea de la Mica ce avea mai bun de oferit, începând cu ascultarea. Și astăzi sunt mulți dumnezei cărora li se slujește, dar numai Unul este Dumnezeuul Făcătorul și Răscumpărătorul nostru. Este El și Dumnezeuul tău? Dumnezeuul care-ți consumă viața cu tot ce ai, care ți-o controlează, pentru care dai ce ai mai bun, este adevăratul tău Dumnezeu. Trăiești pentru Dumnezeuul cel adevărat, care aude glasul tău, sau pentru un alt dumnezeu, cum ar fi ceva ce ai sau vrei să ai, pentru ceva ce ești sau ai vrea să ajungi să fii? Te aude Dumnezeuul tău? Slujești tu Dumnezeuului care te-a scăpat de frica morții?

Pentru copilul Domnului moartea nu este punct, ci doar o vir-

gulă, este doar o trecere de la ce este temporar la ce este veșnic, bun și neschimbător. Este important nu doar să ne rugăm sinceri, cu credință sau chiar cu pasiune, dar trebuie să fim siguri că ne adresăm Dumnezeuului adevărat care aude. Este Dumnezeuul care a făcut cerurile și pământul, care L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru cei păcătoși. Islamicii nu duc lipsă nici de sinceritate, nici de pasiune în rugăciunile lor, ci ei nu cunosc adevărul pentru că se roagă unui dumnezeu care nu aude, despre care spun că nu are un fiu. Evităm necunoașterea adevărului când studiem cuvântul Scripturii ca să-L cunoaștem pe Dumnezeuul cel adevărat, care aude rugăciunea noastră oricât de tare sau oricât de în șoaptă ne-am ruga. Urechea omului a fost făcută ca să reziste fără să fie afectată într-un mod negativ de sunete care se ridică la 130 de decibeli, dar majoritatea concertelor de muzică rock sunt ținute la 150 de decibeli. Acela care a făcut urechea aude nu numai strigătul disperat al rugăciunii, dar aude chiar și suspinul inimii, așa cum a fost rugăciunea Anei.

„Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?” (Psalmul 94:9). Când te rogi singur sau în grup parcă tavanul se dă la o parte ca să dea voie rugăciunii să se înalțe, dar când doar soțul și soția se roagă împreună și pereții parcă sunt dați la o parte, pentru că te rogi cu acela sau aceea care te cunoaște bine și te deschizi ca să fii sincer, uneori chiar vulnerabil, și astfel de rugăciuni plac Domnului. Când ne rugăm Dumnezeuului care aude rugăciunea noastră ne deschidem inima ca înaintea unui prieten de care nu vrei să ascunzi nimic și îi spui tot ce ai pe inimă. Când vorbim cu Acela care aude glasul nostru devenim ca un instrument cu coarde acordat bine, și atunci când suntem acordați bine voia Lui devine voia noastră. Nu așa de mult contează poziția în care suntem atunci când strigăm către Domnul, cu toate că pe genunchi pare a fi cea mai potrivită stare, cât contează ca ceea ce-I spunem Dumnezeuului care aude să fie simplu, adânc și sincer. Nu fii sigur că Dumnezeu va agreea planul tău, ci mergi înaintea Dumnezeuului care aude glasul tău cu

gândul că tu vei trece de partea planului Lui.

Dumnezeu mă aude, dar nu neapărat va face ce vreau eu, dar știi sigur că va face ce este mai bine pentru sufletul meu. Dacă ai un prieten adevărat care să te asculte ești foarte bogat, dacă ai doi ești și mai bogat. Primul nostru prieten trebuie să fie Dumnezeu, Acela care aude glasul nostru. Al doilea prieten trebuie să fie soțul sau soția noastră, și apoi copiii Domnului. Când spui: „Dumnezeul meu care mă aude“, aceasta implică faptul că-L cunoști, că te cunoaște, că ai avut și ai legătură cu El, care te-a îmbogățit cu o experiență a cunoașterii Lui. Când spui că Dumnezeuul tău te aude este sigur faptul că nu te adresezi unui dumnezeu necunoscut, cum a fost altarul descoperit de Pavel la Atena. Dacă El este Dumnezeuul tău Îi vorbești și Îți vorbește, Îi spui secretele tale și El Îți descoperă din tainele Lui. Tu ești pentru El și El este pentru tine și începi să-L cunoști tot mai mult, ca astfel în clipa când te va chema acasă și vei sta în fața Lui să poți spune: „Acesta este Dumnezeuul care m-a auzit! Acesta este Dumnezeuul pe care L-am slujit, pe care-L iubesc și care a dovedit că mă iubește!“ El este Dumnezeuul care mi-a spus să-L chem că va veni și mă va izbăvi, și așa a făcut. „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!“ (Psalmul 50:15).

Dumnezeu este un Dumnezeu care aude și este bine să ne începem ziua prin a chema Numele Domnului. Domnul Isus i-a învățat pe ucenici să se roage și prin faptul că acea rugăciune spune: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“ (Matei 6:11), ne spune că este o rugăciune de dimineață, pentru că nu are sens să ceri pâinea zilei seara. Deviza de lucru a lui Benjamin Franklin era „tot mai sus, tot mai bine“, și la fel trebuie să facem și noi cu rugăciunile noastre care după sinceritate și după măsura focului din suflet ne dă voie să urcăm tot mai sus, ca să ajungem în prezența Celui Sfânt. Când încerci să fugi de Dumnezeuul care aude și vede totul, așa cum Iona a încercat să fugă la Tars, fugi de milă și te întâlnești cu mustrea Lui, și dacă

mai continui să fugi dai de nuiua Lui. El, totuși, și atunci îți mai lasă voința liberă, dar până la urmă te întâlnești cu dreptatea și judecata Lui. Nimic nu dă mai multă pace și fericire omul ca și faptul de a se ști iertat de Dumnezeu, ca astfel să știe că se află în voia Lui, atunci când voia lui Dumnezeu îi devine lege, fără să i se pară o povară. Lumea promite mult, dar dă puțin, pentru că ceea ce oferă nu satisface setea lăuntrică, la fel ca apa mării care este de șapte ori mai sărată decât apa pe care o pot suporta rinichii omului, de aceea cei nesăbuiți care o beau ajung să moară de sete mai repede.

Cei răi nu au pace, ne spune Scriptura, până când nu vin la Acela care singur este Bun, pentru ca El prin meritul jertfei din Golgota să-i facă buni și să le dea pace în suflet. Pacea nu vine sub formă de pirulă sau sirop, ci este rezultatul împăcării cu Dumnezeu și a unei vieți trăite în voia Lui. Pacea sufletească este experiența sufletului care primește darul mântuirii, când din vinovat ajunge să fie socotit nevinovat prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus. Când din suflet nemântuit ajunge mântuit, el simte această pace pe care nu o dă lumea și nici nu o poate lua și știind că Dumnezeu i-a ascultat strigătul după ajutor dorește, asemenea lui Iona, să aducă jertfe de mulțumire Aceluia care nu doar l-a auzit, dar a intervenit și l-a salvat. Există o dragoste pe care oamenii spun că o au față de Dumnezeu, dar constă doar în cuvinte, fără de curaj, pasiune sau dorință de sacrificiu, însă există una care arde cu pasiune sfântă pentru a face ceva spre a-și arăta recunoștința față de Mântuitor. Este cea mai fericită clipă din viața ta? Pentru cel mântuit cea mai fericită clipă este clipa când va vedea fața Domnului și va fi primit înaintea Aceluia care i-a auzit rugăciunile.

Lumea trăiește în nesiguranță și vrea încă un week-end doar, încă o lună, încă un an, dar într-o zi, rând pe rând, fiecare suflet nu va mai avea niciun minut, ci va trebui să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu cu viața lui. Însă cel credincios trăiește în siguranța purtării de grijă a lui Dumnezeu, pentru că știe că vina

i-a fost iertată și ce urmează după această viață. Vrajmașul sufletelor noastre vrea ca omul să amâie ziua pocăinței și să lupte lupte secundare, care până la urmă nu au niciun rost, pentru că ocupându-se de ceea ce nu este important nu mai are timp să se ocupe de ce este mai important, adică de mântuirea sufletului. La fel cum lumea religioasă din timpul Domnului Isus nu înțelegea calea Domnului și ce vremuri trăia, tot așa majoritatea acelor care spun că trăiesc o viață religioasă astăzi nu înțeleg aceste lucruri, pentru că nu urmează Cuvântul Scripturii, ci datini și obiceiuri omenești, fără valoare duhovnicească înaintea lui Dumnezeu.

După moartea lui Saul, Abner, căpetenia lui, a fost chemat să treacă de partea lui David, dar s-a ivit un incident între el și Ioas, căpenia lui David. Ioas a vrut să se răzbune pe fratele lui Asael, dar știa că nu se poate răzbuna pe Abner când acesta era în cetatea de scăpare a Hebronului, de aceea l-a chemat afară la poartă cu motivul că vrea să-i spună ceva în taină și atunci l-a omorât (2 Samuel 3:27). Abner era la doar doi pași de siguranță și totuși a ajuns să fie omorât, pentru că a ieșit din cetatea de scăpare. Singura noastră cetate de scăpare este Domnul Isus care în meritul jertfei Sale ne pune sufletul la adăpost. Poate că nu ești departe de această cetate, poate știi multe despre El, poate cunoști multe lucruri frumoase din Scriptură și poate că ai de gând să intri în această cetate cândva, dar până nu intri, nu ești mântuit. De aceea, este necesar să iei o decizie de a intra în această cetate prin a-ți preda viața Domnului Isus care te va pune la adăpost de vina păcatului ce te urmărește și s-a adunat ca o acuză împotriva ta, așteptându-te să te întâlnească la scaunul de judecată a lui Dumnezeu.

Afară din cetatea de scăpare este lumea și plăcerile ei de o clipă, dar în cetatea de scăpare Isus Hristos te cheamă la viață sfântă, consacrată Aceluia care a plătit pentru păcatul tău. Dacă iubești lumea este bine să știi că urci o scară care stă pe un perete greșit și care te va duce unde nu vrei să fii, dar odată ce ajungi acolo vei rămâne pentru veci. Dacă amâi să-I slujești

Dumnezeului care aude rugăciunea, trebuie să știi că pocăința care te naște din nou nu-ți este garantată pe patul de moarte, dacă ai avea această ocazie, pentru că fără de Duhul Sfânt pe care omul îl întristează prin refuz de-a lungul vieții se poate să nu participe la rugăciunea ta, iar pocăința după moarte, ca și a bogatului nemilostiv, chiar dacă e sinceră este fără de valoare. Îl cunoști tu pe acest Dumnezeu care aude ce spui? Vorbești tu cu El, pentru ca El să audă rugăciunea ta, sau vei aștepta să-I vorbești la fel ca bogatul nemilostiv: „Trimite pe Lazăr!“ Dacă nu vrei să ajungi în acel loc de chin împacâte astăzi cu El, du-te acolo unde te trimite și nu fii răzvrătit cum a fost Iona la început, ci fă tot ce El îți spune acum și nu mai târziu. Cum poți ajunge mântuit? Trebuie să fii de acord cu Dumnezeu că ești un suflet păcătos, care nu se poate salva singur.

După aceea, căindu-te de păcat să-l părăsești pentru totdeauna și primind darul mântuirii, nu prin fapte și merite personale, ci prin credința în Domnul Isus să începi o viață în care să umbli cu Dumnezeu, care aude glasul tău. Dragostea Lui te-a găsit și te-a chemat la împăcare cu El. Harul te eliberează de vină prin meritul jertfei Domnului Isus, ca apoi Duhul Sfânt odată ce te schimbă într-o făptură nouă te va însoți până ce vei ajunge în casa Tatălui. Fă pasul pocăinței fără să mai amâi, chemându-L pe Dumnezeu care aude, pentru că ziua de mâine nu-ți este garantată și dacă-L vei chema El te va auzi și-ți va răspunde. În El vei găsi pace și împlinire pentru sufletul tău.

Amin

27

CETĂȚENIA ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.“

Filipeni 3:20

De multe ori, chiar în fața noastră, observăm cum timpul aduce schimbări de legi și chiar de oamenii care dețin pentru câteva clipe puterea pe pământ, dar Adevărul lui Dumnezeu rămâne veșnic neschimbat. Dumnezeu Își schimbă metodele de lucru, dar nu principiile, de aceea într-o vreme ca și aceasta este bine să te poți baza pe ceva ce nu se clatină și nu se schimbă, așa cum este Dumnezeu și promisiunile Lui. În vremea Domnului Isus fariseii și în mod deosebit cărturarii care au fost însărcinați cu a transcrie oracolele sfinte ale Scripturii le spuneau celor din jur că va veni o Împărăție deosebită și ca unii care în acea vreme erau sub dominație romană așteptau o izbăvire și o împărăție pământească, care să le ofere din nou o cetățenie de care să fie mândri, asemenea celor ce au trăit în vremea lui David și a lui Solomon.

Unii din popor văzând puterea Domnului Isus nu numai că au crezut că El este Cel ce va aduce izbăvire Israelului, dar au vrut chiar să-L facă împărat cu sila, dar Domnul Isus nu a venit cu acel scop pe pământ (Ioan 6:15). Chiar și ucenicii Domnului au nutrit astfel de nădejdi și nu au înțeles pe deplin felul diferit al Împărăției lui Dumnezeu decât după revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime. Până și tâlharul de pe cruce a crezut că Domnul Isus are o Împărăție care va veni și și-a exprimat dorința de-a face

parte din acea Împărăție și dorința lui, în care vorbea glasul credinței, a fost aprobată de Domnul Isus. Dar sufletul tău? Crezi tu într-o Împărăție a lui Dumnezeu în care poți să ai cetățenia încă de acum?

Într-o vreme când unii dintre noi am devenit emigranți sau cel puțin cunoaștem pe unii care au ales să devină emigranți, am învățat câte ceva despre importanța, folosul și beneficiile de-a fi cetățean al unei țări bune. Nu puțini sunt cei care râvnesc la a deține cetățenia unei țări bogate, în care să se bucure de un trai mai decent, în care să aibă mai multă siguranță, cu speranță într-o viață mai ușoară, dar cea mai bună și trainică cetățenie este cea a Împărăției Cerurilor, care este caracterizată prin pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:17). Este sufletul tău cetățean al Împărăției Cerurilor? Dacă răspunsul este „Da“, bucură-te și prețuiește această cetățenie care ți-a fost oferită la mare preț din partea lui Dumnezeu. Dacă răspunsul este „Nu“, astăzi, cât timp mai ești în viață, cât timp ușa harului nu s-a închis și lacrimile pocăinței mai au rost, Cuvântul Evangheliei încă îți mai spune astăzi că prin credință, ascultând glasul Evangheliei poți deveni cetățean al Cerului.

Apostolul Pavel a scris aceste cuvinte care ne vorbesc despre cea mai bună cetățenie posibilă pe când era întemnițat pentru credința lui în Domnul Isus, fraților din Filipi. Acest ținut se găsește în partea de nord a Greciei de astăzi, unde cu ajutorul Duhului Sfânt apostolul Pavel plantase o biserică care se crede că a fost prima biserică europeană. Căutând să le arate diferența dintre cei ce sunt firești și cei ce sunt duhovnicești, apostolul Pavel, care cunoștea prețul unei cetățenii pământești de preț, cum era în acea vreme cetățenia romană, le-a scris fraților lui în Domnul că cei ce au devenit copii ai Domnului au o cetățenie de mare preț în ceruri. Este o cetățenie care nu se poate moșteni și nu se poate cumpăra, ci doar te poți naște în ea prin minunea nașterii din nou, când duhul celui ce se pocăiește este trezit la viață (Efeseni 2:1), fiind astfel iertat de orice vină în meritul jertfei Domnului Isus.

Împărăția cerurilor are legi, are o locație de conducere în Univers, care acum este ascunsă muritorilor, dar cel mai important este că are un Împărat bun, care îndeamnă pe toți oamenii ca mai întâi de toate să caute Împărția Cerurilor (Matei 6:33), în care cei ce vor ajunge acolo nu vor fi străini sau oaspeți, ci vor fi socotiți de-ai Casei lui Dumnezeu. „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:19). După cum cetățeanul unei țări pământești trebuie să cunoască drepturile și îndatoririle țării lui, tot așa și cetățenii Cerului învață principii de etică și disciplină, care pentru că sunt fundamentate în Scriptură și urmează modele de trăire sfântă sunt recunoscute între oameni printr-o conduită de comportare demnă de un adevărat creștin.

Apostolul Pavel vorbește despre scopul și ținta credinciosului de a ține sus Cuvântul vieții pentru a fi niște lumini în lume (Filipeni 2:15, 16) și spune că deși umblarea noastră pentru o perioadă este pe pământ, inima noastră trebuie să fie sus, unde ne este și comoara. Cu durere în suflet, el le amintește celor din Filipi și nouă astăzi că sunt și dintre aceia care ar dori beneficiile cetățeniei cerești, dar care datorită faptului că nu trăiesc legile Țării de sus se poartă ca niște vrăjmași ai crucii lui Hristos. „Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos“ (Filipeni 3:18). Ei, datorită comportării care lăsa de dorit, erau aceia din partea cărora apostolul simțea durere în suflet pentru pagubele ce le cauzau în via Domnului. Astfel de așa zis creștini erau și sunt aceia care dau Cezarului ce-i a Cezarului, dar nu-I dau lui Dumnezeu ce este a Lui.

Tot mai des întâlnim oameni care refuzând învățătura Scripturii își fac un dumnezeu al închipuirii lor, care le dă voie să facă tot ce vor ei, ca apoi la sfârșit de viață, pe baza faptului că Dumnezeu este dragoste, să creadă că vor moșteni Împărăția Cerurilor. Însă un astfel de dumnezeu nu există, pentru că adevăratul Dumnezeu este dragoste, dar El este și dreptate și

neprihănire. Faptele bune nu se pierd, pentru că ele sunt ca un balsam pentru inima celui ce le face și totuși ele nu sunt îndeajuns pentru a da cuiva dreptul acestei cetățenii în Țara de sus. Pentru că a primi această cetățenie ai nevoie să fii fără de vină, adică socotit neprihănit în fața dreptății lui Dumnezeu și aceasta nu este posibil decât prin meritul jertfei înlocuitoare a Domnului Isus Hristos care a murit pentru ca păcătoșii să poată fi iertați și socotiți neprihăniți. „...Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!” (Romani 8:33). Ascultarea, care este mai de preț ca jertfa, este ceea ce Îi datorăm lui Dumnezeu și facem aceasta când ținem seama de voia și poruncile Lui, așa cum le găsim scrise în Sfânta Scriptură. Este parte din natura firească a omului ceea ce-l face să caute și să dorească beneficii fără de răspundere, dar cel care are ochii deschiși de Duhul Sfânt știe că așa ceva este doar o iluzie, pentru că din Scriptură cunoaște că pe pământ trăiește o vreme a încercării, care atrage după sine o mare răspundere. De aceea, oricare ar fi prețul nu se compromite prin a călca Legile Împărăției Cerurilor, chiar dacă acestea uneori vin în conflict cu legile pământului.

Drojdia societății care pretinde acceptare și toleranță față de păcatul ei pune imoralitatea la loc de cinste, și fiind condusă de un duh de amăgire și orbire spirituală devine o voce tot mai puternică în deciziile societății în care trăim. Acesta este încă un motiv pentru care cei ce dețin cetățenia Țării de sus doresc tot mai mult să plece în țara lor. Într-o vreme ca aceasta, când binele pe pământ pare a fi pe moarte și cadavrele ambulante a oamenilor setoși după păcat crează mereu noi tipare greșite de comportare, cetățenii Țării de sus știu că sănătatea lor spirituală și integritatea de „fecioare înțelepte” depinde de puterea ce o primesc prin rugăciune și Cuvânt, care-i fac tari în fața provocărilor lumii ce-L urăște pe Isus care este în ei. De multe ori când auzim de păcatul Sodomei ne gândim la cele mai urâcioase păcate, dar aceia care au cetățenia Țării de sus sunt suspicioși cu privire la dorințele inimii lor, pentru că ei știu că acei oameni nu au ajuns

dintr-o dată în acea stare deplorabilă, care a atras mânia lui Dumnezeu, ci în mod treptat, începând cu unele lucruri pe care oamenii le socotesc astăzi a fi fără de mare importanță au ajuns să se scufunde într-o beznă a păcatului, ca apoi să fie nimiciți. „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit” (Ezechiel 16:49).

Cetățenii Cerului care încă mai trăiesc pe pământ știu că sunt răspunzători de urmele ce le lasă în spatele lor, de aceea, prin modul cum trăiesc credința lor trage brazde drepte, știind că a fi plini de râvnă este ceva de dorit. Aceasta nu este întotdeauna echivalent cu a fi neprihănit. Având priceperea pe care o dă Duhul Sfânt, ei abordează viața cu problemele ei nu cum face lumea, nu cum cred ei că este bine, nu cum fac majoritatea oamenilor, nu cum i-au obișnuit părinții, ci după lumina pe care le-o dă Duhul Sfânt din Scriptură și în Casele de rugăciune. Cei ce au cetățenia Cerului nu trăiesc viața fără de sărbători, dar pentru ei, spre deosebire de lume, sărbătoare înseamnă întâlnire cu Domnul și cu copiii Lui la altar, de aceea cei credincioși au mereu sărbătoare în viața lor. Cetățenia noastră este în ceruri, de aceea pe acest pământ purtăm numele de străini și călători, iar pe măsură ce cunoaștem mai mult despre Împărăția și Împăratul Cerurilor ne simțim că aparținem tot mai puțin pământului (Evrei 11:13) și tot mai mult Cerului. „Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11).

Suntem peregrini și nu vagabonzi pe acest pământ, pentru că un pelerin, deși departe de casă, are o țară, pe când ceilalți nu au casă, nu au țară și nici nădejde de mai bine. Aceia care devin cetățeni ai Țării de sus învață în școala Duhului Sfânt să trăiască o viață echilibrată, în care poartă de grijă nevoilor legitime pământești, dar au ca prioritate lucrurile duhovnicești care vor rămâne veșnic. Și ei se confruntă cu crize de tot felul, dar nu disperă ca cei fără de nădejde, pentru că prin credință văd Țara de

sus, a cărei cetățenie au primit-o atunci când intrând pe ușa pocăinței, prin răscumpărare au devenit proprietatea Împăratului Împărăției Cerurilor. Acela care are cetățenia Cerului este pe pământ ca un om cu haine curate pe care se vede orice pată, care intră într-o moară dărpănată plină de praf, unde, pe lângă vacarmul unei gălăgii ce caută să-i tulbure izvorul gândirii, găsește un mediu îmbibat cu impurități. De aceea își verifică mereu hainele în rugăciune și depinzând de protecția puterii sângelui Domnului Isus își păstrează hainele curate, nelăsând nicio pată netratată ce ar putea apărea pe neașteptate pe haină. Aceia care caută și cer, prin împăcarea cu Dumnezeu, găsesc și primesc cetățenia Împărăției Cerurilor și după ce o au dovedesc că o prețuiesc prin a se feri de orice li se pare rău, știind că nu numai prin lucruri păcătoase, ci și prin lucruri nefolositoare, care pot măcina și irosi timpul, prin neveghere pot să iasă din aria de influență a Duhului Sfânt, care vrea să-i folosească ca pe niște vase de cinste și astfel să dea rost vieții lor.

Conform textului citat la început cei ce dețin cetățenia Cerului așteaptă cu haine curate, adică cu un cuget neîntinat, venirea eminentă a Domnului Isus care va aduce mântuirea Sa celor ce-L așteaptă. „...Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“ (Evrei 9:28). Evenimentul Răpirii Bisericii este privit cu multă bucurie de cetățenii Cerului, pentru că într-un fel asemănător unei nunți pământești, nunta cerească, care este o expresie metaforică, anticipează o pregătire emoțională motivată de o iubire pentru Acela care a făcut posibil ca noi să devenim împreună cetățeni cu sfinții, pentru a moșteni Împărăția Cerurilor. Pentru cetățenii Țării de sus, care sunt pe pământ și alcătuiesc Biserica lui Hristos, Dumnezeu a hotărât ca ei să fie mângâiați și conduși de Duhul Sfânt, care prin roada Duhului (Galateni 5:22) îi ajută să-și trăiască credința, prin darurile spirituale de putere îi crește și îi întărește (1 Corinteni 12 și 14) și prin slujbele de autoritate (Efeseni 4:11) îi păzește și îi cârmuiește. Cei ce prețuiesc cetățenia Țării de sus cunosc peri-

colul de a fi mai întâi pasionați de a umbla după daruri înainte de a avea roada pe care Stăpânul o așteaptă de la ei. De aceea, în rugăciune ei dezvoltă o sensibilitate a duhului care prin filtrul Scripturii îi ajută să cunoască și să împlinească voia Stăpânului, ca să poată astfel evita momelile și lațurile vânătorului de suflete.

Aceia care-L urmează pe Domnul Isus sunt peregrini spre o Țară pe a cărei legi le recunosc și le respectă prin a le ține încă de aici de pe pământ, de aceea își educă mintea, adică sufletul, și chiar o umplu nu doar cu ce le convine sau place, ci cu întreg sfatul Scripturii. Pentru acum, pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu este în inimile oamenilor și cu toate că e reală o putem asemăna cu o împărăție care în prima fază este oarecum invizibilă oamenilor care nu trăiesc prin credință. „... «Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici, s-au: 'Uite-o acolo!' Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru»“ (Luca 17:20, 21). Urmează o a doua fază a Împărăției Lui, când toate lucrurile, inclusiv împărăția lumii, vor trece în mâinile adevăratului Proprietar, care este Împăratul și Domnul nostru Isus Hristos. „... «Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său...»“ (Apocalipsa 11:15). Tot ce Ziditorul a făcut și face are un scop precis și cu toate că nu cunoaștem întotdeauna scopul planurilor Lui ne putem încrede în El, care este Bun și a dovedit la Golgota că vrea binele sufletului nostru.

Dacă ai întrebări cu privire la Împărăția, planurile Lui și menirea ta pe pământ nu te limita prin a întreba omul, ci întreabă-L pe El, Cel care vorbește și astăzi celor ce-L caută cu toată inima prin intermediul Scripturii care ne-a fost pusă la îndemână și prin rugăciune. Cheia împlinirii și a fericirii constă în a cunoaște care-ți este menirea pe pământ și trăind acea viață de ascultare de Dumnezeu rânduită de El în mod specific pentru tine ai să ajungi să te poți bucura de cetățenia Cerurilor și de moștenirea care te așteaptă acolo. „... la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în

ceruri pentru voi“ (1 Petru 1:4). În tumultul vieții care încearcă a ne ține ocupați cu tot felul de lucruri ne gândim prea puțin la Împărăția Cerurilor în faza în care ea va fi vizibilă tuturor, pentru că între timp am adoptat o gândire în care am vrea totul instantaneu dacă se poate, iar dacă un eveniment este mai departe în timp aproape că nu tratăm acea perspectivă îndepărtată ca fiind reală. Fie că cineva vrea sau nu vrea, că se gândește sau nu se gândește la Împărăția Cerurilor, adevărul este că această Împărăție vine spre noi și noi ne apropiem de ea tot mai mult cu fiecare minut trăit pe pământ. Cetățenia celor ce-L slujesc pe Domnul va fi într-un loc pregătit chiar de Domnul Isus, unde cetățenii Cerului se vor bucura să fie veșnic cum Împăratul lor.

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14:2, 3). Vei fi și tu în Împărăția Cerurilor? Depinde de alegerea pe care o iei în dreptul sufletului tău cât timp trăiești în acest trup de carne. Are sufletul tău gust pentru lucrurile cerești? Te pasionează aceleași lucruri care sunt dragi Domnului Isus sau nici nu le cunoști care sunt acelea? Dacă vei fi sau nu acolo va depinde de care-ți sunt astăzi prioritățile în viață. Domnul Isus a rostit o pildă în care i-a descris pe cei invitați să stea la masă în Împărăția Cerurilor. În această pildă (Luca 14:15-24) primii invitați au prezentat tot felul de motive absurde prin care în mod politicos au refuzat invitația la cină. Ai tu motive care sunt privite în acest fel de Dumnezeu?

Dacă tot ce strângi și tot ce faci este pentru pământ și pentru această viață care trece, probabil că faci parte din numărul majorității care au tot felul de motive absurde pentru a refuza cetățenia Țării cerești. Dincolo de momentele favorabile mântuirii pe care le are omul în viață urmează un timp când este prea târziu (Evrei 4:1) a face ce trebuie ca să poată obține cetățenia Cerului. Este un timp prielnic când poți răspunde chemării lui Dumnezeu, apoi urmează o vreme a slăbiciunii trupesti, a împie-

tririi sau a trecerii fulgerătoare din viață, când ușa oportunității pentru mântuire se închide și sufletul nemântuit face un contract nedorit, dar veșnic, cu frica, deznădejdea și chinul. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând“ (Isaia 55:6, 7).

Pocăința este un lucru bun, care trebuie făcut la timpul lui și atunci are un rezultat pe măsură, pe când o pocăință sinceră, făcută prea târziu, ca a bogatului nemilostiv ajuns în iad, nu are nicio valoare (Luca 16:19-31). Masa din Ceruri este pregătită, de aceea nu rămâne în liniștea nepăsătoare dată de calmantele temporare a acestei vieți trecătoare, care promite să-ți dea ce are mai bun la început, iar la urmă îți servește durere și rușine veșnică. Trăim amurgul perioadei numită de teologi dispensația harului, când sufletul omului poate fi mântuit prin meritul jertfei Domnului Isus, iar mântuirea se poate primi ca dar de la Dumnezeu. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8). Dorești să primești darul mântuirii, pentru ca sufletul tău să fie cetățean al Împărăției Cerurilor? Dacă dorești această cetățenie trebuie să o cauți acolo unde este oferită și în felul în care este oferită de Dumnezeu.

Pentru a ilustra cât de important este să cauți mântuirea acolo unde se poate găsi ne vom folosi de o mică ilustrație. Să zicem că stau în fața casei mele și caut cu atenție, privind în jos, ca și cum aș căuta ceva. După un timp mă plec la pământ să văd mai bine și continui să caut cu atenție, și chiar atunci vecinul trece pe acolo și mă întreabă ce caut. Când îi spun că mi-am pierdut cheile, foarte amabil se oferă să mă ajute să le caut. Ca să mă poată ajuta mai bine mă întreabă cam pe unde le-am pierdut, și eu îi spun că le-am pierdut înăuntru în casă, dar pentru că în casă este întuneric, pe când afară este lumină, m-am hotărât să le caut afară. Absurd? Da!, și totuși este modul în care aș putea ilustra felul în

care unii caută mântuirea și fericirea. Unii au un mare întuneric înăuntrul lor și mânați de un simț de dezamăgire de oameni și de neîmplinire în vicii sau realizări pământești, caută pacea și fericirea în lucrurile lumii, când de fapt ei au nevoie de lumina ce o aduce Evanghelia și lucrarea taină a Duhului Sfânt în inima lor.

Împărăția Cerurilor nu vine să izbească privirile oamenilor, ci este înăuntrul inimilor care pocăindu-se de păcat își predau viața Domnului Isus, urmându-L nu după datini sau obiceiuri, ci după Scripturi, ca astfel cetățenia lor să fie un act duhovnicesc legal recunoscut în Ceruri. Dacă vrei poți intra pe poarta pocăinței în Împărăția Cerurilor, pentru că deasupra acestei porți scrie „oricine crede“ (Ioan 3:16), ca apoi, după ce ai intrat pe aceasta poartă, să vezi scris de cealaltă parte că ai fost ales să fii între cei socotiți neprihăniți și chiar proslăviți (Romani 8:30). Ai primit și tu cetățenia Împărăției Cerurilor? Dacă nu ai făcut pasul pocăinței, prin a te preda Domnului Isus, nu mai scormoni în trecut să vezi ce merite ai, pentru că nu vor fi niciodată îndeajuns, ci primește darul mântuirii din mâinile străpunse ale Aceluia care murind pentru tine îți oferă astăzi demnitatea de suflet iertat și cetățean al Cerului, pentru a fi veșnic fericit.

Amin

28

HRISTOS A MURIT PENTRU CEI NELEGIUIȚI

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți.“

Romani 5:6

Sunt multe lucruri bune pe care le putem spune despre Evanghelie, dar unul din aceste lucruri frumoase care o face așa de eficientă este faptul că este foarte simplă, încât poate fi înțeleasă de oricine dorește să se apropie de ea, cu sinceritate, ca să afle care este voia lui Dumnezeu. Una din cele mai vechi concepții ale gândirii omului a fost cea a unei tranzacții între două persoane, în care cineva dă ceva în schimbul a altceva, concepție pe care s-au stabilit legile comerțului. Evanghelia este Vestea Bună a mântuirii, care spune că în schimbul jertfei fără cusur aduse de Mielul lui Dumnezeu pe Golgota acela care crede în El poate cere și primi mântuirea. Prin păcat omul s-a făcut vrednic de plata păcatului care este moartea, dar meritul jertfei Domnului Isus a plătit cu sânge nevinovat pentru vina noastră Dreptății lui Dumnezeu, care prin decret divin cerea vărsare de sânge pentru vină. Împăcarea noastră cu Dumnezeu prin jertfa și moartea Domnului Isus este piatra de temelie a credinței creștine, iar această tranzacție în care Dumnezeu a plătit totul formează programul divin numit Har, prin care cel ce nu merita milă are parte de milă.

Aceia care sunt născuți din nou nu sunt ca atenienii de odinioară, care doreau să asculte mereu teorii noi, pentru că odată ce simt iertarea și schimbarea ce are loc în ei atunci când devin

făpturi noi în Hristos stăruiesc în învățătura jertfei lui Hristos, deoarece recunosc în ea puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:18) care le-a schimbat viață din temelie. Ei știu că stăruind asupra acestei învățături, în puterea și lumina Duhului Sfânt, pot menține o prosperitate în viața lor duhovnicească. O altă latură a Evangheliei, care-i arată frumusețea, constă în aceea că pe lângă faptul că planul de salvare pe care-L prezintă este foarte simplu și ușor de priceput, acest plan a fost inițiat și dus la îndeplinire de Domnul Isus de bună voie și din dragoste pentru om. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin“ (Galateni 1:4, 5).

Când apostolul Pavel vorbește despre acest fel de revărsare de bunătațe asupra omului putem observa cum Duhul Sfânt din el parcă nu-l lasă să se oprească până nu dă slavă lui Dumnezeu. „A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.“ Când privim la planificarea făcută de Dumnezeu pentru salvarea noastră, până când noi eram fără putere și chiar vrăjmași ai Lui, Duhul Sfânt stărnește înăuntrul nostru aceleași simțuri de a spune: „Slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui!“ Orișicine a înțeles cu adevărat cât de mult urăște Dumnezeu nelegiuirea și cât de mult a cheltuit El ca să ne scoată din rândul celor nelegiuți își simte sufletul veșnic îndatorat față de El și dorește să-I mulțumească trăind pentru El. De ce a murit Hristos pentru cei nelegiuți? Hristos a murit dându-Se pe Sine la moarte ca jertfă înlocuitoare pentru cei nelegiuți ca ei să nu mai fie socotiți nelegiuți, deoarece destinația veșnică a celor nelegiuți este iadul. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“ (Romani 5:19).

Destinația celor socotiți neprihăniți în meritul creat de El este locul numit Cer, unde locuiește neprihănirea și sufletul omului va ajunge acolo pentru că Domnul Isus Hristos a murit pentru cei nelegiuți. Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Fiul Său, care S-a dat de bună voie pentru cei păcătoși, și a-L cunoaște pe Dumnezeu prin

acest merit creat acum două mii de ani ne dă dreptul să ne numim copii ai Lui, făcându-ne astfel părtași vieții veșnice. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3). A fost și este dorința Lui să aibă un popor al Lui care să petreacă veșnicia împreună cu El și care să se bucure de slava Lui, dar pentru acest popor, numit și Biserica, El a trebuit să se dea pe Sine ca jertfă de răscumpărare. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14). Cine este Acesta, care S-a dat pe Sine? Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este din veșnicie cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Duhul Sfânt. Cine S-a dat pentru cei nelegiuți? Dumnezeu Fiul! El a murit pentru noi până când noi eram fără putere, de aceea mântuirea Sa pentru noi este un dar nemeritat, care este oferit de dragostea Sa oricărui păcătos.

Vina celor nelegiuți nu a putut fi doar anulată sau ignorată, deoarece prin decret divin, care nu suferă schimbări de niciun fel, vina cere pedeapsă, dar mila Lui a acceptat și a dat un înlocuitor care la vremea hotărâtă a murit pentru cei nelegiuți. „...fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22). La oricare ceremonie de ispășire de păcat a Vechiului Testament am privi vom găsi că a fost folosit sânge, pentru că acel sânge al animalelor reprezenta sângele Mielului lui Dumnezeu. El a rânduit ca sângele să fie prezent la acele jertfe, pentru ca omul să înțeleagă că păcatul este ceva serios, care implică durere și sacrificiu. Trăim perioada dispensației harului, când păcatul mărturisit și părăsit este iertat în meritul sângelui care a curs din trupul Domnului Isus pentru noi, cei nelegiuți, și acest adevăr este parte din Vestea Bună a Evangheliei. Nelegiuirea noastră I S-a imputat Domnului Isus când a fost pus pe cruce, iar neprihănirea Lui ni s-a imputat nouă când am ales prin pocăință să intrăm la acest adăpost al jertfei Lui. „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre

de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața“ (Romani 5:18). Meritul jertfei Domnului Isus este un adăpost trainic, pentru că Dumnezeu este drept nu numai prin aceea că cere plată pentru păcat, dar El fiind drept nu mai cere plată încă o dată de la păcătosul care ajunge iertat în meritul jertfei Domnului Isus.

Vestea Bună a Evangheliei constă în propovăduirea lui Hristos crucificat pentru noi, cei nelegiuți, jertfă în prețul căreia Dumnezeu printr-o „hotărâre de iertare“ dă neprihănirea și viața veșnică. Mânia lui Dumnezeu a lovit din plin în Fiul Său care a luat asupra Lui vina noastră, ca astfel noi, cei nelegiuți, să scăpăm de plata păcatului nostru, care este moartea. Evanghelia lui Hristos este frumoasă nu numai pentru faptul că este ușor de înțeles și că planul de mântuire a fost inițiat de dragostea Lui, ci ea este frumoasă și pentru faptul că ne prezintă mântuirea ca un dar în care noi nu avem merit, deoarece nu avem cum plăti vreodată pentru vina noastră în afară de a plăti prin osândă veșnică. Dacă ar fi trebuit să plătim pentru mântuire nu am fi putut plăti niciodată, pentru că noi fiind răi, chiar jertfa noastră era o scârbă înaintea Lui (Proverbe 15:8), de aceea a plătit El „... pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3:16). Acest „oricine“ include și numele meu și numele tău, de aceea fii sigur că și sufletul tău a beneficiat de darul iertării prin har, oferit celor care recunosc că sunt păcătoși.

Dacă am plăti noi o parte din costul mântuirii prin fapte, jertfe de sacrificiu sau chiar dureri omenesti nu ar mai fi „dar“, adică un cadou, ci ar fi doar o ofertă de reducere. De aceea orice efort a omului de a plăti pentru darul mântuirii este o insultă la adresa lui Dumnezeu, pentru că printr-un astfel de efort omul Îi spune lui Dumnezeu că de fapt există o altă cale spre mântuirea în afară de jertfa Domnului Isus. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2:8, 9). În dorința de a scăpa de simțul de vină omul caută să vadă ce ar

putea face el ca să-și câștige merite înaintea lui Dumnezeu, dar pentru a ne împăca cu El, Dumnezeu se uită la ceea ce a făcut Fiul Său pentru noi. Mântuirea a trecut pe lângă mulți cărturari și farisei pentru că nu se vedeau nelegiuți, pe când vameșii și păcătoșii, datorită faptului că s-au recunoscut ca fiind lipsiți de puterea de a se evidenția cu ceva bun înaintea lui Dumnezeu au avut ceea ce pentru farisei a fost și va fi un deznodământ neașteptat, și anume faptul că atunci când au cerut au primit în dar iertare și mântuire de la Dumnezeu.

Nu putem fi salvați niciodată prin fapte pentru că faptele sfinte pe care omul le face și care sunt acceptate de El sunt parte din harul lui Dumnezeu. El a pregătit aceste fapte pentru ca noi o dată mântuiți să umblăm în ele, așa că atunci când aceste fapte bune apar în viața noastră ca roadă a Duhului Sfânt noi nu avem merit, ci meritul este tot al Lui. Darul lui Dumnezeu este: „Hristos a murit pentru cei nelegiuți!“, pentru că mântuirea este în întregime o lucrare divină a milei Lui în noi, atunci când noi primim acest Dar. Aceia care primesc darul mântuirii rămân mulțumitori lui Dumnezeu și din recunoștință, cu o pasiune sfântă, se dăruiesc pentru a împlini dorințele Lui prin a face lucrările Lui. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare“ (2 Corinteni 9:15). Evanghelia, care este Vestea Bună a iertării, ne prezintă Darul Lui care este nespus de mare. Este numit „nespus de mare“ pentru că nu poate fi pe deplin înțeles și prețuit de noi, fiindcă pentru acum cunoaștem în parte, dar cunoaștem îndeajuns încât să spunem că am fost în rândul celor nelegiuți, pentru care la vremea hotărâtă a murit Hristos.

Când vedem cu ochii noștri ceva ce ne place ne bucurăm nu de ochi, ci de ceea ce văd ochii. Când primim darul mântuirii prin credință nu ne bucurăm de credință, ci de mântuire, cu toate că o primim prin harul de a avea credință. Credința este o virtute care este asemenea unor mâini goale de merite personale, ce se întind spre Dumnezeu și primesc Darul Lui. Credința, care vine tot de la El prin ascultarea Cuvântului, se mai aseamănă cu un portar care

ne deschide ușa harului când ne recunoaștem vinovați. Un alt efect binefăcător al Evangheliei este faptul că sufletul care trece de la starea de nelegiuit la stare de a fi socotit neprihănit simte curățirea care are loc înăuntrul lui numită și „spălarea nașterii din nou“ (Tit 3:5). Această iertare cerută și primită dă un simț al curăției aducător de fericire, pe care sufletul iertat vrea să-l păstreze. „Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada“ (Psalmul 51:7).

Când împăratul David și-a simțit nelegiuirea, știind că Dumnezeu îl poate curăța de ea, a căutat iertarea Domnului ca să scape de vină. El a asemănat starea de suflet curat pe care și-o dorea cu ceva mai alb decât zăpada. Iertarea vinei noastre prin meritul jertfei Domnului Isus, care a murit pentru cei nelegiuiți, aduce o astfel de stare de pace în suflet, care prin meritul sângelui devine mai alb decât zăpada în ochii Tatălui. Acest simț de ușurare și eliberare de sub simțul de vină a devenit experiența fiecărui suflet care crezând în El a devenit o faptură nouă, pentru că în locul simțului de vină apare pacea și bucuria. Jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus a adus bucurie în viața noastră, dar efectul ei mântuitor în viața noastră a adus bucurie și lui Dumnezeu. „...pentru bucuria care-I era înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“ (Evrei 12:2).

Era o mare rușine pentru cineva să moară pe cruce, pentru că o astfel de moarte era considerată moarte de blestem (Galateni 3:13, Fapte 5:30). De asemenea, era o metodă de condamnare la moarte care storcea multă durere din trupul celui osândit. Ca să-i răscumpere pe cei nelegiuiți Domnul Isus a disprețuit rușinea, și El, în care nu s-a găsit păcat, a fost acuzat în Sinedriu de păcatul cel mai negru, și anume de vina de a fi blestemat. El nu a instigat niciodată o revoltă în popor, ci dimpotrivă a plătit taxele și a spus că Cezarului trebuie dat ce este al lui. Viața Lui pe pământ a constatat în a face voie Tatălui, în cuvinte și în fapte, mai mult ca oricine altcineva și totuși a fost învinuit de păcatul de hulă. Însă,

pentru ca noi, cei nelegiuiți, să fim scăpați de vină, Domnul a disprețuit rușinea de a fi învinuit de hulă. El a fost bătut în mod bestial, ca un rău făcător, a fost îmbrăcat cu o haină stacojie, iar pe cap I S-a pus o cunună de spini, apoi în semn de batjocură I S-a spus: „...Plecăciune, Împăratul Iudeilor!“ (Matei 27:29). Oamenii de putere ai momentului L-au batjocorit nu doar ca om, ci și ca Fiu de Dumnezeu, însă El a răbdat pentru bucuria ce o vedea înainte, când ne vedea pe noi, cei nelegiuiți, scăpați de vină. „... Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!“ (Matei 27:40). Dregătorul Pilat, numindu-L împăratul Iudeilor, L-a batjocorit în poziția pe care Domnul o avea și o are ca Împărat al Împăraților, iar alții, care L-au legat la ochi cerându-i apoi să le prorocască cine L-a lovit, L-au batjocorit ca profet. „L-au legat la ochi, Îl loveau peste față, și-L întrebau, zicând: «Proroceste, cine Te-a lovit?»“ (Luca 22:64).

Este în natura omului să iubească un proroc dacă crede în el și să-l urască sau cel puțin să-l disprețuiască dacă nu crede în El. Pe Domnul Isus nu L-au crezut, ci L-au urât și L-au batjocorit, dar Domnul Isus a ales nu să-i urască pe acești nelegiuiți, ci să-i iubească și să-Și dea viața pentru ei. Cei ce L-au dat să fie răstignit pe Domnul Vieții I-au batjocorit preoția, pentru că se știa că un adevărat preot al lui Dumnezeu are puterea de a mijloci o ispășire sau o izbăvire de la Dumnezeu pentru om. „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui!“ (Matei 27:42). Cei ce L-au răstignit au batjocorit chiar și setea care-I mistuia trupul cuprins de febră, pentru că atunci când a spus că-I este sete I-au dat oțet, dar o și mai mare rușine pe care Domnul Isus a disprețuit-o de dragul nostru a fost aceea când I-au batjocorit rugăciunea, când cu ultimele puteri a strigat: „... «Eloi, Eloi, lama sabactani» care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Unii din cei ce stăteau acolo, când L-au auzit, ziceau: «Iată, cheamă pe Ilie!»“ (Marcu 15:34, 35). „... Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!“ (Marcu 15:36). Domnul Isus a suferit toate acestea

pentru ca noi astăzi crezând în El să putem vedea judecata și pedeapsa nelegiurii noastre, în urma și nu înainte noastră, în viitorul nostru.

Odată ce El a murit pentru cei nelegiuiți am trecut de la simboluri și umbre la lucruri reale și veșnice, care reprezintă prezența Lui cu noi. Odată ce prețul răscumpărării celor nelegiuiți a fost făcut în plin am trecut de la o reprezentare a valorilor reale, care au fost făcute prin cort, jertfe și preoții Vechiului Testament la adevăratele valori, care sunt jertfa Lui și Legământul cel nou făcut în sângele Mielului. Odată ce Domnul a murit pe cruce am trecut de la elementele care erau mai mult exterioare, asociate cu felul slujirii după Legea cea veche, la elementele interioare, unde Duhul Sfânt face din noi un templu sfânt, în care rodește roada Duhului. Când sclavii aveau vise uneori se visau că sunt oameni liberi, dar această bucurie nu ținea decât până când se trezeau la realitatea vieții lor de robi, în care viața și dorințele lor depindeau de stăpân, care porunceă, iar ei trebuiau să facă ce li se porunceă. Într-un mod asemănător aceia care sunt robi ai păcatelor dorm spiritual și când au astfel de vise în închipuirea minții lor, uneori se cred liberi și stăpâni pe soarta lor, când de fapt realitatea este că datorită păcatului ei au un stăpân rău, care le poruncește, iar ei nu au puterea să i se împotrivescă.

Domnul Isus a devenit Mielul de jertfă prin a cărui moarte să putem muri și noi față de vechiul stăpân, față de lume și față de toată nelegiuirea ce o oferă ea, ca astfel, întocmai cum Domnul Isus a înviat, să înviem și noi cu El la o viață nouă, cu un nou Stăpân, cu noi dorințe și cu o nouă destinație veșnică. Această lucrare este reprezentată în mod simbolic prin actul botezului în apă, când credința nou testamentală îmbracă o haină vizibilă. Prin actul de botez sufletul care se pocăiește cere să fie botezat și încheie cu Domnul legământ, primind darul mântuirii lui Dumnezeu oferit nouă oamenilor prin decret ceresc, decret prin care ce-L nevinovat, dându-Se pe Sine la moarte, a plătit pentru noi cei vinovați. Domnul Isus a trăit durerea pedepsei păcatului

tău când a murit pentru cei nelegiuiți și vrea să trăiești și tu cu El pentru El, nu simbolic, ci simțind prezența Lui reală în templul trupului tău prin Duhul Sfânt.

Omul se leagă ușor de simboluri și obiceiuri, dar Domnul Isus nu vrea să fie pentru noi o imagine blajină pictată pe pereți sau doar un personaj istoric, ci vrea să ne fie Mântuitor personal, viu, pe care dacă-L primim în inimă va umbla cu noi în fiecare zi. Pentru El sufletul tău nu este un număr, ci Dumnezeu vrea să ai cu El o relație de prietenie sinceră și aceasta este posibil nu rugându-te unor chipuri cioplite, turnate sau pictate, ci prin a-L numi pe Fiul, Domnul tău, și pe Dumnezeu, Tatăl tău ceresc. El vrea să fii ființa peste care să toarne Duhul Său cel Sfânt ca să te poată călăuzi în tot adevărul până ce ajungi în Casa Lui de sus, iar cât timp mai ești pe pământ El vrea ca rugăciunea în duh și adevăr să te pună în rândul închinătorilor plăcuți Lui.

Când Ioan Botezătorul a spus: „... Iată Mielul lui Dumnezeu!“ (Ioan 1:36), cred că Domnul Isus S-a gândit și a văzut în viitorul apropiat jertfa de răscumpărare pe care urma să o aducă la Golgota pentru cei nelegiuiți, și știind că aceea era voia Tatălui nu a lăsat pe nimeni și nimic să-L devieze de la acel plan. Domnul Isus Hristos a murit pentru toți cei nelegiuiți, dar numai aceia care se recunosc înaintea Lui ca fiind nelegiuiți pot beneficia de iertarea în meritul jertfei Sale. Eu am recunoscut că nu am trăit nici pe departe la nivelul pretențiilor lui Dumnezeu și călcând una sau mai multe din poruncile Lui m-am făcut vinovat de toate. De aceea când am venit la El ca păcătos m-am calificat pentru har și am primit iertarea Lui. Dar tu? Ai recunoscut vreodată în viața ta că faci parte din categoria celor nelegiuiți, care nu se pot salva singuri? Lumea oferă slobozenie, numind-o independență de a face ce vrei, ca apoi omul să se vadă un sclav al viciilor și al bolilor de care în zadar mai vrea să scape cu puterea lui proprie. Dacă-L primești pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor care a murit pentru vina ta, liberarea nu va fi ceva ce vei experimenta doar în vis, ci va fi o realitate trainică, pentru că acela pe care-l

face Fiul slobod este slobod cu adevărat. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“ (Ioan 8:36). Păcatul oferă bucurii trecătoare și distracții pe credit, pentru care la urmă omul plătește amarnic, dar Fiul lui Dumnezeu îți oferă astăzi viață veșnică și pe lângă aceasta îți promite o pace și o bucurie în suflet pe care lumea nu o pricepe și nu ți-o poate lua.

Nu uita că unul dintre cele mai favorite cuvinte ale vrăjmașului este: „mâine“ și mulți spun că se vor pocăi mâine, dar de cele mai multe ori acel „mâine“ al pocăinței nu mai apare în viața lor. Dumnezeu ți-a dat viața care o ai și după un plan suveran, făcut în milă, îți dă oportunitatea de a alege între viață și moarte veșnică. Curând vei da ochii cu Acela care a murit pentru cei nelegiuți și te-a chemat și pe tine, în mod personal printr-un mesaj ca și acesta, să te împaci cu El. Vei fi bucuros că El îți este Mântuitor? sau te vei umple de groază, pentru că în cazul că L-ai refuzat sau amânat El nu-ți va putea fi decât Judecător? „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine“ (Apocalipsa 3:20).

Amin

29

SĂNĂTATEA SUFLETULUI

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.“ Apocalipsa 2:4, 5

Uneori experiența bolilor noastre trupesti sunt rezultatul unor circumstanțe care nu se află sub controlul nostru, așa cum este codul genetic moștenit de la părinți, sau sunt rezultatul unui accident care nu întotdeauna este din cauza noastră, dar de cele mai multe ori boala trupestă este consecința unor acțiuni sau lipsa unor acțiuni din partea noastră. Legea semănatului și a seceratului se aplică nu numai în agricultură, ci și în privința sănătății trupului nostru, însă cel mai important este faptul că se aplică și în ceea ce privește sănătatea sufletului nostru. După cum noi vrem să avem copii sănătoși, și Tatăl nostru vrea să fim sănătoși nu numai în trupul nostru, ci și în sufletul și duhul nostru (1 Tesaloniceni 5:23). Așa după cum măsurile preventive de sănătate, cum este dieta, exercițiul și odihna, ne pot menține într-o oarecare măsură starea de sănătate, încât să nu trebuiască să fim ajutați, putem fi noi aceia care să-i ajutăm pe alții, tot așa măsurile preventive de boală spirituală pot menține sănătatea sufletului nostru, pentru a fi un organ sănătos și folositor în trupul lui Hristos (Romani 12:5).

Așa după cum ne ferim trupul de microbi, de infecție și accidente, pentru că știm că acestea pot produce durere și chiar

moarte, trebuie să ne ferim și sufletul de a nu fi întinat de păcat, deoarece și el ne poate îmbolnăvi și chiar provoca moartea. Când descoperim în noi o boală sufletească este important să nu ne dezvinovățim prin a o scuza sau raționaliza, ci întâi de toate trebuie să recunoaștem că nu este o circumstanță, ci este consecința unor acțiuni sau a lipsei altora din viața noastră. Pe măsură ce se apropie plecarea noastră de pe pământ, în iarna vieții noastre trupul simte o oarecare slăbiciune de putere, pentru că a fost creat să slujească temporar, ca un vehicul pentru sufletul și duhul nostru, însă sufletul nostru trebuie să devină tot mai tare, tot mai frumos și tot mai folositor Împărăției lui Dumnezeu.

Așa cum unui vapor i se fac revizuri tehnice preventive deasupra și dedesubtul liniei de plutire, pentru a evita o nenorocire când iese în larg, este necesar să ne revizuim și noi sănătatea sufletului în toate aspectele vieții dacă vrem să ajungem cu bine la destinația numită Cer. Indiferent dacă cineva alege să-și verifice sănătatea sau nu, în mod sigur Domnul Isus va face aceasta în dreptul fiecărei biserici și în dreptul fiecărui suflet care odată a făgăduit în apa botezului că va fi credincios Domnului Isus până la moarte. Cartea Apocalipsei, în care punctul culminant este triumful lui Dumnezeu, se ocupă cu a descrie vremea sfârșitului prin revelații cu privire la acea perioadă. Aceste revelații ne sunt prezentate uneori prin simboluri și imagini a căror înțelegere necesită cheia cunoștinței de sus. În această carte scrisă de apostolul Ioan, dar a cărei Autor este Dumnezeu, găsim cuvintele Mântuitorului prin care S-a adresat celor șapte biserici din Asia. Acest mesaj, care de-a lungul anilor a primit diferite interpretări, poate fi atribuit ca fiind un mesaj adresat celor șapte biserici din acea vreme. Mesajul poate reprezenta șapte etape istorice, cuprinzând perioada de timp de la inițierea Bisericii la Rusalii și până la Răpirea Bisericii la cer, sau starea celor șapte biserici poate reprezenta starea spirituală individuală a șapte feluri de credincioși.

Textul citat la început descrie diagnosticul sufletesc primit de biserica din Efes în urma verificării făcute de Domnul Isus. El va

face o astfel de consultație și sufletelor noastre. Dacă atunci când eram în dragostea dintâi cineva ne-ar fi spus că va veni o vreme în viața noastră când dragostea noastră se va mai răci sau că undeva, în viitor, inima noastră nu va fi întotdeauna cu totul pentru Domnul, am fi fost în stare să-l contrazicem. Însă, rând pe rând, trebuie să recunoaștem că influența lumii care zace în cel rău în coalitie cu firea noastră cea veche a permis treptat o astfel de boală de răceală sufletească în noi, și această stare nu trece nedetectată de Domnul Isus. Faptul că suntem schimbători când este vorba de a da înlesniri firii noastre vechi nu este doar un adevăr incomod și păgubitor, ci este o stare care ne poate pune în mare primejdie sufletul.

Fugim de păcatele pe care noi le numim mari, cum este curvia sau uciderea, și poate chiar le condamnăm, însă uneori lumina cercetării Duhului Sfânt scoate la iveală păcate pe care le privim cu un oarecare respect, cum este nemulțumirea, îngâmfarea, disprețul, judecata sau cărtirea. Tot un adevăr incomod este faptul că avem o oarecare atracție față de momeala vânătorului de suflete, care, prin prețuri mici la început, ne îndreptățește în a fi mai puțin stricți în privința disciplinei spirituale de care depinde sănătatea sufletului nostru. Fiecare dintre noi ne asemănăm cu una din cele șapte biserici cărora li s-a adresat Domnul Isus, iar dacă suntem dintre aceia care, fiind lipsiți de zel, ne ia căscatul plictiselii când este vorba de lucruri duhovnicești, probabil că ne asemănăm cu biserica din Efes. Dacă în urma verificării faptelor și a intențiilor noastre primim diagnosticul de a fi căldicei pentru că ne-am părăsit dragostea dintâi suntem în mare pericol, ca cei din Efes, și sufletul nostru bolnav, care are nevoie de supraveghere medicală, trebuie să primească și să urmeze prescripția numită „pocăință“, care ne-a fost dată de Domnul Isus.

Verificarea sănătății sufletului nostru se va dovedi a fi un timp cheltuit cu folos veșnic, pentru că va preveni pierderi atât pentru noi cât și pentru Împărăția lui Dumnezeu. Este sufletul tău sănătos?, sau ești un suflet căldicel, care nu vrei să plătești în

întregime prețul ascultării, dar nici nu vrei să te lași de pocăință de frica iadului? Când mergem la doctor pentru o examinare fizică ni se pun anumite întrebări și ni se fac diferite teste, în urma cărora se face o evaluare a sănătății noastre. Pentru a ne examina starea de sănătate a sufletului este necesar să ne răspundem la câteva întrebări și să ne privim chipul în oglinda Scripturii pentru a detecta cât mai repede posibil orice simptom de boală. A fi precaut cu sănătatea sufletului tău înseamnă a nu gusta ce nu cunoști și ce pare a fi periculos pentru suflet. A fi precaut mai înseamnă a cerceta Cuvântul Scripturii și a pune întrebări cu privire la acel lucru celor care au mai multă experiență pe calea Domnului.

Dacă am întreba membri unei biserici dacă cred tot ce scriu ziarele și tot ce spune massmedia, majoritatea ne-ar spune că nu cred tot. Dacă am întreba aceiași oameni dacă cred toată Scriptura, probabil că majoritatea ar spune că o cred. După aceea, dacă i-am întreba pe aceiași oameni cu care din cele două cheltuii mai mult timp, probabil că majoritatea ar trebui să recunoască că cheltuii mai puțin timp cu Scriptura, pe care spun că o cred în întregime, decât cu ziarele, pe care nu le crede întotdeauna. Când oamenii lasă afară ce are de spus Scriptura se expun pericolului de a se îmbolnăvi sufletește, pentru că ajung să se convingă ușor că păreriile sau opiniile lor sunt și ale lui Dumnezeu, însă trebuie să știm că doar standardul lui Dumnezeu contează. Tot mai mulți oameni evită ceea ce li se pare greu și sunt atrași de ceea ce li se pare ușor, iar vrăjmașul este gata să le servească ceea ce ei doresc prin învățătură falsă, evlavie falsă, dragoste falsă, credință falsă, care duc la o nădejde falsă.

Aceia care sunt bolnavi sufletește neglijează rugăciunea și evitând în acest fel starea de cercetare înaintea Domnului ajung să se conducă singuri după îndemnurile firii lor, care urmărește voia lor și nu a lui Dumnezeu. Când sufletul ți-e sănătos nu te rogi numai de formă, fiind indiferent ce rezultat va primi. Când ești sănătos și tare în credință te poți ruga nu numai pentru prieteni, ci și pentru vrăjmași, vrăjmași fiind oricine îți invocă gânduri de

amărăciune, de dispreț sau chiar de ură. Unul din primele semne ale acestei boli spirituale care-I produc Domnului Isus stare de vomă, numită starea de a fi căldicel, este starea de a deveni indiferenți față de starea noastră de sfințenie. Este ceva cu totul naiv din partea noastră să credem că ne putem asuma anumite riscuri prin a ne expune în vreun fel la păcat fără să fim afectați de infecția lui, și recunoscându-ne vulnerabilitatea este bine să știm că nu suntem imuni la ce ni se oferă pe tejgheaua celui viclean. Relaxând străjile de la poarta cetății inimii noastre ne putem trezi la un moment dat că vrăjmașul nu mai caută să introducă marfa ilegal, prin a o ascunde în vreo desagă, ci o introduce în cetatea inimii cu caravane întregi. Astfel se ajunge la o toleranță față de ceea ce ne poate îmbolnăvi sufletul.

De exemplu, știm că cei ce trăiesc în minciună nu vor moșteni Împărăția Cerurilor, însă omul care se îmbolnăvește de această boală începe cu minciuni care par a fi nevinovate, numite și minciuni albe. Cuvinte ca și: „Îmi pare bine să te văd!“, când de fapt nu suntem interesați de a vedea acea persoană, sau când spunem: „Cu plăcere!“ celui ce ne mulțumește, când de fapt nu ne-a făcut deloc plăcere, sau: „Ne rugăm pentru tine!“ când de fapt nu ne rugăm pentru acea persoană. Acestea sunt doar câteva exemple de astfel de minciuni albe, socotite de unii minciuni nevinovate, care din neatenție ajung să nu mai fie văzute ca minciuni, dar care duc la minciuni și mai mari. O altă simptomă a bolii sufletești este felul în care ne raportăm la lucrarea Domnului. Este bine să știm că acela care devine bun la a găsi scuze este foarte rar bun la a face ce trebuie. Când dragostea noastră s-a răcit și sufletul ne este bolnav nu mai vorbim cu zel despre Domnul și nu mai cântăm cu foc, fiindcă dacă ne-am gândi mai bine la ceea ce cântăm am cânta puțin mai bine. Este bine să ne rugăm și să cântăm, însă, pentru ca acest fel de slujire să fie benefică trebuie să o facem nu numai cu mintea, ci și cu duhul nostru.

„... Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea“ (1 Corinteni 14:15).

Este posibil ca potrivnicul să privească la o biserică sau la un suflet de tip Laodicea și să fie foarte mulțumit. El știe că poți avea biserici frumoase și o muzică bine pusă la punct, dar dacă lipsește participarea Duhului Sfânt în rugăciune, cântare și vestirea Evagheliei, el nu se află în pericol să sufere vreo pierdere. În ultimii zeci de ani, în America a apărut o nouă concepție și un nou mod de a cumpăra proprietăți pentru concediu numită „time share“. Acest mod de a cumpăra proprietatea constă în următoarele: cumpărătorul plătește, de exemplu, doar o parte din costul total al unei case la munte, și primește accesul și dreptul de a folosi acea casă un anumit număr de zile pe an. Este trist, dar sufletul căldicel adoptă o astfel de concepție prin care dă Domnului Isus doar o parte și doar pentru un timp acces la inima lui, așa cum a fost cazul de boală a israeliților de care s-a plâns Dumnezeu de atâtea ori.

„Inima lor este împărțită; de aceea vor fi pedepsiți...” (Osea 10:2). Inima omul este un teritoriu mult râvnit de ambii Stăpâni, pentru că unul din cei doi vrea să semene sămânța cea bună, iar celălalt vrea să-l folosească prin a-l semăna cu neghină. În pilda semănătorului ni se spune că unul din Stăpâni seamănă sămânța cea bună în inimă, dar celălalt stăpân vine să o fure tot din inimă. În cazul trist a lui Anania și Safiră vedem că în inimă se poate naște nebunia gândului de a-L minți pe Dumnezeu, de aceea Scriptura ne învață să ne păzim inima prin a o da în întregime Domnului. Când inima credinciosului este împărțită separă ce are, în timpul și lucrurile Domnului și timpul și lucrurile personale, pe când cel sănătos are întreaga inimă pentru Domnul. A fi căldicel înseamnă a nu fi destul de cald încât să clocotești, dar nici destul de rece încât să îngheți.

A avea o stare de suflet căldicel înseamnă a avea o stare spirituală în decădere. Înseamnă a fi un suflet care iubește pe Domnul Isus mai puțin decât atunci când L-a primit ca Domn și Mântuitor. Înseamnă a fi un suflet care suferă de o boală spirituală. A ajunge un suflet căldicel înseamnă a fi un suflet care din producător, în

timp, a ajuns doar consumator, pentru că a obosit în facerea binelui. Soția unui om care L-a primit pe Domnul Isus și era în dragostea dintâi a spus că îi place foarte mult idea de zeciuială, pentru că altfel soțul ei ar fi în stare să dea tot ce are. Este sufletul tău sănătos? Sau ți se pare că Dumnezeu nu-ți mai lasă buznarul în pace? Dacă în perioada dragostei dintâi un suflet este gata de a se sacrifica pentru lucrarea Domnului, când ajunge bolnav spiritual aceasta i se pare o povară obositoare și chiar o pierdere supărătoare, pentru că luându-și privirea de la destinație și-a pierdut viziunea și pasiunea de a lucra în via Domnului.

Pentru a ne menține sănătatea sufletului va fi nevoie ca privind cu ochii la răsplată să ne decidem să avem un rol activ și folositor în activitatea Bisericii lui Dumnezeu, încât să nu avem timp sau dorința de a privi la ofertele de lucru ale celui alt stăpân. Dacă vrem să fim folosiți de El, în așa fel încât investiția Lui în noi să aducă profit maxim, trebuie să nu uităm că această binecuvântare, care atrage după sine răsplătiri cerești, vine legată de modul în care vom aplica disciplina necesară ca darurile și talanții care ni s-au încredințat să aibă condiții optime pentru a crește și a aduce roada care se așteaptă de la noi. Când este vorba de caracter ne concentrăm pe a îmbunătăți partea cea mai slabă, dar când este vorba de a lucra pentru Domnul trebuie să ne concentrăm pe a folosi partea unde vedem că Dumnezeu ne-a înzestrat cu un talant, pentru că acolo vom aduce cel mai mult câștig Stăpânului.

Cimitirele sunt pline de trupurile acelora care s-au îmbolnăvit spiritual de boala de a trăi „căldicei“ și au ajuns să treacă pragul morții plini de regrete, pentru că au pierdut oportunități de a face o diferență între a trăi pentru lumea aceasta și a trăi pentru Împărăția lui Dumnezeu prin a munci, a sacrifica, a vesti, a scrie sau a face o altă lucrare pentru Dumnezeu. Cuvântul Domnului Isus, care ne sfătuiește să ne adunăm comori în cer, ne spune că preferă să fim reci, pentru că atunci avem o mai bună șansă de a ne pocăi, fiindcă atunci când suntem căldicei nu vedem nevoia urgentă de a face o schimbare în viața noastră. A fi căldicel

înseamnă a avea o stare prin care spunem Domnului că noi credem în El, dar nu mai suntem entuziasmați de a petrece timp împreună cu El, de a lucra cu El și de a vorbi cu El. A fi căldicel înseamnă uneori a fi bolnav fără să-ți dai seama că ești bolnav, asemenea celor din Efes care se credeau bogați, dar despre care Domnul Isus a spus că erau orbi, săraci și goi. A fi căldicel poate însemna a avea o vedere sufletească încețoșată, care-ți dă percepția că faci voia lui Dumnezeu când de fapt faci voia ta sau a oamenilor.

Metaforic vorbind, Biserica și Domnul Isus se află în perioada de logodnă și în acest timp se așteaptă din partea noastră, ca Mireasă, să-I fim credincioși. După cum o căsnicie bună nu are la bază un contract, ci un legământ, are nu clauze, ci promisiuni sincere, și legătura noastră cu Domnul Isus, care ne-a plătit răscumpărarea ca și Osea soției lui, Gomera, are la bază promisiunea dragostei noastre față de El, printr-un legământ încheiat cu El în dragoste. În ultima vreme a apărut într-unul din statele Americii o firmă care pentru o sumă de bani se oferă să provoace și testeze seriozitatea și credincioșia soțului față de soție și a soție față de soț. Când o femeie este nesigură de sinceritatea soțului ei poate alege să plătească o sumă de bani și compania respectivă trimite în calea soțului o femeie care să-l provoace pe acel bărbat, ca apoi să se facă un raport în ce privește fidelitatea și seriozitatea acelui soț față de soția lui. Când am citit despre această firmă, m-am gândit la modul în care mireasa Domnului Isus este provocată la tot pasul de a glumi cu păcatul prin a fi necredincioasă Domnului Isus. M-am gândit la cât de mult Îl doare pe Mire să vadă în vreunul din noi gânduri de trădare sau o lipsă de fidelitate.

Dacă relația noastră este superficială sau sinceră, vremurile de testare vor face să iasă la iveală adevăratele simțăminte. În astfel de provocări vom avea ocazia fiecare din noi să spunem și să dovedim că Îl iubim pe Domnul Isus. Dacă ne iubim sufletul și Îl iubim pe Domnul Isus nu trebuie să ne ferim de adevăr, chiar dacă acesta uneori acționează ca bisturiul un chirurg care înlătură o

infecție. Oricare va fi decizia noastră în cât privește credincioșia, Dumnezeu va fi proslăvit prin viața noastră, însă depinde în ce mod va putea fi proslăvit. În funcție de aceasta Domnul ne va putea folosi ca un vas de cinste sau ca pe unul de ocară, așa cum a fost proslăvit prin pedeapsa pe care a aplicat-o lui Faraon. Ca măsură preventivă de boală sufletească se așteaptă de la noi să luăm decizii cu privire la viața noastră procedând ca un suflet care a ieșit din întuneric la lumină. Ar fi ideal să fim așa de aproape de Domnul încât atunci când avem de luat decizii să obținem un răspuns direct de la Domnul prin darurile Duhului Sfânt. Când nu avem între noi manifestarea darurile Duhului Sfânt este bine ca atunci când trebuie să luăm o decizie să ne întrebăm dacă există un principiu biblic care se referă clar și direct la cea situație.

Următorul pas pe care trebuie să-l facem atunci când vrem să luăm o decizie care știm că poate afecta sănătatea sufletului nostru este cel al rugăciunii, când să examinăm motivele pentru care am făcut acel lucru. Dacă tot nu avem un răspuns clar, următorul pas în căutarea unui răspuns pentru a lua o decizie bună este acela de a cere sfatul celor credincioși, cu experiență pe calea Domnului, care știu cântării drept și înțelege bine circumstanțele în care ne aflăm. Cerând ca voia Lui să ne fie făcută de cunoscut și nu cerând o acceptare a voii noastre de către El vom putea lua decizii bune, în urma cărora sufletul nostru să rămână sănătos. Domnul Isus a spus că specific timpului de pe urmă va fi o perioadă de epidemie de boală spirituală, care va consta în faptul că dragostea celor mai mulți se va răci. De aceea nu trebuie să cântim când trecem prin necazuri, pentru că acestea de multe ori au scopul de a ne păzi sufletul de boală, făcându-ne să stăm mai aproape de Domnul (Matei 24:12).

Cuvintele Apocalipsei în care Domnul Isus se adresează bisericii și nouă în mod personal este un cuvânt autorizat, adevărat și precis, prin care suntem chemați la a ne verifica sănătatea sufletului. Dacă în urma verificării sănătății sufletului nostru vom vedea că suntem în picioare, trebuie să avem grijă ca nu cumva

tot privind la o victorie din trecut să ne aflăm apoi trântiți la pământ. Dacă în urma cercetării stării de sănătate ne găsim a fi bolnavi este bine nu doar să ascultăm, ci să și urmăm prescripția pocăinței recomandată de Domnul Isus, care va reda sănătate sufletului nostru. Cuvintele Lui aspre adresate către aceia care și-au părăsit dragostea ne spun cât de necesar este să veghem asupra sănătății sufletului nostru în vederea întâlnirii noastre cu Dumnezeu. Este bine să revizităm, chiar dacă numai în gândirea noastră, felul în care cuprinși de focul dragostei dintâi am promis credincioșie Domnului Isus nu pentru o vreme, ci până la moarte.

Privind la prețul enorm cu care am fost răscumpărați, recunoscând că nu tot ce este legal în ce privește legea este și biblic, să refuzăm să ne închinăm voii noastre prin a căuta cârmuirea Duhului pentru a putea rămâne sănătoși. Este sufletul tău sănătos? Când ești sănătos spiritual, Dumnezeu și lucrarea Lui sunt importante. Când ești sănătos Îl iubești pe Dumnezeu și poporul Lui. Când ești sănătos te pregătești pentru mâine prin a face astăzi ce poți face astăzi, privind la ce ai și nu la ce nu ai, privind la ce poți face și nu la mulțimea lucrurilor pe care nu le poți face. Dacă ar exista o sută de căi spre viața veșnică am vesti mai multe căi, dar nu există numai una singură și această cale este Isus Hristos, prin care omul se poate împăca cu Dumnezeu Tatăl pentru a moșteni Împărăția Cerurilor. Prin Domnul Isus, Dumnezeu Tatăl a putut să ne arate milă și totuși să rămână pe deplin Sfânt. Crucea este amvonul de unde Domnul Isus a vestit dragostea lui Dumnezeu pentru tine și pentru mine, de aceea să-I spunem și să dovedim că Îl iubim și noi pe El, Cel care ne-a iubit întâi.

Amin

30

CUM ÎȚI TRĂIEȘTI VIAȚA?

„Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.”.

1 Timotei 6:12

Cum ne trăim viața? Adevărul este că deși o trăim o singură dată, datorită faptului că am fost lăsați cu o voință liberă, o trăim cum vrem noi, fie prin a o risipi după placul firii noastre sau putem alege să o trăim urmând planul și dorința bună a lui Dumnezeu pentru noi. Chiar dacă Scriptura păstrează o oarecare tăcere cu privire la detaliile lumii care vine, ne spune îndeajuns încât să putem face o alegere bună, pentru că glasul conștiinței dinăuntrul nostru și dovezile științei, care-și au ecoul tot în Scriptură, ne spun că Dumnezeu există și că El vrea să-L cunoaștem într-un mod personal. Uneori, din motive care ne devin mai clare pe măsură ce înaintăm pe calea cea nouă și vie a Domnului (Evrei 10:20), slava și planul lui Dumnezeu cu privire la unele lucruri rămân ascunse unor anumiți oameni (2 Corinteni 4:3), pe când altora, care vor să le prețuiască, El alege să le fie destăinuie. În acest fel, în una din cele două categorii se găsesc suflete care văd câștig și găsesc împlinire în a-și trăi viața în ascultare de Dumnezeu, care include o luptă numită lupta cea bună, după rânduilele date de El, pe când în cealaltă categorie sunt aceia care văd într-o astfel de viață o totală risipă și pierdere de timp.

Ajungând la cunoștința planului de mântuire a lui Dumnezeu și primind darul mântuirii oferit celor ce se văd păcătoși, sufletul nos-

tru poate trăi viața aceasta cu certitudinea de suflet iertat prin grația lui Dumnezeu. Odată ce am trecut de etapa copilăriei, în mintea și conștiința noastră se stabilește tot mai bine adevărul că după voia Creatorului, care a trasat un scop precis trecerii noastre prin lumea fizică a pământului, existăm ca ființe vii, cu suflete ce vor trăi veșnic. Odată ce trecem de anii adolescenței și ai tinereții intrăm în rândul oamenilor adulți. Atunci începem să ne dăm seama că viața are tot mai mare valoare și că de fapt este mai scurtă decât cum ni s-a părut când eram copii, când poate îi invidiam pe cei mai mari ca noi pentru lucrurile pe care vârsta lor le permitea sau le cerea să le facă. Pentru aceia care răspund favorabil planului de mântuire oferit de Dumnezeu prin har viața se desfășoară având ca obiectiv principal ascultarea de Dumnezeu, care ne cheamă la o viață de slujire ce are ca urmare viața veșnică și răsplătirile Împăratului. Oamenii care apucă viața veșnică la care au fost chemați sunt aceia care au avut parte de două nașteri, sunt aceia care pun valoare pe omul dinăuntru, considerând că își trăiesc viața cu folos, luptând și lucrând cu tragere de inimă pentru lucrurile și lucrările netrecătoare, care vor afecta veșnicia lor și a semenilor lor.

Lupta celor care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu pe pământ este o luptă care a început în cer printr-o răzvrătire într-o clipă a încercării fapturilor cerești și ea începe în viața noastră în momentul în care prin împăcare cu Dumnezeu terminăm cu prietenia lumii, care înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu. Pe lângă lume, acela care alege să lupte această luptă bună a credinței, care se dă la nivel duhovnicesc întrebuintând arme de lovire și apărare duhovnicești (2 Corinteni 6:7), mai are de luptat împotriva firii lui pământești, căreia dacă i se dă libertate se aliază fără prea multă ezitare cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Diavolul, sau potrivnicul lui Dumnezeu, este un alt vrăjmaș al sufletului mântuit și poate cel mai de seamă, care cu scopul de a produce durere și pierdere lui Dumnezeu, fiind mânat de invidia că nu el, ci noi ca suflete mântuite vom petrece veșnicia în prezența lui Dumnezeu, coordonează evenimente folosind puteri necurate ca să abată de la Cer

sufletele care-i ascultă sfatul și îi cumpără marfa.

Aceia care-și trăiesc viața cu folos veșnic, luptând lupta cea bună a credinței, sunt cei care au înțeles două lucruri esențiale: „...pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos“ (Fapte 20:21). Multe lucruri pot fi importante în viața celui credincios, dar acestea două trebuie să fie importante pentru că ele sunt esența a ceea ce înseamnă să fii creștin. Prin pocăință față de Dumnezeu am scăpat de trecutul ce ne învinuia și ne ținea legați ca robi ai păcatului, iar prin credința în Domnul Isus Hristos trăim zi de zi luptând lupta cea bună a credinței. „Ascultă-mă, Doamne, căci sunt robul Tău: robul Tău, fiul roabei Tale, și Tu mi-ai desfăcut legăturile“ (Psalmul 116:16). Copilul Domnului, prin faptul că Fiul l-a făcut slobod cu adevărat, simțindu-se dezlegat de legăturile robiei, dintr-un simț de adâncă recunoștință, se numește și se consideră pe sine un rob al Domnului, stare în care pentru tot restul vieții, trăind după îndemnul duhului și nu după ale firii, vrea să slujească și să fie plăcut noului Stăpân. Slujirea de rob este o slujire personală, nu una prin care angajezi serviciile altora pentru a face ceva pentru cineva.

Pentru acela care luptă lupta cea bună a credinței mâinile și picioarele, care în cea mai mare parte fac posibilă slujirea, îi sunt de o deosebită importanță. Sunt părțile trupului care fac ca frica sau curajul din inimă să fie văzute într-un mod deosebit, de aceea întărirea lor prin îngrijire, hrană și un continuu exercițiu spiritual este deosebit de importantă pentru cel ce vrea să lupte și să nu dea înapoi. Frica are o logică a ei, care de obicei ne prezintă cu un adevăr distorsionat, dar datorită faptului că în dragoste nu este frică copiii Domnului pot fi feriți de acest simț păgubitor care aduce o stare de nefericire. „Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii care se clatină“ (Isaia 35:3). Genunchii tari sunt aceia care se pleacă mereu la rugăciune. Mâinile tari sunt acelea care nu obosesc în a face ce este bine înaintea Domnului. De sănătatea lor va depinde dacă vei tage brazde drepte, dacă vei putea urca munții care apar în calea ta, dacă vei putea purta și

mânui armele luminii.

Unii au mâini și genunchi slabi pentru că nu au crescut în harul lui Dumnezeu și au rămas la starea de prunci, nu s-au dezvoltat. Alții au mâini și picioare slăbănogite din cauză că sunt leneși și din cauză că nu le-au folosit mușchii duhovnicești au început să se atrofieze. Alții au ajuns să aibă mâini și picioare slăbănogite, devenind astfel timizi și îndoielnici în credință din cauză că și-au flămânzit sufletul, sau umblând după curiozități și după nou s-au hrănit cu mâncărurile toxice ale învățăturilor alterate și astfel s-au îmbolnăvit. Ai tu mâini și genunchi spirituali tari? Răspunsul cel mai corect îl dă recordul vieții tale trăite până acum, pentru că el arată cât ai progresat pe calea credinței și cât câștig ai adus Stăpânului. Simte sufletul tău bucurie în a sluji Domnului Isus? Lupti bine atunci când aceia cu care vorbești pot citi la tine bunătate în ochi și zâmbet pe față, ca prin aceasta ei să cunoască că poți fi fericit cu Domnul Isus, chiar dacă trebuie să lupti.

În timpul războiului civil din America aceia care aveau și exprimau mereu o atitudine de descurajare puteau ajunge să fie judecați de curtea marțială pentru efectul negativ, asemenea unui trădător, pe care-l exercita asupra celorlalți. Aceia care aleg să-și trăiască viața cu toată dăruirea pentru Dumnezeu găsesc împlinire și bucurie în a se ști în voia Stăpânului. O astfel de trăire îi poate feri de descurajare, care este o boală spirituală urmată de cârtire. Când prin pocăință un suflet se naște din nou nu-și pierde identitatea ca om și nici tendințele naturale de a fi altul, ci naturii noi, duhovnicești, care vine la viață, i se dă rolul și autoritatea de a conduce și stabili priorități pentru suflet, în calitate de slujitor al Domnului Isus Hristos. Cât timp trăim suntem pândiți de pericolul de a trece în categoria acelor care dau înapoi, la fel ca Efraim, întorcându-ne de la luptă înainte, ca lupta să fie gata. „Fiii lui Efraim, înarmați și trăgând cu arcul, au dat dosul în ziua luptei, pentru că n-au ținut legământul lui Dumnezeu, și n-au voit să umble întocmai după Legea Lui“ (Psalmul 78:9, 10).

Unii sunt gata să renunțe la a lupta când apar dificultăți care

caută să-i înspăimânte cu o pierdere pe plan fizic. Alții cad de oboseală după ce au luptat puțin și au obosit în facerea binelui, pentru că nu s-au reîmprospătat cu puteri care vin din Cer și, la fel ca Efraim, nu mai umblă întocmai după ordinele primite, ci ajung să lupte luptele lor și nu ale Aceluia care i-a înscris la oaste. Alții, care prețuiesc chemarea la mântuire, aleg să lupte până la capăt, câștigând obiective pe plan duhovnicesc, aducând astfel cinste și câștig Împăratului. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“ (1 Corinteni 10:12). Căderea în luptă începe cu un gând necontrolat și neligitimat de stăjile ce trebuie să păzească cetatea inimii noastre, atunci când suntem provocați cu a cumpăra marfa șarpelui. Vrajmașul nostru este specialist în lucruri false. Atunci când Dumnezeu ne îndeamnă la dragoste, ca să imite într-un mod fals, cel viclean ne oferă imediat o monedă falsă, pe care o pune în circulație cu multă ușurință în rândul celor lumești, și ea se numește poftă.

Duhul Domnului ne inspiră curaj și îndrăzneală în lupta noastră, pe când cel strâmb inspiră un curaj nebunesc de a glumi cu păcatul și de a căuta mereu experiențe noi, care promit emoția noului, așa ca și lui Samson care a căutat noul unde nu avea voie, adică pe teritoriul vrăjmașului, în Tima și la Gaza. Duhul Domnului vrea să dezvolte în noi credință și o frică sfântă, care ne ajută să ne ferim de rău, pe când cel șiret încurajează necredința prin a minimaliza importanța a ceea ce facem pentru dorințele firii, căutând să țină în umbră consecințele umblării pe calea largă. Cel ce stă în picioare trebuie să fie conștient că este o țintă a potrivnicului și sfatul Scripturii este să ia seama, adică să vegheze. Cel ce veghează este acela care nu-și asumă, mânat fiind de mândrie, că nu are cum să cadă sau că nu are cum să fie ispitit să muște momeala aducătoare de moarte. El caută părtașia celor ce caută sfîntirea și înaintarea lucrării Domnului, rămânând suspicios față de dorințele inimii lui, care se pune sub autoritatea Scripturii, depinzând de călăuzirea și ocrotirea lui Dumnezeu, nu de puterea și experiența lui. Cel ce vrea să rămână în picioare

recunoaște pericolul oboselii, a închinării de formă și a rutinei, pentru că acest fel de momente sunt pândite și așteptate cu răbdare de vânătorul de suflete, pentru a oferi ceva nou (Numeri 21:5) aceuia pentru care Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este dulce ca mierea (Psalmul 119:103).

Prin neveghere sufletul nostru poate intra într-o zonă periculoasă atunci când alegem să trecem de la o slujire necondiționată, luptând pe viață și moarte, la o slujire în care începem într-un mod fin și delicat, cu raționalizări ce fac mult sens pentru firea noastră pământească, alegând să facem doar ce ne place și ne convine din ceea ce ne cere Dumnezeu. Prin veghere în rugăciune, cu inima plină de Cuvântul lui Dumnezeu, care reprezintă și ne învață caracterul lui Dumnezeu, căutând să rămânem încontinuu ocupați cu lucrul Stăpânului putem fi feriți de un astfel de pericol. Când îți iei ochii de la cer și mai ales când pământește începe să-ți meargă bine, pentru că ai început să te bucuri de lucruri și condiții pe care niciodată nu le-ai avut, este ușor să devii molatec și lipsit de vlagă spirituală. Dacă am înțeles că a trăi viața cu folos pentru Dumnezeu înseamnă a lupta, nu ne vom mira dacă vom trece prin felurite crize pe acest pământ, fiindcă biruind răul prin bine cel credincios vede în vremea de încercare o oportunitate de a-L onora pe Dumnezeu și de a crește în credință.

Găsim în Scriptură că potrivnicul și-a dezlănțuit atacul cu furie împotriva lui Iov, dar citind printre rânduri putem vedea că de fapt cuvintele lui obraznice erau adresate lui Dumnezeu, pe care în mod indirect Îl acuza că trebuie să plătească pe cineva ca să se teamă și să asculte de El. Dacă privim mai adânc la această insultă putem vedea implicată ideea ce insinuează că de fapt Dumnezeu nu merită să fie iubit și ascultat. Dacă ești încercat în această vreme să nu uiți că poate și în dreptul cazului tău a fost aruncată insulta de către acela care este pârâșul fraților, că poate Îi slujești lui Dumnezeu numai dacă El îți dă ce vrei, așa cum ar fi sănătate, familie bună, prosperitate și succes în diferite domenii. Oare se va putea lăuda Dumnezeu cu credințioșia ta? La sfârșitul încercării

Iov a ajuns sărac în duh și nu a vrut decât să se pocăiască, dar care va fi finalul tău? Slujind acolo unde ai fost chemat poate ai să ajungi să-ți vezi crucea prea grea, ca apoi să spui ca Moise: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine“ (Numeri 11:14). Nu uita că încercarea prin care ai fost găsit vrednic să treci a fost pregătită și îngăduită după puterea care ți s-a dat și nu ești singur, ci ca și copil al Domnului ai cârmuirea Duhul Sfânt, care poate și vrea să-ți dea nu numai o orientare clară în slujire, ci El vrea să-ți dea chiar și cântări de bucurie în noaptea încercării tale, care vor atrage răsplătimări cerești. „...încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:7).

Ori de câte ori îți pleci genunchii și inima cu sinceritate, făcând astfel un altar înaintea Domnului, ai de partea ta ajutorul Duhului Sfânt care a condus pe mulți până în Casa Tatălui. El, pentru a glorifica Numele și jertfa Domnului Isus, te va ajuta și înzestra cu puteri noi de luptă. Nu puțini spun și uneori chiar cântă că sunt gata să moară pentru Domnul Isus, dar nu toți sunt gata să trăiască pentru El. Modul în care ne comportăm în vremea încercării dovedește ce fel de credință avem, arată starea roadei Duhului în noi și dovedește fără de cuvinte ce este mai important în viața noastră. O bună comportare într-o astfel de perioadă de furtună este una din cele mai bune moduri de a vesti Evanghelia și de a da gust în jurul semenilor unde te-a așezat Dumnezeu. Chiar dacă drumul numit viață te duce prin locuri pustii, unde nu vei fi scutit de lupte duhovnicești, nu uita că ai cu tine o Stâncă, căreia trebuie doar să-i vorbești ca să-ți dea apă. Este posibil ca alegând să-ți trăiești viața luptând lupta cea bună a credinței, alegând să nu participi la lucrările întunericului (Efeseni 5:11), să ajungi să fii batjocorit și chiar persecutat, dar nu uita că nădejdea și răsplata ta cea mare este Domnul. „Râdeți voi de nădejdea celui nenorocit... dar scăparea lui este Domnul“ (Psalmul 14:6).

Societatea contemporană caută tot mai mult să-i prezinte pe cei

care sunt credincioși Scripturii și țin sus un standard al sfințeniei ca pe niște oameni periculoși, care au deviat de la normal și care nu trebuie crezuți, ci evitați. „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice ce voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi“ (1 Petru 4:14). Cei care aleg să lupte lupta cea bună a credinței, pe măsură ce viața lor face lumină în jurul lor, pot conta pe faptul că vor fi urâți de lumea care iubește întunericul, pentru că nu vor ca faptele și urmările lor rele să fie expuse la lumină. „Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit“ (Marcu 13:13). Ori de câte ori a avut și are prilejul, vrăjmașul, care luptă împotriva Adevărului lui Dumnezeu, a folosit mintea, mâna și gura oamenilor ce slujesc împotriva Bisericii lui Dumnezeu, dar cei care luptă lupta cea bună a credinței nu luptă la voia întâmplării, ci izbânda și soarta lor este în mâna Domnului, care face ca ei să se bucure încă de aici de pe pământ de ocrotirea și de moștenirea dată de El. „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul“ (Isaia 54:17).

Domnul Isus a prevăzut această luptă care a avut și are loc între Biserica Sa și puterea Locuinței morților (Matei 16:18) și pentru că El este Acela care scrie istoria, înaintea ca ea să aibă loc, a garantat că Biserica Lui nu va fi biruită. Toți oamenii luptă, dar unii își cheltuie viața luptând în zadar, pentru că luptă doar pentru lucruri trecătoare, pe care nu le pot ține prea mult, și uneori luptă chiar pentru lucruri de nimic. Apostolul Pavel, care nu i-a cerut lui Timotei să lupte lupta cea bună fără să poată spune că El înșuși a luptat această luptă (2 Timotei 4:7), i-a scris lui Timotei pe când se pregătea de plecare acasă la Domnul. Prin acest îndemn preda ștafeta, care prin oameni făcuți destoinici de Dumnezeu, care au luat în serios isprăvnicia lor, a ajuns până la noi. Epistola sau scrisoarea apostolului Pavel adresată lui Timotei prin care-l îndeamnă să lupte lupta cea bună, păstrând un

cuget curat, a fost motivată de o situație și astfel Duhul Sfânt i s-a adresat lui Timotei, bisericii de atunci, bisericii de astăzi și în mod individual ție și mie.

Lupți tu lupta cea bună a credinței? Prezintă tu prin rugăciunile tale și prin ceea ce faci un pericol pentru întuneric? Dacă lupți să te păstrezi curat și strângi împreună cu Domnul Isus, faci parte dintre aceia care-și trăiesc viața cu folos. Dacă cercetându-te găsești că ceea ce faci are legătură doar cu lucrurile pământești, care trec odată cu întrebuintărea lor, trebuie să știi că ești în pericol de a fi acuzat de trădare în cea mai înaltă judecatorie din Univers, dar printr-o hotărâre de rededicare în care iei în serios faptul că ai spus că nu mai ești al tău, ci ești al Lui cu tot ce ai, poți să revii la drumul trasat de Stăpân pentru tine, astfel încât să trăiești viața cu folos veșnic, iar la urmă să te poți bucura de o răsplată. Într-o vreme ca aceasta, când se dau lupte pe un front duhovnicesc pentru sufletele oamenilor, tu lupți? Privind la valoarea lucrurilor din perspectiva cerului și prin faptul că Duhul Domnului te lasă să întrezărești ce vine peste lumea aceasta în curând, poate că este necesar să-ți faci visurile țândări, ca apoi să-ți dea Stăpânul vise noi, care să aducă câșig duhovnicesc veșnic.

Găsim în cartea Judecătorilor că Meroza nu a vrut să lupte luptele Domnului și s-a ales cu blestem, ca apoi acest neam să dispară cu totul din Scriptură. Ești tu printre cei ce luptă lupta cea bună, trăind viața cu folos, sau dorești doar să-ți meargă numai bine aici, să nu ai nicio pierdere pământească, să nu depui efort și să nu faci vreun sacrificiu și apoi să moștenești Cerul? Toți oamenii doresc, sau când vor fi convinși de realitatea iadului vor dori Cerul ca destinație finală și veșnică, dar nu toți vor ajunge acolo, ci doar aceia care nu au rămas la o ascultare pasivă, ci au ales să lupte lupta cea bună, rămânând credincioși legământului pe care l-au făcut cu Dumnezeu. Cei care luptă lupta cea bună nu au de luptat la nesfârșit și nici nu luptă în zadar, ci ei au în viitorul apropiat o zi a răsplătirilor. „Celui ce va birui, îi voi

da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“ (Apocalipsa 3:21).

Va veni și timpul pentru odihnă, dar până atunci avem de luptat împotriva uneltirilor vrăjmașului ale cărui planuri nu ne sunt necunoscute (2 Corinteni 2:11). Va veni și timpul răsplătirilor, dar acum avem de strâns împreună cu Stăpânul, păstrând o deplină încredere în Acela care a promis că este cu noi în toate zilele și ne-a dovedit că ne iubește prin faptul că S-a lăsat răstignit și omorât pentru ca noi să fim părtași la slava viitoare. „Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început“ (Evrei 3:14). Alege să-ți trăiești viața cu folos, luptând lupta cea bună a credinței și într-o zi vei primi cununa neprihănirii care nu se veștejește și de care se vor bucura toți cei care au biruit și biruiesc păzind credința.

Amin

31

SĂRBĂTORILE

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: «Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: 'Iată sărbătorile Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele.'»“ Leviticul 23:1, 2

Robul lui Dumnezeu Moise a văzut o expresie vizuală a lui Dumnezeu, care a vorbit cu el gură către gură. El a fost omul ales să comunice poporului Israel dorințele și pretențiile Lui de la poporul pe care l-a scos din Egipt. Prin aceste legi și porunci, care ne fac chiar și nouă de cunoscut mai bine natura sfântă a lui Dumnezeu, au fost prevestite lucrările care se desfășoară astăzi între noi, în vremea numită dispensația harului. Dumnezeu descrie lucrul și rânduielile date de El spre a fi ținute de popor, ca fiind niște sărbători, și o sărbătoare este un prilej de bucurie. „...Iată sărbătorile Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele“ (Leviticul 23:2). A fost și încă mai este o influență din partea celui viclean, care sugerează omului că ținerea acestor sărbători nu este o sărbătoare, ci o povară obositoare și firea veche a omului care nu a avut parte de nașterea de sus este de multe ori gata să încuviințeze acest lucru.

Omului firesc și lumesc i se pare că viața de pocăință este ca un medicament amar necesar pentru a se face bine, pe când omul duhovnicesc își găsește plăcerea în a sluji Domnului și în a participa la orice sărbătoare ținută în cinstea Lui, așa cum este chiar și o zi obișnuită de duminică, când credincioșii se adună la un loc în Numele Domnului. Mântuirea este în sine o continuă

sărbătoare în viața credinciosului care-L iubește pe Domnul, pentru că bucuria mântuirii îl face fericit și ori de câte ori copiii Domnului se adună împreună ei se bucură unii de alții, dar mai ales se bucură de Tatăl cel ceresc, a cărui dragoste îi strânge și îi unește. După porunca Domnului, mulți evrei, unii chiar și în zilele de astăzi, au avut și au la intrarea în casele lor un mic cub care se desface, numit Mezuză, în care este pus o hârtie pe care scrie ceva din Legea Domnului. Pe această hârtie de obicei este scris un sumar al unui adevăr dat de Dumnezeu, care trebuie trăit și comunicat așa cum este scris textul la Deuteronom șase începând de la versetul patru: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn“.

O astfel de poruncă avea în vedere binele sufletului lor, pentru că printr-o continuă aducere aminte a Cuvântului lui Dumnezeu și prin ținerea sărbătorilor date de Dumnezeu poporul sta aproape de Domnul și departe de idoli. Cele șapte sărbători ale Domnului, care erau numite și praznice, aduna poporul Lui împreună. Aceste praznice Îl bucurau pe Domnul, așa cum un tată se bucură de o întrunire familiară la o sărbătoare. În afară de ziua de Sabat, care începea la apusul soarelui vinerea și ținea până la apusul soarelui sâmbăta, sărbătorile Domnului date poporului Său au fost în număr de șapte, dar la trei dintre aceste sărbători toți cei de parte bărbătească trebuiau să se înfățișeze la Templu să prăznuiască înaintea Domnului (Exodul 34:23). Cele trei sărbători la care bărbații mergeu la templu au fost: Paștele, Rusaliile sau Cincizecimea și sărbătoarea Corturilor.

Paștele sărbătorit de poporul evreu în a paisprezecea zi a primei luni comemora ieșirea din robia Egiptului (Exodul 12) și preînchipuia ieșirea sufletelor noastre din robia păcatului prin ocrotirea și slobozenia oferită nouă în dar prin jertfărea Mielului lui Dumnezeu pe dealul Golgotei. După sărbătoarea Paștelui, la cincisprezece zile mai târziu, urma sărbătoarea azimilor care era o sărbătoare simbolică a separării lor de păcat. Timp de șapte zile nu mâncău nimic dospit și nu țineau nimic dospit în casa lor, tot

așa după cum creștinul se păstrează totdeauna departe de păcat, care ca o drojdie are puterea să dospească mult aluat. Nu doar la Masa Domnului, ci în fiecare zi credinciosul se cercetează ca în inima lui să nu existe acest aluat dospit care corupe. „Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului“ (1 Corinteni 5:8). Următoarea sărbătoare era cea a primelor roade, când spicele primelor roade erau legănate înaintea Domnului. Este o sărbătoare care vorbește despre sfințirea noastră, dar în același timp vorbea despre învierea Domnului Isus care a fost pârga celor adormiți. La cincizeci de zile după sărbătoarea legănării spicelor celor dintâi roade înaintea Domnului urma sărbătoarea Rusaliilor, care corespundea cu ziua când a fost dată Legea pe Sinai.

Legea nu a fost un tratament al vinei omului, ci o metodă aleasă de Dumnezeu, care dă un diagnostic omului neputincios de a trăi la standardul cerut de Dumnezeu. Și această metodă a fost o metodă provizorie, valabilă până la venirea și moartea Domnului Isus. La cincizeci de zile după învierea Domnului Isus din morți Dumnezeu a dat poporului Său sărbătoarea Rusaliilor, când Duhul Sfânt S-a revărsat peste Biserica lui Dumnezeu alcătuită din sufletele acelora care au fost mântuiți prin jertfa Domnului Isus. În prima zi a lunii a șaptea poporul Israel sărbătorea sărbătoarea trâmbițelor, care era vestită prin sunet de trâmbiță (Numeri 10:2). Moise a primit porunca de a face două trâmbițe de argint. Modul în care au fost folosite după porunca Domnului, prin sunetele scoase de aceste trâmbițe conducea poporul la diferite activități.

Prima trâmbiță reprezintă trâmbița Răpirii Bisericii, iar a doua reprezintă adunarea Israelului din vremea sfârșitului (Isaia 27:13), când Dumnezeu nu doar va aduna poporul Israel, dar se va și lupta pentru ei, fiindcă Scriptura ni-L prezintă pe Domnul Isus ca un Luptător care a mai luptat pe pământ, așa cum a făcut la cucerirea Ierihonului. „Ci Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei“

(Zaharia 14:3). Țara lui Israel, așa cum este numită de îngerul care l-a înștiințat pe Iosif în vis (Matei 2:20), ocupă aproximativ 300 de mii de mile pătrate și acum nu are decât vreo 10% din pământul făgăduit lui Israel de către Dumnezeu, dar vine o vreme când va primi tot ce i-a fost promis.

În ziua a zecea a lunii a șaptea israeliții serbau cea de-a șasea sărbătoare a Domnului, care era sărbătoarea ispășirii, când odată pe an marele preot după ce făcea ispășirea pentru păcatul lui făcea ispășirea pentru tot neamul. Era o zi în care marele preot intra în locul preasfânt cu hainele albe obișnuite și cu sânge de țap ispășitor într-un vas, sânge pe care-l vărsa peste capacul ispășirii sau cum mai este numit scaunul îndurării. Când jertfa era primită, poporul plângea și se bucura afară, pentru că din nou a fost împăcat prin acea jertfă cu Dumnezeu. Atunci marele preot ieșea afară în popor cu hainele schimbate, din haine simple albe în haine strălucitoare, pline de podoabe. Cea de-a șaptea sărbătoare era sărbătoarea corturilor, care avea menirea să le aducă aminte că odată au pribegit prin pustie, dar Dumnezeu i-a condus cu semne și minuni până când au ajuns în țara lor. Era o sărbătoare de șapte zile, perioadă în care locuiau în corturi. Acest praznic culmina cu o sărbătoare a bucuriei.

Sărbătorile Israelului date de Dumnezeu erau umbrele lucrărilor care au devenit o realitate aducătoare de binecuvântare pentru sufletul celui păcătos după ce Domnul Isus a plătit plata păcatului omenirii. Sărbătorile Domnului erau praznice pline de simboluri sfinte cu privire la desfășurarea planului de mântuire a omului. Primele patru sărbători, care simbolizează: salvarea, sfințirea, separarea de păcat și venirea Duhului Sfânt, sunt patru sărbători a căror împlinire deja s-a desfășurat, urmând să aibă loc împlinirea Sărbătorii trâmbițelor, care reprezintă a doua venire a Domnului (1 Tesaloniceni 4:16). Ziua ispășirii reprezintă ziua răscumpărării și a unirii noastre în Hristos Isus, dar pentru Israelul rămas în necazul cel mare împlinirea acestei sărbători simbolice va fi o vreme a socotelilor și o vreme de grea apăsare.

Sărbătoarea Corturilor ne vorbește despre vremea când vom ajunge la destinația numită Cer, care reprezintă Patria (Evrei 11:13, 14) unde ne vom bucura veșnic în slujba și în prezența lui Dumnezeu.

Oamenii folosesc termeni ca și rezident sau țară de rezidență permanentă, dar acest fel de rezidență pe acest pământ este doar temporară, pentru că noi prin nașterea de sus suntem rezidenți a unei patrii cerești. Chiar dacă noi, ca și creștini nou-testamentali, nu ținem Legea cea veche, pentru că nu suntem mântuiți prin Lege, ci prin Har, nu înseamnă că suntem lipsiți de sărbători care sunt și sărbătorile Domnului. Zile și evenimente speciale produc o sărbătoare de multe ori festivă nu numai în adunarea lui Dumnezeu, ci și în inimile noastre. În acest fel putem spune că majoritatea creștinilor sărbătoresc nașterea și învierea Domnului Isus. Creștinii au zile de dedicare specială, când stau la Masa Domnului, dar și zile de bucurie, când sărbătoresc ceremonia unui botez nou-testamental. Aceste două sărbători fiind momente în care credința îmbracă o haină vizibilă prin actul părtășiei la masa Lui și prin actul botezului în apă. Aducerea unui nou născut la binecuvântare, o căsătorie între doi tineri credincioși, sărbătoarea Rusaliilor, o masă de dragoste, unde frații au o părtășie sfântă, sunt toate prilejuri de bucurie pentru adunarea lui Dumnezeu, unde tot ce se face este spre slava Lui și pentru întărirea unității între credincioși.

Ca și creștini născuți din nou, deși nu știm exact ziua când Domnul Isus S-a născut pe pământ, sărbătorim venirea Lui în trup omenesc între noi oamenii. Unii nu sărbătoresc nașterea Domnului, pentru că spun că ar fi o sărbătoare păgână, dar chiar dacă ar fi fost vreodată, pentru mine a mă bucura de venirea Lui în lume înseamnă și în acel caz o biruință împotriva păgânismului. La sărbătoarea nașterii Domnului Isus Îl sărbătorim pe Acela care este Emanuel, adică Dumnezeu este cu noi, și sărbătorim faptul că Fiul lui Dumnezeu a devenit om, pentru ca omul să poată deveni un fiu al lui Dumnezeu. La această sărbătoare ne bucurăm

de venirea Răscumpărătorului, care a dus la o relație de Tată și copii, între noi și Dumnezeu. El este Șilo, adică „Acela căruia îi aparține” toate. La sărbătoarea venirii Lui în lume ne bucurăm pentru că prin răscumpărarea făcută de El am scăpat de vechiul stăpân pentru a aparține aici și în veșnicie Domnului Isus, care a plătit răscumpărarea noastră.

Noi oameni obișnuim să deosebim zilele, bucurându-ne de unele în mod deosebit, dându-le mai multă sau mai puțină importanță, numindu-le deosebite și poate chiar mărețe pe acelea în care sărbătorim lucruri care ne aduc bucurie. Cea mai mare sărbătoare a creștinilor născuți din nou este sărbătoarea Învierii Domnului Isus, pentru că în acea zi lucrarea de răscumpărare a fost completă și ea a dovedit că jertfa de înlocuire pentru cei păcătoși a fost primită pe altarul lui Dumnezeu. Scriptura spune că L-au îngropat pe Domnul Isus și este bine că a fost făcută această afirmație, pentru că aceasta dovedește încă o dată că Domnul a murit cu adevărat pentru noi, cei păcătoși, fiindcă nu îngropi pe cineva până nu moare. Ziua Învierii a fost ziua când prin îngerii Cerul a avut un mesaj pentru oameni. Acesta a fost și este: „A înviat!”

Ziua Învierii Domnului este o zi măreață, pentru că a fost hotărâtă de Dumnezeu din veșnicie. Patru aprilie, anul 33 AD, se presupune de unii cronicari că ar fi fost ziua când Omul Dumnezeu Isus a înviat ca să nu mai moară, pentru că noi, cei care credem în El, să putem avea parte de o înviere sau transformare într-un trup de slavă, cu care vom moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Un alt eveniment care produce sărbătoare în adunarea lui Dumnezeu este botezul nou testamental, când aceia care cred în Domnul Isus după ce s-au pocăit, părăsind păcatul, cer să fie botezați după cum cere Cuvântul. O persoană a fost îndemnată să încheie legământ cu Domnul Isus prin botez, dar a refuzat, spunând că nu se botează când îi spune cineva sau când vrea cineva. De fapt, acea persoană spunea că nu are nevoie, pentru că a fost botezată ca și copil. Persoana care o îndemnat-o la această ascultare de Cuvânt i-a spus că de fapt prima dată a fost botezată

pentru că altcineva a vrut aceasta și doar acum botezul ei ar fi un act al voinței ei și nu a altcuiva. Botezul în apă reprezintă moartea noastră împreună cu Hristos. Ieșirea din apă reprezintă inițierea unei vieți noi, trăite cu Hristos.

Botezul fără de pocăință și naștere din nou nu are valoare, dar odată ce un suflet a fost născut din nou botezul înseamnă ascultare de Dumnezeu. Mai înseamnă mărturia unui suflet curat, care nu se rușinează să se numească fiu al lui Hristos. Botezul reprezintă în mod simbolic intrarea noastră în corabia de salvare, care este Domnul Isus Hristos, iar a refuza să te botezi înseamnă a refuza să ascuți de Domnul Isus. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Lui să-i învețe pe aceia care aveau să devină ucenici tot ce El i-a învățat. Aceste învățături includ și învățătura cu privire la actul botezului în apă, care este un legământ în fața martorilor văzuți și nevăzuți a unui suflet care și-a predat viața Domnului Isus Hristos, care s-a îmbrăcat cu Hristos și vrea să trăiască în Hristos. Una din sărbătorile creștinului nou testamental cel mai des sărbătorite este sărbătoarea Cinei Domnului, care deși nu este o cină întreagă, cum a servit Domnul Isus împreună cu ucenicii Lui când a inaugurat-o, este o ceremonie așezată pe tiparul vechi testamental al sărbătorii Paștelui.

Cina Domnului este o ceremonie care are loc în casa de rugăciune, la intervale de timp hotărâte de membri bisericii. Este o ceremonie prin care sufletul care a încheiat legământ cu Domnul Isus prin botez, cercetându-se și deosebind această masă de oricare altă masă, comemorează meritul prin care a fost iertat și acesta este meritul jertfei Domnului Isus. Nu ne-ar fi fost de folos doar să aflăm despre viața sfântă pe care a trăit-o Domnul Isus, să aflăm de minunile pe care Le-a făcut sau să citim despre cuvintele pe care le-a rostit până când nu beneficiem de iertarea în meritul sângelui Lui, pentru că, așa cum spune decretul dat de Rege, „fără vărsare de sânge nu este iertare”. Repetiția unei umbre, oricât de mult ar fi repetată, nu duce la substanțierea acelei umbre, de aceea oricât de multe au fost jertfele aduse la

Templu în vremea Vechiului Testament nu puteau să facă vreo dată ceea ce numai adevărata jertfă fără de cusur a Mielului lui Dumnezeu a făcut și anume: nu doar să acopere vina pentru o perioadă, ci să o înlăture cu desăvârșire.

O echipă de vopsitori din Anglia au o continuă slujbă de a vopsi un pod uriaș, pentru că începe la un capăt al podului și până când ajunge la celălalt capăt prima parte a podului necesită un nou strat de vopsea. Așa erau și jertfele pe care le aduceau preoții pentru vina poporului. Jertfa Domnului Isus este de așa mare valoare înaintea Tatălui încât ea a fost adusă odată pentru totdeauna, fără să mai fie nevoie de o altă jertfă. „Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele. El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu“ (Evrei 10:11, 12). Atunci când stăm la Masa Domnului avem părtășie unii cu alții, dar cel mai important este că avem părtășie cu El, care ne-a dat un legământ nou, făcut în sângele Lui, prin care cel vinovat când se pocăiește este socotit neprihănit. Cât de dorită este această masă pentru cel credincios? Această masă este dorită sau tratată cu nepăsare în măsura în care suntem firești sau duhovnicești.

Masa Domnului este modul ales de El pentru noi ca să punem timp deoparte pentru a medita la semnificația și urmările morții Domnului Isus prin care suntem mântuiți. Tot prin a sta la această masă vestim moartea Lui până când El va veni. Moartea Domnului are o valoare pe care nu o putem estima în valori omenești, dar știm că a fost cea mai scumpă implicație a lui Dumnezeu față de om. De aceea, ori de câte ori avem oportunitatea, dacă cu adevărat suntem vii și vrem să menținem această viață din El în noi, să nu ne lipsim de această binecuvântare de a sta la masa Lui, unde ne hrănim din meritele Lui și ne bucurăm de slobozenia pe care jertfa Lui ne-a adus-o. Nu doar zilele cunoscute ca sărbători oficiale, ci fiecare zi de duminică în care copiii Domnului se adună împreună și chiar adunările din timpul

săptămânii sunt adunări de sărbătoare, ținute în cinstea Domnului. Timpul petrecut împreună este un timp când prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu sufletul se umple de credință și se satură de o mâncare duhovnicească, iar prin rugăciune și cântare sufletul mântuit poate da slavă lui Dumnezeu.

Unul din modurile prin care copiii noștri ne produc multă bucurie este prin a se înțelege bine și chiar a fi prieteni între ei. În mod asemănător, unul din lucrurile care produc bucurie Tatălui nostru ceresc este atunci când El vede că copiii Lui trăiesc în pace și dragoste unii cu alții. Ești tu un suflet care te numești și ești creștin? Ideea că mergând la biserică de Paști și de Crăciun te face un fiu al bisericii nu este decât o amăgire periculoasă, care amortește pentru moment conștiința, dar care duce la iad. Cea mai mare tragedie a creștinismului tradițional românesc este că majoritatea populației crede că o slujbă de înmormântare poate duce sufletul celui trecut în veșnicie la locuri de liniște și pace veșnică, când de fapt din clipa în care cineva a murit soarta-i este veșnic pecetluită. Există un singur Mijlocitor între om și Dumnezeu (1 Timotei 2:5), iar a crede că vreun om cu nume de preot sau pastor ar mai putea afecta veșnicia celui trecut din viață este minciuna diavolului pentru mulți consumatori de programe religioase, minciună cu care iadul își mărește populație zi de zi, pentru că fără de pocăință și naștere din nou nu există mântuire.

Omul neagă sau Îl redefinește pe Dumnezeu ca să se potrivească gândirii minții lor, iar alții își planifică stagiile vieții având grijă să planifice și pocăința undeva spre sfârșitul vieții, fără să ia în calcul atâția factori care pot interveni în așa fel încât omul să nu mai aibă acces la pocăință și fac o astfel de planificare periculoasă fără să țină seama de vrăjmașul cel viclean care va face tot ce-i stă în putință ca omul să nu mai ajungă să se întoarcă cu adevărat la Dumnezeu. Dacă fiind apăsător de vină știi că nu ai mântuire sau nu știi în ce poziție te găsești înaintea sfînteniei lui Dumnezeu și vrei să ai parte de această mântuire, care se primește prin credință (Romani 3:22), o poți primi astăzi

prin pocăință dacă o vrei cu adevărat. Mulți vor mântuirea, dar nu îndeajuns de mult încât să părăsească păcatul și nu îndeajuns de mult încât să-l facă pe Domnul Isus Hristos Domn, adică Stăpân al vieții lor. Ca să prețuiești Vestea Bună a mântuirii trebuie să cunoști mai întâi vestea rea, și anume: că ești un suflet păcătos care merită pedeapsa veșnică. Vestea rea este că prin Adam, care a fost omul cu chipul lui Dumnezeu, a intra păcatul în lume și s-a transmis până la noi, dar Vestea Bună este că a venit Dumnezeu cu chip de om ca să recupereze și să răscumpere tot ce a fost pierdut prin păcat.

Mai întâi purtăm chipul primului Adam, pentru că firescul vine primul în noi, dar prin pocăință apare în noi chipul celui de-al doilea Adam, Omul Isus Hristos. Ca să te bucuri cu adevărat de sărbătorile Domnului încă de pe pământ și să participi la acelea care urmează trebuie să apară în tine chipul noului Adam. Duhul Sfânt este Acela care vrea să facă această lucrare în viața ta. Astăzi ești îndemnat în dragoste să primești haina neprihănirii Lui, adică meritele Lui, cu care Domnul Isus îmbracă fiecare suflet care se pocăiește, pentru a putea intra la nunta Fiului de Împărat care stă gata să înceapă. „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalmul 50:5). Calendarul și planul profetic al lui Dumnezeu, care a dat și va da oamenilor sărbători sfinte, se va desfășura cu precizie mai departe și planurile Lui se vor duce în continuare la îndeplinire. Următorul eveniment mare pe acest calendar fiind clipa când trâmbița lui Dumnezeu îi va aduna pe credincioșii Lui, care au încheiat legământ cu El prin jertfă. Acea clipă este aproape și dacă nu vrei să pierzi acel zbor unic spre cer trebuie să închei legământ cu Domnul Isus prin jertfă Lui. Dacă alegi să faci pasul pocăinței, care înseamnă viață schimbată, Domnul va face o sărbătoare în viața ta, dar, spre deosebire de sărbătorile pământești, această sărbătoare a lui Isus în inima ta nu se va sfârși, ci va continua în viața veșnică.

Amin

32

CE FEL DE NUME AI?

„Și au mai zis: «Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.»“ Genesa 11:4

Toți oamenii vor să aibă un nume bun și dacă se poate să fie și frumos, dar ceea ce face cu adevărat un nume bun este locul unde este scris. În acest sens este bine să știm că în funcție de relația pe care o are sau nu o are un suflet cu Dumnezeu unii au numele scrise pe pământ, iar alții au numele scrise în ceruri. „... Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie“ (Ieremia 17:13). Prin revelație divină, apostolul Pavel ne spune (Romani 3:12) că toți facem parte din această categorie, pentru că toți s-au abătut și au ajuns netrebniți înaintea lui Dumnezeu, dar El nu a lăsat problema începută în Eden fără o soluție salvatoare. Scăparea noastră ne-a fost oferită în dar, însă la mare preț din partea lui Dumnezeu care a hotărât să accepte, să dea și să trimită un Salvator, ca astfel numele noastre să poată fi scrise nu pe pământ, ci în cer. „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri“ (Luca 10:20).

Nu a trebuit să treacă mult timp după ce a fost creat pământul și omul, plămădit de mâna Celui Sfânt cu scopul de a-L cunoaște și a se bucura de El, la provocarea celui șiret și invidios a ajuns să poarte numele de păcătos. După ce Dumnezeu a dat o sentință în

Eden și apoi, mai târziu, a hotărât o judecată pentru lumea cea veche, a îngăduit pedeapsa potopului care a rearanjat pământul și a șters de pe el nu doar Edenul cu decorul lui încântător, ci și pe oameni, cu excepția familiei lui Noe, care a găsit milă, adică har, în ochii Lui. După potop Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și astfel oamenii au început să se înmulțească din nou pe pământ. Prin familia lui Ham, care a ajuns tatăl africanilor și a unora din Asia, prin Sam, tatăl semințiilor din care cu timpul s-au născut cei ce au purtat și poartă numele de evrei, și prin Iafet, din care s-au născut pe pământ popoarele indo-europene, viața umană a continuat pe pământ.

În câmpia Șinear oamenii au decis să zidească un turn mare și înalt pentru a fi împreună și pentru a-și face un nume. Însă în acel loc Dumnezeu le-a încurcat limbile prin a le diversifica, așa că nu s-au mai putut înțelege între ei și oamenii au pus acelui loc numele de Babel, adică „încurcătură”. Odată căzuți în păcat, scoțându-i afară din Eden, Dumnezeu i-a oprit pe primii oameni de la a mânca din pomul vieții, iar la turnul Babel tot El i-a împiedicat de la a rămâne împreună pentru a-și duce la îndeplinire un gând și o dorință neautorizată de Dumnezeu. Ceea ce au în comun aceste două cazuri este faptul că oamenii au dat curs dorințelor lor și nu dorințelor lui Dumnezeu pentru ei. Dumnezeu i-a vorbit lui Avram, care se trăgea din Set, Nahor și Terah, când avea 75 de ani și l-a chemat să iasă din țara și rude-nia lui pentru a merge într-o Țară promisă, promițându-i că-l va binecuvânta prin a-l face un neam mare și prin a-i face un nume mare (Genesa 12:1-3).

Aceia care au început să zidească turnul Babel dintr-un simț de nevoie după semnificație, care-și avea izvorul în mândrie, au vrut să-și facă un nume legat de realizările lor personale, pe când Avram, care a ajuns să se numească tatăl credincioșilor, a avut un nume pe care i l-a dat Dumnezeu și acest nume era legat de ceea ce dorea Dumnezeu. La vârsta de 99 de ani Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avram și i-a schimbat numele în Avraam, cerân-

du-i să umble înaintea Lui fără prihană. După ce Dumnezeu i-a dat un nume nou, care înseamnă „tatăl multor neamuri”, în care aveau să fie binecuvântate semințiile pământului, a primit și binecuvântări pământești. Însă nu este important că în urma lui au rămas bogății, care pot fi realizări a unor eforturi personale, ci important este că a lăsat în urmă altare și fapte care au slujit ca exemplu acelor care vor să fie plăcuți lui Dumnezeu. Dacă s-ar întâmpla ca Dumnezeu să ne cheme sufletul la El în noaptea care urmează, cum și-ar aduce aminte oamenii de noi? Știind că valoarea vieții nu constă așa de mult în durata ei cât în dăruirea și pasiunea de care dăm dovadă, ce fel de moștenire spirituală lăsam în urmă?

Sufletele celor care au primit și păstrat numele de copii ai Domnului pot lăsa în urmă o comoară nu de bani sau aur, ci o pildă de trăire sfântă, ce ne identifică a fi parte din categoria sufletelor care au un nume mare pe pământ și în cer, pentru că numele lor le este dat și legat de un Dumnezeu mare. Poporul care a ieșit din Avram, Isac și Iacov a format un popor deosebit, pentru că au umblat cu Dumnezeu și prin această asociere au ajuns să poarte un nume mare. „Am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, și ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pământ” (1 Cronici 17:8). Este bine și de folos să ne întrebăm ce fel de nume avem noi și care nume ne este nouă mai important. Am moștenit un nume de familie și fiecare din noi am primit un nume personal, cu care suntem identificați între oameni. Este posibil să avem un nume care să fie recunoscut și poate chiar respectat între oameni, pentru că numele nostru este asociat cu realizările noastre pământești, dar cel mai de valoare este să avem un nume făgăduit celor ce fac ce este plăcut lui Dumnezeu și acesta este un nume pe care ni-l dă El. „Le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât de fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge.”

După cum nemurirea și puterea este a lui Dumnezeu și le dă

cui vrea El, tot așa Acela care are un nume mai presus de orice alt nume (Efeseni 1:21) poate da un nume veșnic, care nu se stinge, celor ce prin pocăință vin la Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu ni s-a dat un Nume care este singurul Nume în care putem fi mântuiți, ca astfel să primim și noi un nume, făcut nu de noi sau de vreun alt om, ci de Dumnezeu. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ (Fapte 4:12). Acelora care L-au primit pe Domnul Isus și au crezut în Numele Lui, prin decret divin, li s-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu, pentru că sunt născuți din Dumnezeu (Ioan 1:12). Ca și copii ai Lui avem dreptul să-L chemăm „Ava“, adică „Tată“ (Romani 8:15), pentru că prin credință am devenit copii ai Lui, cu drept de moștenire împreună cu Fiul Său în Împărăția Cerurilor.

Un nume bun, spune cartea proverbelor (Proverbe 22:1), este mai de dorit decât o bogăție mare, dar nu toți cunosc sau râvnesc după a avea un nume bun din perspectiva lui Dumnezeu. Un astfel de nume bun de care nu trebuie să te desparți la groapa mormântului se poate primi numai prin Acela care are un Nume, care este mai presus de orice alt nume și anume prin Domnul Isus. Un nume bun este un nume recunoscut în cer ca fiind numele unui suflet mântuit. Un astfel de nume, la fel cum vedem în cazul lui Moise, este ascultat atunci când își îndreaptă rugăciunea spre cer. „Domnul a zis lui Moise: «Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea, și te cunosc pe nume!»“ (Exodul 33:17). Aceia care devin oi în turma lui Hristos sunt cei care devenind fapturi noi în Hristos recunosc și deosebesc vocea Păstorului cel Bun care îi cheamă pe nume. „Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul“ (Ioan 10:3).

Este suficient uneori să rostești un nume pentru ca în fața ochilor minții să ți se zugrăvească imediat o anumită personalitate și un anumit fel de trăire. Când auzim numele de Iuda ne gândim la trădare, iar când auzim numele de Racabiți ne gândim la niște

oameni care au înțeles ce înseamnă ascultarea. Când auzi numele de Esau parcă îți apare în față blidul cu ciorbă roșiatică și te gândești la un om ușuratic și lumesc, pe când atunci când auzi numele de Pavel te gândești la un om plin de zel pentru Dumnezeu, care s-a dăruit întru totul în a face să crească populația Împărăției lui Dumnezeu. Ce fel de nume ai? Este el un nume renumit între oameni? Dacă în calitate de copil al Domnului ai un nume prețuit sau disprețuit de oameni este mai puțin important, dar important este să ai un nume bun în cer. Titlurile pe care le au aceia care dețin cunoștințe, diplome și poziții deosebite între oameni, împreună cu numele alese date de oameni, pot prezenta un avantaj temporar, dar în același timp și un pericol pentru inima omului care este foarte lipicioasă de ceea ce vede cu ochii și firea cea veche, flămândă mereu după slavă deșartă, pe când a fi socotit de Dumnezeu „bun“ și chiar neprihănit prin jertfa Domnului Isus are o valoare veșnică.

Ce fel de nume ai? Ai un nume legat de realizări pământești și aprecierile oamenilor, sau ai un nume de valoare, pe care-l poate da doar Dumnezeu? Poți avea și prețui un nume pe care ți-l faci prin eforturi personale, riscând să faci astfel un idol din tine, sau prin a deveni un copil al Domnului poți primi numele de mântuit, care într-o zi va primi în cer un nume nou, asemănător unui cod secret dintre tine și Dumnezeu, pentru că acel nume pe care-l va da Dumnezeu celui ce va birui îl va ști numai acela care-l primește de la El (Apocalipsa 2:17). Este de folos temporar să ai un nume care să apară pe lista oamenilor de seamă, un nume care se bucură de prestigiu vremelnic și trecător, dar mai de folos este să ai numele scris în Cartea Vieții. „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apocalipsa 3:5). Ei vor fi aceia care pe pământ au ținut Numele Lui (Apocalipsa 2:13) și n-au lepădat credința la vremea încercării.

Suntem chemați să purtăm Numele lui Hristos și putem aduce

cinste acestui Nume prin felul în care trăim, dovedind că suntem cu adevărat creștini. Frații din Antiohia au fost primii care s-au bucurat de cinstea de a fi numiți creștini și după ei alte milioane de suflete, unul câte unul, au ales să treacă de la un nume pe care și-l făceau ei la numele nobil de creștin. Când Dumnezeu i-a schimbat numele lui Avram i-a spus să trăiască înaintea Lui în neprihănire. În mod asemănător aceia care primesc frumosul nume de creștin trebuie să umble înaintea Domnului în sfințenie, ca să aducă cinste și nu rușine Aceluia care le-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Noi avem un nume nou, dar lucrăm în autoritatea Numelui Domnului Isus, care este un nume de temut chiar și în lumea bântuită de duhuri, pentru că Numele Lui reprezintă loialitate, autoritate și putere.

Pentru a ne putea schimba numele din nemântuiți în mântuiți, și în același timp să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu, care cerea plată pentru păcat, Domnul Isus a murit pentru noi, dar înainte de a muri la Golgota a trecut și El prin experiența de a avea numele schimbat de către oameni. Când cărturarii, care țineau cheile Împărăției fără să intre ei și fără să lase nici pe alții să intre, au văzut felul în care oamenii ce-L însoțeau pe Domnul Isus în anumite împrejurări I-au schimbat numele din „tâmplarul, feciorul Mariei” (Marcu 6:3) în Isus „prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Matei 11:19). Fariseii, care se pare că niciodată nu au învățat că ori de câte ori Îl provoacă și-L ispitesc pe Domnul Isus se fac de râs, s-au scandalizat grozav când au văzut cu cine s-a asociat Domnul și, închizând ochii la minunile făcute de El, au socotit că Îl pot înjosi și degrada prin a-I da numele de „prieten al păcătoșilor”. Dar de fapt acesta a fost și încă mai este un adevăr, deoarece Domnul Isus a venit în trup pe pământ pentru păcătoși.

Fără să se întineze, Domnul Isus S-a apropiat de cei bolnavi în suflet de păcat, și prin jertfa Sa s-a oferit să le plătească datoria, schimbându-le astfel numele din păcătoși în iertați și mântuiți. Această schimbare este unul din lucrurile făcute de Dumnezeu în noi, oamenii, în cooperare cu voința noastră. După ce, prin

pocăință, în noi are loc nașterea din nou prin dorințele și faptele noastre Duhul Sfânt dezvoltă în noi un caracter ce ne identifică în cer ca fiind ai Domnului, care ne cunoaște pe nume. De-a lungul istorie putem vedea clar cum numele frumos de creștin a atras asupra acelor care l-au purtat nu numai bucurie, ci și prigoană. Noi trebuie să fim gata pentru a plăti prețul acestui nume frumos de creștin. Dumnezeu a schimbat numele lui Avram în Avraam, iar numele soției lui Sarai l-a schimbat în Sara. Poate era mai ușor pentru Avraam dacă Domnul îi schimba numele după ce l-a avut pe Isac, dar a trebuit, chiar dacă nu din primul moment, să dea dovadă de o credință care dovedește că El crede în Atotputernicia lui Dumnezeu. Tot așa și noi, care spunem că vom moșteni cerul, suntem priviți uneori ca niște caraghioși, la fel cum probabil că a fost privit Avraam de cei cărora li s-a recomandat cu numele de „tatăl multor popoare” într-o vreme când aceasta părea a fi imposibilitate.

Noi, care purtăm numele de creștini adică numele lui Hristos, suntem uneori luați în râs sau chiar batjocoriți când spunem că vom trăi veșnic și vom împărăți împreună cu Hristos. „Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?” (Iacov 2:7). Pentru o perioadă se pare că Avraam a purtat o rușine, trebuind să suporte ironia celor din jur care-l, strigau după numele nou: „Tatăl unei mulțimi”, deși nu avusese niciun copil cu Sara încă, până când Dumnezeu i-a dat ceea ce i-a promis. Deci, și noi să răbdăm, iertându-i pe aceia care încearcă să batjocorească credința noastră, pentru că în curând împreună cu toți aceia cărora Dumnezeu le-a dat un nume nou ne vom bucura de împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Iacov a trecut printr-o școală în care a ajuns să-L cunoască pe Cel care este „Minunat”, ca apoi să primească numele de Israel, dar și în dreptul nostru Dumnezeu prin Duhul Sfânt, controlând și schimbând împrejurări în folosul nostru, lucrează la numele noastre pe tot parcursul vieții noastre de credință.

Pe măsură ce trece viața și îmbătrânim începem să înțelegem mai bine adevărata valoare a lucrurilor, ajungând să pricepem

lucruri pe care nu le-am înțeles când am fost tineri. În cel de pe urmă anotimp al vieții ne gândim tot mai mult la viața ce urmează și pe măsură ce viața ni se scurge ca printre degete, fără să ne putem împotrivi, prețuim tot mai mult numele pe care ni-l dă Dumnezeu. Pentru ca Avraam să ajungă să aibă un nume mare, pe care i l-a dat Dumnezeu, a trebuit să asculte și să iasă din țara lui, unde avea o stare de confort și siguranță. Când este vorba de călăuzirea pe care Dumnezeu ne-o dă astăzi prin Duhul Sfânt, El nu îi duce pe unii la El pe un drum și pe alții pe un alt drum, ci îi duce pe toți cei ce vor numele de mântuiți pe drumul pocăinței, care nu este larg, pentru că nu mulți aleg să meargă pe el. Cine are numele de oaie a Domnului ascultă de El, pe când cine nu ascultă de El nu este o oaie a Lui. Ce fel de nume ai? Ai tu numele de pocăit? Mulți se pocăiesc, dar nu se vede în ei schimbare și nu au nici bucurie în suflet, pentru că se pocăiesc cum vor ei, nu cum prescrie Scriptura.

Când omul se pocăiește cum vrea el își rezervă o parte a inimii, pentru că nu vrea să se despartă chiar de tot ce este rău, sau se pocăiește cu gândul că la nevoie mai poate să înșele. Însă atunci când cineva este străpuns cu adevărat în inimă de Cuvântul Evangheliei se predă fără de rezerve Domnului și atinge stări înălțătoare de har în prezența Lui. Când un suflet care a auzit glasul Evangheliei ajunge să dea socoteală de viața trăită pe pământ înaintea Creatorului nu se deschide o carte, care verifică tradiția sau obiceiul religios a acelei persoane, ci viața fiecăruia va fi comparată și faptele îi vor fi echivalate după Evanghelia care ne-a fost dată nouă oamenilor ca să o auzim, să o credem și să ne conformăm ei. Bine, se întreabă unii, dar ce fel de nume de creștin trebuie să avem și cărei denominațiuni ar trebui să ne alăturăm? Recunoscând că nicio religie nu mântuie, ci numai Domnul Isus care este urzitorul ei poate face aceasta, trebuie să urmăm învățătura Scripturii prin care Domnul Isus ne face de cunoscut că este necesar ca prin pocăință să fim născuți din nou.

Totalitatea creștinilor născuți din nou, cei trecuți în veșnicie și

cei care încă sunt pe pământ, formează Biserica pe care Domnul Isus a răscumpărat-o cu Însuși sângele Său (Fapte 20:28). „De Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stopirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel“ (Evrei 12:23, 24). Cei ce aparțin acestei categorii de suflete, a căror nume sunt scrise în ceruri, se deosebesc de ceilalți oameni prin faptul că trăind în lumina Scripturii faptele lor strigă mai tare ca orice ar spune. Ei vorbesc puțin, dar fac mult în râvna lor, care lucrează în înțelepciunea ce vine de sus. Ce fel de nume ai? Ai tu un nume care este scris în cer? Numele care valorează mult înaintea Domnului este acela de „sfânt“, echivalent cu starea omului care pocăindu-se a ajuns spălat de vechile lui păcate și începe să trăiască pentru Dumnezeu. Scriptura ne ajută să înțelegem că aceia care au devenit copiii Domnului nu numai că pot avea numele de sfinți, ci trebuie să fie sfinți. „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ (1 Petru 1:15).

Sfințenia este o stare care prin excelență se potrivește doar lui Dumnezeu, dar El a îngăduit ca această stare de lumină în neprihănire și de separare de ce este rău să fie experimentată și trăită și de sufletul care se pocăiește. Pământul pe care a stat Moise când i s-a spus să-și de-a încălțăminte la jos a devenit sfânt prin prezența lui Dumnezeu. Hainele preoților care făceau o slujbă înaintea Domnului erau sfinte, dar Dumnezeu a dorit și lăsat ca și oamenii să fie sfinți atunci duhul le este trezit din somnul de moarte și se pocăiesc din păcatele făcute în rătăcirea minții lor. „Deci, vouă tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți...“ (Romani 1:7). Sfinții de astăzi sunt aceia care au credința sfinților dată o dată pentru totdeauna. Ei sunt aceia care au o credință ce le schimbă și modelează viața după voia lui Dumnezeu. Sfinții sunt aceia care odată ce au dat năvala și inima lor a devenit parte din Împărăția lui Dumnezeu

știu că nu îmi pot permite nehibzuinta de a trăi sfințenia la trecut, ci prin alegerile ce le fac o promovează în viața lor în fiecare zi. Cu sfinții Săi Domnul se va întoarce atunci când orice ochi Îl va vedea. „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»“ (Iuda 1:14).

Ce nume ai? Ai tu un nume pe care ți l-ai făcut tu, sau ai dat voie Duhului Sfânt să crească în tine virtuțile care, deși ești imperfect, te identifică că ești un sfânt? Aceia care prin pocăință își fac partea lor, în ascultare de Cuvânt și sub călăuzirea Duhului Sfânt ajung să aibă numele de sfinți, vor avea parte de prima înviere și se califică pentru beneficii veșnice în Împărăția lui Dumnezeu unde, într-o fericire ce nu poate fi înțeleasă de muritori, vor deține numele de „preoți“. „Fericiti și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani“ (Apocalipsa 20:6). Ce fel de nume ai? Este el potrivit pentru a ajunge și rămâne veșnic în prezența Domnului? Poate spui că știi și ai văzut multe, poate spui că ești prețuit de oameni pentru realizările de până acum, de aceea faci parte din categoria celor care spun că fac ce vor ei, dar dacă îți iubești sufletul este mai bine să te hotărăști să faci ce trebuie.

Avem de partea noastră pe Domnul Isus care încă mai este Mijlocitor și suntem urmăriți de cerul plin de suflete entuziasmate care așteaptă ziua marei sărbători, unde ești invitat și tu, însă avem și un vrăjmaș înverșunat, dibaci în înșelătorii, care prin slugile și marfa lui caută să-i abată pe oameni de la a păși pe calea cea bună. Dacă până astăzi, la fel ca și cei din câmpia Șinear, ai vrut să-ți faci un nume pentru tine și ai ajuns încâlcit în vreun hățș de idei rătăcitoare sau de vicii păgubitoare, Domnul Isus îți oferă scăpare și după ce te iartă și te schimbă într-o făptură nouă îți dă un nume nou de copil al Domnului, de aceea te îndemn să faci pasul pocăinței, pentru ca El să fie Mântuitorul sufletului tău.

Amin

33

DRAGOSTEA LUI ÎN NOI

„Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.“ Ioan 17:26

Niciodată nu s-a vorbit și nu s-a cântat mai mult despre dragoste ca și în generația de astăzi, dar este posibil ca generația care a ajuns la maturitate în ultimii ani să fie generația cea mai străină de a cunoaște ce înseamnă adevărata dragoste. S-a trecut cu timpul de la a iubi interiorul datorită unei frumuseți lăuntrice la a iubi doar exteriorul, care este trecător. În acest fel, încet s-a trecut de la a da valoare caracterului mai presus de orice la a pune mai mult preț pe aparență și pe lucrurile materiale. Nu puțini au redus ceea ce ei numesc dragoste la un simț animalic al poftei, iar pentru alții dragostea este o pasiune ce nu poate fi controlată, ci doar apare și dispare în viața lor. Dragostea nu este doar o pasiune, dar poate duce la un simț de pasiune. Nu este ceva ce dă peste noi, cum spun unii că s-au îndrăgostit, ca un simț lăuntric, pentru că dragostea nu este doar un simț sau o emoție, cu toate că de cele mai multe ori le conține și pe acestea. Noi știm că în Scriptură Domnul ne poruncește să iubim, dar un simț nu poate fi poruncit și aceasta înseamnă că a iubi este o acțiune ce constă în fapte.

În acest sens Scriptura le poruncește bărbaților să-și iubească soțiile lor. Această poruncă nu este o sugestie, ci o poruncă. Dragostea include o alegere care este urmată de un anumit fel de comportare și nimeni nu a dovedit mai bine aceasta ca Dumnezeu,

care a dus la îndeplinire un plan de mântuire pentru omul sărăcit de păcat, prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus pe Calvar. Dumnezeu ne-a iubit până când încă îi eram vrăjmași, când eram nepăsători față de Legea Lui, când uram adevărul Lui, când nu ne păsa de poruncile Lui și când încă eram păcătoși. Eram ca un deșert în care nu creștea nimic frumos, pentru că păcatul n-a lăsat nimic frumos în viața noastră și totuși dragostea lui Dumnezeu ne-a căutat și ne-a oferit o mână de împăcare prin Fiul Său Preaiubit. El ne-a iubit chiar și atunci când nu aveam nimic care să merite atenția Lui, ci aveam doar o stare care atrăgea pedeaspa Lui. Totuși El a intervenit prin planul numit har ca să pună în noi ceea ce are valoare și astfel noi să avem valoare.

Când vorbim despre dragostea lui Dumnezeu vorbim de lucrurile adânci ale unui Dumnezeu pe care mintea noastră nu are cum să-L înțeleagă pe deplin, așa după cum nu-I înțelegem pe deplin gândurile sau căile, și totuși este o parte din Dumnezeu care ne atinge cu bunătatea Sa. Când vorbim despre dragostea lui Dumnezeu vorbim despre o fântână a binelui despre care doar putem spune că este mai adâncă ca și o anumită dovadă a dragostei Lui. Cuvintele citate la început fac parte din rugăciunea Domnului Isus înainte de patimile Sale, pentru cei care au fost atunci și pentru cei care sunt astăzi ucenicii Lui. Cuvintele unui om înainte de moarte sunt ascultate cu atenție. Cu atât mai de preț sunt cuvintele omului Dumnezeu, care a spus ce nu a mai spus un om vreodată, și anume că va muri și va învia a treia zi, după Scripturi. Ultimele cuvinte ale rugăciunii Lui s-au adresat pentru a arăta importanța dragostei Tatălui pe care Domnul Isus a simțit-o și pe care El a dorit-o să fie în ucenici, ca prin această dragoste chiar El, Domnul, să fie în ei. Nu este stare mai înaltă pentru un muritor ca aceea când prin această dragoste Isus Hristos vine să locuiască în el.

Rugăciunea Domnului Isus face din nou clară ideea că între ucenicii Lui de atunci și Dumnezeu Tatăl, la fel ca și între noi și Dumnezeu Tatăl, este Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

prin care cunoaștem și primim dragostea Tatălui. „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6). Dragostea cu care iubim este ca o flacără, care pentru a arde are nevoie de o sursă de energie. Nu putem iubi ce nu cunoaștem. Cuvântul Scripturii, care ne-a fost dat cu acest scop, ni-L face de cunoscut pe Dumnezeu și voia Lui pentru noi în măsura în care Îl putem cuprinde cu mintea noastră și simți cu duhul nostru. Domnul Isus a spus că le-a făcut de cunoscut Numele Tatălui și această cunoștință a fost și este necesară ca să întrețină flacăra dragostei. Când ajungi la cunoștința despre Dumnezeu te atinge dragostea Lui pentru tine și apare dorința de a cunoaște și fi în relație bună cu acest Dumnezeu bun. Cunoaștem Numele lui Dumnezeu atunci când venim de la întuneric la lumină, pentru că El este Lumină și în El nu este întuneric. „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17:25).

Lumea rostește Numele lui Dumnezeu fără să știe prea multe despre Acela care va judeca vii și morții, dar aceia care au devenit copii ai lui Dumnezeu Îl cunosc pe Dumnezeu ca Tată Neprihănit, pentru că acest Nume spune ceva despre celelalte atribute desăvârșite ale lui Dumnezeu. Pentru cel setos după păcat, care nu vrea să-l părăsească, cuvântul de Tată Neprihănit produce spaimă, pe când acela care a cerut și a îmbrăcat haina neprihănirii lui Hristos iubește pe Tatăl Cel Neprihănit, pentru că în dragostea Sa ne-a promis viață veșnică și va face ceea ce a promis. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“ (Iacov 1:17). Când primim darul mântuirii primim Darul de care aveam nevoie cel mai mult, pentru că prin Domnul Isus, Fiul care ni s-a dat, am primit iertarea păcatelor și un început nou de viață care duce la o destinație nouă.

Când primim de la Tatăl luminilor daruri de sus, este rândul nostru să facem ca cei din jur să se bucure de aceste daruri pe care El ni le dă. Facem toate acestea sub umbrela dragostei care

cuprinde și include tot ce facem sub cârmuirea Duhului Sfânt. Când dragostea Lui este în noi ea se răsfrânge în bunătate peste cei din jur, chiar dacă riscăm ca oamenii să abuzeze de această sinceritate și dorință a noastră de-a face bine. Un jucător de golf creștin a câștigat un turneu important, și la sfârșit i s-a înmănat ca parte din premiu un cec cu o sumă substanțială de bani. După terminarea turneului, pe când își punea lucrurile în mașină, s-a apropiat de el o femeie și i-a spus că pentru el este o zi plină de bucurie, dar pentru ea și copilul ei este o zi de durere și tristețe. Femeia îndurerată a spus că are un copil bolnav de o boală incurabilă și nu are cu ce să-i cumpere nici cele mai simple și mici lucruri care l-ar putea face pe copil fericit în săptămânile care i-au mai rămas de trăit. Adânc mișcat, omul a semnat cecul pe spate și i l-a dat femeii, spunându-i să meargă și cu acei bani să încerce să facă ultimele zile ale copilului ei cât se poate de fericite.

O săptămână mai târziu, când cei care i-au înmănat cecul au aflat cine a scos banii de la bancă, i-au spus omului care a dat cecul femeii că acea femeie l-a înșelat, pentru că ea nu are copil și este renumită pentru astfel de fapte de înșelătorie. Omul care a dat banii a spus că este cea mai bună veste pe care a auzit-o în acea zi, deoarece înseamnă că nu există acel copil care suferă și este pe patul de moarte. El a spus că a dat banii în Numele Domnului Isus, iar restul nu este treaba lui. Chiar dacă bunătatea lui a fost abuzată, s-a bucurat, așa cum dragostea se bucură de bine, că acel copil nu suferă. Dumnezeu este bun și milos. Când Domnul Isus este în noi suntem și noi buni și miloși, chiar dacă uneori, la fel cum un pom cu roadă este bătut uneori ca să dea roadă, suntem și noi tratați într-un mod dur și nemeritat. Dragostea nu stă singură. Dumnezeu, care este în noi, ne face să nu mai fim singuri niciodată, ca apoi dragostea Lui prin noi să cheme și pe alții la acest Dumnezeu Bun, ca astfel familia Neprihănitului Tată să crească tot mai mult la număr, până în ziua marei întâlniri, când toți cei care au fost spălați de vină în Sângele Mielului lui Dumnezeu să sărbătorească împreună în

Casa Tatălui.

Unul din semnele că Domnul Isus locuiește în noi este că dorim mântuirea oamenilor, și aceasta se vede din ceea ce facem. Noi singuri avem mai multă sau mai puțină dificultate în a iubi anumiți oameni, dar dorința Domnului Isus amintită în textul citat la început spune: „Eu în ei“, și atunci când El este în noi imposibilul devine posibil. Apostolul Pavel a valorificat această promisiune a prezenței Domnului în credincioși și a vrut să vadă această binecuvântată stare în toate bisericile pe unde L-a propovăduit pe Hristos. „Vreau să zic: «taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei»“ (Coloseni 1:26, 27). A trăi pentru Dumnezeu nu este un exercițiu pe care-l facem în mod independent sau singuri, izolați de societate, ci între semenii noștri, care mereu ne prezintă cu oportunitatea de a-L lăsa pe Hristos din noi să îi iubească, făcându-le bine. Avem nevoie de semenii noștri pentru ca El să-Și ducă planul la îndeplinire în viața noastră, fiindcă numai în mijlocul oamenilor Duhul Sfânt poate crește în noi anumite virtuți ce pot da frumusețe sufletului nostru.

Dumnezeu îngăduie să trecem prin situații în care nu putem alege felul de oameni cu care avem de-a face. Uneori El îngăduie să avem de-a face cu oameni care sunt mai greu de iubit pentru omul duhovnicesc și sunt imposibil de iubit pentru omul firesc, dar dragostea Lui în noi poate face ceea ce dragostea noastră nu poate. În planul și ochii Domnului toate sufletele au valoare, chiar și acelea care sunt dificile, și dragostea Lui în noi înregistrează cele mai mari biruințe atunci când poate iubi nu numai pe aceia care ne iubesc, ci și pe aceia care nu ne iubesc. Dumnezeu ne lasă voința liberă chiar și după ce suntem mântuiți, dar pentru a putea avea succes în pribegia noastră pe pământ, lăsând ca dragostea Lui în noi să-i iubească pe cei din jurul nostru, trebuie să dezvoltăm o vedere duhovnicească cu privire la viitorul acestor per-

soane. Vedem lucruri și trecem prin împrejurări care ne dau oportunitatea de la a privi nu doar la realitatea lucrurilor fizice văzute cu ochii, ci și la realitatea lucrurilor spirituale văzute și pricepute prin credință. Dragostea Lui în noi face parte din umblarea prin credință. Credința noastră Îl onorează pe Dumnezeu, care a promis o răsplată nestricăcioasă, adică care rămâne veșnic, aceluia care rămân credincioși până la capăt, ferindu-se de idoli, ca nu cumva să trădeze prietenia lor cu Domnul. „Ce mai are Efraim a face cu idoli? Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde: de la Mine îți vei primi rodul“ (Osea 14:8).

Sufletul în care trăiește Domnul este asemănat cu un pom care este viu datorită Lui; pom care rodește roada Duhului datorită prezenței Lui în el. Un astfel de suflet refuză să-și trăiască viața doar pentru lucrurile care trec și caută înainte de toate să aibă o ungere proaspătă a Duhului, investind timpul și ce are în ceea ce rămâne veșnic, așa cum sunt sufletele oamenilor. Pentru că roada ne vine de la El, ea lucrează un scop divin și nu unul pământesc. Fiindcă roada ne vine din El știm că sursa acestei roade este nelimitată și rămâne la alegerea noastră câtă roadă vrem să rodim și aceasta în funcție de cum ne punem viața la dispoziția Lui și în măsura în care Îl iubim. Este dragostea Lui și în sufletul tău? Când dragostea Lui este în noi, stare descrisă de Domnul Isus când a spus: „Eu să fiu în ei“ nu rămâne doar ca plan sau dorință de bine cu privire la ce vrei să faci, de dragul Lui, săptămâna sau luna viitoare, ci atunci când ungerea este proaspătă spui: „Ce pot să fac pentru Domnul și Împărăția Lui astăzi?“, „Care din semenii mei au nevoie să simtă dragostea Lui care este în mine?“

Când dragostea Lui este în noi nu mai negociem cu firea veche, căreia dacă-I ceri sfatul îți spune că ai dat suficient, că ai iertat și ai sacrificat îndeajuns, ci având o vedere spirituală sănătoasă trăiești la nivelul duhului, care ca un vas sfințit de Cuvântul lui Dumnezeu, de sângele Domnului Isus și de prezența Duhului Sfânt primește în el din gândurile lui Dumnezeu și le dă curs, găsind în aceasta nu o povară, ci bucuria de a fi un vas

folosit de Dumnezeu. Dacă vrem ca dragostea Lui să fie în noi trebuie să ne alarmăm când apar în noi gândul de a împărți ziua, viața și orice altceva am avea în lucruri care sunt ale noastre și lucruri care sunt ale Lui. Când Dragostea Lui în noi este prioritatea noastră nu rămânem mai săraci, cum poate se gândesc unii că El i-ar obliga să dea tot ce au, ci în înțelepciunea și binecuvântarea care vine de sus El îți poartă de grijă chiar și în privința nevoilor pământești. Umblând cu Dumnezeu prin credință auzi glasul Lui, fără să auzi cu urechea, vezi, fără să vezi cu ochii de carne, și uneori te simți atins, fără să te atingă vreun om.

Una din scuzele faptului că uneori ca oameni nu știm ce înseamnă să iubești și nu știm să facem diferență între dragostea firească și cea duhovnicească este că spre deosebire de greci, care foloseau cuvinte diferite ca să exprime dragostea față de diferite persoane, noi folosim mai mult doar cuvântul de iubire. Dragostea pe care grecii o numeau agape este cea care se dăruiește fără să aștepte ceva înapoi. Este dragostea cu care trebuie să iubim și noi. Este o dragoste ca și cea a lui Dumnezeu pentru om. Este felul de dragoste de care lumea are nevoie astăzi. Mulți vor daruri și alergă după ele, dar a iubi cu o astfel de dragoste din Dumnezeu este semnul maturității unui creștin, și fiecare credincios trebuie să o aibă. Darurile pe care Dumnezeu alege să le lase în Biserică sunt bune și de dorit, dar sunt temporare, pe când dragostea rămâne veșnic.

Cu mai mulți ani în urmă un grup de oameni au vrut să urce Everestul, însă înainte de a fi selectați pentru această misiune dificilă au fost testați psihologic. Printre alte întrebări li s-a pus întrebarea: „Veți ajunge sus în vârf?“. Răspunsurile au fost următoarele: „Voi încerca! Îmi voi da toată silința! Ar trebui să pot face aceasta, pentru că am antrenament!“, însă unul a spus: „Da! Voi reuși!“, și așa a fost. Pentru acel om cucerirea celui munte reprezenta cel mai important lucru din viața lui în acel moment. Dragostea este everestul vieții creștine și nu atunci când avem de-a face cu aceia care ne fac bine, ne vorbesc de bine sau

cel puțin nu ne fac niciun rău, ci atunci când avem de-a face cu aceia care nu ne iubesc și dacă au oportunitate ne-o arată prin vorbe sau chiar și prin fapte. Este adevărat că nu poți controla orice gând care-ți vine, dar poți controla ce faci cu el.

Dragostea nu se gândește automat la ce-i mai rău despre cineva și nu crede repede un lucru rău despre cineva. Dragostea nu se bucură de fărâdelegea cunoscută cu numele de „bârfă“, care are ca scop să te facă să te bucuri de vina reală sau închipuită a unei alte persoane. Dragostea nu ține socoteală de câte ori a iertat vina altora, care de fapt descrie una din cele mai de jos stări la care poate ajunge o persoană atunci când ține seama de greșelile altuia. Dumnezeu nu a uitat ce ai făcut, pentru că El nu suferă de amnezie, dar alege să nu se gândească la ce ai făcut (Romani 4:8). Unii au o mare dificultate în a arăta dragoste unei alte persoane pe care o judecă ca fiind fără de merit sau chiar o consideră o persoană vinovată. Putem observa un asemenea caz la Simion. Într-o împrejurare găsim că Domnul Isus a fost invitat să mănânce la un fariseu cu numele de Simion, unde a intrat o femeie cunoscută ca păcătoasă de localnici. Acea femeie a spălat picioarele Domnului cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Domnul Isus a răspuns la indignarea ce o citea în inima lui Simion prin a-i spune nu numai că păcatele acelei femei sunt iertate, dar și prin a-i spune o taină despre dragostea, și anume că acelaia căruia i se iartă puțin, iartă puțin, pe când acelaia căruia i se iartă mult, iubește mult.

De aici reiese că este posibil că unii nu pot iubi cu adevărat deoarece, deși nu se simt păcătoși de păcate considerate mari de oameni, probabil că nu au simțit niciodată iertarea lui Dumnezeu. Nu este ceva neobișnuit să auzi în lumea modernă de astăzi că cineva spune că nu-și mai iubește soțul sau soția pe motivul că dragostea îi este moartă pentru acea persoană, dar dragostea nu este doar un simț, deși îl poate include, ci o decizie, pentru că a iubi este o poruncă dată de Dumnezeu. Dacă acționezi ca și cum iubești o persoană s-ar putea să afli că ajungi să ai și simțul de

iubire pentru acea persoană, iar dacă ai să-i faci rău ai să afli că o iubești și mai puțin. De aici reiese că secretul de a duce o viață de iubire este să lași simțurile pe care le ai pentru o persoană să urmeze fapta bună față de acea persoană. Când pui o dragostea care este o Roadă a Duhului între cei ce au o dragoste firească, pământească, ea se deosebește, pentru că apare un contrast izbitor în felul și dăruirea cu care iartă și iubește, fiindcă nu așteaptă răsplătă. O persoană firească și egoistă privește la toate doar din punctul ei de vedere, dar o persoană care are dragoste, mai ales când părerile diferă, vrea să știe care este părerea celeilalte persoane, pentru că dragostea rabdă și chiar ajunge la îndelungă răbdare.

Un părinte bun, care-și iubește copilul, reușește să afle care este punctul de vedere al copilului său, un soț bun vrea să cunoască punctul de vedere al soției sale, tot așa după cum un om de afaceri caută și este foarte interesat să cunoască părerea clientului și așteptările lui, spre a-i putea iniția o afacere profitabilă. Dragostea nu-și pierde controlul, nu-și descarcă nervii cu scuza că așa este felul lui sau a ei, spunând că îi trece repede. Și explozia atomică trece, dar urmările rămân vreme îndelungată. O vorbă nepotrivită poate strica ceea ce a durat mult timp ca să fie zidit. O persoană plină de dragoste este o persoană pe care aproape nimic nu o poate face, așa cum spunem noi, „să sară din sărite“. Însă o persoană lipsită de dragoste este deranjată de cel mai mic lucru care nu-i convine și este gata să spună aceasta, dacă nu depinde în vreun fel de persoana pe care așa cum se spune uneori „nu o prea înghite“. Dacă ne iubim sufletul trebuie să devenim un inspector de fructe în grădina inimii noastre. Trebuie să știm că nu poate exista roadă fără sursa de viață a roadei.

Duhul nostru trebuie să fie trezit la viață și să aibă în el Duhul Sfânt, sau cum spun cuvintele Mântuitorului: „Eu să fiu în ei“ ca să poată rodi roada Duhului, pentru că fără El suntem ca un pom de care legi ceva fructe cu ață sau sârmă de crengile pomului. Dacă trăim așa încât „El să fie în noi“, prin Duhul putem și umbla

în Duhul. „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul“ (Galateni 5:25). Roadă mult dorită de Dumnezeu numită dragoste crește numai în climatul creat de ascultarea de Duhul Sfânt, care ne învață cum să ne punem sub autoritatea Scripturii, ca apoi și noi să fim autorizați de Scriptură în a face lucrările lui Dumnezeu. Nu poți crește banane și portocale la polul nord. Nu ai cum să produci roada Duhului dacă nu umbli prin Duhul pe cărarea trasată de Dumnezeu pentru tine. Rămânând în El prin ascultare de Duhul Sfânt această roadă crește și noi o purtăm ca un pom care este păzit de puterea lui Dumnezeu și astfel să rămână până la coacere.

Aristotel, gânditor grec renumit, a fost unul dintre aceia care ar fi vrut să-L cunoască pe Dumnezeu, dar pentru că nu L-a cunoscut l-a numit „Cel ce mișcă și nu poate fi mișcat“. Această idee reprezintă părerea generală a grecilor despre zei, pe care îi credeau capricioși și gata să pedepsească, dar adevărul Dumnezeu este dragoste, care nu numai că poate „mișca orice și pe oricine“, dar este un Dumnezeu care se lasă mișcat de dragostea aceluia care iubește. El a fost și este mișcat de durerea și nevoile noastre, și nicăieri nu se vede mai bine aceasta ca la Golgota, unde a dovedit, pentru că ne iubește. Dacă ne iubim copiii nu le dăm întotdeauna ce merită și uneori nici ce am vrea să le dăm, ci le dăm ceea ce au nevoie, și Dumnezeu a făcut și face la fel cu noi. El ne-a dat ce avem nevoie. El ne-a dat dragostea Sa prin Fiul Său, ca prin jertfa-I desăvârșită să putem deveni și noi făpturi noi, care iubesc și au ca destinație cerul.

Fericirea constă în a face ceea ce este bine în ochii Domnului. A iubi este ceea ce face creștinul atunci când este sănătos în credință. Dacă înveți să iubești în lucruri mici vei ajunge să poți iubi și în cele mari, pentru că dragostea este un paradox, fiindcă cu cât dai mai mult, cu atât ai mai mult, și cu cât ești mai zgârcit cu ea, cu atât ai mai puțin. Cel mai important lucru pentru sufletele noastre este mântuirea. Sufletul mântuit tânjește nu numai după a ajunge în casa Tatălui, pentru a pune armătura de

luptă jos spre a intra în odihna Domnului, dar dorește mult clipa când va vedea fața Aceluia care prin jertfa Lui i-a dat mântuirea. Este locul veșnic spre care se îndreaptă aceia care iubesc, și iubind urmează pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Este locul unde dragostea este desăvârșită, pentru că acolo locuiește Acela care este Desăvârșit și se numește Dragoste. Iubește cu toată puterea ta prin ceea ce faci! Este cea mai bună investiție pe care un suflet o poate face, pentru că acela trăiește iubind, fericit și va trăi veșnic cu Dumnezeul care este Veșnic.

Amin

34

ASCULTAREA DE PĂRINȚI

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.” Exodul 20:12

Porunca a cincea din Decalog atunci când este urmată de ascultare este însoțită de promisiunea binecuvântării unei vieți lungi, lucru de care aproape fiecare om este interesat pe măsură ce se apropie de apusul vieții. Copiii și tinerii care luptă contra curentului vremii zilelor noastre, caracterizat prin neascultare și decădere morală, ținând cont de această poruncă dată de Dumnezeu, cu scopul de a reglementa relația dintre copii și părinți, intră în evidența Cerului ca fiind plăcuți lui Dumnezeu. Cuvântul Domnului ne spune (2 Timotei 3:2) că în zilele din urmă vor fi vremuri grele, pentru că oamenii vor fi printre altele „neascultători de părinți”. Pentru învățătura și binele nostru, neascultarea de părinți și urmările acestei stări de rebeliune împotriva lui Dumnezeu este ceva ce Sfânta Scriptură tratează în paginile ei.

Fiii lui Iacov sunt un astfel de exemplu a ce înseamnă să iei decizii rele, fără să știe părinții. În urma comportării lor rele Iacov a ajuns să spună: „Voi m-ați nenorocit!” (Genesa 34:30). Amon și Absalom sunt un alt exemplu de copii neascultători, pentru că au lucrat cu gânduri mârșave și au ajuns să mârșăie inima tatălui lor David, care până la urmă nu a avut încotro decât să accepte pedeapsa pe care Dumnezeu a trimis-o peste ei. Avem și exemple de copii ascultători de părinți, așa cum este cazul fiilor lui

Ionadab Recabitul și în viața lui Iosif cel curat. Când Ieremia a oferit fiilor lui Recab să bea vin aceștia au refuzat politicos, ascultând astfel ferm de porunca tatălui lor. Această ascultare a fost urmată de o binecuvântare. David este un alt exemplu a ce înseamnă să fii ascultător de părinți, pentru că îl găsim în Scriptură că a ascultat de tatăl lui, iar mai târziu, când a simțit că viața părinților lui ar putea fi în pericol, a avut grijă să-i ducă la un loc de siguranță. „...El a zis împăratului Moabului: «Dă voie, te rog, tatălui meu și mamei mele să vină la voi, până voi ști ce va face Dumnezeu cu mine»” (1 Samuel 22:3).

Să ai copii înseamnă să lucrezi cu Dumnezeu în a crea o minune, iar când prin exemplul de trăire ai dobândit dreptul de a cere să fii ascultat de ei poți sădi în inima lor sămânța cea bună a Cuvântului. O zi întunecată și grea a încercării poate fi un privilegiu de a lumina viața copilului tău, ca atunci când va ajunge să întoarcă pagina vieții lui, trecând de la adolescență spre maturitate, să continue să fie luminat de lumina pe care a văzut-o la părinții lui. Când devii părinte ai o experiență nouă, în care parcă simți că ți se deschise o nouă cameră în inimă, unde ții iubire pentru acel copil nou-născut. Această iubire nu poate fi înțeleasă de cei care nu au copii, la fel cum durerea ce o simte un om nu poate fi înțeleasă întotdeauna pe deplin de un alt om.

Atunci când copiii noștri iau decizii greșite, care-i costă, fără să putem refuza simțim durere înăuntrul nostru și înțelegem puțin mai bine durerea pe care o simte Tatăl nostru din Ceruri atunci când nu ascultăm de El. O persoană care a vizitat America și a avut ocazia să meargă prin mai multe familii, la sfârșitul călătoriei a spus că este impresionat de felul în care părinții ascultă de copiii lor, dar această situație tristă este contrară învățăturii Scripturii. Copiii noștri, în mod indirect, ne pun două întrebări: „Mă iubești?”, iar noi trebuie să fim gata să spunem și să dovedim că îi iubim. A doua întrebare este: „Pot să fac ce vreau?”, iar răspunsul nostru trebuie să fie „NU”. Drumul tinerilor către starea de maturitate trece pe drumul alunecos și periculos al ado-

lescenței, și dacă Dumnezeu alege ca durerea sau necazul să atragă atenția copiilor noștri, noi ca părinți, care știm că nu avem voie să-i întărâtăm la mânie, trebuie să cerem înțelepciune ca să știm când trebuie și când nu trebuie să-i scăpăm din necazurile în care au intrat.

Dacă venirea Domnului mai întârzie, aceasta fiind posibilă doar din perspectiva noastră, trebuie să știm că acești copii pe care ni i-a dat Domnul pot fi mesagerii pe care-i trimitem înainte, în viitor, în vremea când noi nu vom mai fi pe pământ. A fi un părinte bun înseamnă a ajunge la vreme, în timp, când nu mai ai de lucru, pentru că i-ai învățat ce ai putut, dar mai ales i-ai învățat să depindă și să asculte de Dumnezeu. Copiii nu trebuie ținuti ca și cu o mână de fier, ci într-o balanță de dragoste și disciplină. Pe măsură ce se apropie de maturitate trebuie să fie lăsați să ia decizii supravegheate îndeaproape, ca astfel când pleacă din casă să nu se aștepte ca tot altul să ia decizii pentru ei și din lipsă de experiență să urmeze sfaturi greșite. Pentru unii tineri nu-i ușor, iar pentru alții este foarte greu să asculte de părinți, mai ales când li se pare că știu mai multe ca și părinții lor, dar dacă tinerii ar privi înainte ar vedea că în urma ascultării de Dumnezeu se vor alege cu o mântuire veșnică, și atunci vor spune că li s-a meritat să asculte. Dacă vrem ca noi și copiii noștri să nu fim înghițiți de lume va trebui să ascultăm poruncile Domnului, care nu numai că sunt bine gândite, dar au ca scop să ne păzească de cădere.

Această poruncă dată copiilor de a asculta de părinți are menirea de a-i proteja, pentru că ei trecând de la pubertate spre maturitate ajung să aibă un corp dezvoltat ca al unei persoane mature, au în zilele de astăzi foarte multe informații, dar modul în care ei cumpănesc lucrurile și iau decizii dovedește că mai trebuie să treacă timp până când vor putea să gândească ca niște oameni cu judecata matură. A nu asculta de părinți în Domnul, adică în lumina Cuvântului, înseamnă a le ignora sfatul, care înseamnă a-i disprețui. Disprețul poate duce la neascultare, la insulte, la blesteme și în unele cazuri chiar la violență. A disprețui această

poruncă, și în acest fel a-L disprețui pe Acela care a dat-o, înseamnă a călca normele de trăire a vieții date de Dumnezeu și are ca urmare pierderea binecuvântării. Unii copii sunt mai atrași și arată interes deosebit pentru lucrurile spirituale, pe când alții mai puțin, dar toți trebuie să știe că sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru alegerile ce le fac în viața lor. „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept“ (Efeseni 6:1).

Codul genetic spiritual corupt moștenit din Adam se manifestă din fragedă copilărie, prin faptul că tinerii și copiii își doresc libertatea de-a face ce vor ei, când vor ei, și de obicei nu le plac multe sfaturi, pentru că le consideră la un moment dat o cicăleală supărătoare, de care vor să scape ca și fiul risipitor înainte de a pleca de la casa părintească. La fel ca și în căsnicie, problemele dintre copii și părinți apar atunci când se ivesc nepotriviri de idei, care nu sunt trecute cu vederea, ci sunt adresate prin diferite metode. Copii și tineri, ascultați de părinții voștri care vă dau sfaturi duhovnicești, pentru că sfaturile lor au intenția de a vă feri de ravagiile produse de păcat, pe când dacă veți alege să cochetați cu păcatul, invitând în acest fel dezastrul în viața voastră până la urmă veți fi cuceriți de întuneric și veți ajunge robi ai viciilor. „Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2:22).

Pentru binele sufletului tău urmărește neprihănirea împreună cu cei ce-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată, dar nu poți urmări această neprihănire vizionând filme, având obiceiurile și conduita unuia care este stăpânit de dorința după modă, după destrăbălare sau a unuia care este obsedat de sport. Nu poți urmări neprihănirea ascultând muzica lumii, folosind un vocabular de cuvinte murdare, ce vin din iad, sau folosind o garderobă care provoacă pe altul la păcat. Acest fel de comportare asociată cu lucruri ca alcoolul, drogurile, pornografia, horoscopul, zodiacul și altele ca și acestea, sunt toate ca niște uși deschise de bunăvoie întunericului, care nu se lasă mult poftit și prin duhuri necurate

invadează pe cei neascultători, căutând să-și facă o casă trainică în cei care trăiesc în păcat, care la început doar au glumit cu păcatul. „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului“ (Coloseni 3:20). Copii și tineri, ascultați de părinți în Domnul, pentru că vă vor binele și ascultarea voastră place Domnului. Copii și tineri, ascultați de părinți, pentru că neascultarea voastră produce durere inimilor lor și inimii lui Dumnezeu. Copii și tineri, ascultați de părinți cinstindu-i astfel, pentru că neascultarea voastră poate aduce rușine celor ce v-au crescut cu dragoste și sacrificiu. Puține exemple sunt mai grăitoare a ce înseamnă să te compromiți și să-ți risipești viața ca exemplul vieții lui Samson, care a avut un potențial uriaș de-a face ce este bine pentru el și poporul Domnului, dar care prin faptul că a purtat de grijă dorințelor firii a ajuns să piardă tot. „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele“ (Romani 13:14).

Copii și tineri, ascultați de părinți, pentru că slăbiciunile care l-au prăbușit pe Samson vă pândesc și pe voi. Samson a ajuns să se încreadă în el și bazat pe misiunea primită de a fi un judecător și izbăvitor s-a crezut de nebiruit, chiar și atunci când a început a face ceea ce nu-i era îngăduit. Când ne credem tari și atotștiutori suntem de fapt cel mai vulnerabili, pe când acela care-L cunoaște pe Dumnezeu va fi mereu smerit, pentru că se cunoaște și pe sine și știe că nu are nimic bun care să nu-i fi fost dat. Slăbiciunea lui Samson a continuat prin a ignora sfatul părinților lui, care l-au îndemnat la bine. „...«Am văzut la Timna o femeie din fetele Filistenilor; luați-mi-o acum de nevastă». Tatăl său și mama sa i-au zis: «Nu este nicio femeie între fetele fraților tăi și în tot poporul nostru, de te duci să-ți iei nevastă de la Filistenii, care sunt netăiați împrejur?» Și Samson a zis tatălui său: «Ia-mi-o, căci îmi place»“ (Judecători 14:2, 3). Nu există decât blestem sau binecuvântare, de aceea tinerii trebuie să aleagă fiecare în dreptul lui prin ascultare sau neascultare pe care din cele două le vor în viața lor. De câte ori un tânăr sau o tânără din Israel se căsătorește cu o

tânără sau tânăr Canaanit ieșea de sub binecuvântare și se așeza de bună voia sub blestem, de aceea tinerii care aleg fără să întrebe pe Domnul și fără să asculte de sfatul spiritual al părinților se expun la un pericol spiritual de moarte.

Cel mai important an din viața unui israelit era anul căsătoriei, când întemeia un cămin. Și în zilele noastre, după decizia de a-ți preda viața Domnului Isus, decizia de a te căsători este cea mai importantă decizie din viață. Prietenii care duc la situații amoroase sunt ca niște locuri foarte alunecoase, unde sufletele tinerilor pot primi trântituri ce fac răni pe viață, și astfel de prietenii pot fi un adevărat pericol pentru tinerii în prag de căsătorie, care aleg să umble mai întâi după frumusețea care trece și nu după cea care rămâne. Tineri, ascultați de părinții voștri care sunt credincioși și de Domnul când vreți să faceți pasul căsătoriei prin a nu vă înjuga la un jug nepotrivit, pentru că de această decizie depinde chiar și mântuirea voastră. Dacă cineva, cu toate că i se prezintă dovezi a faptului că merge greșit, alege să se încapățâneze în ce privește neascultarea, să nu uite că încapățânarea în neascultare este un spirit demonic, care are acces asupra minții firești, care se vrea a fi liberă și independentă de voia lui Dumnezeu, însă o astfel de nechibzuință are urmări grave.

Prima poruncă cu care avem de-a face, încă de când ne naștem și devenim capabili de a înțelege și comunica, este aceea de a asculta de părinți care ne spun: „fă așa“ sau „nu face așa“. Atunci când inima copiilor se îndreaptă spre părinți și nu doar a părinților înspre copii (Maleahi 4:6), toți au de câștigat, în afară de potrivnicul sufletului nostru. Ascultarea de părinți îi face pe tineri să ajungă cu bine la maturitate, când în lumina care vine de sus pot înțelege de ce s-au născut și care le este rostul pe pământ. Copii și tineri, ascultați de părinți pentru că fără de această ascultare orice ați izbuti în viață nu veți fi fericiți. „«Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta»—este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință—«ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ»“ (Efeseni 6:2, 3). Mulți tineri care își încearcă aripile

libertății de-a face ce vor ei ajung să întoarcă vorba părinților și într-o stare de rebeliune, mânată de curiozitatea și setea după păcat, o răresc cu mersul la casa de rugăciune, ca apoi în unele cazuri să înceteze să mai meargă. Ei spun că aceia care ar fi trebuit să le fie exemplu nu sunt, pentru că nu găsesc oamenii care să aibă răspunsuri pentru ei și dacă îi găsesc nu le convin, dar cei mai mulți care cad în această slăbiciune spun că nu simt iubire decât acuzare și mustrare.

Apostolul Pavel s-a adresat tinerilor în mod special și spre binele lor i-a sfătuit să fie smeriți, acceptând să fie învățați, pentru că inima lor este un pământ fertil mult râvnit de vrăjmașul care vrea să semene neghina lui. „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie...” (1 Petru 5:5). Această veghere începe cu veghere asupra modului de gândire cel avem, pentru că gândurile de provocare duc la înfăptuirea faptelor care nu sunt pe calea neprihănirii. Pentru Iulius Cezar stigățul vrăjmașului în luptă era ca o muzică care-l atrăgea, dar era cuprins de frică și se ascundea prin peșteri la sunetul tunetului. Țarul Rusiei, Petru cel Mare, a fost un mare războinic, dar era cuprins de o mare frică și tremura când punea piciorul pe un pod. Copiii Domnului care luptă lupte spirituale alungă frica rea, însă au o frică bună de păcat și urmările lui, care poate provoca răni ce duc la moarte.

Pentru ca tinerii să biruiască ascultând de părinți au nevoie de curaj. Curajul este acțiunea de care dă dovadă o persoană care simte o frică. Este vorba de curajul de a spune NU provocărilor păcatului, care ies în calea fiecărui copil și tânăr și printr-un astfel de curaj cu ajutorul Domnului ei Îl pot birui pe cel rău (1 Ioan 5:4). Un astfel de curaj de a spune NU la ceea ce Dumnezeu spune NU este o bucurie pentru părinții credincioși și un compliment la adresa lui Dumnezeu, care are grijă să nu rămână dator și să dea binecuvântarea acolo unde găsește ascultare. Copiii și tinerii care vor să dea dovadă de o astfel de ascultare nu încearcă să aducă la tăcere vocea lui Dumnezeu în

cugetul minții lor cum a făcut Balaam, care pentru insistența lui de a urma calea câștigului necinstit a ajuns până la urmă să plătească cu viața. Copii și tineri, ascultați de Domnul și stați ocupați cu lucrurile care aduc câștig duhovnicesc și onoare lui Dumnezeu, iar când Duhul Sfânt vă spune că nu ar trebui să faceți un anumit lucru sau să aveți un anumit lucru, ascultați, și scăpați-vă de acel lucru, ca să puteți fi vase de care Dumnezeu să se folosească.

Cu mulți ani în urmă, o fetiță roabă, a pus două împărății ca pe jar pentru că ea a știut și a crezut că există în Israel un om al lui Dumnezeu, care prin El putea vindeca lepra stăpânului ei Naman. Copii și tineri, lucrarea mică sau mare pe care alegeți să o faceți pentru Dumnezeu Îi poate aduce onoare și felul în care faceți această slujbă va fi ca un portret și ca o expresie a chipului vostru spiritual. Copii și tineri, ascultați de părinții voștri în Domnul, și astfel într-o lume de oameni care simt durerea singurătății să fiți prietenii Aceluia care este mai aproape ca un frate. Tinerii care nu se mulțumesc cu o religie exterioară, de suprafață, ci, la fel ca și constructorul înțelept care sapă adânc ca să pună o temelie bună pe stâncă, au un fel diferit de gândire, pentru că își trag principiile de trăire și urmează codul de viață în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură prin care primim lumina de sus ne spune că prietenii rele strică obiceiurile bune (1 Corinteni 15:33), de aceea nu vă ascundeți prietenii de părinți și despărțiți-vă de aceia de care ei vă spun că prezintă un pericol pentru sufletele voastre.

Ascultați de părinți în Domnul, ca astfel, într-o lume ce suferă de o foamă după împlinire și rost în viață, voi să vă bucurați de bucatele alese ale Cuvântului Vieții și într-o lume lipsită de pace, care zace în cel rău, voi să vă bucurați de pacea pe care o dă Domnul Isus și care întrece priceperea omenească. Tineri și copii, ascultați și cinstiți-i pe părinții voștri. A-i asculta și a-i cinsti înseamnă să cinstești atât pe mama cât și pe tata. Porunca dată de Dumnezeu nu spune să-i cinstești dacă merită, ci spune să-i cin-

stești pentru că așa se cuvine, și dacă ei merită să fie cinstiți sunt vrednici de o dublă cinste. Ascultarea și neascultarea copilului este bucuria sau mâhnirea părinților lui. Această stare nu trece neobservată de Acela care poate arăta fiilor oamenilor fericirea (Psalmul 4:6). Copii și tineri, ascultați de părinți, pentru că, uneori contrar gândurilor voastre, nu faceți excepție de la regulă când este vorba de vulnerabilitatea voastră în fața ofertei păcatului. Copii și tineri, ascultați de părinți lipindu-vă tare de bine, nu numai pentru că aveți un trup care nu este ușor de ținut în stăpânire, în care impulsurile hormonilor sunt gata să vă ducă spre o prăpastie spirituală, ci pentru că aveți un vrăjmaș care vrea să vă momească cu scopul de a vă duce într-o lume fără de Dumnezeu, unde să nu aveți Apărător.

Copii și tineri, va trebui să alegeți între a asculta de părinții voștri în Domnul și, la fel ca Roboam, între a asculta sfaturile tinerilor care nu se adapă din izvorul apelor vii. Copii și tineri, ascultați de părinții pentru că ei sunt aceia care vă doresc binele mai mult ca oricine altcineva și sunt aceia care cu adevărat se bucură de succesul vostru spiritual sau material. Tineri și copii, ascultați de părinții voștri și tratați cu ei problemele voastre, fără să le răspundeți înapoi, fără să vă îmbufnați, fără să vă ascundeți de ei și fără să vă căutați răspunsurile în lumea care abia așteaptă să vă primească ca să vă modeleze după chipul ei. Privind la taina necunoscută a viitorului, privind la câte se întâmplă astăzi în lume, tinerii pot avea uneori un simț de nesiguranță și Cuvântul Scripturii le spune cum își pot păstra curată cărarea. „Cum își va ținea tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“ (Psalmul 119:9, 11).

Un alt gând care poate aduce calm în viața tinerilor este acela că Dumnezeu îi iubește mai mult decât se pot iubi ei înșiși. El are în vedere viitorul lor și un plan pentru viața lor întreagă, pentru ca ea să nu fie o risipă, ci să fie o viață trăită în așa fel încât să se potrivească răsplătirilor pregătite în cer pentru ei, dar acest fel de

viață de succes începe cu ascultare de părinți. Copii și tineri, ascultați de părinții voștri, pentru că ascultarea de părinți duce la ascultarea de Dumnezeu, și ascultarea de Dumnezeu duce la viață veșnică. Aveți oportunitatea să mergeți bine pe drumul numit viață prin a face o slujbă de slujire duhovnicească, care va fost destinată vouă, urmând în același timp cu succes o carieră pământească, cu condiția că ascultați de Domnul. Dacă veți asculta El va face ca iubirea și faptele voastre să aibă sens și rost. Ascultarea de Dumnezeu, care face mai mult ca jertfa, va face ca mâna Domnului să lucreze în favoarea voastră și mintea vă va fi luminată ca să vedeți și să cântăriți lucrurile așa cum sunt în realitate văzute de Dumnezeu. Copii și tineri, ascultați că este drept să faceți așa și Cel care este Drept vă va binecuvânta și veți fi fericiți.

Amin

35

VREI SĂ FII MÂNTUIT?

„Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.»“ Romani 10:13

Într-o lume modernă care caută soluții cu rezolvări rapide și dacă se poate instantanee la orice problemă, sufletul care vrea mântuirea trebuie să se oprească din iureșul vieții și să asculte ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la mântuire. Lumea poate da multe, dar nu poate da binecuvântare și nici mântuire, pentru că nu le are. Vrei să fii mântuit? Cheamă Numele Domnului, spune cuvântul citat la început. Cum să chemăm Numele Domnului? „Pocăiți-vă!“ este strigarea ce se aude pe pământ de mii de ani și prin meritul jertfei Domnului Isus aceasta este soluția oferită de Dumnezeu aceluia care vrea mântuirea. În zadar face omul uz de toate mijloacele posibile de a-și menține trupul sănătos sau chiar prezentabil, pentru că în mod inevitabil după rânduiala lui Dumnezeu, ca o lumânare ce se consumă, fiecare om ajunge la o zi hotărâtă de Dumnezeu când trebuie să părăsească acest trup pentru a se înfățișa cu sufletul lui înaintea lui Dumnezeu (Evrei 9:27).

Când omul ajunge să depindă doar de înțelepciunea omenească și de ce poate da și face el, neținând seama că există un Creator, ajunge să se zeifice pe el însuși devenind propriul lui idol. Dumnezeu va dovedi până la sfârșit că este Stăpân incontestabil peste Univers și peste sufletele oamenilor, dar dorește ca în această vreme a îndurării să fie cunoscut ca un Dumnezeu bun, care nu obosește iertând (Isaia 55:7). Un scriitor faimos cu

numele de C.S. Lewis a spus că el crede în creștinism, nu numai pentru că este „Adevărul“, ci și pentru că îl face să vadă bine toate celelalte lucruri. America are peste 2.500 de colegii și universități și în lumea largă sunt multe alte mii de școli cu renume, dar la mântuire nu se ajunge prin educație și nici prin legislație, ci mântuirea este o stare ce o dă Dumnezeu aceluia care dovedește că o vrea prin a o cere de la El. Oameni bine educați, născuți o singură dată, dovedesc de obicei că sunt foarte calculați când este vorba de investiții și afaceri de tot felul, dar când este vorba de suflet stau îngândurați, pentru că sunt frământați de ideea veșniciei, însă mândria nu-i lasă să-și accepte neputința de a se salva singuri.

Pentru alții, nu inteligența de a pricepe planul de mântuire sau vreo altă latură teoretică a planului de mântuire și nici procurarea unei Biblii nu este problema, ci problema lor constă în refuzul de a părăsi păcatele iubite, care pun un zid de despărțire între ei și Acela care poate da mântuirea. O altă categorie de oameni care nu se zbat după mântuire sunt aceia cărora păcatul le aduce câștig, așa cum găsim în cazul lui Dimitrie Argintarul (Fapte 19:24-28) și a stăpânului roabei ce avea duh de ghicire (Fapte 16:16-21). Când un astfel de om, care-i rob al banului, simte că îi va fi atins buzunarul se lipsește de mântuire. Alții refuză să caute mântuirea sau să răspundă chemării ei când o aud deoarece se cred destul de buni pentru a merita să fie primiți acolo unde este Cel de trei ori Sfânt, dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că toți suntem socotiți netrebnci și vinovați înaintea lui Dumnezeu (Romani 3:10-12). Când sufletul nemântuit aude glasul Evangheliei este ca o trezire din somn la realitate și mulți se supără când sunt treziți și deranjați din acest somn. Unii ajung să fie chiar ostili față de cei care vor să le trezească mintea sănătoasă. Ceea ce a făcut să avem nevoie de mântuire este păcatul, care odată intrat în lume, în grădina Edenului, ne-a fost transmis și nouă, așa că ne naștem cu o natură coruptă, predispusă la rebeliune.

Dumnezeu, care este drept, ne face răspunzători de acest păcat atunci când având opțiunea de a alege între bine și rău, pentru că

suntem înținați până-n măduvă de păcat, alegem ceea ce El numește păcat sau fărădelege, care înseamnă o trăire în afara Legii Lui. În Eden, părinții noștri au mușcat momeala ispititorului care promitea să le ofere cunoașterea binelui și a răului, dar cel șiret și strâmb nu le-a spus că și atunci când vor cunoaște binele nu vor avea puterea de a alege să facă binele. Fie că suntem înclinați să credem că șarpele, ca o reptilă reală, a avut un dialog cu mama noastră Eva sau suntem mai mult înclinați să credem că ispititorul a semănat îndoială și i-a infiltrat gânduri care au dus la călcarea poruncii lui Dumnezeu, cert este că omul înșelat de acest heruvim căzut a pierdut părtășia cu Dumnezeu, murind spiritual imediat și biologic mai târziu. Dumnezeu a anunțat imediat o soluție, rostind prima prorocie înregistrată în Scripturi, prorocie care a prevestit venirea lui Mesia, prin a cărui jertfă înlocuitoare polița vinovăției celui păcătos poate fi plătită pe deplin.

Vrei să beneficiezi de această soluție oferită de bunătatea lui Dumnezeu? Vrei să fii mântuit? Cel ce vrea mântuirea o va avea, dar numai în termenii dictați de Dumnezeu. Să ai mintea ilustră care înțelege filozofii ca și cea a vechilor greci din Atena este ceva dorit de mulți, dar să ai o inimă aleasă, ca și a credincioșilor din Berea, este de mai mare valoare. De la distanță sau la prima privire mulți oameni reușesc să-i impresioneze pe cei din jurul lor, dar petrecând timp cu o astfel de persoană uneori poți ajunge să fii dezamăgit sau se poate să fim noi aceia care produc dezamăgire. Oricât de mult am încerca să-L impresionăm pe Dumnezeu, așa cum știm că a făcut fariseul ce se ruga în templu lângă vameș (Luca 18), în fața Căruia totul este gol și descoperit, fiecare dintre noi, care am călcat pe glia Terrei, avem calificativul de păcătoși. Aceia care rămân cu această vină, încercând doar o domesticire a omului lor vechi și o schimbare morală ce ține doar la vreme bună și rămân în ignoranță sau indiferență față de soluția Divină, nu au nicio propășire în efortul lor de a se face acceptabili pentru a fi primiți să trăiască acolo unde este Dumnezeu.

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le

mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“ (Proverbe 28:13). Cum a păcătuit omul în Eden și-a și făcut șorțuri din frunze de smochin și din anumite motive și justificări omenești mulți continuă să facă același lucru când este vorba de păcatul lor. Haina din frunze, care reprezintă soluțiile și justificările omului pentru păcat, nu au fost și nu vor fi acceptate de Dumnezeu, fiindcă singura haină acceptată de El este cea pe care o dă El (Romani 10:3). Rugăciunea, sursa cea mai mare de putere și ajutor, este folosită cel mai puțin. Prin ea sufletul care se pocăiește, mărturisind și părăsind păcatul, are nelegiuirea acoperită în meritul jertfei Domnului Isus. „Ai iertat nelegiuirea poporului Tău, i-ai acoperit toate păcatele“ (Psalmul 85:2, 3). Există o acoperire a păcatului făcută de om și una pe care o face Dumnezeu și fiecare are consecințe veșnice.

Unii caută să scape de vină prin religie și tot mai mulți ajung să lectureze Scripturile cu scopul de a putea dezbate sau combate ideile ei. Unii ajung chiar să fie bine versați în ele, însă pentru că nu au fundamentul credinței în adevărul Scripturii religia lor constă doar în a rosti cuvinte și a participa la ceremonii care, în lipsa unei vieți schimbate vizibil, se dovedesc a fi o pierdere de timp și uneori chiar de bani. Mila lui Dumnezeu, care-L face să nu ne dea ce merităm, și harul Lui, care face posibil să ne ofere ceea ce nu merităm, ne-a deschis ușa să ajungem la cunoștința mântuirii, ca prin îndurarea Lui să fim iertați de păcatele noastre (Luca 1:77-79). Dumnezeu a găsit oameni pe care i-a făcut destoinici pentru lucrul Lui și prin aceștia a făcut posibil ca Sfânta Scriptură, în care găsim cunoștința despre mântuire, să ajungă până la noi.

Prin venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ ne-a cercetat Soarele care luminează pe cei ce zac în întuneric și umbra morții ca să îndrepte picioarele celor ce vor mântuirea pe calea păcii cu Dumnezeu. Acest Soare, care este Domnul Isus, cercetează fiecare suflet, dar în timp ce în unii lumina și căldura Lui aduce viață, în alții, din cauza nepăsării, mândriei sau a iubirii păcatului, aduce cu timpul o împietrire a inimii. „Da, n-au încetat să

ispitească pe Dumnezeu, și să întărească pe Sfântul lui Israel“ (Psalmul 78:41). A refuza oferta Lui înseamnă a-L întăra sau, așa cum spune o altă traducere, „L-au limitat pe Sfântul lui Israel“. A-L limita pe Acela care ți-a dat viață este o provocare nebunească a Cuiva pe care alegi să-ți rămână vrăjmaș, care până la urmă nu va avea încotro decât să rostească o sentință veșnică împotriva sufletului care prin refuz Îl batjocorește. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 10:31). Vrei să fii mântuit? Cheamă Numele Domnului și prin Cuvântul Evangheliei, care este Vestea cea Bună, El îți spune că poți fi mântuit, dar în același timp, așa cum a urgentat ieșirea lui Lot din cetatea păcătoasă, acest Cuvânt îți spune să faci acest pas fără să amâni și fără să te mai uiți înapoi la lume și la ce are ea de oferit. „...Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri“ (Genesa 19:17).

Muntele reprezintă locul unde sufletul trăiește la înălțimi spirituale cu Dumnezeu (Psalmul 15:1), pe când valea reprezintă nu numai locul încercării, ci uneori locul unde cel viclean își prezintă marfa care momește și îi separă pe cei care sunt mai mult iubitori de plăceri decât de Dumnezeu. Dumnezeu a făcut pentru noi ceea ce noi nu puteam face niciodată, dar acum El îți spune celui ce vrea mântuirea: „Scapă-ți viața! Pocăiește-te!“ Degeaba mergi la gară după ce ți-a plecat trenul, degeaba mergi la avion dacă avionul deja a decolat de la sol. Degeaba vrea cineva mântuire dacă va acționa în această direcție, dorind-o chiar sincer și poate chiar cu lacrimi, dacă o va căuta prea târziu (Evrei 4:1). Dacă vrei mântuirea Dumnezeu, care arată păcătoșilor calea, este gata să-ți arate cum poți ajunge în posesia ei. „Eu—zice Domnul—te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta“ (Psalmul 32:8).

Într-o vreme a extremelor, când pentru unii aproape totul este păcat, iar pentru alții nimic nu este păcat, Dumnezeu promite să ne învețe care este calea ce trebuie să o urmăm dacă vrem mântuire și face aceasta în mod deosebit prin sfatul și călăuzirea ce

ne-o dau Scripturile. Domnul Isus a întrebat un om dacă vrea să se facă sănătos, dar ție îți pune o întrebare și mai importantă: „Vrei să fii mântuit?“ În cazul că spui: „Da, vreau să fiu mântuit!“, poți să fii mântuit dacă vrei să ascuți de El, care dă mântuirea. Sufletul care vrea mântuirea, mânat de o frământare și neliniște cu privire la lucrurile veșnice provocate de Duhul Sfânt, chiar dacă știe puțin despre calea Domnului, atunci când aude mesajul Evangheliei își lasă prejudecățile, nu se împotrivește chemării lui Dumnezeu și nici schimbărilor cerute de Cuvântul Sfânt. Acela care vrea mântuirea trebuie să știe că păcatul lui este foarte grav, pentru că Persoana împotriva căreia a păcătuit mai întâi este chiar Dumnezeu.

În ziua Cincizecimii, apostolul Petru a ținut o predică care nu este un dialog și nicio sugestie, ci proclamarea vocii lui Dumnezeu. În această cuvântare le-a spus celor ce-l ascultau și ne spune și nouă celor de astăzi că păcatele noastre L-au răstignit pe Domnul Isus Hristos (Fapte 2:36, 37). Nu doar cei ce au strigat: „Răstignește-L!“ și nu doar Pilat cel laș L-au dat să fie răstignit, ci păcatul nostru, a fiecăruia. Într-un astfel de moment, când inima este prelucrată de Duhul Sfânt, sufletul care vrea mântuirea recunoaște că este vinovat, își mărturisește starea de vină și neputință și cheamă Numele Domnului prin a-și admite vinovăția. „Atunci ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!» Și Tu ai iertat vina păcatului meu“ (Psalmul 32:5). Altarul unde cel păcătos face o astfel de rugăciune nu este așa de mult un loc anume cât este un timp și o stare în care ai de-a face cu păcatul care ține deasupra celui vinovat blestemul.

Indiferent unde alege cineva să facă un astfel de altar, mărturisirea sinceră a vinei, ca o spovedanie binecuvântată a sufletului înaintea lui Dumnezeu, aduce iertare, pace și bucurie. Dreptarul învățaturii sănătoase, Scriptura, devine harta spre cer, lumină în întunericul lumii, hrană pentru suflet și fără să-și ascundă vreo parte a vieții este gata să renunțe și să lase tot ce i se cere, tot ce

are de-a face cu păcatul, ca să-L urmeze pe Domnul Isus (Matei 19:27). Credința, care vine tot de la El, este capacitatea cu care ne-a dotat Dumnezeu de a crede ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și ea se ridică mai sus de rațiune, care are rolul de a cunoaște adevărul cu privire la cine suntem noi și ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Credința nu este limitată de cele cinci simțuri de recepție senzoriale, ci crede adevărul Scripturii văzut și nevăzut cu ochii de carne ca fiind realitate, pentru că acest adevăr vine de la Dumnezeu. Cuvintele Mântuitorului către cei ce vor mântuirea mai răsună și astăzi, și oferind soluția necesară se adresează fiecărui suflet în mod individual: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie“ (Marcu 1:15).

Credința mântuitoare este nedespărțită de pocăință, care continuă toată viața noastră. Un astfel de suflet care înțelege că Dumnezeu îl iubește cu o iubire veșnică se predă Domnului în momentul când e străpuns în inimă de Cuvânt, recunoaște că este păcătos și în lacrimile căinței devine o făptură nouă în Hristos Isus. Pe lângă harul lui Dumnezeu, care face posibilă restaurarea noastră înaintea lui Dumnezeu, avem și noi partea noastră care este să credem și să ne pocăim, adică să ne schimbăm de la a trăi după voia lumii și a omului nostru vechi la a trăi după voia lui Dumnezeu și a omului nostru nou, care iubește Legea lui Dumnezeu. Când sufletul primește darul mântuirii simte iertarea, bucuria îi inundă sufletul și spune cu gura și cu viața: „Pentru mine a trăi este Hristos...” (Filipeni 1:21). Nașterea din nou are loc în momentul acestei sincere predări, când în ambianța credinței Duhul Domnului și Cuvântul lui Dumnezeu inițiază viață în duhul celui ce se pocăiește (Efeseni 2:10), dar lucrarea de sfințire și ferire de orice ni se pare rău continuă tot restul vieții noastre, făcând parte din ceea ce Scriptura numește lupta cea bună (1 Timotei 6:11-12).

În acest moment al pocăinței nu doar cei mântuiți se bucură, ci cerul întreg se bucură că planul bun al lui Dumnezeu s-a dus la

îndeplinire în viața unui suflet. „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește“ (Luca 15:10). După pocăință, sufletul care nu se împotrivește Cuvântului lui Dumnezeu acceptă și cere să fie botezat în apă (Fapte 2:37-38), care reprezintă un legământ prin care în mod oficial și public își afirmă credința în Dumnezeul care l-a mântuit în meritul jertfei Domnului Isus (Marcu 16:15, 16). Cine nu vrea să se boteze pentru că îi este rușine sau are o oarecare neîncredere în inimă alege în acest fel neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, putând astfel zădărnici planul bun al lui Dumnezeu pentru viața lui (Luca 7:30). Aceia care cu adevărat au devenit o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17), de obicei, abia așteaptă să aibă ocazia să depună mărturia credinței lor în apa botezului.

Într-un iureș al dragostei dintâi, simțindu-se veșnic îndatorați față de Acela care de bună voie Și-a dat viața pe cruce ca să-i salveze (Tit 2:14), sufletele care descoperă dulceața și puterea rugăciunii scot din viața lor tot ce ar putea crea vreun pericol pentru sufletul lor și o astfel de luptă continuă toată viața. Ancorându-și credința în adevărul Scripturii pe care o iubește, pentru că în acest Cuvânt se identifică chiar Domnul Isus, Logosul întrupat, sufletul mântuit vrea să spună la toți ce a făcut Dumnezeu pentru el. Într-o astfel de stare de însetare și foame după Dumnezeu sufletul cere umplerea cu Duhul Sfânt, care-l urcă pe înălțimi de bucurie și părtășie cu Cel Sfânt cum nu și-ar fi închipuit vreodată. Pe măsură ce prin Cuvânt și prin Duhul Sfânt caută sfințirea și crește în cunoștința Domnului, sufletul mântuit, care este plin de recunoștință față de Dumnezeu care l-a iertat și l-a înfiat, cu deplină modestie, se pune la dispoziția Domnului, devenind astfel un vas de cinste, de care Dumnezeu poate să se folosească.

Pe măsură ce roada Duhului crește (Galateni 5:22), roadă fără de care nu suntem recunoscuți ca fiind ai Lui, sufletul fundamentat în Scriptură caută să se înconjoare și să urmeze modele sfinte de trăire. Știind că depinde de cârmuirea Duhului Sfânt se pune

pe sine sub autoritatea Scripturii, ca apoi Scriptura, la rândul ei, să-l împluternicească să trăiască pentru Hristos. Acest fel de viață, în care sufletul mântuit are o milă ca a samariteanului milos, este gata să aibă milă față de săraci, este gata să lucreze cu dreptate față de toți oamenii, urmărind în toate sfințirea care-l face frumos și curat, mai întâi la suflet.

Ascultarea de Dumnezeu, care înseamnă păzirea Cuvântului Său și îndeplinirea lucrării la care a fost chemat, va atrage răsplata generoasă și veșnică a Împăratului, dar totul începe cu o decizie bună. Poți spune: „Da! vreau mântuirea și mă predau Domnului Isus!“, poți să-L refuzi și să spui: „Nu!“ sau poți să amâi, care înseamnă tot NU. Singura clipă care ne este garantată este cea prezentă, pe care o trăim chiar acum. Mulți aud ultima avertizare și crezând că vor mai fi multe altele o refuză, fără să știe că moartea-i poate secera în orice clipă. Împlinirea semnelor vremii sfârșitului în lume ne spun că trăim în al doisprezecelea ceas, fiindcă lumea a umplut măsura nelegiurii, pronunțându-se tot mai obraznic și fără niciun fel de perdea sau rușine față de păcat, numind binele rău și răul bine. „La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean“ (Daniel 8:23). Această stare prezintă o stare de urgență pentru orice suflet care nu știe ce se va întâmpla cu el după ce moare. Vrei să fii mântuit? Cheamă Numele Domnului! Pocăiește-te! Poți să ajungi mântuit dacă vrei, dar Dumnezeu, care ne-a lăsat fiecăruia voință liberă ca să alegem, nu ne forțează, însă datorită faptului că știe ce urmează după această viață ne îndeamnă să alegem viața, ca să trăim veșnic acolo unde este El și nu într-un chin veșnic.

Într-o lume care aproape că ne sufocă cu pretențiile ei, te poți opri din orice lucrare sau plan pământesc pentru a face ce este important pentru sufletul tău. Domnul Isus este cetatea de scăpare pentru sufletul tău. Dacă vei intra, El va face să sece izvoarele vechi și distrugătoare ale viciilor (Psalmul 74:15) și vor țâșni pâraie noi, care vor aduce fericire în viața ta. Dumnezeu știe că nu

ai puterea să scapi singur de aceste vicii, dar El, care Îți poate da puterea să le biruiști ca să fii slobod cu adevărat, nu te întreabă ce poți tu, ci te întreabă dacă vrei mântuire. Primul pas după ce ai auzit Cuvântul chemării la mântuire este să-i spui că vrei mântuirea și chiar dacă te vezi neputincios în a te schimba singur, să-I spui că vrei să te schimbe El, fiindcă El îți dă mântuirea nu pentru că o meriți, ci pentru că te iubește. Dacă vrei să ai mântuire, poți să o ai și vei simți bucuria de a te ști scăpat de vina și amenințarea judecății lui Dumnezeu, pentru că cine crede în El nu merge la judecată (Ioan 5:24) și cine crede în El, chiar dacă ar muri va trăi (Ioan 11:25).

Alege astăzi în dreptul tău, dar alege ținând cont de faptul că locul pe care ți-l alegi este locul și Stăpânul cu care vei fi veșnic. Poți să-L lași pe Domnul Isus afară să bată la ușă sau poți să-L lași să merargă la o altă ușă. Poți alege să-I deschizi și să-L primești ca pe un musafir cu drepturi limitate, care înseamnă o ascultare pasivă și chiar indiferentă, care nu-ți face bine, sau poți să-I deschizi inima și să-L primești ca Stăpân și Domn al vieții tale. Alege să nu rămâi la o ascultare pasivă, ci treci la o ascultare activă, care se conformează voii Lui prin a trece la acțiune. Vrei să fii mântuit? Cheamă Numele Domnului și alege astfel viața! Alege să-L primești pe Domnul Isus și vei fi veșnic fericit!

Amin

36

MOȘTENIREA

*„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui:
«Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți
Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea
lumii.»“ Matei 25:34*

O moștenire este, de obicei, un bun care-ți revine datorită poziției în care te găsești față de persoana care îți dă sau îți lasă acea moștenire. Pământește vorbind, prin moștenire înțelegem intrarea în posesia unor bunuri materiale, a unor valori morale, culturale sau chiar a unui cod genetic biologic, prin trecerea de la o generație la alta. Este ceva pentru care, de obicei, trebuie să aștepti. Așa cum ne spune Eclesiastul, că toate lucrurile își au vremea lor (Eclesiastul 3:1), și intrarea în posesia unei moșteniri își are vremea ei. Solomon a fost ales să fie fiul moștenitor al lui David. El a așteptat să vină timpul când să devină în mod oficial succesorul tronului tatălui său. Pe de altă parte, Absalom a fost fiul care nu a așteptat, ci a vrut ca la vremea și în felul hotărât de el să intre în posesia unei moșteniri la care credea că are dreptul. Așa cum știm, această îndrăzneală l-a costat viața.

David a fost uns ca împărat din fragedă tinerețe, dar a trebuit să aștepte. A așteptat răbdător ca să primească ce i-a fost promis. David, ca unul care știa că există Cineva care ține seama de toate, a dovedit că are respect pentru autoritate și nu a acceptat o scurtătură ca să pună mâna pe moștenirea făgăduită. A dovedit aceasta când a refuzat să-i ia viața lui Saul, atunci când

Domnul i l-a dat pe mână. Este ușor să-i cinstești pe aceia care te cinstesc, dar să dai cinste aceluia care vrea să-ți facă rău trebuie să ai o inimă aleasă, ca a lui David care doar la timpul hotărât de Dumnezeu a devenit succesorul lui Saul. Studiind Scripturile putem vedea chiar de la cartea începuturilor că Dumnezeu a avut dorința de a-l face pe om moștenitor peste lucrarea mâinilor Lui. Prin căderea în păcat omul a pierdut din binecuvântările Edenului, dar prin promisiunea dată lui Avraam, Dumnezeu Și-a continuat scopul de a-l face pe om moștenitor. Prin legământul făcut cu el, Domnul a unificat pe „cei ce cred“, formând astfel o nouă categorie de suflete care vor moșteni Împărăția Cerurilor.

Ieșirea Israelului din Egipt și călătoria lui până în Țara promisă reprezintă etape diferite prin care trecem ca și credincioși prin lumea aceasta până vom intra în moștenirea promisă, sigur, dacă nu ne oprim în pustie sau nu ne întoarcem în Egiptul păcatului de unde am plecat. De când omul a fost izgonit din Eden a ajuns să fie doar migrator pe pământ, de aceea moștenirea Țării Sfinte, unde Soarele nu apune și Împăratul nu se schimbă, este o dorință pusă în noi de Dumnezeu. Suntem străini și călători, pribegi ca și părinții noștri, a spus David (Psalmul 39:12), dar avem înaintea o moștenire veșnică în odihna pregătită de Dumnezeu. Caleb a fost luptătorul viteaz care a îmbărbătat inima poporului când a iscodit cu Iosua Țara promisă. A fost omul căruia Dumnezeu prin robul său Moise i-a promis o moștenire în Țara Canaanului. „Țara în care a călcat piciorul tău, va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului meu“ (Iosua 14:9).

Când mulți de lângă el au renunțat și au dat înapoi, Caleb cu gândul la moștenire a luptat luptele Domnului, fără să i se pară că efortul depus ar fi un preț prea mare. Caleb cel curat la inimă a fost omul căruia nu i-a fost frică de fiii lui Anac și a cucerit muntele și cetatea Hebronului, care apoi a rămas moștenire copiilor lui. În Israel moștenirea, așa cum a fost suprafața acestui teri-

toriu moștenit de Caleb, nu putea fi vândută sau înstrăinată în vreun fel, ci se împărțea la moștenitori. Cel mai mare dintre ei primea o porție dublă. Moștenirea israeliților în Canaan a fost prevestită și în cântarea lui Moise care este plină de scilipiri profetice. „Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregatit ca locaș, Doamne!” (Exodul 15:17). Și nouă ni s-a promis o moștenire dar, la fel ca și Caleb cel viteaz, avem și noi de dus lupte înainte de a intra în moștenire. Spre deosebire de moștenirea israeliților, care a fost o moștenire materială trecătoare, moștenirea noastră este de natură duhovnicească și ne este dată să o moștenim împreună cu Acela care a fost făcut Moștenitor peste toate lucrurile.

„Prin Fiul, la care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile“ (Evrei 1:2). Prin înfiere noi am devenit copii ai Tatălui și dacă suntem fii suntem și moștenitori. „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El“ (Romani 8:17). Arvuna acestei moșteniri în care vom intra este Duhul Sfânt cu care am fost pecetluit. „Ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu spre lauda slavei Lui“ (Efeseni 1:13, 14). Caleb a cerut moștenirea unui ținut de care alții probabil că fugeau, pentru că nu voiau să lupte cu uriașii, dar cu trecerea anilor, Caleb nu s-a schimbat în modul în care avea încredere că poate birui orice luptă împreună cu Dumnezeu. Cu 45 de ani în urmă spusese: „Haidem să ne suim, și să punem mâna pe țară căci vom fi biruitori!“ (Numeri 13:30).

Odată intrați în țara Canaanului el continuă cu același curaj să lupte pentru a intra în posesia moștenirii promise. Oare noi ce vrem să moștenim? O câmpie unde să nu avem de luptat sau un munte înțesat cu vrăjmași uriași, pe care să-i putem cuceri în Numele Dumnezeului nostru? La fel ca și în cazul lui Lot, care a

ales câmpia Sodomei, mulți doresc o viață prosperă, în care dacă se poate să nu li se ceară nimic, uitând că această stare îi expune la un pericol mai mare decât acela de a lupta cu vrăjmașul față în față. Cu cât vrăjmașul pe care-l biruim pare mai mare și mai puternic, cu atât Dumnezeu va primi mai multă slavă atunci când prin credință alegem să luptăm având ochii îndreptați spre cetatea eternă a noului Ierusalim. Dacă moștenirea pe care El ne-a făgăduit-o are valoare în ochii noștri nu vom uita că trebuie, ca înainte de a fi primiți în slavă (Psalmul 73:24), să acceptăm să suferim împreună cu El, pentru ca apoi să ajungem să moștenim împreună cu El. Când prin ochii credinței privim la moștenirea făgăduită de El ca la o mare valoare, vom alege să trăim viața chiar la mare risc uneori, prin a ne dedica cu pasiune, până la sacrificiu, luptei ce o avem de dus împotriva firii noastre vechi, împotriva uneltirilor diavolului și împotriva lumii.

Aceia care au ochii ațintiți la moștenirea promisă știu că nu este suficient să ascuți doar ceea ce te face să te simți bine, ci trebuie să devii tu însuși bun prin Acela care este Bun. Se poate realiza asta atunci când Îi dai voie Domnului Isus să fie bun în tine, aceasta fiind până la urmă ceea ce-i deosebește pe cei care doar se declară creștini de aceia care sunt cu adevărat creștini. Avem un astfel de exemplu de trăire altruist în viața primilor creștini, despre care citim în Scriptură că erau plăcuți întregului norod, pentru că urmăreau împlinirea voinței lui Dumnezeu și slujirea altora. Textul citat la început este parte din pasajul biblic care descrie modul practic în care au lucrat și lucrează aceia care pun preț pe moștenirea din Canaanul ceresc. Domnul Isus se identifică în persoana săracului care are nevoie de ceva de la noi, dându-ne astfel oportunitatea să ne dovedim cu credință ascultarea de El și ne oferă chiar posibilitatea îmbogățirii față de El, pentru că a promis că va răsplăti chiar și un pahar de apă dat în Numele Lui.

Apostolul Pavel ilustrează (Romani 4:1-25) prin descrierea vieții lui Avraam armonia dintre învățătura Noului și a Vechiului Testament. Îndreptățirea prin care cineva este socotit neprihănit și

moștenitor, în același timp, se realizează prin credință. „De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazăuită“ (Romani 4:16). Apostolul îi identifică pe moștenitori ca fiind aceia care au o credință vie, care au fapte făcute în neprihănire, pentru că prin acela care a avut parte de nașterea de sus rodește Duhul Sfânt. Privind la modul de trăire a celor care vor auzi cuvintele: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția“, înțelegem că mântuirea este o cale și un mod de a trăi, nu o bancă pe care te așezi odată ce ai auzit că Domnul Isus a murit pentru tine. Aceia care vor să intre în moștenirea făgăduită dau atenție și verifică cele două șine, care sunt credința și fapta, ca nu cumva să se afle deraiați sau scoși pe o line moartă, unde nu pot fi de folos nimănui.

Când Domnul Isus a vorbit în acest pasaj biblic despre judecata viitoare a scos în evidență cât de important este să împletim credința și fapta, care împreună emană o lumină în jurul celui credincios. Această lumină, care provoacă întunericului, îi atrage pe cei doritori de libertate pentru sufletele lor. Din cuvintele Mântuitorului rostite cu privire la judecata viitoare reiese clar că nu toți vor moșteni Împărăția pregătită pentru cei mântuiți. Nu vor moșteni Împărăția toți cei ce zic: „Doamne! Doamne!“, și au o religie de formă, de ceremonii și tradiții, care nu au dovada trăirii prin faptele omului nou, izvorâte dintr-o inimă care este în întregime pentru Domnul. Numai noi și Dumnezeu ne cunoaștem cu adevărat inima, însă din Scriptură știm că cei cu inima curată Îl vor vedea pe Domnul (Matei 5:8) și că inima, care este ca o visieră de lucruri bune sau rele, este locul și sursa gândurilor de unde pornesc acțiunile noastre bune sau rele (Matei 15:19).

În timpul Vechiului Testament păcat însemna încălcarea Legii date de Dumnezeu, condiție care a pus mereu un zid de despărțire între om și Dumnezeu. În Noul Testament, care pune importanță și expune mai întâi păcatul interior, păcat înseamnă același lucru cu completarea, fiindcă aici se adaugă cu prioritate modul în care ne raportăm la jertfa Domnului Isus, prin care omul poate deveni

slobod de vina și robia păcatului. Moștenirea adamică pe care o primim la naștere este aceea a unui cod genetic spiritual corupt, care ne dă imboldul de a păcătui, stare care duce la moștenirea unei morți veșnice. Prin jertfa Domnului Isus suntem dezlegați de vechea moștenire și primim o moștenire nouă, în Împărăția lui Dumnezeu. „Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete vecinica moștenire, care le-a fost făgăduită“ (Evrei 9:15). Dumnezeu a rânduit ca pentru păcatele făcute de om pe pământ să accepte o plată pentru vină, prin jertfirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ, ca astfel omul care s-a făcut vinovat de păcat pe pământ să fie iertat, pentru a putea fi socotit neprihănit de Dumnezeu și astfel să poată moșteni Împărăția Cerurilor (Romani 8:33).

Prin a fi sărac în duh (Matei 5:3), adică prin a se vedea în lipsă de merit, omul care cade de acord cu Dumnezeu că este păcătos și nu are cum să se salveze singur poate cere și primi iertarea și înfierea care-l fac moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu. Cerul este locul de unde a venit Domnul Isus (Ioan 6:38) și locul unde S-a reîntors după ce a dus la îndeplinire planul de mântuire a omului (1 Petru 3:22). Cerul este un loc pregătit, promis ca moștenire (Ioan 8:1-3) aceluia care prin credința în Domnul Isus primește dreptul de a se numi un copil al lui Dumnezeu. „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: «Ava!», adică: «Tată!» Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu“ (Galateni 4:6, 7). Cerul este un loc pregătit acelora care s-au pregătit să-L întâlnească pe Dumnezeu. Este locul unde ne așteaptă moștenirea care ne-a fost promisă. „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu, Tu îmi îndrepti sorțul meu. O moștenire plăcută mi-a căzut la sorț, o frumoasă moștenire mi-a fost dată“ (Psalmul 16:5, 6). Companiile de construcții concurează și prezintă tot felul de case cu confort sporit pe care le oferă la cheie cumpărătorilor,

dar niciuna nu se poate compara cu locuința veșnică, pregătită de Dumnezeu, Acela care ne poate păzi de orice cădere, dar care în același timp ne ține în siguranță moștenirea.

Chiar dacă ar trebui să părăsești acest pământ intrând pe poarta morții în veșnicie trebuie să știi că ai în cer o repartitie pentru o moștenire pregătită chiar de Dumnezeu, care a pregătit o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. Împărăția pe care o vom moșteni este locul unde aceia care prin jertfa Domnului Isus au devenit „drepti” înaintea Tatălui vor străluci ca soarele (Matei 13:43). „Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12:13). Nu toți vor moșteni în neputrezire și viața veșnică în Împărăția pregătită de Dumnezeu celor ce-L iubesc, ci doar aceia care prin minunea nașterii de sus s-au dezbrăcat de faptele firii vechi și au ales să umble, încinși fiind cu Adevărul, în faptele luminii. „Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5:5). Este bine să știm că închinătorii la idoli nu sunt doar cei ce se închină statuilor sau icoanelor, ci sunt și aceia care fac și urmează voia lor și nu a lui Dumnezeu, făcând în acest fel un idol din ei înșiși.

Aceia care prin a urma voia lor și nu a Domnului dovedesc că nu-L iubesc pe Domnul se descalifică de la a intra în moștenirea Împărăției, care este pregătită celor ce-L iubesc pe Domnul. „Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” (Iacov 2:5). Domnul Isus, care a venit pe pământ să nimicească lucrările celui rău, a făcut posibil ca prin jertfa Lui la Golgota omul, liber gânditor, să aibă din nou ocazia să aleagă între a moșteni cerul sau a rămâne cu vina păcatului, cu vechea moștenire de ocară și suferință veșnică. Unde te așteaptă moștenirea ta? Modul în care te închini Domnului cu viața ta ce

spune? Nu e suficient să te numești creștin, să ai numele înregistrat în evidențele unei biserici, chiar dacă și aceasta este necesar pentru a îndeplini un act de ascultare, nu e suficient nici să fii botezat, ci trebuie ca motivat de dorința de a fi plăcut Aceluia care a murit în locul tău să trăiești aducând trupul tău ca o jertfă vie, prin ceea ce faci și prin ceea ce alegi să nu faci cât timp mai ești pe pământ. Jertfa lui Adam și Cain a fost evaluată imediat, dar oare cum ar fi evaluată jertfa de închinare pe care I-am adus-o noi Domnului duminica trecută?

Nu este păcat să fii interesat de bunăstarea vremelnică a lucrurilor de pe pământ atâta timp cât nu devin o prioritate și nu o căutăm înainte de a căuta Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Nu este rău să ai cât de mulți talanți, dar este un lucru rău să-i îngropi, pentru că atunci îți vei pierde moștenirea. Dacă te vezi prea mic să poți face ceva pentru El nu uita că Dumnezeu este specialist în a folosi oameni de la care lumea nu se așteaptă prea mult, pentru că uitându-se la ei li se pare că nu promit mult, dar Domnul alege să folosească astfel de suflete pentru ca toată slava să fie a Lui. Prin modul în care rodim ne dovedim vrednicia sau nevrednicia față de Dumnezeu, care dă cu mână largă, dar nu risipește nimic. Este bine să știm că până nu ieșim din zona confortului nostru nu vom ști ce lucrare vrea Dumnezeu să facă prin noi. „Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți” (2 Tesaloniceni 1:5).

Fericirile amintite de Domnul Isus la Matei capitolul cinci sunt lucruri pe care lumea le evită și le disprețuiește, dar care sunt văzute ca valori în cer, pentru că dau sufletului tău o frumusețe pe care Împăratul o dorește. Sunt virtuți a căror trăire în viața ta te identifică ca moștenitor al Cerului. „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt

trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice“ (2 Corinteni 4:17, 18). Ne confruntăm cu crize de tot felul, fiind bombardați mereu de vestea evenimentelor familiale, locale și globale, este greu să-ți menții un echilibru spiritual dacă nu alegi uneori cu încăpățănare să te alipești de bine. Nu te lăsa copleșit de deziluzia unor situații pământești de nereușită, care atunci când produc o întristare după voia lui Dumnezeu aduc pocăință, ci bucură-te de „Hristosul înviat“, care nu mai moare și care te-a chemat la o moștenire nestricăcioasă și veșnică. „...ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi“ (1 Petru 1:3, 4).

Așa cum Maria și-a ales partea cea bună (Luca 10:38-42), putem alege și noi să ne trăim viața investind-o în lucrurile care rămân veșnic, așa cum este și munca de câștigare a sufletelor pierdute, știind că partea noastră de moștenire este Domnul. „«Domnul este partea mea de moștenire,» zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El“ (Plângeri 3:24). Așa cum Caleb nu a uitat promisiunea Domnului, Iosif nu a uitat visul prin care Dumnezeu i-a făcut de cunoscut traseul vieții lui, David nu a uitat de ungerea care i s-a făcut pe când era doar un tinerel, nu uita nici tu că ți s-a promis din partea Aceluia care nu poate să mintă o moștenire veșnică și nestricăcioasă, pe care ți-o va da dacă vei rămâne credincios până la capăt. În urma deciziilor luate sau în urma lipsei unei decizii cu privire la moștenirea veșnică, în care din cele două moșteniri posibile vei intra după această viață? Ce moștenire așteaptă sufletul tău? Ai ales o viață pământească ușoară, care se sfârșește cu o moarte grea?

Ca să ne prevină, Domnul Isus a vorbit despre un bogat nemilostiv care datorită deciziilor lui rele a ajuns să moștenească un loc de chin veșnic, unde se chinuia în văpăi, setos și plin de regrete. Acel om bogat nemilostiv, ajuns sărac în iad (Luca 16) a făcut trei lucruri pe care trebuie să le facă biserica astăzi. A plâns cu sinceritate, s-a rugat și a arătat interes pentru binele celor

nemântuiți, dar totul a fost prea târziu, pentru că odată intrat în acea moștenire a groazei și a chinului despre care Avram i-a spus că și-a ales-o el singur, nu s-a mai putut schimba nimic. Care este scopul vieții tale? O moștenire pământească de care va trebui să te desparți, o moștenire a groazei sau una cerească a bucuriilor și răsplătirilor veșnice? Ruth nu avea moștenire în Israel, dar lipindu-se de Dumnezeul lui Naomi a devenit moștenitoare și a intrat în spița neamului Domnului Isus. Dacă până astăzi nu ai avut repartiție la moștenirea Cerului, astăzi poți schimba aceasta prin a alege să-L urmezi pe Domnul Vieții.

Astăzi încă poți să alegi să trăiești o viață evlavioasă, care, deși este însoțită adeseori de prigoniri, se sfârșește cu o moarte ușoară, ca o adormire din care ajungi să te trezești înaintea Stăpânului care te așteaptă cu o cunună de biruitor. Cuvintele Mântuitorului îți spun și ție că în cazul că vei alege să-ți păstrezi viața, trăind-o firește și lumește o vei pierde (Matei 16:25), dar dacă ți-o vei preda-o Lui și o vei investi în lucrarea Lui, o vei câștiga, ca apoi să ajungi la dreapta Lui și să auzi acele frumoase și mult dorite cuvinte: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“ (Matei 25:34).

Amin

37

CÂND ASCULTĂ DUMNEZEU RUGĂCIUNEA?

*„Solomon s-a așezat înaintea altarului Domnului, în fața întregii adunări a lui Israel, și a întins mâinile.”
2 Cronici 6:12*

Rugăciunea este absolut esențială în relația pe care o avem cu Dumnezeu Tatăl nostru, care este un Dumnezeu ce ascultă rugăciunea (Psalmul 65:2), pentru că prin ea ne putem bucura de o comunicare cu Acela de la care ne vine ajutorul. Spre deosebire de telefoanele care trebuie folosite în anumite zone sau numai la anumite ore, rugăciunea copiilor lui Dumnezeu Îl găsesc pe Tatăl lor gata să asculte la orice oră și de oriunde s-ar afla ei. Rugăciunea este rezultatul unui simț de a dori ceva, chiar dacă această dorință nu constă în a primi ceva de la El, ci de a intra și a te bucura în prezența luminii feței Lui. Rugăciunea nu te limitează la minute, ca și companiile de telefonie, și când folosești timpul pentru a comunica nu primești la sfârșit de lună factura de plată. Rugăciunea este un mijloc profitabil pentru noi, prin care vorbim cu cerul și atunci când ea este făcută cu succes voia Domnului devine și voia noastră.

Când nu ne rugăm înseamnă că ne credem puternici, fără a simți nevoia de a cere ajutor. Mai înseamnă că El nu ne este drag, pentru că nu vrem să ne cheltuim timpul cu El. Când ascultă Dumnezeu rugăciunea? El are cunoștință de tot ce face omul pe pământ, deci cunoaște fiecare cuvânt care iese din gura omului. Însă El nu ascultă, adică nu răspunde la anumite rugăciuni, ca de exemplu rugăciunile care au ca scop satisfacerea poftelor firii,

rugăciuni făcute de aceia care aleg să trăiască în păcat sau care își astupă urechea la strigătul săracului, rugăciuni fățarnice de îndreptățiri personale, care nu sunt spre slava Lui. Mulți se roagă numai atunci când sunt în necaz, așa cum au fost cei prinși în blocurile care s-au prăbușit la 11 septembrie, iar în mesajele lor telefonice au rămas înregistrate rugăciunile lor. „Doamne, ajută-mă! Doamne, ai milă de mine!”. Pe Dumnezeu nu-L impresionezi prin durata rugăciunii, prin cuvinte alese, elegant potrivite. Lui niciodată nu-I spui lucruri pe care El să nu le știe. Atunci, poate spune cineva, cum și de ce să mă mai rog? Pentru că El a ales ca rugăciunea să fie modul prin care noi să ne apropiem de El și El de noi pentru o părtășie sfântă. Ne rugăm pentru că între noi și El, odată ce am avut parte de nașterea de sus, există căldura unei relații de Tată și copil. Am putea asemăna rugăciunile care se îndreaptă spre El, singurul care le poate asculta pe toate deodată, cu mii și mii de telefoane care sună în cer; unele le-am putea asemăna cu telefoane prin care vrem să informăm ceva sau prin care vrem să vindem ceva, cu telefoane prin care sunăm pe cineva din obligație sau le-am putea asemăna cu telefonul pe care un copil îl dă tatălui său și cu căldură în glas și inimă îi spune necazurile și bucuriile lui.

Ce fel de rugăciuni ascultă Dumnezeu? Rugăciuni făcute cu credință, rugăciuni de mărturisire și căință, de mijlocire și mulțumire, de cereri și de adorare, atunci când sunt făcute nu doar de pe vârful limbii sau doar cu mintea, ci din duhul și prin Duhul (Iuda 20). „...Mă voi rugă cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14:15). Cine se roagă prin Duhul face parte din categoria oamenilor mari de pe pământ, pentru că vorbesc cu Dumnezeu într-un mod intim și Îl invită pe El, care poate totul, să se apropie de nevoile noastre. Ne rugăm pentru că are rost, așa cum am văzut și din viața Domnului Isus. Ne rugăm pentru că El vrea părtășia cu noi în această formă, iar noi o dorim pe a Lui.

Textul citat la început pune în fața noastră o rugăciune rostită

către Dumnezeu acum trei mii de ani de către împăratul Solomon cu ocazia dedicării templului abia terminat în acea vreme. Este de folos și chiar necesar să citim întreaga rugăciune rostită de Solomon ca să înțelegem mai bine scopul aceluia templu și situațiile în care aveau să fie aceia care se vor închina Domnului acolo. Acel templu a fost ca un monument ridicat în cinstea Domnului, plin de lucruri foarte scumpe, în care se făceau diferite slujbe de către leviți, dar Solomon nu amintește aceste lucruri, ci aduce înaintea Domnului nevoile spirituale ale acelor care aveau să intre în acel loc de închinare în care a fost pus chivotul Domnului, deasupra căruia se manifesta prezența lui Dumnezeu, pentru că așa cum a spus și Domnul Isus sute de ani mai târziu aceea casă era o casă de rugăciune.

Rugăciunea lui Solomon amintește despre situații diferite prin care oamenii de rând trec mereu și el știa că în aceste situații oamenii vor veni să ceară prin intermediul rugăciunii ajutorul lui Dumnezeu. Cuvintele lui sună ca o rugăciune desăvârșită, făcute pentru oameni departe de a fi desăvârșiți, oameni despre care el a știut că vor apela la ajutorul și mila lui Dumnezeu. Rugăciunea lui Solomon a fost plăcută Domnului, și Dumnezeu i-a răspuns prin foc ca lui Ilie. „Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele, și slava Domnului a umplut casa“ (2 Cronici 7:1). Tot poporul înfricoșat, dar în același timp fericit de prezența Celui Sfânt între ei, a dat slavă lui Dumnezeu pentru modul cum le-a răspuns, spunându-le că a ascultat rugăciunea lui Solomon și că a acceptat ca acel Templu să fie locul de întâlnire dintre El și ei. Toți cei care au văzut focul care a mistuit arderea de tot „... și-au plecat fața la pământ pe pardoseală...“ (2 Cronici 7:3).

Când ascultă Dumnezeu rugăciunea? Atunci când este sinceră și nu făcută de ochii lumii; când urmărește binele altora și câștigul Împărăției lui Dumnezeu; când sufletul omului recunoaște în El pe Acela care-i poate ierta vina, pe Acela de care vrea să asculte și pe care vrea să-L mulțumească. Pe lângă faptul că Dumnezeu a

răspuns prin foc, mistuind jertfa de pe altar, Domnul i s-a mai arătat lui Solomon noaptea și i-a spus că îi ascultă rugăciunea și i-a făcut o promisiune care este valabilă și pentru noi, deoarece definește condițiile în care Dumnezeu ascultă rugăciunea. „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, -îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara“ (2 Cronici 7:14).

Un alt exemplu prin care putem vedea când ascultă Dumnezeu rugăciunea îl avem în cazul împăratului Iosafat, atunci când a trebuit să lupte împotriva Moabiților și Amoriților. „În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda. ...Și a zis: «Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi?»“ (2 Cronici 20:3, 6). Iosafat s-a rugat așteptând să primească un răspuns și un ajutor de la Domnul, și ajutorul a venit, pentru că a ascultat și și-a pus încrederea în ce avea să facă Domnul pentru ei. Iosafat a fost omul care s-a luptat să înlăture idolatria din țară și când s-a aflat în necaz a cerut ajutor Aceluia pe care a căutat să-L mulțumească și să-L onoreze cu viața lui. „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți“ (2 Cronici 20:22). Domnul nu numai că le-a dat biruința, dar nici nu i-a lăsat să lupte, ci S-a luptat El pentru ei. Când Iosafat a dat ochi cu vrăjmașii, aceștia erau doar niște trupuri moarte. După ce au strâns multe bogății și lucruri scumpe, așa de multe că nu puteau să le ducă pe toate, s-au întors la Ierusalim plini de veselie și binecuvântând pe Domnul. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Iosua, chiar dacă a cerut lucruri care păreau a fi imposibile, ca de exemplu aceea de a opri soarele și luna la lupta de la Gabaon. Dumnezeu a ascultat rugăciunea sinceră a Anei, chiar dacă ea s-a rugat doar cu suspine.

Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Ilie, răspunzând cu foc din cer, lucru prin care a dorit să arate că El vrea să fie luat în serios. Tot la rugăciunea acestui proroc a făcut ca sufletul unui copil să se reîntoarcă pe pământ și să intre în trupul pe care-l părăsise.

Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Eliazar, a lui Moise, a lui Ghedeon, a lui Samuel, a lui Ezechia, a lui Daniel și a milioane de alte suflete pe care încă nu le cunoaștem până când vom ajunge acasă și poate asculta și rugăciunea ta dacă este sinceră și dacă sufletul tău este flămând după El. „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea“ (Psalmul 116:1,2). Psalmistul a rostit aceste cuvinte după ce a avut experiența de a fi izbăvit de Dumnezeu, de aceea, ca un om care a găsit o metodă bună și sigură de a face ceva care îi este foarte necesar, a spus că va continua să cheme Numele Domnului toată viața lui, fiindcă știa că Dumnezeu îi ascultă rugăciunea. Fariseii care făceau rugăciuni publice lungi, cu scopul de a fi văzuți și apreciați de oameni, credeau că rugăciunile lor sunt vrednice de a ajunge pe altarul lui Dumnezeu, de aceea când Domnul i-a văzut le-a spus că privind la ei Își aduce aminte de niște morminte. Rugăciunea, milostenia și postul erau lucrurile importante în viața acestor farisei, însă, pentru că le făceau de ochii lumii, ele nu aveau valoare înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus a făcut foarte clară ideea că astfel de rugăciuni nu au niciun efect bun, pentru că El ascultă rugăciunile acelor care se văd fără de merite înaintea Lui și care depind de bunătatea Lui.

Apostolul Pavel, care a cunoscut importanța rugăciunii și a cerut ajutor fraților în rugăciune, parcă leagă bucuria de rugăciune atunci când scrie: „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat“ (1 Tesaloniceni 5:16, 17). Cuvântul Domnului ne spune să ne bucurăm chiar și în necazuri, dar nu ne spune să fim fericiți. Este vorba de o bucurie lăuntrică, care este o roadă a Duhului Sfânt, și este posibilă chiar dacă nu avem o fericire care să fie produsă de circumstanțele vieții, circumstanțe care în timp, vor rămâne toate

unde în urma noastră. Prin rugăciune acest fel de bucurie este menținută la fel cum lămpile de ulei din vechime lumineau atâta timp cât, din când în când, era adăugat ulei în rezervorul lămpii, chiar și în timp ce lampa ardea.

A te ruga neîncetat sau a avea pe Domnul necurmat înaintea ta, cum spune psalmistul, înseamnă a avea gândul lui Hristos, pentru că am devenit făpturi noi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, înseamnă a trăi prin credință, iar a umbla prin Duhul înseamnă a privi lucrurile mai întâi dintr-o perspectivă duhovnicească, cugetând tot mai mult la lucrurile de sus și la prietenia noastră cu Domnul. Când în viața noastră se întâlnește rugăciunea și bucuria, apare în noi dorința de a-I mulțumi sincer, pentru că înțelegem că El deja ne-a dat ce este mai important și că este în deplin control asupra oricărei situații. „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi“ (1 Tesaloniceni 5:18). Odată ce am primit darul mânturii, a fi în voia lui Dumnezeu este o stare la care se ajunge prin rugăciune, pentru că intrând în prezența Lui în noi apare bucuria și de pe altarul minții noastre încep să se ridice mulțumiri către Dumnezeu. Nu cât de tare strigăm sau cât de încet ne rugăm este cel mai important lucru, cu toate că uneori avem dorința de-a ne ruga cu strigăte, iar altădată simțim nevoia de a ne ruga doar cu suspine. Nu locul unde ne rugăm este cel mai important factor, pentru că uneori ne rugăm acasă, alteori în casa de rugăciune, mergând sau chiar conducând mașina.

Pe Iona știm că Domnul l-a ascultat când a strigat din pântecul peștelui, iar pe Daniel l-a ascultat când s-a rugat cu ferestrele deschise spre Ierusalim, dar și când s-a rugat din groapa cu lei. Nu poziția în care ne rugăm este cel mai important lucru, fiindcă ne putem ruga pe genunchi, în picioare, ridicând mâini curate către Dumnezeu sau uneori, la adâncă durere, chiar complet proșternuți înaintea Lui. Nu cum suntem îmbrăcați este cel mai important lucru, deși când stăm înaintea Lui chiar și hainele noastre arată smerenie, curăție și dă dovadă de reverență înaintea lui

Dumnezeu. Nu timpul din zi sau noapte când te rogi este cel mai important, pentru că Dumnezeu nostru nu doarme și accesul de a intra în templul Lui și în prezența Lui prin rugăciune ne este deschis la orice oră. A te ruga neîncetat înseamnă a te ruga și atunci când mâinile îți sunt ocupate cu a-ți câștiga pâinea de toate zilele, înseamnă a te ruga când pleci sau ești într-o lucrare și când vii dintr-o lucrare; înseamnă a avea un duh de rugăciune pe care Dumnezeu îl trimite peste cei pe care El vrea să-i binecuvânteze. „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune...” (Zaharia 12:10).

Când ascultă Dumnezeu rugăciunea? Ce fel de rugăciune ascultă Dumnezeu? Ceea ce deschide ușa cerului înaintea rugăciunii noastre pentru a fi ascultată este rugăciunea făcută în Numele Domnului Isus; rugăciune făcută cu credință și cu o inimă sinceră, care iartă, iar a ierta nu înseamnă a uita, lucru care de cele mai multe ori este imposibil, ci înseamnă să alegi să nu mai ai ură pe acela care ți-a greșit sau pe cel care îți datorează ceva, înseamnă a transforma ceva rău în ceva bun, lăsând ca roada bunătații să-și facă lucrarea. Dumnezeu ascultă rugăciunea unei inimi care-L iubește pe Domnul cu o inimă care depinde de El la bine și la greu. El ascultă rugăciunea aceluia care Îi aduce o închinare în duh și adevăr, nu pentru a face un târg cu Domnul, nu cu gândul că va asculta de El până când nu i se va cere ceea ce nu-i place, ci printr-o predare necondiționată Aceluia care vrea binele nostru chiar mai mult decât noi. Nu mergem la stația de benzină cu mașina ca să o alimentăm cu gândul că nu va mai fi nevoie să facem acest lucru vreodată, deoarece știm că pe măsură ce conducem mașina benzina scade din rezervor. În mod asemănător, nu ne rugăm și cerem umplerea cu puterea Duhului Sfânt cu gândul că nu va mai fi nevoie să ne rugăm, ci recunoscând că umblând pe acest pământ puterea ce o avem ne scade, este necesar să cerem mereu o ungere proaspătă a Duhului, ca să nu trăim din amintiri, ci să trăim o viață de biruitoare în fiecare zi.

Când meseriașii își practică meseria lor folosesc unelte și scule

specifice, cu care sunt obișnuiți și care îi ajută să facă o lucrare bună. După cum unui meseriaș bun i se potrivesc anumite scule specifice, tot așa celui credincios i se potrivește rugăciunea, prin care comunică cu Dumnezeu și prin care este schimbat după voia Lui. Dumnezeu dorește să aibă acest fel de părtășie și ascultă rugăciunea fiecărui suflet căruia îi este Tată spiritual prin nașterea de sus. „Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (Apocalipsa 8:4). Apostolul Ioan, care a văzut lucrurile pe care le-a descris în cartea Apocalipsei, inclusiv faptul că Dumnezeu ascultă rugăciunile sfinților, a spus cu deplină încredere că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea. „Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5:14). Cine vrea ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunea trebuie să cunoască importanța rugăciunii după voia și în voia lui Dumnezeu, și niciodată nu facem aceasta mai bine ca și atunci când ne rugăm după Cuvântul Lui, care trebuie să fie în noi. Domnul Isus ne-a dat un astfel de exemplu atunci când în Ghetsimani I-a cerut Tatălui ca voia Lui să se facă, chiar dacă omenescul din El ar fi dorit și a cerut ca acel pahar să fie îndepărtat de la El.

Un alt fel de rugăciune care este ascultată de Dumnezeu, pe lângă rugăciunea intimă în odăiță, este rugăciunea acelora care se roagă împreună. Domnului Îi place acest fel de unitate așa de mult încât a promis că va fi prezent și El acolo unde aceia care-L numesc pe El Tată se adună să se roage împreună. Așa cum un foc în care ard mai multe lemne este mai mare și produce mai multă căldură și rugăciunea în grup prezintă avantaje similare atunci când între aceia care se roagă există unitate. „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:19, 20). Începând cu ziua de Rusalii când ucenicii s-au rugau împreună și peste ei s-a revărsat puterea Duhului Sfânt și până la rugăciunile făcute în casele de rugăciune

și grupurile de rugăciune mai mici, pe la casele credincioșilor, toți copiii Domnului care s-au făcut părtași firii dumnezeiești cunosc importanța și folosul rugăciunii în comun. Rugăciunea în comun făcută în casa de rugăciune sau la seri de rugăciune în casele credincioșilor este de multe ori o rugăciune de mijlocire, când credincioșii ca mădulare ale aceluiasi trup simt unii cu alții și mijlocesc unii pentru alții pentru a primi ajutorul Domnului în anumite cazuri specifice, și aceasta pentru că ei știu că Dumnezeu Se lasă înduplecat. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel, și iată ce voi face pentru ei; voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi»“ (Ezechiel 36:37). Domnului Îi plac astfel de rugăciuni care dovedesc că, așa cum El ne-a cerut, noi ne iubim unii pe alții, mijlocim unii pentru alții, iar când vin furtuni peste biserică și această mijlocire lipsește, Dumnezeu uneori se miră. „El vede că nu este niciun om, și Se miră că nimeni nu mijlocește...” (Isaia 59:16). Rugăciunea este aceea care pune mila lui Dumnezeu la lucru pentru noi în cauzele pe care le punem pe altarul Lui, fiindcă Dumnezeu este un Tată care vrea să fie chemat de copiii Lui în ziua necazului lor. Strigătele israeliților din robie sau în vremea când trăiau sub asuprirea vrăjmașului chiar în țara lor au fost rugăciuni ascultate de Dumnezeu, iar El le-a răspuns prin a le trimite un Moise, un Neemia sau viteji ca și aceia din vremea judecătorilor.

Creștinismul modern este lung la vorbă și scurt la împlinire, folosește o limbă de putere dar, pentru că de multe ori îi lipsește sfințirea și smerenia, produce fapte pline de slăbiciuni și totuși unde Dumnezeu găsește inimi smerite, care mijlocesc pentru suflete și pentru vremuri de înviore, El ascultă și dă unor astfel de rugăciuni aprobarea Sa. Harul lui Dumnezeu nu se transmite prin codul genetic corupt al omului, din tată în fiu, ci fiecare suflet ajuns la anii când știe deosebi binele de rău trebuie să bată la ușa milei lui Dumnezeu pentru a primi mântuirea, și această lucrare are loc în viața noastră tot prin rugăciune. Probabil că rugăciunea cea mai plăcută lui Dumnezeu este rugăciunea păcătosului care

prin jertfa Domnului Isus vrea să se împace cu Dumnezeu și se întoarce la El căutându-I fața, la fel cum fiul risipitor a dorit împăcarea cu tatăl lui, care l-a primit cu bucurie. Nu este o rugăciune care are doar lacrimi sau cuvinte, deși de cele mai multe ori le include, ci înainte de acestea Dumnezeu ascultă suspinul inimii doritoare de iertare, iar aceasta apare printr-o întristare care duce la pocăință și printr-o părăsire a păcatului. O astfel de rugăciune a fost rugăciunea vameșului care se vedea nevrednic și în mare lipsă de mila lui Dumnezeu, rugăciune prin care a primit trecere înaintea Lui. „...Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). Psalmistul amintește această stare binecuvântată a sufletului care deschide ușa inimii Domnului în rugăciune când spune: „...vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru” (Psalmul 62:8). Înainte de a ne asculta cuvintele, Dumnezeu ne ascultă suspinele, bucuria și intențiile inimii care dorește prezența Lui. Dacă nu-L cunoști pe Domnul Isus ca Mântuitor al sufletului tău ai această oportunitate prin a-L chema în viața ta printr-o rugăciune în care recunoști că ești vinovat și dorești iertarea Lui. „Sfășiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite” (Ioel 2:13).

A primi mesajul Evangheliei, adică vestea cea bună că noi, cei vinovați, putem fi grațiați, înseamnă a accepta că în locul nostru a murit Hristos la Golgota, unde a suferit pedeapsa pentru vina noastră, ca noi să primim haina neprihănirii Lui; înseamnă că prin înfiere devenim fii și fiice ale marelui Împărat și glasul rugăciunii noastre este auzit sus în ceruri, de unde ne vine izbăvirea. Când ascultă Dumnezeu rugăciunea celui nemântuit? Când acesta în mod sincer se căiește și se hotărăște să părăsească păcatul. „Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: «Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre»“ (Osea 14:2). Chemarea la pocăință este asemănată în Scriptură cu o

bătaie a mâinii Lui, care a fost perforată de piroane, la ușa inimii tale. Rugăciunea prin care-L inviți nu ca musafir, ci ca Stăpân în viața ta este asemănată cu deschiderea unei uși pe care numai tu o poți deschide, pentru că Dumnezeu a hotărât să-i lase omului voința liberă ca să aleagă să-L primească sau să-L refuze. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și El cu Mine“ (Apocalipsa 3:20). Dacă îți deschizi inima înaintea Lui alegi viața, iar bucuria va inunda sufletul tău. Dacă Îi vei deschide ușa, vei gusta ce bun este Domnul, iar rugăciunea ta se va transforma într-o rugăciune de proslăvire la adresa Aceluia care ascultă rugăciunea și izbăvește pe cel care nădăjduiește în bunătatea Lui.

Amin

38

ACASĂ LA DOMNUL

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veșnică. Da, suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.“ 2 Corinteni 5:1, 8

Spre deosebire de oameni, care caută locuri bine ascunse, cu cea mai mare siguranță, pentru lucrurile lor de valoare, Dumnezeu Își ține comorile pe care le are pe pământ, în vase de lut, foarte fragile, de unică folosință. Oamenii de rând, născuți doar o dată, ajung să fie atrași de aceste comori din vasele de lut și ceea ce le atrage atenția, uneori, este lipsa de frică a celor mântuiți în fața morții. Pentru cei care prin pocăință și naștere din nou au schimbat frica de moarte cu nădejdea binecuvântată a învierii, care va avea loc la Răpirea bisericii, moartea biologică și-a pierdut puterea de a înspăimânta. Apostolul Pavel a asemănat acest vehicul pentru suflet, cunoscut de noi cu numele de trup, cu un cort care simbolizează lucrurile temporare. Acest cort, așa cum menționează el, ajunge să se desfacă atunci când ce este de valoare e luat la Acela care i-a dat valoare, și astfel să fie dus „acasă la Domnul.“

În Israel sunt peste 100.000 de beduini nomazi care locuiesc în corturi pentru a dovedi că sunt străini și călători pe acest pământ, unde totul este doar temporar. Apostolul Pavel, care avea și meseria de a face corturi, a înțeles bine această analogie a cortului cu

care se aseamănă trupul nostru, cort pe care oricât de bine l-am păstra și condiționa, până la urmă se uzează și se desface. Mutarea acestei comori din vasul de lut sau din cortul trupului nostru de către Dumnezeu și primirea sufletului mântuit acasă la Domnul este un moment prețios în ochii Domnului, fiindcă își vede dorința împlinită de a ne avea cu El. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“ (Psalmul 116:15). Acest moment al plecării „acasă la Domnul“, când investiția Lui în noi devine finalizată ca un câștig, apare uneori pe neașteptate în fața omului, iar altădată, după hotărârea Aceluia care a dat această viață, are loc în urma desfacerii cortului în mod mai treptat, printr-o boală. În ambele cazuri, fie în mod fulgerător, ca și atunci când această plecare „acasă la Domnul“ are loc într-un mod oarecum așteptat, produce o stare de șoc în rândul celor rămași în urmă ca să-și termine și ei la rândul lor lucrarea care le-a fost încredințată.

Acest moment al plecării acasă nu este dorit numai de cei care văd bine dincolo de mormânt, de aceea cei care cunosc tot mai multe suflete dragi plecate acolo, care știu că și-au îndeplinit misiunea trasată de Dumnezeu pentru viața lor, așa cum a fost cazul apostolului Pavel, care, după ce a fost expus frumuseții cerului, privea clipa plecării acasă la Domnul ca un câștig. Moartea este un plan secundar, adoptat pentru om după căderea lui în păcat, și nu faptul că omul moare este de preț înaintea Domnului, ci faptul că noi, ca suflete mântuite, ajungem acasă la El chiar dacă atunci când intrăm pe această poartă plătim un ultim tribut păcatului moștenit. Pentru cel care nu a venit la Domnul, pentru ca El să-l facă din rău bun, moartea este un început al pedepsei din clipa când i se deschid ochii care văd în lumea spirituală, plină de ființe ostile ce stau gata să înfășoare sufletul nepregătit pentru întâlnirea cu Dumnezeu, dar pentru cel credincios, care poartă sigiliul de proprietate al Regelui Isus, este momentul când merge să vadă fața binevoitoare a Aceluia care l-a iubit îndeajuns, încât Și-a vărsat sângele ca plată pentru

răscumpărarea sufletului său. Plecarea „acasă la Domnul“ este intrarea în odihna Domnului; este un moment al examinării lucrării pentru răsplătire, este momentul când toate întrebările care nu și-au primit răspuns pe pământ vor primi un răspuns.

Un om credincios, care se afla pe patul de moarte, a fost vizitat de prieteni, iar aceștia l-au întrebat cum se simte. Muribundul a spus: „Aproape bine!“. Știa că se află doar la clipe de a fi „bine“, adică de clipa plecării „acasă la Domnul“, iar casa Lui este mare, cu multe locașuri și unul din aceste locașuri este pregătit pentru fiecare credincios care slujește cu cinste ca ambasador al lui Hristos pe pământ. Rând pe rând, unul câte unul, Domnul Își ia sufletele pe care le-a răscumpărat cu sângele Lui sfânt acasă. Fiecare suflet mântuit care pleacă de pe pământ este un transfer al comorii Bisericii lui Dumnezeu acasă la El, urmând ca într-o zi să încheie această lucrare de mutare a comorii Lui prin a-i chema prin sunet de trâmbiță la cer pe toți cei care vor fi găsiți în viață. În acea clipă a răpirii, cei de pe pământ vor primi un trup de slavă cu care se vor ridica la cer, unde Îl vor întâmpina pe Domnul Isus în văzduh. El va fi însoțit de sfinții trecuți în veșnicie prin ușa morții, care în acea clipă, cunoscută ca clipa învierii celor drepti, vor primi peste sufletul și duhul lor, care acum este în prezența Domnului, un trup de slavă și astfel comoara Domnului de pe pământ împreună cu cea din ceruri se va uni în jurul Mirelui Isus.

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoaștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“ (1 Tesaloniceni 4:13, 14). Când un suflet mântuit este chemat „acasă la Domnul“, deși despărțirea este dureroasă pentru cei rămași în urmă, sufletul lui nu trebuie plâns, pentru că sfârșindu-și cu bine alergarea trăiește mai intens ca oricând în prezența Domnului, unde primește cununa de biruitor. Credincioșii rămași în urmă mai au de luptat, mai au de semănat, mai au de mărturi-

sit, mai au de trăit prin credință, pe când cel plecat „acasă la Domnul“ nu mai are nevoie de credință, pentru că Îl vede pe Domnul așa cum este. La serviciul de înmormântare cei care au trăit în jurul celui chemat „acasă la Domnul“ spun lucruri despre viața lui, care este o predică de ani și ani de zile. Plecarea unui suflet „acasă la Domnul“ este o ultimă convocare din partea celui plecat pentru cei care l-au cunoscut, predicându-le fără de cuvinte despre ce urmează și în viața lor. Prin acest ultim mesaj fără cuvinte sufletul plecat „acasă la Domnul“ îi previne pe cei rămași în urmă, să se pregătească și ei pentru întâlnirea cu Dumnezeu. De multe ori un pom mare este cel mai bine măsurat sau admirat când este jos la pământ, pentru că până nu este tăiat nu-ți dai seama de mărimea lui adevărată, la fel și viața celui ce a slujit bine este examinată la sfârșitul alegării, pentru a scoate în evidență modul în care Hristos i-a schimbat viața.

Ca oameni, avem intenția să migrăm; să fim atrași spre cei care ne iubesc; spre aceia care ne înțeleg. Vrem să trăim timp cu ei, pentru că ne simțim bine în prezența lor, dar avem tendința să-i evităm pe cât se poate pe cei duri, respingători și neinteresați decât de ei, din partea cărora nu simțim decât respingere. Ce fel de persoană ești? Atragi sau respingi? Ești gata să fii un ajutor sau întotdeauna aștepti să fii ajutat? Dacă vrem să fim dintre aceia a căror prezență este de dorit și de folos să nu uităm că trăim într-o societate „a pieții“, unde fiecare caută ce îi trebuie și merge acolo unde găsește ce are nevoie, și anume de dragoste și înțelegere. După personalitatea pe care o prezentăm printre cei în jurul cărora trăim, lipsa noastră va fi simțită, iar plecarea noastră va fi mai mult sau mai puțin regretată. Avem oportunitatea să trăim așa încât să ni se simtă lipsa după plecarea „acasă la Domnul“ de către cei din jur și în același timp cei de la țărnul celălalt să se bucure de sosirea noastră „acasă la Domnul“. Ce cuvinte ai vrea să fie potrivite pentru locul unde trupul îți va fi depus în țărână? Multe epitetes folosite de oameni în asemenea împrejurări par frumoase, ca de exemplu: „Dumnezeu l-a luat“,

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alegarea“, „Nu a trăit în zadar!“, dar este important ca aceste cuvinte frumoase să exprime realitatea.

Pe mormântul lui Martin Luther din Atlanta scrie: „Free at last“, adică „În sfârșit liber!“ Cei rămași în urmă privesc la viața trăită de sufletul care a plecat „acasă la Domnul“ și se bucură dacă viața acelui suflet a fost o viață de succes. Succes nu înseamnă neapărat că ai avut bunăstare materială sau că ai trăit viața ca în vitrină, că ai fost bine cunoscut în cercuri importante sau ai fost mereu în atenția publicului, ci succes înseamnă că odată ajuns mântuit prin jertfa Domnului Isus ai făcut lucrarea pe care El ți-a dat-o s-o faci, nu altceva. Nu fiecare invitație de a face ceva, de a participa la o lucrare este pentru noi, de aceea este nevoie de discernământ ca să fim siguri că ușa care ni se deschide și pe care alegem să intrăm nu ne va preveni de a intra pe o altă ușă pe care Dumnezeu o are pentru noi. Fiecare avem oportunitatea de a lucra în via Lui sau putem fi doar niște visători și doritori de lucruri bune. Omul are de ales între a trăi viața depunând efort pentru a crea evenimente și anunțuri senzaționale pe prima pagină, căutând astfel aprecierea oamenilor, sau poate trăi cu un scop mai înalt, și anume acela de a fi un indicator spre locul numit „acasă la Domnul“. Cert este faptul că nu poți trăi rău și să mori bine, pentru că odihna și răsplătirile sunt pentru cei care lucrează cu dăruire ceea ce Dumnezeu le-a dat de lucru.

Este vorba despre a afecta istoria unor suflete prin ceea ce ai făcut, încât acele suflete să ajungă la cunoștința despre mântuire, trecând de la moarte la viață veșnică prin Domnul Isus Hristos care dă și astăzi starea de nevinovăție celor ce se pocăiesc. Mefi-boșet ologul pentru mulți nu reprezenta un ornament grozav la masa împăratului David, dar pentru David era o plăcere să-i privească fața, pentru că în fața lui vedea fața lui Ionatan. Noi, la rândul nostru, nu am fi trofee la masa Împăratului, dar Împăratul se va bucura de noi pentru că vede în noi pe Fiul Său preaiubit, care prin modelarea făcută de Duhul Sfânt în viața noastră a luat

chip în noi. Va vedea Dumnezeu fața Fiului Său când va privi la tine, la faptele tale și la planurile tale? A merge „acasă la Domnul” înseamnă a merge la cei care te iubesc și la cei pe care îi iubești cel mai mult, pentru că Dumnezeu nu este ca un Tată, ci El este Tatăl nostru și va rămâne Tatăl nostru din veșnicie în veșnicie. Este El Tatăl tuturor? El este Creator a tuturor și a toate, dar Scriptura ne spune cu claritate că în prezent El este Tatăl acelora care L-au primit pe Fiul și astfel au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12, 13).

Domnul Isus identifică după roade încă o categorie de oameni pe pământ, despre care ne spune că au ca tată pe diavolul. „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...” (Ioan 8:44). Este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov Dumnezeu și Tatăl tău? Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Stăpân atunci Îl poți numi pe Dumnezeu Tată, așa cum ne învață cuvintele scrise de apostolul Ioan când ne spune că cei care-L primesc pe Domnul Isus primesc dreptul de a se numi copii ai lui Dumnezeu, iar la plecarea de pe pământ vor avea ca destinație Casa Tatălui. Când prin pocăință Duhul Sfânt ne face o faptură nouă în Hristos, El ne îndreaptă privirea prin credință să privim spre Acela care ne iubește mai mult ca oricine și să spunem „Ava”, adică Tată. „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava! adică: Tată!»” (Romani 8:15). Este o mare diferență între felul în care un suflet credincios Domnului și un suflet care nu-L cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui privește clipa morții. Domnul Isus a ridicat puțin cortina lucrurilor care nu sunt văzute cu ochii de carne ca să vedem ce se întâmplă în ambele cazuri, atunci când a vorbit despre Lazăr și bogatul nemilostiv (Luca 16:19-31).

Pentru că pilda nu are nume, credem că acest caz descris de

Domnul Isus a fost real. Domnul Isus a descris două persoane diferite, care au trăit diferit, au murit diferit și au ajuns în locuri diferite. Din cuvintele Mântuitorului rostite cu acea ocazie învățăm că veșnicia este locul unde orice nedreptate suferită pe pământ este corectată. Tot din exemplul celor două suflete învățăm că locul unde ele au ajuns a fost diferit de cum au crezut oamenii de pe pământ, și, poate, chiar diferit de cum au crezut ele. Din această istorisire rostită de Domnul Isus reiese faptul că destinul nostru etern nu este determinat de societatea în care trăim și nici de ceea ce lumea numește renume sau succes pământesc. Tot din această revelație pe care ne-a dat-o Domnul Isus învățăm că destinul nostru etern este sigilat pe veci, odată ce am trecut pragul morții și nimic nu mai poate fi schimbat după aceea. Pentru cel nemântuit plecarea de pe pământ este un eveniment pe care ar vrea să-l evite cu orice preț, dar pentru cel credincios este clipa plecării „acasă la Domnul”, la locul unde sufletul este acasă la el.

Cei nemântuiți, care au avut parte de o singură naștere, au motiv să fie înfricați de momentul morții, pentru că este începutul unui lanț de chinuri fără de sfârșit, pe când cel credincios intră în momentul despărțirii sufletului de trup într-o serie de evenimente fericite, ca și răsplătirea credincioșiei când lucrarea este încercată prin foc; nunta Mielului și primirea unei poziții veșnice în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu în cetatea Noului Ierusalim, de aceea celui cu adevărat credincios nu-i este frică de moarte. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55). Această biruință a fost câștigată de Domnul Isus pentru noi atunci când a venit pe pământ să nimicească lucrarea celui rău începută prin amăgirea primilor oameni în Eden și a făcut această lucrare zdrobind capul șarpelui la Golgota, unde Domnul a murit pentru păcătoși, pentru ca „...oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16).

Decizia care ne schimbă destinul veșnic de la un loc de chin la o petrecere veșnică „acasă la Domnul”, include acceptarea faptului că suntem păcătoși care nu ne putem salva singuri orice am

face și de asemenea include părăsirea păcatului. Când ne încredem în meritul jertfei Domnului Isus și trăim pentru El trecem de la moarte la viață, și pentru că judecata noastră a avut loc acum două mii de ani pe lemnul crucii de la Golgota nu mai mergem la judecată împreună cu cei care au refuzat oferta milei lui Dumnezeu. În țara spre care suntem îndreptați, unde vom fi „acasă la Domnul“ nu va fi un reprezentant sau ambasador al lui Dumnezeu cu noi, ci cu noi va fi chiar Dumnezeu nostru. Evrei capitolul 11 descrie viața eroilor credinței. Din ea putem învăța modul în care adevărata credință înfruntă moartea și o biruiește. Este un capitol în care cuvântul credință este ceva pe care toți îl au în comun, dar cuvântul moarte este un cuvânt care se potrivește celor mai mulți dintre ei. Credința lor a privit dincolo de clipa morții, lucru care i-a ajutat să treacă cu bine momentele de criză ale vieții fără să se împotmolească, șovăind în a face ce este bine și drept înaintea lui Dumnezeu.

Credința ia moartea în serios și o vede ca pe o dezlegare de ce este temporar la o slobozire în ceea ce este veșnic. Eroii credinței au știut că trecerea acestui prag este un pas ireversibil și, chiar dacă nu ar fi fost așa, odată ajunși „acasă la Domnul“ nimeni nu mai dorește ceva de pe acest pământ. David a știut că atunci când i-a murit copilul nu-l va mai putea aduce înapoi, dar a fost sigur că într-o zi va merge acolo unde este copilul lui, adică „acasă la Domnul“ (2 Samuel 12:23). Credința este cea care-i mângâie pe cei rămași în urmă, care de cele mai multe ori rămân cu o jale în inimă, pentru că despărțirea de cei dragi, chiar dacă este temporară, doare. Credința în Dumnezeu l-a ajutat pe Iov să treacă peste această jale, fiindcă a știut că Dumnezeu i-a dat acei copii și tot El i-a luat la El acasă. Când Iov a fost restaurant, din punct de vedere a sănătății și prosperității, Dumnezeu i-a dat pe pământ toate lucrurile înapoi și încă dublu, cu excepția copiilor, pentru că pe copii nu i-a pierdut, ci doar au fost „luați acasă la Domnul“.

Grecii, care se pare că au fost inițiatorii jocurilor Olimpice, aveau inclus în programul de întreceri sportive alergarea de viteză

și rezistență, dar nu oricine ajungea la linia de sosire era încununat, ci numai acela care ajungea acolo având în mână făclia aprinsă. Era o alergare după anumite rânduiri. Așa este și alergarea credinței ca suflet mântuit. Este bine că am avut o zi când această făclie a credinței a fost aprinsă, dar este necesar ca în clipa când suntem chemați „acasă la Domnul“ făclia credinței noastre să ardă cu putere, pentru a nu fi descalificați de la premiul chemării. Făclia credinței arde când suntem credincioși în cadrul căsniciei; când suntem credincioși în a avea o familie în care Domnul Isus este prezent cu drepturi de Stăpân. Făclia noastră arde când suntem credincioși în lucrarea pe care El ne-a dat s-o facem pe pământ și când NU-ul și DA-ul nostru corespunde cu NU-ul și DA-ul rostit de Dumnezeu în Scriptură.

Moartea este ultima noastră oportunitate de a-L onora pe Dumnezeu cu credința noastră, atunci când dăm dovadă că nu ne este frică de moarte, pentru că odată ce ajungem „acasă la Domnul“ nu vom mai avea nevoie de credință sau de nădejde, ci doar de dragoste. Credința vine prin ascultarea Cuvântului, iar Scriptura ne-a fost dată pentru a ne învăța despre tot ce are cu adevărat valoare și nu trece, și astfel nădejdea noastră, care nu înșală, să fie sănătoasă. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Romani 15:4). Apostolul Pavel, care a avut oportunitatea să vadă cum este „acasă la Domnul“, privea la clipa plecării lui finale de pe pământ ca la un luptător care a luptat bine pentru Împăratul lui, știind că în sfârșit se va odihni de lupta și alergarea lui. „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de batură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4:6-8).

Cuvântul „plecării“ folosit de apostol, care în original este

„analusis“, era un termen utilizat în marină atunci când un vas ridica ancora pentru a se îndrepta spre alte țărmuri. Același cuvânt era folosit la război, atunci când trupele unei armate își strâneau tabăra spre a se muta pe un alt teritoriu. Plecarea de pe pământ a acestui om scump, la fel ca și a celor credincioși din zilele de astăzi, este o plecare spre alte țărmuri, unde, când vom ajunge, vom fi „acasă la Domnul“. Apostolul Pavel știa că acolo este locul unde ostenelele îi vor fi răsplătite și bucuria îi va fi deplină când va fi în prezență Domnului și a sufletelor mântuite. „De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“ (1 Corinteni 15:58).

Pe măsură ce sufletul care a primit mântuirea devine mai matur este tot mai interesat de lucrurile de dincolo de mormânt și își dedică tot mai mult orice resursă are spre a afecta ceea ce rămâne veșnic, adică sufletele oamenilor. Pe măsură ce devine mai stabil și mai puternic în credință vede tot mai bine ce nu poate fi văzut cu ochii de carne și dă tot mai mică importanță lucrurilor trecătoare de pe pământ. Moartea este ușa prin care omul intră în eternitate și este un eveniment real, dar tot real este și cerul și iadul. Fiecare persoană alege în dreptul ei unde vrea să-și petreacă veșnicia, în funcție de deciziile pe care le ia în fața ofertei de împăcare a lui Dumnezeu. Este Domnul Isus Păstorul Tău? Numai El te poate pregăti să fii gata pentru a pleca acasă la Domnul. Numai El are puterea de răscumpărare și de eliberare de tot ce te-ar lega de stăpânul cel vechi. Numai El îți poate lua frica de moarte prin a te înfia în familia Marelui Împărat, pentru că numai El are puterea, prin moartea ce a suferit-o la Calvar, să nimicească pe cel ce are puterea morții.

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2:14, 15). În pregătirea pentru a intra în

eternitate omul poate să se încreadă în meritele lui, în religia lui moștenită, poate să spună că nu există viață după moarte sau chiar să creadă că Dumnezeu este așa de bun încât nu va trimite pe nimeni în iad, dar toate acestea nu au mare importanță, pentru că până la urmă numai ce spune Dumnezeu în Scriptură are valoare. Prin Cuvântul Scripturii și prin diferiți mesageri Dumnezeu îi spune omului că poate fi mântuit crezând în jertfa Domnului Isus, părăsind păcatul și trăind viața cu folos pentru gloria Aceluia care a făcut posibil să fim mântuiți. Dacă încă nu ai luat decizia de a-ți preda viața ta, cu tot ce cuprinde ea, Domnului, poți face aceasta printr-o rugăciune, oricât de simplă, în care să-I spui că ești un păcătos care vrei iertarea Lui în meritul din Golgota. Dacă iei decizia de a-ți dedica viața ta Lui, El Își i-a răspunderea să te călăuzească cu Duhul lui Cel Bun până acasă la El. Astăzi este ziua cercetării tale, astăzi este ziua mântuirii. Primește-L pe Acela care te poate face fericit și vei fi mântuit.

Amin

39

LUMINA LUMII

„Isus le-a vorbit din nou, și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»“ Ioan 8:12

Studiul luminii în ce privește spectrul și reflecția ei a fost și este un subiect fascinant pentru cei care studiază legile fizicii și ale anatomiei trupului omenesc, datorită modului în care lumina detectată de nervii optici este transmisă la creier, unde se formează o imagine care conține informații despre mediul înconjurător. Această abilitate de a vedea afectează într-un mod profund calitatea vieții omului pe pământ. Este un studiu care din vremuri străvechi l-a prezentat pe om mereu cu întrebări provocatoare, iar lumina a fost privită ca fiind unul din elementele de bază din Universul înțeles de mintea omului. Cele patru elemente de bază din Univers fiind apa, focul, pământul și lumina. În acest mesaj vom privi la modul în care Domnul Isus este Lumina lumii și cum cei care prin răscumpărare sunt ai Lui devin lumină. Când Domnul a condus pe Israel prin pustie, l-a călăuzit sub forma unui stâlp de foc care-i lumina, de aceea le-a fost ușor să învețe un psalm ca și cei compuși de David, în care-L numește pe Domnul ca fiind Lumina lui. „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem?...“ (Psalmul 27:1).

Tot David, privind la felul în care Domnul i-a condus viața, a asemănat sfatul Cuvântului Său cu lumina unei candelă, care-i lumina cărarea vieții. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“ (Psalmul 119:105). Scriptura

Îl identifică pe Domnul Isus chiar din Vechiul Testament (Isaia 9:2) ca fiind o mare Lumină, ca apoi Noul Testament să ne adeverească același adevăr despre această Lumină. Ea a venit în lume ca să ne lumineze, începând cu mărturia lui Ioan, care a mărturisit despre Lumină (Ioan 1:7, 8), continuând până în cartea Apocalipsei, unde ni se face de cunoscut faptul că țara și orașul, cetate spre care sunt îndreptați cei mântuiți, nu are un soare care să expire într-o bună zi, așa cum este cazul soarelui care face posibilă viața pe pământ, ci va avea ca lumină chiar pe Domnul. „Cetatea n-are trebuința nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul“ (Apocalipsa 21:23).

Când Domnul Isus a afirmat că El este Lumina lumii, fariseii, care cunoșteau Scripturile, au înțeles implicația acestor cuvinte și s-au simțit provocați într-un mod neplăcut, pentru că aceste cuvinte ale Domnului Isus spuneau că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, considerat ca fiind singurul care merită să fie urmat, pentru că prezența Lui este Lumină. „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din întuneric pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric“ (Isaia 42:6, 7). La fel cum marele preot a recunoscut în cuvintele Domnului Isus, atunci când a spus că vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, cuvintele rostite de Daniel (Daniel 7:13) cu privire la venirea lui Mesia, în același fel acești farisei au recunoscut în cuvintele Domnului Isus că El le spune că este Lumina lumii, despre care a scris prorocul Isaia. Domnul Isus a avut tot dreptul să facă această afirmație, pentru că El este Acela care a creat-o, așa după cum aflăm în cartea Începuturilor (Genesa 1:3), unde ni se spune că lumina a fost una din primele lucrări ale creației Sale. „Eu întocmesc lumina, și fac întunericul...“ (Isaia 45:7).

Învățătura levitică și rabinică includea obiceiuri și ceremonii care aveau de-a face cu folosirea sfeșnicilor și lumina pe care acestea o dădea, de aceea atunci când Domnul Isus a spus că cine

Îl urmează pe El nu va umbla în întuneric, ci în Lumină, fariseii au sărit ca arși, gata să se contrazică și să-L atace prin argumente pe Domnul Isus. Cartea rabinică Mișna, care cuprinde multe din tradițiile rabinice păstrate și transmise din generație în generație, spune că la sărbători, când poporul se aduna ca să aducă jertfe Domnului, când se lăsa întunericul, Ierusalimul era plin de lumină, din cauza sfeșnicelor multe care luminau și care prevesteau venirea Aceluia care este Lumina lumii, adică a lui Mesia. Într-o astfel de împrejurare Domnul Isus a spus că este Lumina lumii, nu doar a unei case sau doar a unui oraș, ca Ierusalimul. Lumina lumii a venit între noi, într-un ținut al morții păcatului, în persoana Domnului Isus, îmbrăcând un trup de om, locuind între oameni, ca să devină un Înlocuitor potrivit pentru omul păcătos.

„Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina“ (Matei 4:16). El, care este Dumnezeu, a devenit om și în același timp a rămas divin în sfințenie. Avea prieteni în mijlocul cărora se simțea bine, și avea o afecțiune deosebită pentru mama Lui, lucru care-l vedem atunci când, pe cruce fiind, i-a spus lui Ioan să aibă grijă de ea. El era în același timp Dumnezeu, care putea ierta păcatele, cunoștea gândurile omului și ca unul care a creat legile Universului le putea modifica sau suspenda temporar, ca să facă ceea ce noi oamenii numim minuni. El a fost Lumina lumii între noi oamenii, având două naturi diferite într-o singură persoană. În persoana Lui, care este Lumina lumii, Divinul nu s-a schimbat în uman și umanul nu s-a schimbat în Divin. Fiind uman, a simțit suferință, foame, sete, oboseală, iar ca Divin a rostit cuvintele Tatălui și a făcut lucrările Lui, fără să lase ca cineva sau ceva să-L devieze de la a atinge scopul cu care a venit pe pământ. El a venit ca să fie Mare preot și în același timp jertfă pentru sacrificiu. El a adus această jertfă desăvârșită nu pentru El, ci pentru noi oamenii, născuți cu un cod genetic spiritual corupt, ca să putem fi aduși de la întuneric la lumină și de la starea de morți în păcatele și greșelile noastre, la starea de a fi vii pentru

Dumnezeu (Fapte 26:18).

Când Abel a adus o jertfă, Dumnezeu a primit-o, dar nu s-a putut spune că s-a sfârșit cu jertfele. Când Avraam, David și mulțimile de preoți de-a lungul anilor l-au adus jertfe de sânge lui Dumnezeu ele au fost primite, dar întotdeauna după aducerea acestor jertfe se știa că nu este îndeajuns, că nu s-a sfârșit cu aducerea jertfelor, ci va trebui din nou să fie adusă o altă jertfă, și aceasta a continuat până în ziua când Domnul Isus, Lumina lumii, a spus pe cruce: „S-a isprăvit!“ (Ioan 19:30). Aceste cuvinte au fost cuvinte nu de biruit, ci de Biruitor, pentru că prin moartea Lui a adus odată pentru totdeauna o jertfă de răscumpărare a dreptății lui Dumnezeu și astfel norodul care zăcea în întuneric, care pe moment le ascundea faptele păcătoase, să vadă Lumina lumii și să aibă oportunitatea de a primi această Lumină, ca apoi, în urma înnoirii făcute de Duhul Sfânt (Tit 3:5), ei însăși să devină o lumină. Sufletul care crede în Domnul Isus și în jertfa Lui nu mai trăiește în ignoranța întunericului și nici la voia întâmplării, ci în lumina cunoașterii de sine, știind ce scop are pe pământ și poate cunoaște care este destinația veșnică spre care este îndreptat. Cine primește Lumina lumii în el, prin a fi născut de sus, devine și el o lumină care reflectă celor din jur o parte din lumina primită de la Dumnezeu.

Domnul Isus, care este Lumina lumii, printr-o luptă și biruință duhovnicească, nu fizică, a venit să nimicească lucrările potrivnicului, care sunt lucrări ale întunericului, prin care omul a ajuns sărac de tot și despărțit de Dumnezeu. „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit s-aduc pacea, ci sabie“ (Matei 10:34). Cei care devin lumină din Lumina lumii duc și ei aceeași luptă împotriva întunericului, la fel cum a spus prorocul Isaia: cei legați în temnițe și prinsori, care locuiesc în întuneric, să fie eliberați și să vină la Lumină. Este trist că multe biserici moderne devin foarte obsedate de a le oferi celor ce le frecventează confortul unor bănci comode, aer condiționat odihnitor și folosesc o tehnică de sunet optimă, dar uită că au fost chemați pentru a duce o luptă spirituală împotriva întunericului, prin a fi

lumină. „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu...” (Fapte 26:17, 18). Ai primit în viața ta Lumina lumii? Luminează această lumină pe cei din jurul tău, ca și ei să scape din prinsoarea vânătorului de suflete? Cine nu este în lumină este în întuneric și pentru că nu există stare de neutralitate în relația cu Dumnezeu, deoarece nu poți fi decât pentru El sau împotriva Lui, este necesar și de folos să te întrebi dacă ești sau nu din lumină. „Odinioară erai în întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efeseni 5:8).

Evangelhia luminează nu un drum de țară sau de oraș, care este acoperit de întunericul nopții, ci luminează inimile, adică mintea, prin a ne da cunoștința slavei lui Dumnezeu, ca apoi această lumină să lumineze din noi, în jurul nostru. Oricât de mare ar fi întunericul într-o încăpere, când apare o lumină cât de mică ea nu poate fi biruită de întuneric și nici nu poate fi ignorată, de aceea, chiar dacă lumina ta este mică, ea va face o diferență între cei în jurul cărora trăiești. Omul firesc iubește întunericul care-i ascunde trăirea și pornirile inimii. Acest fel de iubire poate fi asemănată cu un om care este bolnav de o boală incurabilă, dar pe care o iubește și care-i va provoca moartea. De aceea, este necesar ca Duhul Sfânt să trezească mintea sănătoasă a unei astfel de persoane și să-i vindece ochii inimii, pentru a-L vedea pe Acela care este Lumina lumii. Cine urmează pe Domnul Isus va avea lumină din belșug, dar cine vrea să-L urmeze pe Domnul trebuie să se despartă de păcat. Nu trebuie să citești, să studiezi despre păcat, ci trebuie să termini cu el pentru totdeauna, scoțându-l afară cu rădăcini din viața ta, pentru că lumina nu poate locui împreună cu întunericul.

Ioan Botezătorul a mărturisit despre El că este Lumina lumii, și noi prin a fi lumină vom avea oportunitatea de a mărturisi, la rândul nostru, despre Acela care este Lumina lumii. „Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai

întunericului.” (1 Tesaloniceni 5:5). Suntem lumină când spunem altora prin cuvinte și trăire despre felul în care Domnul Isus a schimbat viața noastră prin nașterea de sus, care ne-a dat un nou fel de gândire, un loc nou de a aduna comori, un nou fel de prieteni și o nouă destinație veșnică. Oliver Cromwell a avut slujba de a supraveghea fabricarea banilor sub formă de monede în Anglia și când a apărut o criză a pus oamenii să caute argint, pentru a bate noi monede. Oamenii s-au întors la șeful lor cu mâinile goale și i-au spus că singurul argint pe care l-au găsit a fost acela din catedrale, folosit la statuetele turnate în chipuri de sfinți. În acea împrejurare Oliver a spus că nu le-a rămas altceva de făcut decât să topească sfinții și să-i pună în circulație sub formă de monede.

Înainte ca Dumnezeu să ne folosească ne trece prin cuptoare de topire, ca să-Și pună embleme și sigiliul Lui de proprietar pe noi, ca apoi să ne scoată în circulație așa cum Oliver a topit așa zișii sfinți și i-a scos în circulație pentru a fi de folos poporului. Nu am fost chemați să fim statui în catedrale și biserici confortabile, ci am fost chemați să fim lumină din Lumina lumii, prin a chema oamenii din întuneric la lumină, pentru a fi mântuiți. Știind că El este cu noi în toate zilele, uneori momentele topirii felului nostru vechi de a gândi și a face lucrurile, momente care sunt cunoscute ca o vreme de necaz, sunt de fapt momente când avem oportunitatea de a lumina cel mai puternic în jurul nostru, pentru că în necaz, mai mult decât la bine, avem oportunitatea să trăim adevărul pe care spunem că-L credem a fi important. „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:5, 6).

Mulți dintre noi am apreciat oportunitatea de a vedea scene din timpuri mai îndepărtate ale vechiului legământ, așa cum au fost evenimentele în care Dumnezeu a intervenit în mod deosebit, la fel cum a fost și cel în care preoții vechiului legământ făceau sfințirea cortului. Parcă vezi mulțimi de preoți curat îmbrăcați, cu

cădelnițe în mâini, care așteptau cel mai mic semn din parte lui Aaron ca să înceapă slujba de sfințire. Cu ochii credinței parcă îi vezi cum încep slujba când dintr-o dată toți se dau înapoi, pentru că slava Domnului a umplut cortul, și în acele momente, copleșiți de Slava prezenței Lui, ei știu că nu mai au nimic de făcut. Când lumina Lui strălucește în mijlocul nostru, întunericul dispare și ceremoniile încetează, pentru că prezența Lui aduce cercetare, pace și bucurie. Nu cunosc și nici nu cred că există bucurie mai mare decât prezența Domnului. Domnul Isus, care este Marele Preot, se prezintă acolo unde este chemat, ascultat și iubit, iar Lumina Lui luminează viața și gândirea celor care-L iubesc. Lumina Lui expune felul lumii, un drum păgubitor care duce spre prăpăstii spirituale și moarte, dar în același timp Lumina lui face posibilă părtășia cu El și cu ceilalți copii ai Lui.

„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1:7). Pentru că El este Lumină, pătrunde toate tainele Universului, dar și a inimii omului. De El nu ai cum să te ascunzi. „Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric“ (1 Ioan 1:5). El este lumina cunoștinței, a neprihănirii, a dreptății, a tot ce este bun și a tot ce este sfânt. A avea această lumină, simbolul virtuților pe care Duhul Sfânt le crește în cel care vine la Lumină, înseamnă a începe să cunoști aceste lucruri care au ca izvor caracterul lui Dumnezeu bun, drept și sfânt. Cât timp omul trăiește în păcat, adică în partea opusă atributelor care formează caracterul lui Dumnezeu, este în întuneric, de aceea nu poate avea părtășie cu Cel care este Lumină. Cel care devine lumină din Hristos are o viață schimbată, care nu poate fi ascunsă și care nu trece neobservată de cei din jur. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri“ (Matei 5:14, 16). Această lumină a Lui luminează în noi

prin felul în care urmându-l pilda, ca niște copii preaiubiți, trăim privind la tot ce facem și la tot ce avem din perspectiva vieții veșnice, ca astfel să nu mai trăim noi, ci El să trăiască în noi.

„...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“ (Galateni 2:20). Succesul creștinului, care este împlinirea vocii Lui în viața noastră, se poate măsura prin roade, și se poate vedea în felul în care sufletul mântuit reușește să reflecte lumina pe care Dumnezeu a pus-o în el, pentru a fi văzută de cei din jur. Trăirea în întuneric este o trăire după îndemnurile firii și are ca roadă firea pământească, iar trăirea în lumină, care este o împletire de credință și fapte, este o trăire după îndemnurile duhului, care are ca roadă roada Duhului Sfânt. Cei care trăiesc și umblă în lumină, fără să uite cine este sursa luminii, sunt cei care au ales să-și trăiască viața sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, care la rândul Lui le conferă autoritate. Toți cei care au Duhul lui Dumnezeu și se lasă călăuziți de această Lumină sunt fiii lui Dumnezeu, deși ei nu sunt întru totul desăvârșiți, pentru că sufletul și duhul lor locuiesc în vase de lut, au din trăsăturile de caracter ale Aceluia care este Lumina lumii. Acest mod de trăire în lumină îi luminează pe cei care au ajuns să fie robi superstițiilor, ceremoniilor lipsite de viață spirituală și îi luminează pe cei care Îl caută pe Dumnezeu acolo unde El nu este.

A fost viața ta luminată de Domnul Isus, care este Lumina lumii? Ți-a luminat El drumul ca să te împaci cu Dumnezeu Tatăl și să poți spune că ești un suflet mântuit? Dumnezeu nu este un produs al imaginației omenești. El care este Duh este Cel ce Este și nu poate fi cunoscut decât prin Fiul, care este Cuvântul întrupat, care venind în lume ne-a luminat. „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume“ (Ioan 1:9). Oricâte bagaje de cunoștințe religioase ar avea omul și la oricâte ceremonii ar lua parte cineva, nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu decât atunci când este luminat de această Lumină. Legea a fost doar o metodă provizorie, la fel cum o lumină care expune ce este rău ne dă un diagnostic. Jertfa Domnului Isus este soluția, iar pocăința este tratamentul bolii sufletului nostru rănit

de păcatul moștenit și înfăptuit. „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina“ (Efeseni 5:13). Cei care nu cunosc și nu vor să vină la Lumina lumii sunt orbi spiritual și nu văd această strălucire a luminii Lui. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.“ (2 Corinteni 4:3-4).

Cei care refuză să vină la lumina Lui când sunt chemați până la urmă ajung la o zi când le sunt expuse nu numai faptele, ci și gândurile de această lumină. „...Domnul care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu“ (1 Corinteni 4:5). După cum la început Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric și ele au rămas despărțite pentru totdeauna, va veni o zi când va despărți tot, pentru totdeauna, de aceia care prin hotărârea de a-L primi în viața lor pe Acela care este Lumina lumii au trăit în lumină. A primi lumina Lui și a umbla în ea înseamnă a primi prin pocăință darul mântuirii, prețuind tot sfatul Scripturii. A rămâne în această lumină înseamnă a nu te întoarce la faptele întunericului. „Odinioară erați în întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii“ (Efeseni 5:8).

Ai primit tu această Lumină în viața ta? În urma ascultării Cuvântului, în momentul cercetării Duhului Sfânt, Lumina aceasta alungă ceața confuziei și a necunoaștinței, îngăduind sufletului să vadă că este păcătos și că are nevoie de Salvator. În cazul în care încă nu ai făcut pasul pocăinței, poți să iei astăzi această hotărâre care este urmată de binecuvântări veșnice. În schimbul pocăinței tale și a deciziei de a părăsi ceea ce El numește păcat, sufletul tău va primi iertarea, și în momentul nașterii din nou vei primi lumina din Acela care este Lumina lumii, ca astfel umblând în lumină să mergi spre casa unde locuiește Lumina. „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții»“

(Ioan 8:12). Amin.

40

CREDINȚA ÎNCERCATĂ

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți la arătarea slavei Lui.“

1 Petru 4:12, 13

Dumnezeu îngăduie ca viața să ne ofere o serie de oportunități deghizate în situații ce par imposibile, ca prin astfel de stări, numite de noi uneori încercări sau necazuri, credința să fie calificată ca fiind reală și în același timp, uneori, într-o astfel de vreme de furtună să avem oportunitatea de a vedea minuni. Dacă minunile s-ar întâmpla în fiecare zi, cu fiecare om, și dacă ar putea fi explicate nu ar mai fi minuni, dar uneori Dumnezeu îngăduie ca în momente grele de încercare, când nu mai avem nimic omenesc care să ne încurajeze, să vedem puterea Lui la lucru, atunci când credința noastră Îl cinstește pe El. Toți oamenii vor să vadă minuni, dar nu toți doresc să fie înscrși pentru a trece prin cursurile superioare de încercare a credinței lor în foc, în urma cărora să urce încă o treaptă a credinței. Apostolul Pavel a recunoscut acest fel de oportunitate de a se îmbogăți față de Dumnezeu când trecea prin necazuri, pentru că știa că ele aveau menirea să-l facă mai tare. „De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12:10). În afară de necazurile cauzate de nevegherea

noastră, care duc la un compromis ce atrage asupra noastră furtuni de corectare (Galateni 6:7), după planul divin vom mai trece și prin necazuri menite să încerce credința noastră ca într-un foc.

Într-o astfel de vreme de încercare, despre care apostolul Petru ne spune să nu ne mirăm, când drumul pe care călătorim spre Țara promisă este un drum accidentat și viața ne zgâlțâie, deranjându-ne confortul pe care ni l-am pregătit cu multă grijă, ajungem să ne cercetăm mai intens înaintea Domnului și, dacă nu cântim, într-o astfel de vreme, ajungem să cunoaștem mai bine ce fel de Dumnezeu avem. În drumul nostru spre Cer, prietenia Domnului și planul Lui pentru noi, după care ne modelează prin astfel de necazuri, ținându-ne mintea sănătoasă trează și vederea spirituală clară, oferă un refugiu sufletului nostru în fața pericolului egoismului nostru personal, a competiției după a aduna materie și a ambițiilor distrugătoare la care ne provoacă lumea. Când suferința prin care trecem este o suferință pe nedrept, despre care Domnul Isus a spus că trebuie să ne fie un motiv de bucurie (Matei 5:12), poate dovedi atașamentul nostru față de Domnul, arătând care este prioritatea vieții noastre, iar încercarea credinței noastre ne prezintă oportunitatea de a ne califica pentru a fi folosiți de El mai mult. În astfel de momente de luptă spirituală apostolul Pavel ne învață că este necesar să păzim credința, care poate crește (2 Tesaloniceni 1:2), sau se poate pierde (Luca 22:32). „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7).

La începutul fiecărei zile avem de ales dacă vom lupta această luptă bună a credinței, de aceea, dând dovadă de statornicie, putem alege în fiecare zi să fim dintre aceia care nu se lasă cuceriti de păcat. În această luptă, în care credința ne este încercată, încrederea doar în puterea noastră înseamnă dezastru. Așa s-a văzut și în cazul lui Petru care într-un moment de entuziasm, înainte ca Domnul să pătimească, a spus că indiferent de ce ar face ceilalți ucenici, el este gata să meargă la moarte pentru Domnul. Domnul Isus a dat un ceas deșteptător conștiinței lui Petru și

nu mult mai târziu, când a cântat cocoșul după ce s-a lepădat de Domnul, Petru s-a trezit la realitatea faptului că singur, cu puterea lui, nu poate face față încercării. În fiecare zi putem alege să fim dintre aceia care nu se înșală singuri, motivând sau raționalizând compromisul în momentul încercării credinței noastre, și ascultând de cărmuirea Duhului Sfânt, care nu ne lasă leneși și neroditori, putem alege să fim dintre aceia care nu stau nepăsători în isprăvnicia încredințată. În aproape orice joc competitiv cu mingea, antrenorul își instruește echipa să nu-și ia ochii de la minge. Și noi, într-un mod asemănător, luptăm bine când nu ne luăm ochii de la scopul pentru care am fost creați și de la lucrul care ni s-a încredințat.

Când suntem născuți din nou suntem născuți de altundeva decât de unde am fost născuți prima dată. Prima dată suntem născuți de jos, și în timp această naștere scoate la iveală dorințe pământești, dar nașterea de sus ne dă în inimă dorințe care vin de sus și care au de-a face cu lucrurile ce nu trec. Dacă vei ajunge în cuptor, nu uita că este o oportunitate de a-L vedea pe Domnul Isus întocmai ca cei trei tineri în Babilon și, la fel ca apostolul Pavel care la un moment dat s-a văzut părăsit de oameni. Într-o astfel de vreme a încercării credinței tale vei ajunge să vezi că El rămâne cu tine (2 Timotei 4:17). Cei care nu cred în minuni sunt oameni care au un dumnezeu mic și neputincios, dar aceia care au o credință dovedită a fi adevărată în urma umblării cu Hristos știu că El poate totul. Astfel de suflete cunosc că atunci când mreșile par a începe să se rupă de mulțimea peștilor, știu că este degetul lui Dumnezeu la lucru și nu iscusința lor de pescari.

Cum te va găsi pe tine încercarea care vine să încerce credința ta în foc? Apostolul Cuvântul citat la început ne spune că nu trebuie să ne mirăm că vine încercarea ca de ceva ciudat, ci dimpotrivă trebuie să ne bucurăm ca de o oportunitate de îmbogățire față de Dumnezeu. Majoritatea credincioșilor își pun întrebări și se cercetează când ajung la vreme de furtună, pentru că ar vrea să iasă din furtună și dacă s-ar putea să nu mai treacă prin ea. Când

un suflet ajunge la necaz cu credință slabă începe să se clatine și să-și pună întrebări: „Nu știe Dumnezeu că sunt în mare necaz?“, ca apoi să-și răspundă singur, că El le știe pe toate, dar poate nu-L interesează de necazul lui. După aceea, o astfel de credință slabă se gândește că poate Dumnezeu nu vrea să-l ajute și în acest mod o credință care cunoaște puțin și crede puțin poate ajunge la o stare de confuzie și neliniște. Nu tot așa este cu acela care are o credință sănătoasă, ce se reazămă nu pe puteri omenești, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. Reușita noastră într-o astfel de examinare a credinței depinde în mare parte de cât de înrădăcinați suntem în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Romani 10:17). Nu puțini tratează Scriptura ca pe un manual ce vine cu un aparat pe care l-a cumpărat și pe care începe să-l folosească până când are probleme și doar atunci când nu are rezultatele dorite acel aparat caută manualul să vadă modul corect în care trebuie folosit acel aparat. Ca să știi să nu treci peste ce este scris trebuie să știi ce este scris, ca să nu muți hotarul trebuie să știi unde a pus Dumnezeu hotarul în viața credincioșului, de aceea Cuvântul Lui trebuie să locuiască în noi. Nu este vorba de o credință care doar crede că există Dumnezeu când aude sau citește Cuvântul Scripturii, ci este vorba de o credință care se încrede în lucrarea de răscumpărare terminată de Domnul Isus atunci când pe cruce a spus: „S-a isprăvit!“ (Ioan 19:30). Cel care are o astfel de credință știe că Dumnezeu are un plan specific pentru fiecare suflet mântuit, și o astfel de credință, care este tot lucrarea Duhului Sfânt în noi, este o credință care va fi încercată. A da un examen înseamnă a trece printr-o verificare în urma căreia ți se spune dacă ai luat o notă de trecere sau ți se spune că nu ai trecut acel examen, la fel și nota pe care o primim când credința ne este încercată, bucură sau întristează pe Tatăl nostru.

Uneori încercarea vine sub forma unei tăceri din partea cerului când vrei un răspuns sau o rezolvare și ți se cere să rămâi la ulti-

ma instrucțiune primită. Pentru unii vremea aceasta de tăcere este deosebit de dificilă. Așa a fost în cazul israeliților care nu au vrut să-L mai aștepte pe Moise și și-au făcut un vițel de aur. Așa a fost și în cazul lui Avram și a Sarei, care nu au mai așteptat promisiunea unui fiu, ci prin felul lor de a rezolva lucrurile l-au avut pe Ismael. Domnul Isus a numit credința unor oameni a fi mare, așa cum a fost cea a unui sutaș și a unei femei cananeancă care, deși cunoșteau așa de puțin despre Domnul Isus, s-au încrezut în puterea Lui de a face minuni. Domnul Isus a făcut minuni între ucenici, dar uneori au rămas tot împietriți. „Căci nu înțelesese minunea cu pâinile, pentru că le era inima împietrită“ (Marcu 6:52). Așa a fost în cazul înmulțirii pâinilor, de aceea a fost nevoie ca ei să meargă pe mare, să ajungă într-o vreme de furtună ca să-și de-a seama cine este Cel care este cu ei.

De cele mai multe ori când avem parte de prosperitate materială pentru un timp ajungem împietriți, obișnuiți cu binele și mai nepăsători față de pretențiile Lui de la noi, de aceea, după planul Divin, ajungem prin situații ce ne provoacă necredința și ne fac să alergăm la Domnul. „Și El dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat, și I-au zis: «Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?»“ (Marcu 4:38). În mijlocul furtunii, este singura dată când găsim în Scriptură că Domnul Isus a dormit și spaima ucenicilor i-a făcut să-L trezească și să-I spună lucruri care poate nu le-ar fi spus dacă marea ar fi fost liniștită. Ei, fiind pescari de meserie, probabil că se considerau experți în modul cum se procedează cu corabia în furtună, dar a fost nevoie să-L scoale pe Tâmplar ca să-i scape. Cuvintele lor au un ton de reproș, dar în același timp spun că ei credeau că El are puterea ca să-i scape. Prezența Lui în viața ta te va salva și pe tine, iar când vei ieși din încercare vei vorbi altfel despre Acela care a fost cu tine la necaz. Când Domnul Isus a mustrat marea, ucenicii și-au pus întrebarea: „Ce fel de om este acesta?“ și au recunoscut în El pe Fiul lui Dumnezeu (Matei 14:33).

El, care este Dumnezeul minunilor, ne invită să călătorim cu El

pe un drum plin de surprize pentru noi, dar nu pentru El, încât pe parcursul acestui drum să cunoaștem mai bine cât de mare Dumnezeu avem. Când credința ți-e încercată poți să ai o părtășie deosebită cu El și promisiunile Lui îți vor menține echilibrul spiritual ca să nu cazi în deznădejde, știind că El ca Suveran are gânduri și planuri bune, dar diferite pentru fiecare dintre noi. Putem vedea modul în care planul Lui diferă. Iacov, fratele lui Ioan, a fost ucis cu sabia de Irod, însă pe Petru l-a scos din temniță într-un mod miraculos, pentru că lucrarea unuia se terminase, pe când a celuilalt abia începea. Pentru că circumstanțele vieții ne oferă tot felul de situații care ne irosesc timpul, ne cer atenția și ne taxează emoțiile, este ușor să uităm uneori că suntem angajați într-un război spiritual. Prin felul cum ne comportăm când ne este încercată credința putem aduce câștig sau pierdere Împărăției lui Dumnezeu.

Tot mai mult se folosesc cauciucurile de mașini care sunt bune pentru toate anotimpurile. Așa este și credinciosul care veghează, fiind gata pentru vreme bună sau grea, știind că pe pământ, amândouă vor trece, dar notele primite rămân. În lume se pune tot mai multă importanță pe condiția fizică a unei persoane și nu este rău, cu toate că deprinderea trupească este de puțin folos, dar credinciosul este interesat mai întâi de condiția spirituală, pentru că el știe că atâta timp cât este pe pământ ori se află într-o încercare a credinței, ori abia a ieșit din una, sau se găsește chiar înainte de-a intra într-o astfel de furtună. Momentele în care credința noastră este încercată sunt momente intens urmărite de Dumnezeu, care prin aceste încercări pune mereu înaintea noastră o treaptă pe care să urcăm mai aproape de El. David a fost omul care cu multă îndrăzneală s-a angajat la lupte și lucruri care erau peste puterile lui, așa cum a fost lupta cu leul sau cu Goliat, dar a făcut aceasta pentru că se baza nu pe puterea lui, ci pe ajutorul lui Dumnezeu. Practicându-și meseria de păstor a ajuns la concluzia că așa cum el are grijă de oi, tot așa Dumnezeu are grijă de el și aceasta reiese așa de bine în evidență din Psalmul 23. Când l-a

numit pe Domnul a fi Păstorul lui, s-a numit pe sine oaie, lucru care înseamnă că s-a smerit înaintea Domnului, fiindcă el știa cât de neputincioasă este o oaie în a se apăra sau în a-și purta de grijă.

David știa că poți dresa un câine, dar probabil că știa și cât de dificil sau chiar imposibil este să dresezi o oaie ca să asculte de porunci precise. David a avut o viață în care credința i-a fost încercată, dar a biruit de cele mai multe ori, știind că el este un om de rând, cu abilități limitate, dar care are un Dumnezeu extraordinar, care poate totul. Și credința noastră va fi încercată și vom birui dacă privind la aceia care trecând prin cuptoare au ieșit aur curat, vom alege să ne încredem în voia bună a lui Dumnezeu, care urmărește binele mai mare și veșnic pentru sufletul nostru. Credința adevărată privește la încercare și spune: „Pot face orice Dumnezeu vrea să fac! Pot fi orice Dumnezeu vrea să fiu!“ Când începi să înțelegi cine este El și cine suntem noi oamenii, când vezi că El este Olarul și noi lutul, ca apoi să vezi că El a cunoscut cu mult timp înainte totul despre încercare, care este îngăduită să ne califice credința, poți găsi liniște pentru suflet, știind că El este Suveran și în deplin control a oricărei situații în care ne-am afla. Putem găsi pace pentru sufletul nostru chiar când suntem încercați, știind că în ceruri nu există panică sau ședințe de urgență create de vreo criză neprevăzută.

Dumnezeu, care nu găsește plăcere în a necăji pe fiii oamenilor, nu risipește nicio experiență a încercării credinței noastre, ci fiecare experiență are un scop divin. Momentul încercării credinței va arăta cine ne este Stăpân, va dovedi cât Cuvânt este în noi și care este nivelul nostru de maturitate în Hristos Isus, dar oricât de aprinsă ar fi încercarea ea va avea un sfârșit, iar în cazul celor ce vor birui va avea ca sfârșit viața veșnică. „Pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre“ (1 Petru 1:9). Cum este cu sufletul tău? Ai ajuns să ai o credință care prin ascultare te-a dus la mântuire? Ai încheiat legământ cu Domnul prin botez? În ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, botezul în apă este o expresie exterioară de ascultare

făcut de cineva care cere să fie botezat, în urma unei decizii și schimbări interioare. Este credința ta de așa fel că nu te lasă să lipsești de la Masa Domnului? Masa Domnului, simbol al unei realități spirituale în Hristos Isus, nu este doar o ceremonie, ci o experiență care are viață la nivelul duhului trezit la viață.

Masa Domnului este un timp de părtășie cu Domnul Isus, este un timp în care ne aducem aminte că am avut o ieșire nu dintr-un Egipt pământesc, ci din păcat, din rândul vinovaților și din rândul celor osândiți. Nu ai cum să vezi un Isus care este un Mare Mântuitor până când nu ai o zi în viață când te vezi pe tine un mare păcătos. Nu avem cum să începem să vedem cât de Sfânt este El până când ne vedem cât de lipsiți de neprihănire suntem noi și cât de imposibil ne este să ajungem la această stare cu puterea și faptele noastre. Este greu pentru mulți să treacă de la a admite cu gura, la a se încrede pe deplin în meritul jertfei Domnului Isus, prin care mântuirea este primită ca Dar de la Dumnezeu prin planul numit Har, și acest Dar se primește prin credință când ne pocăim și nicidecum nu este o răsplătire a ceva ce putem face noi. Nimeni nu merită Darul lui Dumnezeu, dar vedem în Scriptură că cele mai mari promisiuni sunt făcute aceluia care le merită cel mai puțin, dar au crezut că Dumnezeu le poate da acele lucruri.

Dacă privim la faptul că Dumnezeu este desăvârșit în toate, putem vedea cum a obține de la El nota 6 sau nota 9, în loc de nota maximă, 10, înseamnă a primi note care nu sunt de trecere. Singurul mod prin care primim acceptare înaintea acestui Dumnezeu desăvârșit este prin a primi pentru noi nota desăvârșită obținută de Domnul Isus în lucrarea de mântuire, pe care a dus-o la îndeplinire la Golgota acum două mii de ani. „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu... și anume, neprihănirea care vine prin credința... în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Romani 3:21, 22-24). În zadar vorbește omul

de moralitate sau chiar încearcă să urmeze un cod înalt de etică firească și omenească, pentru că fără de credință în Domnul Isus Duhul Sfânt nu-și face lucrarea de trezi la viață a duhului omului, pentru a fi o făptură nouă. Oricât de mult ar încerca omul să fie de bun, fără ajutorul Duhului Sfânt el rămâne rob impulsurilor nemiloase ale codului genetic corupt cu care s-a născut. În momente de criză, omul cel vechi se află neputincios pentru a se împotrivi firii vechi, moștenite din Adam, și acționând firește, nu duhovnicește, trebuie să joace la muzica codului genetic păcătos moștenit.

În vechime, oamenii erau socotiți necurați temporar când, de exemplu, se atingeau de un mort. Erau socotiți necurați permanent când, de exemplu, erau bolnavi de lepră. Ca necurați aveau o singură obligație socială, și anume: datoria de a striga când mergeau printre oameni: „Necurat! Necurat!“, pentru ca oamenii să se poată feri și să nu vină în contact cu ei în vreun fel. Dacă nu strigau ca să-i avertizeze pe oameni, erau omorâți. Ca oameni născuți din Adam am moștenit o fire păcătoasă, ca o lepră de care nu avem cum scăpa până când nu venim prin credință la Acela care ne curăță de vină, în meritul sângelui Său vărsat la Golgota.

Dacă nu ne admitem starea, ca leproșii de odinioară, spunându-I că suntem păcătoși, vom muri, dar dacă ne recunoaștem starea păcătoasă El vrea și este gata să ne curățească. Oricât ai încerca prin merite personale să primești o notă acceptabilă de la Acela care este desăvârșit nu vei reuși, dar dacă Îi ceri, El îți va da în dar această stare de neprihănire desăvârșită în meritul jertfei din Golgota. Refuzând să trăiești în trecut, refuzând să te poticnești privind la exemplele de trăire ale oamenilor, folosește astăzi oportunitatea de a-ți preda viața Domnului Isus prin a-L chema în viața ta ca Domn și Stăpân, și astfel să te poți bucura de un viitor veșnic fericit. Darul Lui pentru tine va include credința, care va crește prin umblarea prin credință, ca apoi, când va fi încercată, această credință să-L onoreze pe Dumnezeu prin decizii care dovedesc ascultare și dragoste de El, iar la sfârșit de drum pe lângă darul mântuirii să te califice pentru o răsplată împărătească.

Amin

41

ȚINTA

„Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă.” Ieremia 10:23

Vechiul Testament este fundația pe care au fost zidite, pentru noi, adevăruri fundamentale cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și caracterul Lui, adevăruri și taine care au ajuns să fie dezvăluite în Noul Testament. Vechiul Testament vestește venirea Domnului Isus pe pământ. Evangheliile ni-L prezintă pe Domnul Isus ca Mielul lui Dumnezeu, epistolele ni-L explică, iar cartea Apocalipsei ne spune că El vine din nou și care este destinația veșnică a oamenilor în urma deciziilor luate pe pământ. Uneori un singur verset, ca și cel citat la început, vorbește în mod metaforic despre desfășurarea planului de mântuire în viața oamenilor până ajungem pe cărarea de pe care fiii oamenilor nu se mai întorc. „...mă voi duce pe o cărare de unde nu mă voi mai întoarce” (Iov 16:22). De la pasul pocăinței la pașii umblării în toată lumina primită de sus și până la pasul când ajungem la țintă, atunci când trecem din lumea aceasta în cea veșnică, depindem de puterea și bunătatea lui Dumnezeu care are în mâna Lui soarta noastră. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmul 55:22).

Credința este răspunsul nostru la ceea ce a spus Dumnezeu din clipa când facem primul pas și ne încredem în ceea ce a făcut El

pentru noi la Golgota până la ultimul pas, când ajungem cu adevărat acasă. Dacă spui că ești creștin de la o anumită dată, aceasta spune când ai pășit pe această cale, făcând primul pas, indiferent cât timp a trecut de atunci, dar numai roada pe care o dai și lumina pe care o faci în jurul tău spune cât drum ai parcurs spre ținta numită Cer. Este un drum pe care nu umbli în puterea ta firească, ci în puterea care vine de la El. Dovada că ai pășit pe acest drum este aceea că din lumesc devii tot mai duhovnicesc. „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Cu fiecare pas ce-l faci spre țintă, printr-o trăire prin credință, Duhul Sfânt are ca scop a face tot mai mult din noi un portret viu al harului lui Dumnezeu. Este dorința Lui ca odată născuți de sus să lucrați chipul Fiului în noi, spre a ne trece de la o stare de neputință spirituală la o stare în care omul nostru nou nu numai că are viață, dar este plin de putere și pasiune sfântă pentru a face voia Lui.

Este dorința Domnului ca în puterea Lui să avem pașii îndreptați spre o țintă de destinație veșnică, numită Casa Tatălui, care este locul mângâierilor veșnice, unde El a pregătit „multe locașuri” sau, cum mai este tradus, „multe rezidențe”. Este locul unde cântările de proslăvire a îngerilor și a celor mântuiți prin jertfă, împreună cu rugăciunile sfinților se unesc ca într-un fluviu, pentru a fi primite la tronul lui Dumnezeu, singurul care merită toată slava. După cum trăind în acest trup de carne, pe care l-am moștenit din Adam, am fost însetați după păcat, cu trupul moștenit din Noul Adam, prin minunea nașterii de sus, suntem însetați și flămânzi după neprihănire și Domnul Isus pune acest fel de suflete în rândul celor fericiți. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:6). Ținta noastră este Cerul, despre care știm destul de puțin, dar știm că acolo este Acela care ne iubește cu o iubire veșnică și că vrem să ajungem și noi acolo unde este El. „Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea” (Psalmul 115:3). Chiar dacă

trebuie să vorbim despre lucruri spirituale în termeni omenești, putem spune că ținta noastră spre care ne îndreptăm pașii este un loc unde vom fi într-un trup de slavă, asemenea celui avut de Domnul Isus după înviere.

Cerul este regiunea din Împărăția lui Dumnezeu unde unii vor fi numiți mari, iar alții mici, sub sceptrul stăpânirii lui Dumnezeu. Când privim frumusețea naturii create de Dumnezeu trebuie să nu uităm că aceasta a fost odată doar un gând al Creatorului, care a devenit realitate la cuvântul Lui. Dacă aici pe pământ ochii noștri se desfată de frumusețea unei câmpii pline de flori, de o apă limpede, care curge printre munți plini de brazi, cu cât mai frumos va fi în Cer, unde Dumnezeu, după gustul Lui, a pregătit un loc de rezidență veșnică acelor care-L iubesc pe El. Ținta noastră este Cerul, unde unii vor străluci mai puternic decât alții (Daniel 12:3), și unii vor stăpâni peste mai multe cetăți decât alții, nu neapărat pentru că au lucrat cel mai mult, ci pentru că au făcut mult cu cât li s-a încredințat în isprăvnicia încredințată pe pământ. Cerul este locul unde toți cei ce vor ajunge acolo vor avea în comun faptul că au ajuns acolo prin puterea primită de la El, odată ce au primit mântuirea în dar de la Dumnezeu, dar răsplătirea și moștenirea nestrăcioasă pe care o va primi fiecare de la Stăpân va fi diferită, după felul cum fiecare suflet a umblat în credințioșie (1 Corinteni 3:13-15).

Cerul este locul unde nu va exista o relație de căsătorie între cei care au fost căsătoriți pe pământ, dar unde vom avea o părtășie sfântă unii cu alții și nu numai că vom avea o slujbă și un rang în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu, dar ne vom putea și vizita unii pe alții (Luca 16:9). Cerul va fi locul unde nu va fi nimic deficitar în noi din dorințele firii vechi și într-o transparență a sincerității ne vom bucura unii de prezența altora. Cerul este locul spre care se îndreaptă pașii noștri, unde nu va exista pericole de vreun fel și unde nu vom fi ispitiți de imoralitate. Cerul va fi locul unde ne vom cunoaște unii pe alții, unde va exista timp, după cum înțelegem și din faptul că martirilor pentru acum li s-a spus să mai

aștepte o vreme, iar într-o altă împrejurare știm că în Cer a avut loc o tăcere de o jumătate de oră. Cerul este locul mângâierii, unde nu va fi boală sau bătrânețe, este și un loc al odihnei pentru aceia care s-au pregătit pentru Cer. Cerul este locul unde Îl vom vedea pe Domnul nostru, așa cum este și locul unde se va împlini promisiunea Lui cu privire la faptul că vom sta la masă cu Domnul nostru Isus. Cerul este locul unde ne vom cunoaște chiar pe noi în lumina Lui și îi vom cunoaște pe alții în lumina Lui, nu doar cum i-am cunoscut pe pământ.

Cerul este ținta spre care indiferent de greutățile pe care le întâmpinăm se merită să mergem, dar să nu uităm că și dacă am făcut pasul pocăinței vrăjmașul nu se dă bătut, încât să te lase să mergi în pace pe această cale. Cât suntem în viață el oferă mereu noi divertismente cu uși ce duc la păcat, care promit să ne facă viața interesantă, iar dacă refuzăm este gata să ne ofere haina fari-seismului ca să ne mândrim cu neprihănirea noastră și să ne descalifice astfel de a mai fi plăcuți lui Dumnezeu. Domnul Isus nu vrea un procentaj de acceptare a Lui și a voii Lui în viața noastră, ci El vrea să fie Stăpân în întregime, ori nu vrea nimic, de aceea trebuie să refuzăm orice compromis cu marfa celui viclean. Acela care a avut parte de nașterea de sus, făcându-se astfel părtaș firii dumnezeiești cunoaște ce înseamnă a fi în clocot pentru Dumnezeu, ca apoi în puterea primită de la El să se îndrepte spre ținta numită Cer. Această naștere din nou este autentică numai în Hristos Isus, pentru că, deși omul printr-un efort al voinței lui ar putea deveni bun așa încât cei din jur să vadă o schimbare, până când Duhul Sfânt nu face această lucrare de regenerare în clipele pocăinței, acel suflet este tot mort spiritual (Efeseni 2:1).

Acela care are această experiență a nașterii de sus simte că în el mai trăiește cineva care înainte nu trăia. Astfel apare și distinge un dualism care este firea cea veche, cu care ne-am născut, și firea cea nouă duhovnicească, care este o lucrare a harului lui Dumnezeu în noi. Când făptura cea nouă are puls, simțim că nu este ceva material să aibă o masă; simțim că nu este ceva care

moare și deși nu o poți pipăi, cum nu poți pipăi gândurile, această făptură nouă are glas și dorințe care sunt dorințele lui Dumnezeu în noi. Aceasta este una din dovezi că ne-am făcut părtași firii Dumnezeiești. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești...” (2 Petru 1:3, 4).

Un arhitect bogat ca să atragă atenție asupra firmei lui a construit o casă ciudată, cu tot felul de scări care nu duceau nicăieri, ferestre care nu se deschideau, și cu coloane de susținere care nu suportau nimic din greutatea clădirii. Cineva l-a întrebat pe arhitect dacă a procedat la fel cu temelia acelei clădiri și zâmbind arhitectul a spus că acolo nu poate face nimic caraghios sau de formă, pentru că temelia trebuie să fie o lucrare adevărată, altfel întreaga lucrare ar fi compromisă. Sunt multe ideile despre religie și viață veșnică, dar fără a pune bază pe temelie toată lucrarea este fără de rost. Faptul că alegi să crezi un lucru nu face acel lucru un Adevăr, oricât de sincer ai fi, ci ceea ce face un cuvânt „Adevăr” depinde de cine a spus acel lucru. În cazul Scripturii ceea ce-i dă credibilitate este faptul că Acela care a insuflat-o și, prin oameni făcuți destoinici de El, a scris-o a fost chiar Dumnezeu.

La temelia lucrării de mântuire a omului este adevărul că toți oamenii sunt păcătoși, că Domnul Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu a murit pentru cei păcătoși și cine vine la El ca păcătos poate primi iertarea în meritul jertfei Sale. Admiterea sinceră a vinovăției noastre înaintea Lui ne deschide ușa harului spre a putea pași pe drumul mântuirii spre ținta numită Cer. Vina noastră i s-a imputat Domnului când a fost răstignit pe cruce, unde a murit o moarte înlocuitoare de blestem, iar neprihănirea Lui ni s-a imputat nouă în clipa când am făcut pasul pocăinței. A te pocăi înseamnă a te recunoaște că ești vinovat înaintea lui Dumnezeu și că nu ai cum să te salvezi singur, prin merite personale, și în acest fel pocăința trebuie să fie la temelia lucrării de mântuire a sufle-

tului nostru. A te pocăi înseamnă a descoperi în adâncul tău, prin lumina dată de Duhul Sfânt, cine este Hristos Dumnezeu și ce a făcut El pentru tine. Când înțelegi aceasta știi că Hristos nu trebuie scuzat, acoperit sau apărat, ci iubit și ascultat. Cele mai frumoase și cele mai cunoscute pilde rostite de Domnul Isus au fost pilda fiului risipitor și pilda samariteanului milos, care ilustrează într-un mod ușor de înțeles starea noastră ca păcătoși răzvrățiți și ne arată modul în care mila lui Dumnezeu nu ne-a ocolit, ci ne-a primit spre a fi iertați și vindecați. Când un suflet se pocăiește cu adevărat, prin puterea primită de la Dumnezeu, pășește pe calea care duce la Cer, părăsește păcatul și nu se mai întoarce la el, așa după cum un om nu se mai întoarce să caute la gunoi ceva rău mirositor și infect. Un astfel de fiu risipitor, care se întoarce în casa Tatălui, nu mai vede asprime sau nedreptate în strictetea Tatălui, ci vede în aceste funii ale dragostei Lui legături ce au menirea să-l țină departe de buza unei prăpăstii spirituale.

Odată ce am făcut pasul pocăinței pe calea ce duce la ținta numită Cer, Duhul Sfânt prin Cuvântul Scripturii verifică și expune adevărurile pretinse a oamenilor, care duc la rătăcire și redefinesc adevărul după placul lor, dându-ne încredințarea autenticității asupra singurului adevăr absolut aflat în cuvântul nealterat al Sfintelor Scripturi. Când ne apropiem de Cuvânt ca să fim învățați suntem prelucrați de El, sufletul ni se satură cu promisiunile Lui și credința noastră merge crescând. Pe măsură ce facem pași pe calea mântuirii prin puterea Aceluia care, așa cum ne spune textul citat la început, are în mână soarta noastră, ni se schimbă dorințele de la „a avea” tot mai multe lucruri ale acestui pământ, la „a fi” tot ce putem fi în Hristos Isus, pentru că atâta timp cât pășim pe calea mântuirii ținta sufletului este să devină tot mai mult o copie a chipului Stăpânului.

Așa după cum ne spune Domnul Isus, vinul nou se pune în burdufuri noi, iar învățătura Nou Testamentală despre umblarea prin credință sub cârmuirea Duhului Sfânt poate fi pusă cu folos numai în omul cel nou, care a devenit o făptură nouă în Hristos.

Cel născut din nou nu slujește unui Dumnezeu al istoriei, ci unui Dumnezeu viu, real și prezent, care ne ascultă și ne vorbește. Omul cel nou ajunge să spună ca Iov, că într-o vreme auzise despre Dumnezeu, dar acum ochii lui L-au văzut prin bunătatea pe care i-a arătat-o. Pe acest drum care duce la ținta numită Cer, Dumnezeu ne dă tot mai mult har când Îl prețuim și pe măsură ce trăim în lumina pe care ne-o dă El ne dă și mai multă lumină. Tradițiile și obiceiurile stămoșești care nu au confirmarea Nou Testamentală nu rezistă la învățătura harului lui Dumnezeu, după cum butoaiile vechi nu rezistă la vinul cel nou. Aceia care se aseamănă cu burduful cel nou sunt cei care au trecut de la ce este posibil doar în chip uman la ce este posibil în chip divin. Astfel de suflete care pășesc și umblă în puterea Domnului spre ținta numită Cer au trecut de la a face bine doar celor ce le fac lor bine, la a face bine, a ierta și a iubi chiar și pe vrăjmași.

Acest vin nou, al dragostei agape, nu poate fi conținut de burdufurile vechi ale religiei de formă, care adaugă merite omeniești la meritele Domnului Isus, spre a putea fi mântuit. Odată ce am pășit pe drumul mântuirii am înțeles structura de autoritate și responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și avem datoria de a lupta pe același front cu Căpetenia noastră, care a venit să nimicească lucrările celui rău. După cum un predicator bun își predică lui mai întâi, tot așa fiecare credincios care acceptă mandatul de a-L vesti pe Domnul Isus celor din jurul lui se cercetează dacă trăiește ceea ce vestește, având grijă ca nimic și nimeni să nu ne atragă privirea ochilor inimii de la Hristos. Evanghelizarea nu este doar un eveniment care are loc la un timp și într-un loc hotărât de oameni, ci este unul de dăruire și spungere a dorinței Stăpânului, la care participă fiecare credincios prin felul cum trăiește zi de zi. Când privești la smerenia Domnului, care S-a supus voii Tatălui până la moarte de cruce, nu se poate să nu-ți vezi mândria și dezamăgit de ce este în stare să-ți facă firea cea veche te lipești tare de bine și te ferești de tot ce ți se pare rău.

Când înțelegi că Dumnezeu a avut un singur Fiu și L-a dat să

fie Misionar, poți să înțelegi cât de important este pentru Tatăl ca cei nemântuiți să audă vestea Evangheliei. În timp ce virtutea cu care se laudă lumea modernă este toleranța față de orice te face să te simți bine, virtutea Miresei Domnului Isus este dragostea și sfințirea. Cum slujim aici după ce am pășit pe drumul mântuirii reflectă spre Tatăl nostru Cel ceresc a cărui Împărăție o reprezentăm, de aceea trebuie să avem grijă, deoarece noi Îl putem reprezenta bine sau greșit.

Un suflet mântuit este un suflet care deși știe că trupu-i este din pământ dovedește celor care-i privesc viața schimbată că odată ce a pășit pe cale mântuirii știe încotro merge. Un astfel de suflet dovedește că are o țintă precisă spre care merge în puterea de sus, încrezându-se în paza Aceluia care i-a trasat un itinerariu specific pentru umblarea pe pământ, unde i-a încredințat o isprăvnicie. Pe acest drum, călătoria și popasurile ei nu sunt destinația noastră și dacă totuși uneori ajungem prea atrași de ce ne văd ochii, ca apoi să ne aflăm legați de pământ, când cerul nu ne mai este țintă Dumnezeu îngăduie furtuna să ne dezlipească de ce este trecător. Când corabia în care călătorea apostolul Pavel a fost cuprinsă de furtună (Fapte 27), oamenii au aruncat din ea toată încărcătura, inclusiv uneltele corăbiei. În acele clipe valoarea acelor lucruri a scăzut și a avut prioritate viața lor. Au aruncat grâul care-l duceau din Egipt la Roma, care le-ar fi adus un bun profit, pentru că în acele momente nu au mai vrut profit, ci au vrut să supraviețuiască.

Când Dumnezeu îngăduie furtuna în viața noastră valoarea lucrurilor se schimbă și dacă suntem înțelepți alegem să punem preț pe suflet, pe legătura noastră cu El și nu pe lucruri care trec. În clipe de furtună ne verificăm ancora prin a vedea dacă mai spunem că ne considerăm a fi proprietatea Lui cu tot ce avea. În clipe de furtună verificăm ancora slujirii, ca să putem privi din nou cu încredere spre ținta spre care am pornit când ne-am predat Domnului. Câteodată furtunile nu sunt pentru corectare, ci au menirea de a ne da o experiență cu Dumnezeu, ca astfel credința să crească și să fie dovedită adevărată. O cântare cântată doar la

clapele albe ale pianului ar putea fi destul de plictisitoare, dar când un muzicant talentat folosește și clapele negre apare o armonie care încântă urechea. La fel, bucuriile și necazurile formează o varietate de evenimente pe drumul nostru spre țință și ne țin treji, ca să nu uităm cum să desosebim ce este trecător de ce este veșnic. Astăzi încă mai are rost să te întrebi: „Spre care țință finală dintre cele două posibile este îndreptat sufletul meu astăzi?” Dacă spui că ești creștin, ai avut parte de nașterea din nou? Acela care vrea să aibă ca țință Cerul trebuie să se vadă păcătos și trebuie să vină înaintea Aceluia care dă mântuirea numai acelui care se recunoaște că este vinovat. „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta Fața Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine” (Osea 5:15).

Această pretenție a lui Dumnezeu ca omul să se mărturisească a existat chiar de la început și a fost cunoscută de poporul Domnului. „Când cineva, deci, se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-și mărturisească păcatul” (Leviticul 5:5). Păcatul tău este deja cunoscut cel puțin de tine, de Domnul și de vrăjmaș, de aceea este absurd să încerci să-l ascunzi, pe când dacă-l mărturisești și îl părăsești primești o haină albă a neprihănirii lui Hristos (Romani 3:22), ca să poți păși și umbla pe calea care duce la Cer; cale pe care nu poți umbla în puterea ta, ci numai în puterea pe care ți-o dă El. Spre binele veșnic al sufletului tău, întreabă-te care parte a vieții tale dovedește că ai făcut pasul pocăinței și că trăiești prin credință. Există oameni care poartă numele de creștini, pentru că au fost făcuți de alții, prin a lua și urma valorile unor alți oameni. Există oameni care se numesc creștini pentru că s-au făcut ei creștini, alegându-și valorile și standardul după care vor să trăiască. Însă mai există încă o categorie de creștini și aceștia sunt aceia care au devenit creștini ca urmare a lucrării harului făcută de Dumnezeu în viața lor. Ei sunt un produs al Duhului Sfânt, care în meritul jertfei de la Golgota i-a chemat, le-a trezit mintea sănătoasă și le-a deschis

ochii inimii.

Apoi le-a dat lacrimi de pocăință și plantând în ei puterea cea sfântă le-a dat dorința și puterea de a trăi pentru Dumnezeu. Astfel de suflete care pășesc spre țință călăuziți de Duhul Sfânt primesc nu doar înțelepciune ca să știe ce să facă, dar și dorința de-a face ce trebuie să facă. Dacă te simți păcătos și lipsit de pace cu privire la veșnicie, El, care cheamă și îi primește pe păcătoși, te va primi și pe tine, așa cum m-a primit și pe mine. El te va face să te bucuri de viața cea bună, care este viața trăită sub autoritatea Scripturii, care nu doar te ține departe de pericol prin ceea ce nu-ți dă voie să faci, dar te și împuternicește să faci voia Lui, având bucuria mântuirii în inimă. Dacă alegi să faci din Domnul Isus scopul trăirii vieții tale pe pământ, El îți va călăuzi pașii spre țința care ți-o dorești și te va pune pe lista celor ce sunt importanți și de mare preț înaintea ochilor Lui.

Amin

42

CINE ESTE OMUL ACESTA?

„Când le-a văzut credința, Isus a zis: «Omule, păcatele îți sunt iertate!» Cărturarii și Fariseii au început să cârtească, și să zică în ei înșiși: «Cine este acesta, de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?»“ Luca 5:20, 21

Cine este Omul acesta? Este întrebarea care a frământat gândirea oamenilor în ultimele două mii de ani și aceia care în mod sincer au căutat un răspuns, spre bucuria și mântuirea sufletelor lor, au găsit răspunsul corect. Oamenii care au pus această întrebare atunci când Domnul Isus a iertat păcatele slăbănogului au spus un adevăr atunci când au recunoscut că numai Dumnezeu poate ierta păcatele și ei au știut că prin a se declara în putere să ierte păcatele, Domnul Isus se declara a fi Divin. Domnul Isus a dovedit puterea cuvintelor Lui prin aceea că l-a iertat și l-a vindecat pe deplin pe acel slăbănog, arătând prin puterea Sa de-a face minuni că El este Divin, că El este Fiul lui Dumnezeu care are orice situație în deplin control. Cine este Omul acesta? Fariseii și-au pus această întrebare și cu toate că au avut dovada minunilor făcute de Domnul Isus în fața lor L-au refuzat și s-au ofensat când El le-a dat de înțeles că El și Tatăl una sunt. „Eu și Tatăl una suntem. Atunci Iudeii iarăși au luat pietre ca să-L ucidă“ (Ioan 10:30, 31).

Cine este Omul acesta? Este întrebarea la care a încercat să răspundă un profesor universitar din America angajând ajutorul a peste 600 de studenți prin studiul profețiilor cu privire la persoana

Domnului Isus. Din sutele de profeții găsite în Scriptură au cercetat cu de-amănuntul doar opt și aceste opt profeții spun despre Domnul Isus că avea să Se nască în Betleem, că va avea un prevestitor, cum a fost Ioan, că va intra în Ierusalim călare pe un măgăruș, că va fi trădat de un prieten, că va fi vândut pentru 30 de arginți, că banii vor fi dați olarului, că nu-și va deschide gura să se apere și că va fi omorât prin crucificare. După studiul amănunțit cu privire la aceste profeții au ajuns la concluzia că împlinirea lor prin coincidență are probabilitate de 1 în 10 la puterea 17. Este un număr așa de mare că exclude imediat posibilitatea că împlinirea lor în persoana Domnului Isus ar fi o coincidență și în urma studiului făcut au ajuns la concluzia că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mesia, trimisul cerului ca să-l răscumpere pe om din păcat.

Nici chiar aceia în jurul cărora a crescut Domnul Isus nu au cunoscut la început cine este Omul Isus. „«Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici între noi?» Și găseau o pricină de poticnire în El“ (Marcu 6:3). Spre deosebire de cei din vremea Lui, care la început Îl cunoșteau ca fiind Isus tâmplarul, fiul Mariei, majoritatea dintre noi am crescut auzind mereu numele Lui și ideea că El este Mântuitorul lumii. Cine este Omul acesta? Ioan Botezătorul, care a văzut Duhul Sfânt în chip de Porumbel coborând peste El și a auzit mărturia Tatălui din cer, Îl prezintă ca fiind Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul omenirii și ca fiind Acela care spre deosebire de el, care boteza cu apă, avea să boteze cu Duhul Sfânt (Ioan 1:33). Ioan Botezătorul a spus că bucuria lui era deplină și aceasta nu din cauza poziției de prevestitor care i s-a încredințat, ci bucuria lui consta în faptul că și-a îndeplinit misiunea pe care i-a dat-o Dumnezeu (Ioan 3:29).

Această afirmație a lui Ioan conține un secret cu privire la modul în care aceia care cunosc cine este Omul Isus, pot ajunge să aibă bucurie și simțul unei stări de împlinire. Dacă ceva te-a

făcut să simți bucurie sau tristețe săptămâna trecută are de-a face numai cu lucrurile de pe pământ, care nu vor exista veșnic, și nu trebuie să le dai prea mare importanță, dar, așa ca și Ioan, se merită să dai prioritate lucrării pe care El ți-a dat să o faci, și în acest fel să-ți găsești bucuria în voia Lui care va aduce binecuvântare și răsplătire. Cine este Omul acesta? Este Acela care caută ce este pierdut dincolo de barierele sociale, rasiale sau geografice, așa cum s-a văzut într-o altă împrejurare, când un fariseu L-a invitat pe Domnul Isus să mănânce la el și acolo a venit o femeie păcătoasă, care a intrat și ea în aceea casă. Cu lacrimile ei a spălat și a sărutat picioarele Domnului, iar cu părul ei le-a șters. Domnul Isus i-a spus acelei femei: „«...Iertate îți sunt păcatele!»» Cei ce ședea cu El la masă, au început să zică între ei: «Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?»» (Luca 7:48, 49).

Cine este Omul acesta? El este Omul Dumnezeu care îi caută pe cei pierduți, care îi mântuiește și apoi îi trimite la alții, care sunt pierduți, ca să le spună că există o cale de a scăpa de vina și plata păcatului. Într-una din zile, când Domnul Isus se afla cu ucenicii în corabie, s-a stârnit o furtună grozavă, care i-a determinat pe ucenicii înfricați să-L scoale pe Domnul Isus, fiindcă dormea în corabie. Domnul Isus S-a sculat și a certat marea care nu treptat, ci imediat a ajuns la un calm care i-a înspăimântat pe ucenici și i-a făcut să-și pună întrebarea: „Cine este Omul acesta?” „Apoi a zis ucenicilor Săi: «Unde vă este credința?»» Plini de spaimă și de mirare, ei au zis unii către alții: «Cine este acesta de poruncește chiar și vânturilor și apei și-L ascultă?»» (Luca 8:25). Ucenicii Lui au văzut în El pe Unul care are puterea de a înmulți hrana; au văzut în El pe Acela care are autoritatea de a vindeca orice boală, de a învia morții și de a porunci chiar și duhurilor necurate să iasă din trupurile acelor pe care îi chinuiau, iar când a certat marea și vântul a văzut pe Acela care cu glas de Stăpân poruncește cu deplină autoritate naturii, care-L ascultă.

Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim înainte de a pătimi la Golgota, toată cetatea s-a pus în mișcare și oamenii au întreat:

„Cine este acesta?” (Matei 21:10). Domnul Isus a ajuns să-și ducă la îndeplinire misiunea pentru care a venit pe pământ și totuși, nici măcar ucenicii Lui încă nu înțelegeau pe deplin strategia planului lui Dumnezeu. Cine este Omul acesta? Abia după după ce Duhul Sfânt S-a coborât peste ei în ziua Cincizecimii au înțeles pe deplin că Împărăția lui Dumnezeu nu este pământească, ci duhovnicească. Atunci au fost gata să vestească un Isus Hristos care a înviat din morți și în dorința lor de a aduce suflete la Hristos au fost gata să-și dea viața pentru acest adevăr, fiindcă odată ce au primit promisiunea Duhului Sfânt au ajuns să poată răspunde pe deplin întrebării: „Cine este Omul acesta?” Omul Isus este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru noi, cei păcătoși, ca noi să nu primim ce merităm, adică pedeapsa, ci să primim ceea ce nu merităm, adică harul de a deveni copii ai lui Dumnezeu, care vom moșteni cerul (Ioan 1:12).

Apostolul Ioan Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind înainte de cartea Genesei, când Îl prezintă ca fiind Logosul întrupat. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Ca să poți începe să cunoști cine este Omul Isus în Divinitatea Sa este necesar ca mai întâi să înveți despre umanitatea Lui, cu care S-a îmbrăcat, ca prin El să-L cunoști pe Tatăl (Ioan 14:9). Domnul Isus a spus că a venit de la Tatăl și că la Tatăl se reîntoarce, a mai spus despre El că este Fiul lui Dumnezeu, Hristosul Cel așteptat de Israel și a făcut această mărturisire despre El atunci când Petru prin revelație divină L-a numit Hristosul lui Dumnezeu, a făcut această mărturisire despre cine este El când a stat de vorbă cu samariteanca la fântână, când a stat de vorbă cu orbul căruia i-a dat vedere și chiar și înaintea marelui preot. Cine este Omul acesta? Mulți au fost cei care au pus această întrebare, dar și atunci când El le-a spus în față cine Este, majoritatea nu L-au crezut. „Și aceasta, pentru că am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu!»» (Ioan 10:36).

Oamenii din acea vreme nu vroiau un om care să vorbească despre pocăință ca Ioan Botezătorul, ci ar fi vrut un eliberator

politic, care să poată face minuni. Ei nu căutau pe cineva care să-i scape de vina păcatelor lor, ci vroiau un împărat pământesc, care să restaureze slava de odinioară a Israelului și din aceste motive mesajul Domnului Isus a fost neînțeles și nu a fost primit de majoritatea. În timp ce tot Israelul aștepta un izbăvitor al unor libertăți pământești, bătrânul Simion care avea o sursă diferită pentru formarea ideilor lui aștepta nu un războinic firesc, ci un Mesia care avea să fie mângâierea lui Israel și lumina neamurilor. Cine este Omul acesta? El este Omul Dumnezeu care a acceptat ca Divinitatea Lui să fie îmbrăcată cu umanitatea unui trup de carne, pentru a putea fi un înlocuitor potrivit pentru om. El a fost Acela care a avut prieteni apropiați și prieteni care atunci când nu l-au înțeles cuvintele l-au părăsit sau chiar trădat. Cine este Omul acesta?

Scriptura ne prezintă în anumite situații o poză diferită a Domnului Isus decât cea pictată de lucrătorii și funcționarii bisericii de azi, cu fețe blajine pictate pe pereți sau pe geamuri de sticlă colorată prin biserici. Când Domnul Isus i-a întrebat pe ucenici, cine spun oamenii că sunt Eu, ei au răspuns că unii spun că ești Ilie, iar alții Ioan Botezătorul. Aceste două personaje biblice cu care Domnul Isus a fost confundat de unii nu au fost nici blajine și nici slabi în putere, ci au fost personaje biblice pline de curaj, demne de a sta în picioare pentru adevăr. Din cuvintele lui Irod reiese că el l-a confundat pe Ioan cu Domnul Isus (Marcu 6:16) și este bine să ne întrebăm dacă viața noastră ar putea fi vreodată confundată cu Stăpânul nostru, pentru că Îi semănăm. Această trăsătură de bărbăție, cu siguranța ce o are doar un Stăpân, se poate vedea deosebit de bine în zelul arătat pentru Casa Tatălui, când a curățat Templul luând în mână un bici și a gonit afară pe schimbătorii de bani și vânzătorii de animale pentru jertfă. Pentru că oamenii au abandonat interesele lui Dumnezeu pentru a da curs intereselor lor de a se îmbogăți, și astfel templu devenise o peșteră de tâlhari sau cum mai era numit de unii în acea vreme „bazarul Anei“, unde oamenii preoților

înșelau pe cei veniți să aducă jertfe la Templu. Domnul Isus, ca Stăpân, a avut tot dreptul să-i gonească pe aceia care pângăreau acel loc de închinare.

Cine este Omul acesta? El nu este un martir care a murit pentru o cauză dreaptă, nu este doar un mare proroc care a prevestit nimicirea Ierusalimului de atunci, nu este doar un om moral cu învățături înțelepte, nu este unul dintre cei care arată calea spre mântuire, ci El este singura Cale spre mântuire și împăcare cu Dumnezeu Tatăl. Unii spun sau doar gândesc că le ajunge să creadă în Dumnezeu și să facă ce cred ei că este bine. Astfel de oameni nu vor să ia ocară de a se declara vinovați prin pocăință și prin a îmbrăca haina albă a botezului, care în mod simbolic reprezintă neprihănirea care se primește prin credință. Astfel de oameni care refuză adevărata pocăință spun: „De ce nu-mi ajunge să cred în Dumnezeu?“ și răspunsul este că Domnul Isus este calea aleasă de Dumnezeu, prin care se poate primi mântuirea și afară de El nu este nicio cale care să ducă la viață.

Recunoașterea unui merit de ocară prin pocăință și naștere din nou îi deschide omului ușa către binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă l-am fi întrebat pe orbul Bartimeu cine este Omul Isus ne-ar fi spus ca El este mai mult ca un învățător sau proroc, pentru că El, așa cum a și strigat după El, este Fiul lui David și acest nume în acea vreme i se potrivea doar lui Mesia cel așteptat. Bartimeu a știut că el are nevoie de o minune și a crezut că Domnul Isus este Mesia, Acela care are puterea să facă această minune. Dacă vrei mântuirea trebuie să știi că ești păcătos și că Domnul Isus, care este Dumnezeu Fiul, poate și vrea să te scape de păcat și de plata lui, dacă Îl chemi în viața ta. Oricare ți-ar fi situația, cât timp mai ești în viață, până nu ți se împietrește inima prin refuzul mântuirii, te poți pocăi și experimenta minunea nașterii din nou, care-ți va aduce pace și bucurie în suflet. Oamenii care au probleme cu minunile sunt oameni care nu-L cred pe Dumnezeu în stare de prea mult sau Îl cred așa cum îl crezi sau cum gândești despre un om, dar El este Dumnezeu care poate totul. Cine este

Omul acesta?

Poate știi multe despre El, dar este prea puțin, pentru că până nu-L cunoști pe El personal ca să-I poți spune ca Toma: „Domnul meu și Dumnezeuul meu“, încă ești sărac și lipsit. Eu pot să-ți spun despre o persoană multe lucruri cât privește felul cum arată, ce greutate are, ce măsură de pantofi poartă, ce obiceiuri are și prin a-ți face de cunoscut lucruri de acest fel ajungi să cunoști multe despre acea persoană, dar nu înseamnă că o cunoști. Pentru a putea spune că o cunoști pe acea persoană trebuie să întâlnești acea persoană și să stai de vorbă cu ea. A fost dorința și chiar ambiția lui Pavel cea mai înaltă să-L cunoască tot mai bine, în mod personal, pe acest Om Dumnezeu, pe care odată L-a prigonit și nu este dorință mai bună nici pentru noi ca aceea de a-L cunoaște pe El și puterea învierii Lui. „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Filipeni 3:10).

Este mare diferență între a cunoaște despre cineva și a cunoaște pe cineva. Felul în care cunoști pe cineva este prin a petrece timp cu acea persoană. Noi Îl putem cunoaște tot mai bine pe Domnul Isus prin a petrece timp cu El în rugăciune, în Cuvântul Lui, în lucrarea Lui împreună cu copiii Lui. Când cei ce-L cunosc pe Domnul Isus se adună împreună, având în comun faptul că Domnul Isus este Mântuitorul lor, ei își reînnoiesc promisiunea de a nu trăi în felul lumii, ci de a trăi viața aducând folos Împărăției lui Dumnezeu. Când alegi să trăiești sub steagul „Mai întâi Împărăția lui Dumnezeu“ înțelegi că Împăratul așteaptă să-ți faci datoria, iar El nu-ți cere părerea, nu te roagă, ci îți spune ce să faci, ca apoi într-o zi să te răsplătească împărătește. Cine este Omul acesta? El este Sfânt și așteaptă ca și noi să trăim sfinți, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău. Aceia care cred că a căuta sfințirea și a fi sfânt în trăire este ceva plictisitor sunt oameni care încă nu știu nimic despre Dumnezeu și despre bucuria de a umbla cu Dumnezeu. El, care este sfânt, ne cere și nouă să fim sfinți, pentru că numai așa poate avea părășie cu noi și El dorește mult

să aibă părășie cu noi. Cine este Omul Isus pentru tine?

Pentru aceia care-L cunosc, El este cea mai iubită ființă din Univers. Pentru aceia care nu vor să părăsească păcatul, El este o persoană de temut și chiar o persoană urâtă de ei, pentru că știu că într-o zi, fiindcă L-au refuzat ca Mântuitor, El le va fi Judecător. Nu poți fi neutru față de El, pentru că va trebui ori să-L primești ca Domn și Mântuitor, ori să-L refuzi sau să-L amâi. Cum va fi cu tine? Ceea ce crezi este mai important ca sinceritatea cu care crezi, pentru că în cazul că ceea ce crezi sincer este greșit nu te poate ajuta la nimic, după cum direcția în care alergi este mai importantă decât viteza cu care alergi. A fi în jurul unor persoane duhovnicești, într-o clădire numită de unii sfântă sau în jurul unor obiecte numite sfinte, nu a făcut și nu va face din cineva o persoană duhovnicească. De multe ori o biserică este prețuită după atracția ritualurilor sau după cum reușește să-i facă pe cei ce o frecventează să se simtă de comozi sau de distrați, dar toate acestea nu au nicio valoare, dacă acolo lipsește proclamarea adevărului în privința pocăinței, a nașterii din nou și trăirea unei vieți de sfințire.

Trăim zilele când în societate a spune că Isus Hristos este Adevărul absolut, fără de care nimeni nu poate fi mântuit, înseamnă uneori, academic, politic sau chiar religios vorbind, să-ți tai gâtul, pentru că lumea ar vrea să spună că toate lucrurile spirituale sunt relative și cu neputință de dovedit. Cine este Omul acesta? El este Acela în fața căruia fiecare dintre noi vom da socoteală cu privire la oferta mânturii, cu privire la timpul petrecut pe pământ și la modul cum am folosit talanții care ni s-au încredințat. Fiecare zi ne prezintă oportunități de a ne strânge averi în cer cu bogățiile nedrepte, adică nu cu ceea ce noi avem de oferit de la noi în omul nostru cel vechi, ci cu ceea ce El ne-a înzestrat când prin Duhul Sfânt am devenit făpturi noi în Hristos Isus, ca în ziua plecării de pe pământ să putem spune: „Polul Tău“ a mai adus doi poli. Păcatul pasivității, care duce la nerodire, la fel ca și acela care și-a îngropat talantul în ștergar, ne pândește pe

fiecare, de aceea, în vederea dării de seamă a isprăvniciei noastre pe pământ, trebuie să ne verificăm mereu roada, încât Grădinarul să nu fie nevoit să sape acele rădăcini care în loc să se îndrepte în jos, ies în afară înspre ceea ce are lumea de oferit.

Potrivit cu scopul divin avem chemarea nu de a fi doar niște creștini drăguți și amabili, ci avem menirea de a fi făpturi noi în care arde o pasiune sfântă de a face o lucrare în urma căreia Dumnezeu să primească slavă. Cine este Omul Isus pentru tine? Este Domnul Isus acela care ți-a dat viață din El? Pentru ca cineva să devină un suflet cu duhul viu (Efeseni 2:1) trebuie să aibă prin credință o întâlnire personală cu Domnul Isus. Odată ce mintea a fost informată despre cine este El, despre cum a venit pe pământ, cum a murit și a înviat, la nivelul voinței noastre, lăsate liberă de Dumnezeu, fiecare suflet poate lua decizia de a-L primi ca Mântuitor al lui. Nimic mai puțin ca și aceasta nu ajunge și nimic altceva nu este mai importat în viața omului pe pământ.

În momentul pocăinței, acela care își pune încrederea în ceea ce a făcut Domnul Isus la Calvar pentru El simte o schimbare înăuntrul lui atunci când Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu îi inițiază la viață duhul și plantează împreună cu viața din Dumnezeu, puterea și dorința de a trăi pentru slava Lui. Această experiență se numește naștere din nou și nu este ceva ce adaugi la lucrurile pe care le faci pentru a fi mântuit, ci conform a ceea ce Domnul Isus i-a spus lui Nicodim (Ioan 3:3) este experiența fără de care nu poți fi mântuit. Unii au parte de o convertire ceremonială sau culturală, alții au doar o convertire a emoțiilor, dar nașterea de sus este primirea unei inimi noi, care are dorințe noi și care, deși se bucură de emoții, nu depinde de ele, ci depinde de Cuvântul lui Dumnezeu care nu se schimbă. Momentul nașterii de sus este momentul primirii unei conștiințe curate, care este condusă de Duhul Domnului. Această schimbare lăuntrică pe care o face Duhul Sfânt în noi ni s-a oferit după planul lui Dumnezeu numit Har, care înseamnă milă pentru cine nu merita milă.

Un indian bătrân, care L-a primit pe Domnul Isus ca

Mântuitor, a fost întrebat cum înțelege el harul și mântuirea pe care a primit-o. Indianul a adunat niște frunze și vreascuri uscate. Pe vreascurile care erau mai sus a pus un vierme. Apoi a dat foc frunzelor uscate de jos, care imediat au ars și au aprins vreascurile, dar înainte ca flacăra să ajungă sus la vierme, indianul a luat viermele și l-a pus pe pământ să fie în siguranță. Apoi a spus: „Eu sunt viermele.“ Omul acela a înțeles cine este Omul Dumnezeu Isus și ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru El. Dacă știi cine este Omul Isus și ai încheiat legământ cu El, slujește-L, dar slujește-L cu toată inima, fără să uiți că a-L slăvi pe Dumnezeu cu cântări de mulțumire este bine, dar a-ți trăi viața cu mulțumire este și mai de preț înaintea Lui. Dacă nu-L cunoști în mod personal pe Domnul Isus poți astăzi să-L chemi în viața ta printr-o rugăciune sinceră și El, care aude chiar și suspinul inimii, în schimbul lacrimilor de căință te va primi, te va ierta, îți va da un început nou și va rămâne cu tine în toate zilele. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“ (Psalmul 34:8).

Amin

43

BISERICA ÎN DRUM SPRE CASĂ

„Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!”

1 Petru 1:1, 2

Avem în acest verset extrem de concentrat, salutul cald și plin de înțelepciune care vine de sus, al apostolului Petru către creștinii care, deși locuiau în diferite regiuni ale lumii, formau ca un întreg Biserica lui Dumnezeu de pe pământ. Destinația noastră finală nu este o țară pe pământ, chiar dacă am avea posibilitatea de a găsi o țară care să fie renumită pentru nivelul bun de trai pe care îl oferă locuitorilor ei. Apostolul Pavel exprimă aceasta când se adresează aleșilor lui Dumnezeu prin a spune că ei trăiesc ca străini pe pământ. „Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!” (1 Petru 1:1, 2). Într-un singur verset, cuvântul apostolului prezintă întreaga Trinitate ca participantă la mântuirea noastră, nu ca o întâmplare sau ca un gând ulterior al lui Dumnezeu, ci ca prim plan al Lui.

Este un text în care vedem suveranitatea lui Dumnezeu de a

alege și de a duce la îndeplinire un plan de salvare alcătuit înainte de întemeierea lumii, dar ne prezintă și responsabilitatea noastră, ca oameni, de a alege și a trăi ascultând de acest plan al lui Dumnezeu. Suntem mântuiți prin „stropirea cu sângele lui Isus Hristos”, adică în meritul jertfei Lui, prin „sfințirea lucrată de Duhul”. Prin această stropire am intrat în legământ cu Dumnezeu și ca aleși ai Lui am devenit un neam de preoți care au chemarea de a păstra această stare de sfințire primită în meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu. „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt»” (1 Petru 1:15, 16). Acest sânge ne curăță, ne sfințește, ne consacră și ne consideră ca fiind destinați pentru un loc numit Cer, unde împreună cu Acela care ne-a iubit până la moarte, vom fi cu adevărat în țara noastră.

Acum, cei „aleși trăiesc ca străini împrăștiați” prin diferite țări, dar ei fac parte din Împărăția lui Dumnezeu care este în inimile (Luca 17:21) celor născuți din nou, încă de aici de pe pământ, dar ei trăiesc o viață nouă. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4). Chiar dacă acum Biserica Domnului de pe pământ este împrăștiată pe întreg pământul, această împrăștiere urmărește un scop divin. Această împrăștiere se aseamănă cu grâul aruncat în țarină de semănător. Această împrăștiere duce la o înmulțire a grâului. Cezarii au prigonit Biserica și aleșii Domnului, care în loc să dispară s-au împrăștiat, făcând astfel ca mai mult grâu să crească pentru hambarul lui Dumnezeu. „Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8:4).

Prin prigoane vrăjmașul a căutat să stingă focul Duhului, dar această încercare de a-l stinge, la fel cum ai încerca să suflă aer peste un foc ca să-l stingi, a făcut ca focul să primească mai mult oxigen ca să ardă cu și mai mare putere. Nu a fost intenția lui Dumnezeu niciodată ca cei aleși să se izoleze în case de rugăciune, ci dorința Lui a fost și este ca Biserica Lui, care se află

în drum spre casă, să fie activă nu numai în casele de rugăciune unde primește hrană și aduce slavă lui Dumnezeu, ci El vrea ca sub cârmuirea Duhului Sfânt sămânța Cuvântului să fie aruncată pe pământul inimilor celor care sunt nemântuiți în lume. „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“ (Fapte 1:8). Biserica Domnului de pe pământ are scopul de a-L face pe Hristos cunoscut lumii și de a chema oamenii la împăcare cu El. „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!“ (2 Corinteni 5:20).

După planul numit „har“ Cel nevinovat a plătit vina pentru cei vinovați (1 Petru 3:18). În drumul ei spre casa Tatălui, Biserica are misiunea de a prezenta lumii oferta de grație oferită de Dumnezeu prin pocăință fiecarui păcătos. Biserica Domnului, în drum spre casă, are oportunitatea și datoria de a se îmbrăca în hainele de în a faptelor bune făcute în ascultare de Stăpân. Dintre aceste fapte bune Domnului îi place cel mai mult ca cei care au primit darul mântuirii să cheme și pe alții la Acela care este Adevărul și Viața. Suflutele care formează Biserica lui Dumnezeu pe pământ sunt acelea care, după ce au primit cetățenia cerului și au fost sigilate ca proprietate a Marelui Stăpân, au înțeles că nu are rost să trăiești pentru ceea ce este temporar, ci pentru ceea ce este veșnic, dar se folosește de ceea ce este temporar într-un mod care afectează ceea ce este veșnic. Biserica Domnului trebuie să nu uite că lumea de afară nu vrea o nouă definiție a creștinismului, ci vrea o demonstrație a creștinismului.

Cunoscând faptul că atunci când Dumnezeu alege între a zidi caracterul nostru și confortul nostru, El întotdeauna va alege drumul și evenimentele care vor zidi caracterul nostru, este bine să știm că putem evita zdrobirea voinței noastre, care poate fi dureroasă, prin a nu ne împotrivi modelării Lui. El are ca scop a ne face să-I semănăm pentru a se putea folosi de noi. Nu tot ce

oamenii numesc succes este neapărat bun, ci este bun și o lucrare bună ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numește bun și numai acela care este încins cu Adevărul poate cunoaște realitatea lucrurilor din perspectiva lui Dumnezeu. Dacă faci parte din Biserica lui Dumnezeu, prin acțiunile tale, cât încă mai ești în drum spre casă, ai datoria de a întinde mâna credinței tale și a lucra cu Domnul la a-i salva pe cei din jurul tău, mai întâi de toate pentru ca dorința Domnului să fie împlinită, apoi din motivul că nu vrei ca cei păcătoși să meargă în iad. Aceia care fac parte din Biserica lui Dumnezeu știu că odată ce ajungem conștienți de motivul pentru care am fost creați, nu putem fi fericiți decât atunci când suntem în slujba Domnului Isus. În acest fel ei pot trece de la a umbla după a face ceea ce este recunoscut de oameni ca a fi o lucrare de succes la a face ceea ce este de valoare în ochii Domnului.

Ca parte din Biserica Lui suntem motivați în ceea ce facem pentru Împărăția lui Dumnezeu de dragoste. Dragostea creștinului nu este doar o emoție, ci este o acțiune în care dai ce trebuie cuiva și motivat de aceeași dragoste nu-i dai ce nu-i trebuie altcuiva. După legile semănatului și a seceratului, aceia care lucrează bine odată ce vor ajunge cu adevărat acasă se vor putea bucura de o răsplată. Legile semănatului spun că atunci când semeni ai să culegi o recoltă și seceri ceea ce ai semănat (2 Corinteni 9:6). Tot legea semănatului spune că vei avea o recoltă numai după ce semeni și că vei culege mult mai mult decât ai semănat. Este un timp potrivit pentru a face orice lucrare, iar Cuvântul ne îndeamnă să lucrăm cât este zi, înainte de a veni noaptea, când nimeni nu va mai putea lucra.

Biserica Domnului de pe pământ, care este în drum spre casă, trăiește vremea reprezentată în pilda celor zece fecioare, când cele mai multe dintre ele au adormit. Mulți din Biserică dorm și când cineva vrea să-i scoale, parcă spun: „Te rog nu mă scula!“, „Te rog nu mă deranja!“. Când ne pocăim, jertfa Lui își găsește rostul menit de Dumnezeu în viața noastră, dar după aceea suntem chemați la a veghea să nu ațipim și la a purta o cruce încât

păstrându-ne neîntinați de păcat și lucrând pentru El, Dumnezeu să fie glorificat în viața noastră. Este sufletul tău în luptă cu duhul lumii sau te fascinează ea întocmai cum un șarpe își hipnotizează prada? Cei care vor să se numească creștini, dar au ales o cale de scurtătură, fără să aibă o zi de căință, pocăință și naștere din nou ajung să trăiască o viață care este în contradicție cu învățătura Scripturii, pentru că omul firesc nu poate trăi după voia lui Dumnezeu. Pentru astfel de oameni este ușor să accepte primul compromis care duce apoi mai ușor la următoarele compromisuri. Dacă ne luăm ochii de la ce este important și uităm cine are meritul pentru tot ce este bun în viața noastră putem ajunge să mirosim a mândrie și astfel neglijăm faptul că pentru a fi Mireasa Lui trebuie să divorțăm de lume. De aceea, Tatăl nostru, care se întristează de astfel de copii, pentru că nu poate avea părtășie cu ei, îngăduie tot felul de necazuri care să-i trezească la realitate pe aceia care din neveghere ajung fermecați de lume, sau îngăduie necazurile ca să-i prevină de la a ajunge la această stare care-L provoacă pe Domnul la gelozie.

După cum ca tată poți cumpăra înghețată pentru toți prietenii copilului tău, dar nu-ți vei disciplina decât copilul tău, tot așa Dumnezeu Tatăl nostru alege să-Și disciplineze copiii pentru că îi iubește, pe când pe aceia care aleg să refuze oferta de înfiere îi lasă de multe ori în voia lor până la ziua judecății. Ca părinți, dacă stă în putința noastră, ne ajutăm copiii, cu excepția că ajutorul nostru i-ar face mai slabi, și Dumnezeu Tatăl nostru cel ceresc este gata să ne vină în ajutor, cu excepția faptului că ajutorul care Îl cerem va răi roada noastră sau va preveni creșterea noastră în credință. Un misionar chinez a vizitat câteva biserici din America și în urma faptului că a văzut în biserici duhul lumii a spus că este foarte impresionat de ce a reușit omul să facă fără Dumnezeu și fără de puterea Duhului Sfânt. Acel misionar a observat că lipsește disciplina spirituală și că cei care frecventau acele case de rugăciune nu erau învățați să semene cu Hristos.

David a ajuns în valea Terebinților, unde Goliat rostea vorbe de

hulă la adresa Dumnezeului lui Israel și văzând un popor înfricat, a constatat că Dumnezeu lipsește din tabără. Prin credința lui, care avea la bază experiența cu Dumnezeu, s-a hotărât să-L aducă pe Dumnezeu în tabără. Când Dumnezeu găsește pe cineva care-L cinstește, prin a-L crede și a asculta de El, alege să meargă cu acel om, așa cum a făcut și în cazul lui David.

Este datoria fiecărui credincios să fie sigur că în tabăra sau biserica unde se adună Dumnezeu este prezent, i-ar dacă constată că nu este, trebuie să facă tot posibilul să-L aducă în acea tabără. Apar tot mai multe religii care se ramifică după plăcerile și gustul oamenilor, dar oricine lasă afară învățătura nașterii din nou și trăirea unei vieții care caută pacea și sfințirea în lumina Scripturii își pierde vremea amăgindu-se singur. De multe ori motivele faptei bune poluează și întină darul pe care oamenii vor să-l dea lui Dumnezeu, când scopul urmărit este slava omului și nu a lui Dumnezeu. Umblarea după pace și darea de înțâietate unii altora a devenit ceva tot mai rar, și o astfel de comportare care nu trece neobservată de lume este o notă rea pentru biserică. La o mănăstire în Germania exista o pereche de coarne a doi cerbi, înțeleștate unele întraltele. Acele coarne au fost a doi cerbi mari și puternici, care au ajuns să se lupte, iar în lupta lor li s-au înțeleștat ramurile coarnelor în așa fel că numai dacă unul s-ar fi plecat în fața celuilalt s-ar mai fi putut desface, dar pentru că niciunul nu a cedat au rămas înțeleștați până când au căzut amândoi morți la pământ.

Un astfel de trofeu ar fi bun pentru fiecare biserică sau casă unde sunt certuri ca să ilustreze pierderea ce poate avea loc, când în loc să fie ușor de înduplecat la bine omul alege să se încăpățâneze. Ca parte din Biserica Lui, care este în drum spre casă, El ne va trece pe fiecare prin situații în care ni se cere să-i iertăm pe cei care ne-au greșit, ca apoi să-L vedem pe El lucrând la acea situație. După ce iertăm, poate avea loc restabilirea unei relații, vindecarea unei inimi, are loc o maturizare a noastră în credință, poate avea loc o răsplătire sau are loc o calificare pentru

a fi folosit de El într-un mod deosebit. După planul divin, El vrea să ne ducă spre o înălțime spirituală, dar nu ne duce cât timp noi, care am fost iertați de multe, avem prizonieri pe care i-am luat, neiertându-i pe cei ce ne-au greșit. Acționând uneori la fel ca Iona, nu vrem să-I dăm Lui prizonierii din inima noastră, pentru că știm că El este gata să-l ierte pe cel ce se căiește. Aplicând o iertare activă și nu pasivă, adică a ierta din nou și din nou, ori de câte ori apare gândul că acea persoană nu merită iertare, putem scapa de această amărăciune din inimă, încât să ne putem bucura de mântuire și chiar de viața aceasta.

Biserica Domnului de pe pământ trăiește azi vremea când în lume bate cu putere vântul umanismului liberal, care spune că nu știe dacă există iad sau rai, dar ce știe este că are șansa să trăiască vreo 70 de ani, de aceea scopul vieții lor este acela de a căuta fericirea în ceea ce poate oferi pământul. America este țara unde în fiecare an are loc peste un milion de avorturi, și multe țări urmează același fogaș al vărsării de sânge nevinovat, care atrage mânia lui Dumnezeu. Pe măsură ce omul refuză adevărul înaintea într-un întuneric tot mai adânc, conducându-se după o filozofie conform căreia trebuie să faci tot ce poți ca să ajungi fericit cu orice preț. Se spune că America este cea mai bogată țară și totuși într-un sondaj făcut în lumea arată că cetățenii Americii ocupă doar locul 26 ca procentaj de oameni care spun că sunt fericiți, pentru că adevărata fericire nu constă în a aduna și a avea lucruri pe pământ.

Dacă cercetându-te găsești că ai ca scop strângerea de lucruri sau duci o luptă după poziții între oameni, lucruri și situații prospere pe care peste 100 de ani nu le vei mai avea în posesia ta, este bine să rupi acest jug rău care-ți poate consuma viața, iar la urmă să te lase gol, dezamăgit și nepregătit pentru a sta înaintea lui Dumnezeu. Ca și planificarea unei căsătorii nepotrivite, care trebuie ruptă înainte de a avea loc, poți să plângi acum că ai pierdut ceva când te desparti de ceea ce-ți mănâncă vlaga spirituală sau poți să plângi mai târziu, dar veșnic, că ai acel lucru de care tre-

buia să te desparti. Un sondaj făcut în ultima vreme arată că aceia care se numesc creștini cheltuie de șapte ori mai mult timp pentru lucrurile care-i fac să se relaxeze și distreze decât pentru acelea care au de-a face cu viața spirituală. Ca Biserica a Domnului, care se află în drum spre casă, avem o mare răspundere și suntem chemați la a trăi o viață de veghere, pentru că 20 de ateii nu pot aduce atâta pagubă Împărăției lui Dumnezeu cât poate aduce un creștin lumesc, care trăind pentru firea pământească îl reprezintă în mod greșit pe Hristos. Zece din iscoadele trimise de Moise în Canaan prin cuvintele lor au pictat o situație imposibilă, arătând ce poate face un vrăjmaș tare, dar Iosua și Caleb prin cuvintele lor au pictat un tablou în care au arătat ce poate face un Dumnezeu tare, de aceea doar ei au ajuns să intre în Țara promisă.

Privind la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru om, la ceea ce face astăzi și la ce a pregătit pentru viitor, fiecare din aceia care fac parte din Biserica lui Dumnezeu pictează prin cuvinte și fapte unul din aceste două feluri de tablouri reprezentându-L bine sau în mod greșit pe Dumnezeu. Cultura lumii se schimbă și încearcă prin pârgii nevăzute de ochii de carne să forțeze credinciosul să treacă de la modul activ la modul pasiv. În acest fel trece de la a citi la a viziona un program, de la a spune ce a făcut Domnul în viața lui la a vorbi doar despre ce a făcut Domnul cu alții, de la a fi un participant în casa de rugăciune la a fi doar un consumator și de la a vesti pe Hristos altora la a se gândi că astfel de slujbe sunt doar pentru lucrătorii bisericii. Dacă vrem darul mântuirii putem fi salvați de puterea păcatului, dar nu suntem scăpați de prezența lui care va apărea mereu în calea noastră cu tot felul de oferte. Când vom ajunge acasă vom fi scăpați nu doar de puterea păcatului, ci și de prezența păcatului și de puterea morții, pentru că aceia care vor răbda până la sfârșit vor locui acolo unde domnește neprihănirea.

Acum, cât încă suntem pe drum spre casa Tatălui, o rugăciune potrivită pentru noi este aceea de a cere Domnului să vedem păcatul cum îl vede El, ca apoi să-l putem urî cum îl urăște El.

Moise a fost omul care vorbea cu Dumnezeu gură către gură (Numeri 12:8), adică inimă către inimă. Și atunci când Duhul Sfânt își face în noi lucrarea Lui, nestânjenit de firea noastră veche, același lucru se întâmplă și cu noi, ca apoi când vom ajunge acasă să fim anunțați ca fiind aceia cu care Dumnezeu a vorbit de la inimă la inimă, pentru că în noi a fost gândul lui Hristos. Când citești Cuvântul sau îl asculți cum este propovăduit în casa de rugăciune, întrebarea care trebuie să ți-o pui este nu dacă acest Cuvânt te-a provocat, ci întrebarea este dacă vrei să te schimbi încât să-I fi plăcut Lui. Pe măsură ce crești în credință drumul spre casă devine mai greu, dar în același timp și mai ușor. Este mai greu, pentru că slăbiciunile noastre ca oameni sau vase de lut, cum ne mai numește Scriptura, ne deranjează tot mai mult și drumul devine tot mai ușor, pentru că trăim într-un mod tot mai real harul prezenței Lui în viața noastră, bucurându-ne de împlinirea promisiunilor Lui dovedite a fi adevărate.

Unde vă este altarul? sunt întrebați uneori cei credincioși. Răspunsul este că altarul nu este neapărat în fața unui amvon sau a unei platforme într-o casă de rugăciune, ci este acolo unde cu credință ne plecăm genunchii înaintea lui Dumnezeu și înaintăm prin rugăciunea făcută în duh și adevăr înaintea Aceluia care în meritul jertfei Sale ne-a sfințit și ne-a făcut poporul Lui. O altă lucrare deosebit de importantă în viața Bisericii, care este în drum spre casă, este comunicarea cu cerul sau rugăciunea. Rugăciunea în viața credinciosului nu este doar o reacție la necaz, ci este activitatea prin care credinciosul poate avea cea mai adâncă și dulce părtășie cu Dumnezeu, când voia Lui devine voia noastră. Rugăciunea la care participă Duhul Sfânt, care pune pe altarul sfințit al minții gânduri de adorare către Dumnezeu, este timpul când înveți că ești binecuvântat înainte de a arăta în mod fizic că ești binecuvântat. Scriptura ne învață că Dumnezeu poate fi înduplecat, dar când ne rugăm bine prima schimbare apare nu în circumstanțe, ci în noi.

Când ne rugăm ca suflete care au trecut de stagiul laptelui

duhovnicesc ni se schimbă rugăciunea, așa cum felul convorbirii copiilor ajunși maturi se schimbă atunci când vorbesc cu părinții lor. Când eram copil mereu ceream de la părinți lucruri care credeam că sunt bune pentru mine, dar ajuns la maturitate convorbirea mea cu ei s-a schimbat într-o discuție în care doream să știu nu numai cum sunt ei, ci și modul în care aș putea fi o binecuvântare pentru ei. Biserica lui Dumnezeu de pe pământ este în drum spre casă. Ea este predestinată să ajungă cu bine acasă. Faci și tu parte din Biserica Lui? Chiar dacă pentru acum o parte din Biserica Domnului este în cer, iar o parte este împăștiată prin țările pământului, vine o zi în care toată Biserica Lui va fi împreună cu El.

Dacă încă nu ai experiența nașterii de sus trebuie să știi că ai primit și tu o invitație personală la cina pregătită în Împărăția lui Dumnezeu. Persoane distincte vor fi acolo la acea sărbătoare, dar mai importantă ca toate va fi persoana Împăratului Isus, care le va spune bun venit la masa Lui tuturor celor ce au îmbrăcat haina albă de nuntă, pe care o primesc toți cei ce se pocăiesc. Unul din cele mai adânci sentimente este acela al anticipării unui eveniment așteptat și Biserica lui Dumnezeu stă într-o astfel de așteptare în fiecare zi, așteptând revenirea Domnului Isus, care-Și va lua Biserica, numită metaforic Mireasa Lui, la cer. Vei fi și tu în rândul acelor care vor zbura spre cer? „Cine sunt aceia care zboară ca niște nori, ca niște porumbei spre porumbarul lor?“ (Isaia 60:8). Primește-L pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău și apoi trăiește pentru El, ca într-o zi, prin meritul sângelui Domnului Isus, să fii numărat în rândul celor socotiți dreți, care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu.

Amin

44

VIȚELUL DE AUR

„Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi, și i-au adus la Aaron. El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta, și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: «Israele! iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului»“. Exodul 32:3, 4

Scriptura este cartea care nu ascunde adevărul chiar și atunci când este vorba de slăbiciunile celor ce au avut o purtare cu totul nepotrivită în fața pretențiilor lui Dumnezeu. Printre cele mai cunoscute fapte făcute în neascultare de Dumnezeu se numără și acest incident în care îi găsim pe israeliții abia ieșiți din robia egipteană jucând în jurul unui vițel de aur pe care, pentru că s-au gândit că Moise nu se va reîntoarce de pe munte, l-au numit dumnezeul lor, care i-a scos din Egipt. Nu numai că știau că acel vițel necuvântător nu i-a scos din Egipt, dar prin fapta lor, care a necesitat sacrificiu și muncă, L-au insultat pe Acela care i-a scos din robie, adică pe Dumnezeu, înlocuindu-L cu chipul unui bou care mănâncă iarbă. „Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat, și au schimbat Slava lor, pe chipul unui bou, care mănâncă iarbă. Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt, minuni în țara lui Ham, semne minunate la marea Roșie“ (Psalmul 106:19-21).

Dumnezeu le-a spus să nu aibă alți dumnezei și să nu-și facă idoli, așa cum au văzut în Egipt, dar ei cum s-au simțit liberi pentru câteva zile de supraviețuirea lui Moise i-au cerut lui Aaron să

le facă un vițel care să meargă înaintea lor. Dumnezeu, de care omul nu poate ascunde nimic, a văzut și i-a spus lui Moise, care era pe munte, despre păcatul poporului, pe care l-a considerat că „s-a stricat“ și dacă nu ar fi intervenit mijlocirea lui Moise, poporul ar fi primit o și mai mare pedeapsă. „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!“ (Exodul 32:32). A fost rugăciunea care cred că a cutremurat cerul și l-a făcut să ia aminte, pentru că astfel de cerere nu s-a mai auzit nici înainte și nici după aceea. Până nu acuzăm prea mult acei oameni, este bine să privim la noi ca să vedem ce am primit de la Dumnezeu, ce se așteaptă de la noi odată ce am fost primiți de El și, de asemenea, să privim la modul în care noi am lăsat ca Dumnezeu să fie Domn în viața noastră, ca nu cumva să ne trezim că și noi avem vreun vițel de aur în fața căruia jucăm.

Dacă am privi la ce avem noi, la lucruri așa cum sunt abilitățile noastre, la timpul pe care-l cheltuim ceas după ceas și la ceea ce El ne-a încredințat ca ispravnici, ca la o măsură de greutate în aur, este bine să privim „urma pașilor noștri în vale“ ca să vedem cum am folosit acest aur, fiindcă noi, oamenii, ne naștem cu o inimă care este ca și o fabrică de idoli. Cum se manifestă practic acest joc în jurul vițelului de aur? Cu gândul că i se cuvine, cel care are un vițel de aur spune că este privilegiat să facă ce vrea, chiar dacă știe că nu este bine. Considerând că are putere, este gata să calce peste alții ca să-și atingă scopul. Având încredere în ce știe, în ce are și în ce poate singur, omul se închină idolului mândriei. După aceea, văzându-se superior altora devine plin de judecăți nepermise și de dispreț pentru alții și astfel produce o și mai mare pagubă.

Un indian cu numele de Nehru Gandhi a studiat în Anglia, unde a fost expus credinței creștine printr-un Nou Testament pe care l-a citit găsind în el planul de mântuire foarte atrăgător. S-a dus la biserică cu gândul de a-și preda viața Domnului Isus, dar pentru că era îmbrăcat diferit și fața era deosebită de a celor din biserică, la ușă i s-a spus să meargă să se închine altundeva, unde

sunt oameni ca și el. Când a auzit acele cuvinte, Gandhi a spus că vede că și în creștinism sunt clase ca și castele de acasă, de aceea este mai bine să rămână cu hinduismul pe care-l cunoaște. Acel om a devenit prim-ministru al Indiei, dar dacă ar fi devenit un creștin născut din nou probabil că India era diferită astăzi. Acesta este doar un exemplu a cât de păgubitor poate fi această stare de simț de superioritate și dispreț al altora, stare care este întreținută de mândrie. Unii au ca idol serviciul, afacerile sau posesiunile materiale pe care le au sau la care doar visează. Alții slujesc idolului numit mândrie spirituală, prin aceea că se văd a fi mai sfinți decât toți ceilalți, pretinzând că ei și cei ce sunt ca ei sunt singurii care trăiesc după voia lui Dumnezeu.

Tot un idol foarte bine slujit este cel al plăcerilor nepermise prin destrăbălare, atunci când omul sub pretextul slobozeniei deschide uși spre păcat, având în vedere doar nevoile și dorințele firii lui vechi. În viața unora mersul la biserică, cântarea și cuvintele pe care le folosesc între credincioși sunt asemenea unei cortine de fum, care ascunde un vițel de aur la care se reîntorc mereu, pentru că inima le este lipită de el cu funii ce nu le dă voie să meargă prea departe. Așa cum Dumnezeu când a stat de vorbă cu Moise pe munte a văzut ce făcea poporul în vale, El vede astăzi viața noastră dincolo de cuvinte și aparențe care ne pot face să arătăm bine înaintea oamenilor. Ioan Botezătorul a mâncat miere, dar nu a vorbit cu miere, iar uneori este necesar ca aceia care sunt în slujba de străjeri să trâmbițeze un semnal de atențiune prin a vorbi despre calea pocăinței într-un mod mai aspru, așa cum se cuvine unor oameni care din duhovnicești au ajuns lumești, iar celor care sunt duhovnicești, ca unora care stau în picioare, să li se aducă aminte și să poată lua seama să nu cadă.

Tot mai mult, omul vrea să știe ce primește dacă Îi slujește lui Dumnezeu, în loc să se gândească unde ar fi dacă nu ar exista intervenția Lui sau unde va ajunge să-și petreacă veșnicia dacă alege să-și investească aurul, care reprezintă tot ce are, în vițelul de aur. Ne-am obișnuit să spunem cum ne-am simțit la casa de

rugăciune, dar o întrebare care trebuie să ne dea de gândit este aceea prin care ne întrebăm cum se simte Dumnezeu în prezența noastră. Dacă am fi asemănați cu un copilăș mic, în scutece, care are nevoie să fie schimbat, înseamnă că suntem asemănați cu un suflet murdar de păcat, lângă care este greu să stai, pentru că miroase greu. Suntem noi copii care țipăm că nu avem jucăria pe care ne-o dorim sau câte vrem? Sau suntem ca un copil curat, care zâmbește și pe care părintele Lui nu mai vrea să-l lase din brațe? Aceia care din firești au devenit duhovnicești, ca apoi din nou să devină lumești (1 Corinteni 2:14, 15; 3:1) nu ajung peste noapte la starea de a dori să joace în jurul vițelului de aur, ci în timp au ajuns să schimbe ceea ce este mai important în viața lor.

Lot nu s-a mutat direct în Sodoma, ci mai întâi și-a așezat corturile în împrejurimi, ca apoi să-L găsim la porțile cetății, unde erau cetățeni onorifici ai ei. Asemenea fariseilor care numeau „corban“, adică închinat Domnului, partea cu care și-ar fi putut ajuta părinții, oamenii încearcă și astăzi să scape de voia lui Dumnezeu pentru viața lor prin interpretări și justificări ale Cuvântului după placul lor. Însă, așa cum poporul Israel în frunte cu Aaron și-a justificat în zadar fapta rea, Dumnezeu nu se va lăsa batjocorit de nimeni, pentru că pretențiile Lui de la noi, când este vorba de ascultare, nu sunt negociabile. Când omul se joacă cu vițelul de aur, inima ajunge să arunce funii spre el, și astfel ajunge să fie legat de el și de destinul vițelului de aur. Sunt funii care l-au dezlegat de ceea ce l-a legat de Dumnezeu, și astfel, părăsindu-L pe Acela care le-a făcut bine, la fel ca și israeliții, se încing la joc în jurul vițelului de aur pe care-l văd de dorit și potrivit pentru a merge înaintea lor.

Nevasta lui Lot, despre care Domnul Isus ne-a adus aminte să nu uităm (Luca 17:32), a ieșit din cetate, dar funiile lucrurilor din cetate erau încă legate de inima ei, așa că nu a mers prea departe și a simțit că acele funii o fac să se oprească și să se întoarcă cu fața spre cetate, ca astfel prin neascultare să ajungă să fie transformată într-un stâlp de sare (Genesa 19:26). Pentru unii

îngrijorarea zilei de mâine devine un idol care le ia pacea și le irosește toată energia, uitând că binecuvântarea vine de la Domnul, care poate binecuvânta puținul tău câștigat cu cinste, atunci când Ți dai ce este al Lui. S-a calculat că pentru hrana necesară poporului Israel, aflat în drum spre Țara promisă, a fost nevoie de aproximativ două sute de vagoane de hrană pe zi, timp de 38 de ani (Exodul 16:17-18). Oare nu crezi că Același Dumnezeu poate să aibă grijă și de tine? Ca un mare fermier, Dumnezeu hrănește animalele de pe pământ, oare nu-Și va hrăni El și copiii? Un om, care aștepta în aeroport să fie chemat să se imbarce în avion, s-a gândit să meargă să-și cumpere pui fript, pe care l-a văzut de vânzare la un magazin aflat în apropiere. Nu avea mult timp la dispoziție, dar dorința după mâncare a biruit, astfel încât a ajuns să piardă avionul de dragul puiului fript.

Răpirea este un eveniment care va avea loc în curând, dar se va petrece numai o dată, de aceea cel înțelept se verifică să vadă dacă nu cumva se simte atras de oala cu linte a vrăjmașului și dacă nu cumva a ajuns legat de vreun vițel de aur pe care să-l iubească mai mult decât pe Acela care merită să fie iubit și astfel să piardă zborul răpirii. La un an după nenorocirea din New York, de la 11 septembrie, un predicator a spus că imediat după acel eveniment veneau oamenii la casele de închinare „trei pe un măgar“, spunea el, adică dădeau năvala, dar nu a ținut mult și când calmul s-a reîntors în țară oamenii s-au întors fiecare la vițelul de aur al bunăstării, al plăcerilor și al comodității. Într-o vreme ca și aceasta, când în Anglia se închid aproximativ două biserici pe săptămână din lipsă de închinători, lumea este fermecată de vițelul de aur care îndeamnă omul să trăiască doar pentru acum și să nu-și facă probleme în ce privește o veșnicie închipuită, spun sfetnicii întinericului, vestită de aceia care cred Cuvântul Scripturii, cu toate că lopata și sapa arheologului scoate la iveală tot mai mult faptul că evenimentele din trecut, descrise în Cuvânt, sunt adevărate. Cum poate un Dumnezeu bun să trimită suflete în iad?, ne întreabă oamenii uneori. Pentru că El este un Dumnezeu

bun, dar și drept, care a trimis pe Fiul Său să vină să moară pentru ca sufletele să nu meargă în iad, însă El nu va forța pe nimeni să meargă în cer dacă preferă slava vițelului de aur mai mult decât slava lui Dumnezeu.

Este un semn că trăim vremurile de pe urmă, pentru că omul numește răul bine și binele rău, se dă la licoarea care ia mințile oamenilor și nu mai știe face deosebire între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt și jucând din răspuțeri în jurul vițelului de aur prin destrăbălările păcatului nu știe că-l pândește moartea și judecata lui Dumnezeu. În medie, în fiecare zi, în America, 30 de oameni sunt omorâți prin crime premeditate. Tot un semn al vremii sfârșitului este faptul că una din șase mirese, care se căsătoresc, este gravidă, iar industria și comerțul vrând să valorifice această criză morală face tot felul de rochii de mirese pentru femei gravide. An după an în America au loc peste un milion de avorturi. În loc ca familiile să devină seminarii pentru cer, devin tot mai mult incubatoare pentru iad, fiindcă părinții își lasă copiii să crească cum vor ei, fiind educați de filme și nu de învățătura Scripturii. Sunt cuvinte care poate dor și par a fi aspre, dar nu facem nimănui vreun bine dacă ascundem lucrurile care atrag mânia lui Dumnezeu, care în curând se va revărsa peste locuitorii pământului.

Funiile îi leagă pe oameni de vițelul de aur și foarte curând după aceea chiar dacă ar vrea să iasă din capcana viciilor nu mai pot, pentru că este nevoie de o mână mai tare ca a lor pentru a putea scăpa. Doi din 15 tineri care încearcă băutura alcoolică devin alcoolici. Cine ar ține în casă un câine care ar mușca doi din 15 oameni care intră pe ușă? Și totuși mulți nu văd un pericol în a folosi alcoolul, prin care omul poate ajunge să-și dea controlul asupra a ceea ce face vrăjmașul. Dacă ar ști un tânăr cât de repede devine un rob al viciilor ar fi mai atent cu ce lucruri își permite. Prima dată este mai dificil să întindă mâna spre fructul oprit, a doua oară mai ușor, ca apoi să devină obișnuit cu el, iar mai târziu acel fruct otrăvit să-i devină o necesitate pentru firea

setoasă după tot mai mult sedativ. Am întâlnit oameni care cochetează cu păcatul și spun că nu trebuie să fim așa de sensibili și legalști, de aceea, mi-a spus o persoană, trebuie ca uneori să mai îngroși obrazul. Am văzut apoi cum astfel de oameni încep să aibă pereții inimii mai groși și tot mai groși, până la împietrire, când nu mai simt atingerea Duhului și au pierdut simțul părtășiei cu El în rugăciune, simțind că nu are rost să se roage când trăiesc în păcat, rămânând să joace în jurul vițelului de aur. Ar trebui să fie de la sine înțeles că acela care Îl are pe Dumnezeu ca vrăjmaș, cum sunt cei ce caută prietenia cu lumea vor pierde totul, și totuși mulți rămân cu vițelul de aur. Păcatul este ca un leu îmblânzit pe care crezi că-l controlezi, până într-o zi când pe neașteptate face ceea ce este natural pentru el, adică te sfâșie.

Samson s-a crezut în deplin control asupra vieții lui, chiar și atunci când a refuzat sfatul părinților, și și-a permis ce nu-i era permis unul judecător în Israel, unui luptător cu legământ de Nazarit, iar într-o zi s-a găsit că este un om de rând, fără putere deosebită, ușor de biruit, pentru că și-a pierdut vederea spirituală cu mult înainte de a-și pierde vederea ochilor din trupul lui. A privit la victoriile din trecut și nu a acceptat ideea că ar fi putut cădea în plasa care i s-a întins, ca apoi compromițându-și chemarea din partea lui Dumnezeu să ajungă un rob orb, care întorcea la rășnița vrăjmașilor, îndurând batjocura nemiloasă a acestora. De ce? Samson s-a jucat cu vițelul de aur al poftelor, acesta fiind reprezentat prin Dalila, care parcă l-a fermecat cu cuvinte dragăstoase, false, care l-au legat de vițelul de aur.

Este posibil să fi ajuns așa de încrezut în ceea ce putea face că pe undeva nu a crezut că puterea îl va părăsi dacă i se va tăia părul, la fel cum cei ce glumesc cu păcatul cred că pot sluji la doi stăpâni și pot părăsi vițelul de aur când vor ei. Nu este ceva neobișnuit să-i spui unei persoane pe care o vezi că se joacă cu vițelul de aur că ceea ce face îi poate aduce mare pagubă sufletească, ca apoi să-ți spună că ceea ce crezi este realitatea ta, nu a lui; că ce crezi este standardul tău și să nu-l impui altcuiva,

când de fapt nu contează ce spun eu sau altul, ci contează ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, care nu se schimbă pentru nimeni. Spre deosebire de cel care se joacă cu vițelul de aur, omul credincios spune că mai bine preferă să treacă prin viață neavând tot ce-și dorește pământește decât să ajungă să aibă ce nu vrea, adică vină înaintea Domnului.

Dacă Îl avem pe Mântuitorul și pe Duhul Sfânt în templul nostru, dacă avem un scop de la Dumnezeu pentru care trăim, atunci trăim viața cu rost, nu pentru veselia artificială și temporară a horei jucate în jurul vițelului de aur. Un atlet olimpic, care a câștigat o medalie, știe că nu se poate prezenta la următorul concurs bazat fiind doar pe un rezultat din trecut, ci se pregătește din nou, știind că va fi nevoie de un efort tot mai mare de fiecare dată. Într-un mod asemănător, un copil al Domnului nu se bazează pe o biruință din trecut, ci își menține armele de apărare și lovire ale sufletului curate și lustruite, pentru că știe că atât timp cât este pe pământ este la luptă și fiecare zi poate aduce o nouă biruință. Moise, plin de o mânie sfântă, motivată de un zel pentru Dumnezeu cel adevărat, a distrus acel vițel de aur, ca astfel mânia lui Dumnezeu să nu nimicească acel popor.

Dregătorul Neemia a găsit în Curțile Casei Domnului un om cu numele de Tobia, care în trecut se purtase ca vrăjmaș al poporului Israel și al lucrării lui Dumnezeu, de aceea când l-a găsit l-a aruncat afară cu toate lucrurile lui. „... am văzut răul pe care-l făcuse Eliașib, pregătind o cămară pentru Tobia, în curțile Casei lui Dumnezeu. Mi-a părut foarte rău, și am aruncat afară din cămară toate lucrurile lui Tobia. Apoi am poruncit să se curățească odăile, și am pus iarăși în ele uneltele Casei lui Dumnezeu, darurile de mâncare și tămâia“ (Neemia 13:7-9). Ești tu gata să arunci afară idolii din inima și din casa ta? Va trebui să facem și noi ceea ce a făcut Neemia în zelul lui pentru Dumnezeu cu orice idol din viața noastră, dacă nu vrem ca ziua întâlnirii cu Domnul să ne prindă nepregătiți. Neemia s-a hotărât să nu lase ce este rău acolo unde este loc pentru ce este bun. Dacă vei face la fel vei avea din nou

loc și timp pentru lucrurile Domnului Dumnezeuului tău în viața ta. Chiar dacă uneori cuvintele noastre sunt mai aspre, dar dacă sunt rostite de gura cuiva care-ți iubește sufletul sunt mai ușor de primit. Domnul Isus i-a spus lui Petru astfel de cuvinte aspre atunci când a căutat să-L devieze pe Domnul de la planul Tatălui, și uneori astfel de cuvinte ne pot produce un mare bine.

Un profesor bun își mustră studentul dacă vede că are potențial, dar nu încearcă să-și dea silința îndeajuns. Un astfel de profesor, privind performanța unui student, i-a spus că este ca un motor în opt cilindri dar merge în șase, însă i se pare că merge destul de bine, pentru că se compară cu un motor care merge în trei cilindri. Oare noi îi iubim pe cei din jur suficient, încât să îmbrăcăm haina bunătații și să le spunem adevărul? Cel mai periculos timp din viața unei persoane care se joacă cu vițelul de aur este atunci când Domnul nu o mai mustră și nu-i mai vorbește, așa cum a fost în cazul lui Efraim. „Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace!” (Osea 4:17). Să nu așteptăm până atunci! „Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului” (Ieremia 22:29). Sunt cuvinte care ni se potrivesc și nouă, pentru că Dumnezeu în bunătatea Lui ne cheamă la pocăință, dacă cercetându-ne ne găsim că am ajuns legați de vreun vițel de aur.

De multe ori aceia care Îl urmează pe Hristos și stau în picioare pentru adevăr vor avea ocazia să disprețuiască rușinea, să accepte suferința, prigoana și chiar moartea, dar aceia care fug întotdeauna de acestea, pentru a nu suferi nimic pentru Domnul, vor afla la sfârșit de drum că viața lor nu a fost diferită de a celor în preajma cărora au trăit și nu au mare valoare în Împărăția lui Dumnezeu. Ca tânăr, ți se pare că doar talentul sau talentele pe care le ai contează, dar cu timpul vei învăța că mai importante sunt deciziile pe care le iei și modul în care au ele de-a face cu vițelul de aur. Vei înțelege în timp că abilitățile pe care le primești de la Dumnezeu trebuie să fie conduse și folosite pe făgașul ascultării de Domnul, pentru că talentul pe care îl folosești pentru El te poate ridica și numai un caracter de copil sfânt al Domnului te poate păstra

acolo. În timp, pe măsură ce înțelegi Cuvântul și Legile Împărăției, ajungi să cunoști că succesul vieții tale scurte pe pământ va fi determinat de ceea ce ai semănat, lăsând grija răsplătirii și secerișului pe seama Aceluia care abia așteaptă să facem ceva pentru care să ne poată răsplăti. Pe măsură ce umbli mai mult timp pe calea Domnului înveți că lucrarea Duhului Sfânt nu este superficială, ci supranaturală, pentru că ne schimbă din interior spre exterior, afectând orice lucrare ce este atinsă de viața noastră.

Trebuie să înțelegi că în ziua răsplătirilor mai mult decât ceea ce ai făcut va conta dacă, căutând pacea și sfîntirea, ai făcut lucrarea pe care El ți-a încredințat-o. Viața de creștin este asemănată cu o alergare, dar nu este de viteză, ci de maraton. Maraton a fost un grec care în anul 490 BC a alergat de la câmpul de luptă, unde s-a dat bătălia dintre greci și persi, cam 26 mile sau vreo 40 de km, până la porțile Atenei ca să le spună că au învins. Este bine să fii statornic pe calea Domnului și să ai în suflet un foc care arde pentru El și lucrarea Lui, dar nu ca un foc de paie care ține doar puțin și nu produce mare căldură. Viața de creștin mai este asemănată cu cea a unui alergător, care aleargă după anumite reguli. Nu ai să vezi niciodată alergători profesioniști încălțați cu bocanci, cu haine de blană sau paltoane, ducând un rucsac sau greutăți în spate, ci ai să-i vezi îmbrăcați cât se poate de simplu, ca astfel trupul lor să nu fie împovărat, ci să aibă condiții optime de a alerga. Nu tot ce facem în plus în viața noastră este rău, dar uneori devine un lucru rău când, deși nu este păcat, acel lucru ne oprește de la a face ce este bine.

De exemplu, nu este păcat să ai o barcă, dar dacă folosești ziua Domnului ca să te plimbi cu ea în loc să mergi la casa de rugăciune acel lucru a devenit un vițel de aur care mereu primește prioritate în slujire. Dacă nu avem grijă, mintea noastră face contracte pe care corpul, timpul sau bugetul nostru nu le poate respecta fără să calce peste voia Domnului, de aceea în repetate rânduri suntem chemați la o stare de veghe, de vigilență, asemenea unei străji care este atentă la orice se întâmplă în jurul ei,

pentru că știe că îi poate pricinui pagubă atât ei cât și aceloră în dreptul cărora veghează. Ca și copii ai Domnului avem dreptul să ne revanșăm doar față de aceia care ne-au făcut bine și este mai ușor să ierți a treia și a patra oară când simți zâmbetul Stăpânului, dar pentru aceasta este nevoie să ierți mai întâi prima și a doua oară. Un computer ia decizii după un program, la fel și omul are în el de la Dumnezeu sensul simțului de bine și rău la nivelul conștiinței. Dacă ești unul dintre cei care s-a jucat cu vițelul de aur și te deranjează conștiința, acesta este un semn bun, pentru că înseamnă că tot mai este ceva din Dumnezeu în tine.

Dacă vii la Domnul cu toată inima ta, pocăindu-te, El îți va dezlega legăturile de rob și, cu toate că oportunitățile de a păcătui nu vor dispărea, vei putea primi puterea care te va face să spui nu vițelului de aur și să rămâi astfel integru pentru Dumnezeu. De obicei, omul este bun la a complica modul în care Îi slujește lui Dumnezeu prin reguli, ceremonii, obiceiuri și tradiții, dar Domnului Isus ne spune fiecăruia: „Vino după Mine!” (Luca 5:27). Facem aceasta prin a studia viața Lui și prin a-I urma exemplul de trăire, care a avut ca prioritate voia Tatălui și slujirea altora. Făptura cea nouă nu este fericită până ce voința Lui nu devine voința noastră și zdrobirea voinței noastre nu devine dorința noastră, iar această lucrare devine o realitate în măsura în care Îl iubim pe El.

Dumnezeu, care este un Dumnezeu gelos, nu tolerează rivalii când este vorba de biserica Sa, care, așa cum ne spune apostolul Pavel, este logodită cu El prin legământ, dar urmează să ajungă în prezența Marelui pentru a începe Nunta. Dacă viața și sufletul tău aparțin lui Hristos, ține-te departe de vițelul de aur și nu uita că în cer vei fi evaluat și răsplătit după felul în care Hristos a făcut o diferență între viața ta și a celor din jurul tău. Stai aproape de Domnul, investeste-ți timpul și orice ai de la El în lucrarea Lui, iar într-o zi te vei bucura împreună cu Acela care te-a slobozit de idoli și te-a adus la lumina Sa.

Amin

45

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI PE PĂMÂNT

„Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt.” Psalmul 39:4

Toți oamenii de pe pământ, fie că știu sau nu, și indiferent că vor sau nu, sunt îndreptați spre o țară de unde nu se vor mai întoarce niciodată. Viața omului pe pământ este plină de începuturi și sfârșituri a diferite planuri și lucrări, dar sfârșitul pribegiei omului pe pământ, cunoscut de noi cu numele de moarte biologică, este un sfârșit final a oricărei lucrări pe pământ. David, privindu-și viața și trecutul părinților lui, a recunoscut neputința de a se ține de această viață și s-a pus pe el și părinții lui în categoria pribegilor. „...Căci sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, ca toți părinții mei” (Psalmul 39:12). David a recunoscut în Dumnezeu pe Acela care i-a rânduit un număr de zile de trăit pe pământ, ca în ultima zi să plece ca un simbrăș care urma să-și primească plata, apoi să se poată odihni. „...În cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmul 139:16).

David a recunoscut cât de instabilă este viața lui pe pământ și gândindu-se la sfârșitul călătoriei lui, recunoscând că este trecător, și-a exprimat dorința de a ști care este măsura zilelor lui. Cuvântul Domnului pune în rândul celor înțelepți pe aceia care consideră important ceea ce i se întâmplă omului după această viață. „Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege, și s-ar gândi la ce li se va întâmpla” (Deuteronom 32:29). Gândurile și acțiunile noastre

exprimă dorința noastră, care spune: „Trebuie să trăiesc!“, dar suntem înțelepți dacă luăm în serios vocea care ne spune: „Omule! Va trebui să mori!“. „Momento Mori!“, adică trebuie să mori spuneau romanii, dar acest gând este un gând pe care oamenii astăzi îl evită până când nu mai au încotro sau până când moartea îi surprinde. Însă aceia care s-au născut de două ori privesc la acel moment al plecării în veșnicie ca la o promoție și ca la un moment când trec de la drepturi limitate la drepturi depline de moștenitori în Împărăția lui Dumnezeu.

Omul trebuie să moară pentru că datorită păcatului a moștenit un trup supus putrezirii și la sfârșitul călătoriei pe pământ, carnea și sângele, care nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu, sunt lăsate în țărână, de unde au fost luate. Oricât de bine și-ar păstra cineva sănătate și oriunde s-ar ascunde, pentru că „le este rânduit oamenilor să moară o singură dată“, fiii și fiicele lui Adam ajung să plătească prin moarte un ultim tribut păcatului în clipa hotărâtă de Dumnezeu. „Dacă zilele lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat lunile, dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece“ (Iov 14:5). Este o zi când ajungem la un hotar care marchează sfârșitul călătoriei noastre pe pământ. Atunci acest trup, asemănat cu un cort care se desface, rămâne în urmă și sufletul se duce în veșnicie pentru a fi pentru totdeauna cu Stăpânul pe care și l-a ales prin faptul că l-a slujit. Așa cum pe un drum bine îngrijit o localitate care urmează este anunțată din când în când, tot așa ziua când trecem hotarul în veșnicie ne este anunțată prin moartea celor din jurul nostru, prin boli și slăbiciuni trupesti, care par să se întetească pe măsură ce ne trec anii și ne apropiem de sfârșitul călătoriei pe pământ, dar cel mai direct suntem avertizați cu privire la acea zi direct de Dumnezeu, prin Cuvântul Lui.

„...Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele!“ (Amos 4:12). La sfârșitul călătoriei noastre pe pământ vom ajunge înaintea lui Dumnezeu și El ne spune să ne pregătim pentru aceea zi, deoarece este posibil să fii pregătit. Această pregătire constă în a primi Darul mântuirii prin credința în Domnul Isus,

Fiul Său, ca în acea zi sufletul să fie împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin jertfa Domnului Isus. Acela care are această haină albă de nuntă se bucură de pace cu Dumnezeu, așa că acea zi a plecării nu-l mai înspăimântă, deoarece asupra lui moartea și-a pierdut puterea de a-L înfricoșa. Asupra aceluia care a primit această haină moartea a doua nu mai are nicio putere. Cel mântuit în clipa plecării schimbă un trup supus slăbiciunilor cu un trup ceresc. În acea clipă, când sufletul este chemat la Acela care l-a dat, schimbă ceea ce este temporar cu ceea ce este veșnic și când cei ce rămân în urmă ne vor spune: „La revedere!“, cei din ceruri ne vor spune: „Bine ai venit!“ în Țara desfătărilor veșnice, unde permanent este pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt. „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta“ (Psalmul 16:11).

Sfârșitul călătoriei pe pământ este momentul când nu mai avem nevoie de credință și nădejde, pentru că acolo unde domnește dragostea vom avea o vedere deslușită a lucrurilor cerești, făgăduite nouă. Ești tu gata să-L întâlnești pe Dumnezeu? Nu ni s-a dat să cunoaștem care este ultima zi rânduită de Dumnezeu pentru noi în această călătorie pe pământ, când trecem de la ce este supus putrezirii la un trup ce nu putrezește niciodată, pentru ca astfel fiecare zi trăită în acest trup să fie importantă, știind că indiferent de vârstă este posibil să fie ultima. „Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință» (1 Corinteni 15:54). Toți oamenii de pe pământ călătoresc spre o Țară de unde nu se vor mai întoarce niciodată dar, așa după cum ne spune Domnul Isus, unii intră pe o poartă largă, iar alții pe una strâmtă. Unii, pe care-i numește a fi mulți, călătoresc pe un drum lat, pe când alții, pe care-i socotește a fi puțini, călătoresc pe un drum îngust. „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce

la viață, și puțini sunt cei ce o află“ (Matei 7:13, 14).

Mulți vor să moară de moartea celor neprihăniți, dar nu toți vor să trăiască o viață de neprihănit și mulți încep călătoria pe calea mântuirii pornind cu pașii sprinteni ai dragostei dintâi, dar nu toți sunt gata să rabde până la sfârșit, și aceasta este condiția amintită de Domnul Isus ca să putem ajunge și rămâne acolo unde este El. „...Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit“ (Matei 10:22). Domnul Isus a adresat aceste cuvinte pentru prima dată ucenicilor Lui, care în acel moment avea visuri pământești cu privire la o slavă pământească și prin aceste cuvinte Domnul Isus le-a prezentat realitatea faptului că în lume vor avea necazuri și că timpul de odihnă nu este aici, ci dincolo de această viață, la sfârșitul călătoriei pe pământ. Ucenicii Domnului Isus sunt aceia care au înțeles că un creștin fără de cruce este un creștin fără de cunună, de aceea, așa cum ne învață Scriptura, ei socotesc necazurile trecătoare a acestei vieți a fi nevrednice pentru a fi puse alături de slava viitoare. „Fii credincios până la moarte“ este îndemnul lui Pavel pentru Timotei și același mesaj este valabil și pentru noi, fiindcă mai important ca începutul este sfârșitul vieții noastre pe pământ.

Noi nu suntem doar un ghemotoc de nervi și emoții într-un trup de carne, ci avem un suflet și un duh care va trăi veșnic după ce acest trup firesc va expira, când vom ajunge în Țara de unde călătorii nu se mai întorc înapoi. Dacă Dumnezeu ne-ar dar tot ce vrem, tot ce ni se pare nouă bun și necesar pentru a fi fericiți, am fi oameni cu un caracter ruinat, pe când El dorește să dezvolte în noi omul cel nou, a cărui virtuți cresc și se dovedesc a fi reale cel mai bine în vreme de furtună și El îngăduie aceasta cu scopul de a ne face potriviți pentru a locui acolo unde este El. Pentru unii, chiar dacă nu spun, a trăi înseamnă a strânge averi, a câștiga cu greu pentru a-și menține existența, a stoarce din viață orice plăcere posibilă, a învăța la nesfârșit pentru a ajunge la prestigiu sau putere, dar pentru cel credincios a trăi înseamnă Hristos, pentru că devine un model de trăire a lui Hristos pe măsură ce se supune cârmuirii și modelării făcute de Duhul Sfânt, ca apoi,

când moare, să poată numi această trecere de la ce este temporar la ce este veșnic, un câștig. „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt“ (Psalmul 39:4).

Iov cel încercat și dovedit credincios a avut întrebări despre sfârșitul călătoriei lui pe pământ. În capitolul 14, îl găsim că recunoaște autoritatea lui Dumnezeu de a pune capăt pribegiei noastre și se întreabă dacă omul care moare ar mai putea să învie. Domnul Isus ne-a dat un răspuns clar la această întrebare atunci când ne-a spus că acela care crede în El, de fapt, nici nu va muri niciodată, pentru că aceia a căror duh a fost trezit la viață prin nașterea de sus trec de la un nivel de viață la un alt nivel de viață. „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi“ (Ioan 11:25). Iov a primit și el răspuns la întrebarea lui, ca apoi să ajungă să facă o frumoasă mărturisire despre viața care urma la sfârșitul călătoriei lui pe pământ. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor...“ (Iov 19:25-27).

Iov, deși nu a avut Scriptura pe care o avem noi, pentru că în mare parte încă nu fusese scrisă, a ajuns să fie sigur că există viață după moarte și să fie sigur de mântuirea sufletului lui. Chiar dacă Iov nu a cunoscut cât știm noi astăzi din Scriptură a știut că sămânța femeii într-o zi va zdrobi capul șarpelui și și-a pus încredere în Acel Răscumpărător care mai răscumpără și astăzi sufletele în meritul sângelui vărsat la Golgota. Domnul Isus este Acela care ne-a răscumpărat și astăzi încă mai îndeplinește slujba de Mijlocitor între om și Dumnezeu, ca atunci când omul își sfârșește călătoria pe pământ să primească prin har dreptul de cetățean al cerului. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi“ (1 Ioan 2:1, 2). Iov recunoaște că face parte

dintr-o familie în care se moare uneori chiar fulgerător, cum a fost în cazul copiilor lui, dar îl vedem că găsește o mângâiere în faptul că are un Dumnezeu care este totdeauna viu, pe care într-o zi Îl va vedea față în față, așa cum Îl vom vedea și noi când ne vom sfârși călătoria pe pământ.

Dintr-odată toate posesiile i-au devenit nesigure și chiar le-a pierdut, dar ceea ce a avut chiar și în acea vreme a încercării a fost credința lui într-un Dumnezeu viu, pe care știa că avea să-L vadă, pentru că nu i-a trădat loialitatea nici chiar în cele mai grele clipe. Suntem trecători în această viață, dar nemuritori în viața care începe într-o lumină și dimensiune cu totul diferită, în clipa morții. Apostolul Pavel ne spune despre modul în care putem răscumpăra timpul din zilele călătoriei noastre pe pământ, ca atunci când ajungem la hotarul acestei vieți să putem pleca fără de regrete în Țara pe a cărei Stăpân l-am reprezentat pe pământ la fel cum un ambasador reprezintă o țară. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept...” (2 Timotei 4:7, 8).

Roadele pe care le rodește Duhul Sfânt în noi, rămânerea noastră sub autoritatea Scripturii, a cărui cuvânt rămâne în noi, și iubirea semenilor noștri sunt nu numai semne care conform Scripturii ne identifică ca și ucenici ai Domnului Isus, dar o astfel de trăire ne deosebește între oameni și chiar și în ceruri ca fiind suflete care merg pe calea îngustă, care privesc la sfârșitul călătoriei lor pe pământ la fel cum lucrătorul așteaptă seara ca să se odihnească, bucurându-se în același timp de o plată. Există spectatori doritori de bine și sunt lucrători buni și statornici, care aduc câștig Împărăției lui Dumnezeu, iar dacă noi facem parte dintre aceia care au înțeles cât de trecători suntem și ce mari oportunități ne-a deschis harul prin împăcarea cu Dumnezeu vom face tot posibilul să ne îmbogățim față de El, strângându-ne comoara la El. Sfârșitul călătoriei noastre pe pământ va avea loc în ziua hotărâtă de Acela care ține în mâna Lui toate zilele vieții noastre, așa cum recunoaște

și psalmistul. „Soarta mea este în mâna Ta...” (Psalmul 31:15).

David, ca un om care a fost înconjurat de multe ori de vrăjmași și a fost de multe ori aproape de moarte, recunoscând-o uneori a fi doar la un pas de el, a văzut o mare binecuvântare în faptul că zilele lui sunt în mâna Domnului și nu în mâna unui vrăjmaș nemilos. El s-a încrezut în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când a trebuit să aleagă o pedeapsă. A ales să fie pedepsit de mâna Aceluia la care se găsește îndurare pentru fii oamenilor. Gândul că zilele noastre sunt în mâna Domnului trebuie să ne mângâie și pe noi, cei care avem de luptat o luptă duhovnicească pe care apostolul Pavel o numește lupta cea bună. Când zilele noastre sunt în Mâna care nu dă greș înseamnă că nimic în viața noastră nu mai este la întâmplare și nu este lăsat în voia șansei, ci, așa cum ne învață Scriptura, toate lucrurile lucrează spre binele nostru când Îl iubim pe Dumnezeu.

Apostolul Pavel a văzut ce-l așteaptă pe acela care este credincios până la moarte, de aceea a numit sfârșitul călătoriei lui pe pământ, cunoscut de noi cu numele de moarte, ca a fi un moment de care nu doar că nu se temea, ci îl considera un moment și eveniment de câștig. „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21). Ni s-a făgăduit nemurire și o viață veșnică acolo unde este Dumnezeu, dar pentru a ajunge în posesia ei toți trecem prin moarte, cu excepția celor care vor fi găsiți vii la venirea Domnului Isus, când trupurile lor într-o clipeală de ochi se vor schimba în trupuri de slavă, după ce mai întâi vor învia cei ce au murit în Domnul (1 Tesaloniceni 4: 13-18). Viața este o realitate, dar și moartea la fel. Însă prin îndurarea lui Dumnezeu, după planul numit Har, aceia care prin pocăință și naștere din nou au fost înfiați în familia marelui Împărat vor ajunge acolo unde domnește Viața, unde nu este întuneric și unde moartea nu va mai exista, dar ca să ajungem acolo trecem prin moarte. Este o Țară unde nu vor mai fi servicii de înmormântare, unde nu se mai sapă gropi pentru coșciuge, dar ca să ajungem acolo trebuie să murim credincioși legământului făcut cu

Împăratul acelei Țări. Este o țară unde nu există zguduire și răsturnări de guvern, unde nu se caută mereu o reducere a drepturilor cetățenilor ei, ci doar slujitori fericiți ai Împăratului, de aceea pentru cel credincios a muri este un câștig, însă pentru a ajunge acolo trebuie să murim.

Privind la viața scurtă și plină de necazuri a omului pe pământ, cineva a spus: „Nu numi pe nimeni fericit până nu moare!“, dar noi știm că cei credincioși, chiar dacă împreună cu necazuri, gustă fericirea de a se ști împăcați cu Dumnezeu încă de pe pământ, însă pentru a fi pe deplin fericiți trebuie să moară, ca astfel să moștenească Împărăția Cerurilor. Cât timp omul este pe pământ se poate aștepta oricând la noi examene și chiar nereușite în viață, pe când în ceruri poziția fiecărui suflet mântuit în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu este stabilă și de neclintit, dar pentru a ajunge acolo trebuie să murim. De la leagăn și până la coșciug viața noastră este pândită de cel viclean, pe când în ceruri nu va fi niciun rău, nicio panică și nicio criză, dar pentru a ajunge acolo trebuie să murim. Tragedia dureroasă și veșnic păgubitoare pe care am văzut-o în poporul român din care fac parte și eu a fost și este ideea rătăcitoare că o slujbă de înmormântare ar putea afecta spre bine sufletul celui care a trecut din viață, dar bazați pe autoritatea Scripturii trebuie să spunem că acest crez este o mare înșelăciune, care duce oamenii care merg pe calea largă în iad și doar umplu buzunarele funcționarilor bisericești.

Ești tu gata pentru ultima zi a călătoriei tale pe pământ? Ea va întrerupe tot ce faci aici, indiferent ce planuri ai sau ce vârstă ai, ca apoi să ajungi să culegi veșnic rodul deciziilor luate pe pământ cu privire la sufletul tău. Știind că ești trecător și solul morții îți poate sta în față pe neașteptate și fulgerător de repede, ai dorința de a fi gata pentru viața care urmează? Dacă cugetul din gândul tău îți spune că nu ești gata pentru acea zi, dacă nu ai încheiat legământ cu Împăratul Țării, unde nu coboară niciodată înserarea și simțăminte de frică încearcă inima ta când te gândești la plecarea de pe pământ, este necesar să ai o întâlnire personală

cu Domnul Isus Hristos. Cât timp ești încântat de ce poți face singur nu ai șansă la mântuire, pentru că oricât de multă ar fi, jertfa celor răi este o scârbă înaintea lui Dumnezeu și singura jertfă acceptată de El este jertfa desăvârșită a Mielului lui Dumnezeu în trupul căruia a fost judecat și pedepsit păcatul omenirii acum două mii de ani. De multe ori noi ne vedem oameni decenti, de treabă, cumsecade, dar când în lumina Evangheliei Duhul Sfânt ne dă un moment de luciditate ne vedem starea depravată în fața sfințeniei lui Dumnezeu și atunci ne recunoaștem neputința de a scăpa de vină.

Când Duhul Sfânt ne trezește mintea sănătoasă, prin credință, ne conduce până la poala crucii, unde Fiul lui Dumnezeu a ispășit pentru păcatul fiecăruia dintre noi, ca acolo să întindem mâinile goale de merite personale ca să cerem și să primim mântuirea în dar de la Dumnezeu. El te primește așa cum ești, dar nu te lasă cum ești și în schimbul lacrimilor tale de pocăință și a hotărârii de a părăsi păcatul, îți iartă vina eliberându-ți astfel cugetul. Apoi în haina neprihănirii Lui te poți bucura de pace cu Dumnezeu și ziua care va marca sfârșitul călătoriei tale pe pământ să te găsească în pace și lucrând pentru El. El, care este Domnul Vieții, îți va lua teama de moarte și în locul ei îți va da o teamă sfântă de păcat, care te va face ca de dragul Aceluia care a murit în locul tău să te ferești de tot ce ți se pare rău, fiindcă știi că ar putea afecta negativ relația ta cu El.

Când Duhul Sfânt va stabili rezedența loială în vasul trupului tău și-ți vei pune viața sub autoritatea Scripturii vei trece din grupul consumatorilor de programe religioase și vei ajunge să faci parte din grupul celor ce se închină în duh și adevăr. Simțul prezenței Duhului Sfânt va valida valoarea slujirii tale și prin roada pe care o va crește în tine te va face o binecuvântare pentru cei din jur și va dezvolta în viața ta frumusețea numită sfințenie, care este de mare preț în ochii Fiului de Împărat. Când Domnul Isus va fi Stăpânul tău vei urma cel mai frumos model de viață, care este descris de omul ce a avut o inimă după inima lui

Dumnezeu: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei“ (Psalmul 16:8). Cunosându-ți identitatea de copil al Domnului și știind pe cine trebuie să mulțumești vei fi ferit de poverile pe care ți le dă lumea să le cari și vei găsi împlinirea în a purta o cruce pentru Domnul Isus. Din rob al bunurilor trecătoare vei deveni rob din dragoste a lui Isus Hristos. Atunci când vei ajunge să vezi adevărurile spirituale cu ochii Lui vei privi fără frică la sfârșitul călătoriei tale pe pământ, când vei vedea cu ochii tăi pe Răscumpărătorul tău, pentru că El, pe care ai ajuns să-L cunoști și să-L iubești, îți va fi binevoitor.

Amin

46

OMUL CARE NE SPUNE TOATE LUCRURILE

„«Știu», i-a zis femeia, «că are să vină Mesia, (căruiua I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.» Isus i-a zis: «Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.»“ Ioan 4:25, 26

Dacă în capitolul precedent ni s-a făcut de cunoscut un om moral cu numele de Nicodim, care trebuia să devină o faptură nouă prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, în acest capitol ne este prezentată o femeie imorală, care avea nevoie de același lucru ca și Nicodim. Amândoi, la fel ca toți oamenii de pe pământ care doresc mântuirea, au avut și au nevoie de intervenția lui Dumnezeu, care prin pocăință ne iartă în meritul jertfei înlocuitoare a Domnului Isus și face din oameni făpturi noi, cu dorințe noi și cu o destinație veșnică nouă. Din evenimentul acelei zile din viața Domnului Isus pe pământ, descrise de apostolul Ioan, putem vedea umanitatea Domnului care, în trupul ce l-a îmbrăcat venind pe pământ, a ajuns să fie ostenit, flămând și setos. Nici pentru o clipă nu ne gândim că nu ne poate ierta sau vindeca, însă uneori trecem cu vederea partea umană a Lui, care a fost încă o dovadă a smereniei și ascultării Lui de Tatăl.

Cuvântul ne spune că „trebuia să treacă“ prin Samaria într-o vreme când evreii ocoleau cetățile Samariei pentru că îi considerau necurați, la fel ca niște câini, sau cel puțin îi socoteau complet rătăciți de la credința adevărată cu care se laudau iudeii din Ierusalim. Chiar dacă iudeii îi disprețuiau pe cei din cetățile Samariei, prin popasul făcut între samariteni Domnul Isus a

dovedit că a venit să caute ce era pierdut, arătând încă odată că cei bolnavi au nevoie de doctor și nu cei ce se văd a fi sănătoși. Este posibil ca și ucenicilor să li se fi părut, în gândirea lor, că poate Domnul Isus a călcat niște reguli stabilite de societatea din acea vreme atunci când L-au văzut că vorbește cu o femeie samariteancă, cu toate că ei, care se pretindeau că nu au de-a face cu samaritenii, s-au dus să cumpere de la ei mâncare.

Sihar, cetatea de unde era samariteanca ieșită să scoată apă, înseamnă cetatea bețivilor. Era o cetate în care locuia o populație pestriță, formată din neamuri și evrei. Iudeii din acea perioadă, care se separau complet de cetățile Samariei, se credeau singurii favoriți ai lui Dumnezeu, care aveau dreptul să beneficieze de bunătatea lui Dumnezeu și de aceea disprețuiau toate neamurile, disprețuiau și priveau ca fapte inferioare toate femeile. Noi oamenii avem o mare dificultate și unii nu reușesc niciodată să separe omul de vina lui, dar așa cum vedem și în cazul acesta Dumnezeu separă vina și persoana vinovată, care are nevoie de iertarea Lui. Domnul Isus dovedește că sufletul unei femei are aceeași valoare ca a unui bărbat și dragostea Lui pentru om nu are granițe pământești, ci fiecare suflet este scump înaintea Lui. El a dovedit că nu are prejudecăți cu privire la fața omului, ca învățătorii Legii iudaice din acea vreme, și a ales să facă de cunoscut acestei femei taine adânci și minunate, a căror descoperire și cunoaștere ne-a îmbogățit chiar și pe noi.

În timp ce ucenicii erau plecați după merinde, pe la amiază, ca să evite întâlnirea cu alte persoane a venit o femeie samariteancă ca să scoată apă din fântâna rămasă din vremea lui Iacov și Domnul Isus i-a cerut apă ca să bea. Femeia a fost foarte mirată de faptul că un iudeu începe un dialog cu ea, ba chiar mai mult îi cere ceva și nu a ezitat a-și exprima prin cuvinte mirarea. „... «Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeia Samariteancă?» — Iudeii, în adevăr, n-au legături cu Samaritenii.—Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: 'Dă-Mi să beau!' tu singură ai fi cerut să bei,

și El ți-ar fi dat apă vie»“ (Ioan 4:9, 10). Când Domnul Isus i-a spus că El are de oferit o altfel de apă, samariteanca a cerut și ea apă vie, crezând că Domnul poate și vrea să i-o dea, crezând că primind acea apă va fi scutită de un efortul pământesc de a mai ieși să scoată apă. Domnul Isus i-a spus samaritencei că apa pe care El o dă celui ce o cere este de așa fel că dacă cineva bea din ea nu va mai înseta. Nu este vorba de o apă de fântână sau dintr-un izvor de munte, ci în mod metaforic vorbește despre o sete spirituală și de o apă care stâmpără această sete spirituală, pentru că ea este Domnul Isus.

Cine are pe Domnul Isus ca Stăpân în viața lui are setea spirituală stâmpărată, pentru că având pe Domnul Isus poate bea și stâmpără setea ori de câte ori îi este sete. Societatea în care trăiau ucenicii Domnului Isus o vedea pe acea femeie ca pe un rebut care nu mai are cum să-și recapete vreodată valoarea, dar Domnul Isus a văzut-o ca pe un suflet obosit, în mare nevoie de ceea ce El are de oferit, adică de iertare și viață veșnică. Ea și probabil că mulți din cetatea Sihar, deși se vedeau împotmoliți suflete, mai aveau nădejdea că va veni Mesia, care le va spune toate lucrurile importante cu privire la mântuire. Domnul Isus i-a spus ei și nouă în același timp că El este Mesia, Omul Dumnezeu care ne spune toate lucrurile importante pentru binele sufletului nostru. „Când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.“ Convorbirea Domnului cu femeia samariteancă a continuat și Domnul Isus i-a dovedit că știa viața ei păcătoasă și anume că, după ce a avut cinci bărbați, acum traia într-un concubinaj păcătos cu un al șaselea bărbat. Odată ce a înțeles că nu are de-a face cu un om de rând, samariteanca a dovedit că este sincer interesată de a afla care este închinarea adevărată.

Părinții și tot neamul ei, fiind excluși de la închinarea la templu, se închinaseră munților Garizim, unde ei ridicaseră altare. Iudeii se închinau în templul din Ierusalim și de aceea, recunoscând că diferiți oameni se închină în diferite locuri și feluri, femeia L-a întrebat pe Domnul Isus care este locul potrivit

de închinare. Domnul Isus i-a spus care este modul potrivit de închinare. „«Știu», i-a zis femeia: «că are să vină Mesia, (Căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.» Isus i-a zis: «Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.»“ Domnul Isus i-a pus femeii samaritence și nouă, celor de astăzi, că adevărații închinători, care plac Tatălui, sunt aceia care se închină în duh și adevăr. De aici înțelegem că există închinători adevărați și închinători neadevărați, adică falși, a căror închinare nu are valoare înaintea lui Dumnezeu. Închinarea adevărată nu este legată de exterior, ci de interiorul omului care prin nașterea de sus devine un templu al Duhului Sfânt, ca apoi această închinare să cuprindă și partea din afară.

Plină de bucurie că L-a găsit pe Mesia, femeia s-a dus în cetate, unde L-a vestit pe Acela care-i spusese tot ce a făcut, ca apoi acei oameni, după ce au ajuns și ei să-L cunoască pe Domnul Isus, să spună că Domnul Isus este Hristosul, Mântuitorul lumii. De multe ori primii ani ai umblării pe calea pocăinței sunt cei mai eficienți în ce privește evanghelizarea, pentru că oamenii care ne-au cunoscut într-un anumit fel ajung să vadă o schimbare în noi. Ca un adevărat evanghelist, femeia a atras atenția oamenilor nu asupra ei, ci asupra Domnului Isus care dă și astăzi acelor care sunt însetați apa vie. Uneori vedem că Dumnezeu folosește oameni care nu-L cunosc cu adevărat ca să spună lucruri adevărate despre Dumnezeu. Caiafa a fost unul dintre aceștia, atunci când a spus că este mai de folos să moară unul pentru norod decât să piară tot neamul (Ioan 11:50). Și în textul acesta femeia samariteancă până când nu primise apa cea vie a rostit un astfel de adevăr, atunci când a spus despre Domnul Isus că El este Acela care ne va spune toate lucrurile. Cunoscând faptul că oricât am cerceta Scripturile nu vom reuși să pătrundem pe deplin toate tainele Lui, totuși știm că El ne-a spus ce este esențial să știm în vederea mânturii noastre și a lăsat să fie scrise aceste lucruri ca orișicine dorește să găsească tot ce are nevoie pentru a ajunge la mântuire. Omul Dumnezeu Isus Hristos a venit să ne spună că nu

se termină toate lucrurile cu omul la cimitir, ci fiecare suflet continuă să existe, urmând să aibă parte de învierea celor dreți sau a celor nedreți, care va fi urmată de o răsplătire (Luca 14:14).

Domnul Isus a venit să ne spună toate lucrurile și acestea cuprind lucruri care ne plac și lucruri care poate nu ne plac, dar care împreună sunt necesare a fi cunoscute de noi. El a venit să ne spună cuvintele Tatălui cu privire la viața veșnică, cu privire la rai și iad, dar a venit și să ne spună lucruri care oblojesr rările sufletești. De asemenea a venit să ne spună despre lucruri care tulbură felul vechi de gândire a omului care se simte stăpân pe soarta lui. Nu numai astăzi, dar și în vremea când Domnul Isus umbla pe pământ au fost unii care L-au părăsit, pentru că nu au putut suferi ceea ce El a avut de zis. „Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El“ (Ioan 6:66). Cum va fi cu sufletul tău? Vrei să cunoști și să ascuți de tot ce El are de spus, sau vrei să alegi doar ce-ți place? Din lucrurile pe care ni Le-a spus și uneori nu plac unora este aceea că Domnul Isus ne-a spus să continuăm să dăm zeciuală, așa cum reiese din convorbirea pe care a avut-o cu fariseii.

„Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute“ (Matei 23:23). Omul Dumnezeu Isus, care ne spune toate lucrurile importante, a zis că Dumnezeu Tatăl nu este zgârcit, ci El dă daruri bune copiilor Săi, de aceea zgârciții nu plac Domnului pentru că nu-I seamănă. El ne-a spus că primește de la noi darurile noastre ori de câte ori facem cuiva în nevoie un bine, în Numele Lui (Matei 25:40). El, care ne spune toate lucrurile, este Acela care nu vrea ca truda noastră pământească să fie în zadar sau să devină legături care să ne lege de pământ, de aceea ne spune să ne adunăm comorile în cer, unde sunt în deplină siguranță. Domnul Isus este Omul Dumnezeu care ne-a spus care sunt adevărații Lui ucenici ca să putem fi și noi printre ei, pentru a-i putem recu-

noaște pe aceia care sunt de aceia care nu sunt dintre oile Lui. Domnul Isus a spus că aceia care sunt ucenicii Lui sunt aceia care prin ascultare de Cuvânt rămân în El, Cuvântul Lui rămâne în ei, și spre slava Tatălui aduc multă roadă (Ioan 15:8).

Domnul Isus ne-a mai spus că cei ce sunt ucenicii Lui sunt aceia care se iubesc unii pe alții (Ioan 13:35). Este vorba de o dragoste care se revarsă chiar și peste cei care nu sunt din casa Tatălui prin aceea că lucrează la mântuirea lor. Dragostea agape nu este doar o dragoste a simțurilor, ci este o dragoste a voinței, așa cum ne este prezentată și de apostolul Pavel în imnul dragostei, unde dragostea este prezentată ca fiind elementul esențial al vieții de creștin (1 Corinteni 13). Acest imn al dragostei descrie dragostea folosind o serie de verbe care spun ce face și ce nu face ea, arătând superioritatea acestei dragoste din perspectiva veșniciei, pentru că ea nu va pieri niciodată. Această dragoste, care este o dovadă a Duhului Sfânt în noi, dovedește maturitate în credință și devine o deprindere ce-l caracterizează pe credincios și-i afectează toate domeniile vieții, fiind nu de obârșie pămâtească, ci de una divină, pentru că ea face lucruri pe care numai un om duhovnicesc le poate face. Această dragoste care ne vine în inimă de la Dumnezeu este elementul fără de care jertfa noastră nu are valoare, dar în același timp este bine să știm că a-i iubi pe toți nu neapărat înseamnă că ne place de toți.

Domnul Isus a iubit sufletele fariseilor, dar nu I-a plăcut felul lor de a trăi, de aceea a avut cuvinte foarte aspre pentru ei. Domnul Isus a iubit aprodul care I-a dat o palmă, dar nu I-a plăcut de el, de aceea l-a întrebat de ce a făcut acea faptă (Ioan 18:23). Domnul Isus i-a iubit pe toți, dar nu a fost prieten cu toți, ci se simțea ca între prieteni în casa lui Lazăr din Betania și chiar între ucenici avea un cerc mai intim, care L-a însoțit pe Tabor. Chiar dacă nu ne place de toți oamenii, pentru că nu ne place trăirea lor, știind să-i deosebim pe aceia care au nevoie de ajutorul nostru de aceia cu care doar ne pierdem timpul sau chiar caută să ne abată de la a merge pe calea Domnului, trebuie totuși să-i iubim pe toți

oamenii și să le dorim mântuirea. El, care ne spune toate lucrurile, ne învață să avem priorități în timpul scurt pe care-l petrecem pe pământ, pentru ca într-o zi să aibă pentru ce să ne răsplătească (Matei 8:21). El ne-a dat fiecăruia mandatul de a vesti Împărăția Lui prin a fi „un trimis“ în câmpul Evangheliei sau prin a fi unul care face posibil ca un altul să fie trimis la această muncă (Matei 28:20).

Dumnezeu dă oportunitatea, dar și responsabilitatea de a-ți pune talantul în negoț. Fiecare trebuie să-și examineze isprăvnicia, pentru că vine o vreme când ea va fi verificată îndeaproape de Dumnezeu, care așteaptă roadă de la fiecare pom din grădina Lui. Dacă vrei să ascuți de Acela care ne-a spus adevărul cu privire la toate lucrurile, El îți va da visuri și planuri, ca apoi să-ți dea puterea să participi în lucrarea de chemare la mântuire a oamenilor și făcând acest lucru vei participa la lucrările care vor rămâne veșnic. Acest fel de ascultare, care trece dincolo de cuvinte, ne califică ca în ziua când vom pleca de pe acest pământ să fim numiți slugi bune, care înseamnă a face bine o lucrare încredințată, în locul unde El ne cere. Omul Dumnezeu Isus, care ne spune toate lucrurile care ne sunt de folos, ne-a învățat să fim atenți la cuvintele pe care le rostim, fiindcă pentru cuvinte ca și „nebunule“ sau „prostule“ omul va ajunge să dea socoteală (Matei 5:22). Nu câți ai tăiat cu ascuțișul Cuvântului este ceea ce-ți va fi socotit ca fapte bune, ci câți ai ridicat cu blândețe și bunătate.

Domnul Isus a ridicat sufletul căzut al unei femei păcătoase și dacă Îi semănăm și noi vom căuta să ridicăm sufletele căzute pentru ca ele să vină la Acela care le poate da nevinovăția. Este bine să fii moral și să ai de-a face cu oameni morali, dar aceasta, așa cum vedem în cazul lui Nicodim care avea o neprihănire personală și fapte bune, nu este îndeajuns pentru a putea intra în Împărăția Cerurilor. Legea Mozaică a fost și încă mai este un bun pedagog, care ajută oamenii să trăiască o viață morală, dar Legea, ca o oglindă, doar ne arată petele de păcat și neputința omului de

a face voia lui Dumnezeu, însă fără să ne putem curăța de ele cu această oglindă. Pentru a primi mântuirea este nevoie de sângele Domnului Isus în a cărui merit păcătoșii și astăzi sunt primiți și iertați de Dumnezeu Tatăl. Acum mii de ani China a zidit un zid la granițe, zid care a rămas în picioare până astăzi, zid care este așa de mare încât poate fi văzut și în pozele care sunt făcute din spațiu. În prima sută de ani după terminarea acestui zid, zidul a fost totuși cucerit de dușmani și nu pentru că nu a fost destul de tare, ci pentru că vrăjmașii au cumpărat străjile care ar fi trebuit să-l păzească. Problema a fost că acei conducători nu au investit în caracterul oamenilor, ci doar în partea materială a zidului.

Omul Dumnezeu Isus, care ne-a spus tot ce este important pentru noi, ne-a învățat să dăm importanță mai mare lăuntrului vasului nostru, adică caracterului și inimii, păzind-o, spre a nu fi cucerită de vrăjmaș, pentru că din ea iese tot ce este bun sau rău (Marcu 7:21). Poarta inimii nu trebuie să fie ca o poartă pe care o bălângăne vântul, pe care poate intra oricine vrea să tulbure sau chiar să otrăvească izvorul din această cetate, ci poarta trebuie să fie păzită prin a gândi și cugeta la lucrurile de sus, iar la cele de pe pământ să privim din perspectiva veșniciei. Chiar de la primii oameni, potrivnicul a încercat și a reușit de multe ori să convingă omul că și el ne poate spune despre toate lucrurile care sunt de folos, de aceea punând accent pe veghere trebuie să fim în stare să deosebim vocea adevăratului Păstor de orice altă voce. Când stăm sinceri înaintea Evangheliei adevărul, cei care ne fac de cunoscut cuvintele Domnului Isus ne prelucrează și în lumina care vine de sus ne dă înțelepciunea de a nu călca în lațul vânătorului de suflete.

Omul are religii, reguli, datini și ceremonii, dar fără de nașterea de sus, prin care cetatea inimii devine o rezidență a Împăratului, acele lucruri nu aduc niciun folos sufletului. Suntem chemați la a veghea asupra inimii noastre, care ca o cetate ajunge să fie atacată de vrăjmaș, de aceea dacă vrem să rămânem liberi trebuie să știm că vom avea de luptat, dar nu singuri. Păstorul cel

bun Și-a dat viața pentru oile Sale și El, care nu poate să mintă, ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele, atâta timp cât noi vrem să umblăm cu El, pe unde poate umbla El. El, care ne spune toate lucrurile pe care trebuie să le știm, ne-a spus că va veni din nou și care vor fi semnele venirii Lui. Nădejdea pe care o avem în El și în revenirea Lui nu înșală, pentru că această încredere nu este o speculație, ci o confidentă care se odihnește pe promisiunile lui Dumnezeu. El, care cunoaște toate lucrurile, a accentuat importanța rugăciunii și stăruinței în viața noastră, acestea fiind parte din vegherea necesară pentru a fi gata în orice moment ar suna trâmbița care va anunța venirea Mirelui.

El, care cunoaște istoria omului din prima zi de când a fost creat, pentru că a fost prezent acolo, cunoaște șiretenia și ambiția vrăjmașului de a căuta să amăgească și să abată sufletul omului de pe calea cea bună, de aceea în repetate rânduri ne spune să ne rugăm și să veghem, pentru că în rugăciune ajungem să cunoaștem planul Lui pentru noi. Tot în rugăciune Duhul Sfânt, care ne umple rezerva de ulei, ne menține o privire clară să vedem Țara de dincolo de mormânt. Avem o stare sufletească bună, așteptând venirea Domnului, atunci când preocupările Lui, planurile și dorințele Lui devin preocupările noastre. Într-o asemenea stare de smerenie, în care facem voia Lui și nu a noastră, biruim ispita de a încerca să plăcem mai mult oamenilor, pentru că prezența Domnului în viața noastră este mai de preț ca și laudele sau disprețul oamenilor. Într-o asemenea stare, sufletul mântuit nu are cu ce să se laude, decât cu bunătatea lui Dumnezeu care i-a făcut de cunoscut calea mânturii și care prin har a făcut din el un vas al îndurării.

Viața nu este o repetiție înainte de a încerca să trăiești în ascultare de Dumnezeu, ci viața în trup ne este dat să o trăim o singură dată și este singura oportunitate de a alege între viață și moarte. Cine vrea mântuirea trebuie să se vadă păcatos, ca apoi să meargă la Acela care poate da mântuirea. Numele Lui este Isus Hristos, iar ca nume primit de la unii oamenii din acea vreme El

a avut numele de prieten al vameșilor și al păcătoșilor. În ziua în care s-a văzut păcătos, fără de merite, vameșul cel păcătos care se ruga în templu a fost văzut potrivit și bun pentru a primi iertarea lui Dumnezeu, pe când rugăciunea fariseului care se lăuda singur, aducându-I aminte lui Dumnezeu de meritele pe care le avea, a devenit un exemplu de rugăciune care-L scârbește pe Dumnezeu.

Ce fel de rugăciune aude Dumnezeu la tine? Nu amâna a face pasul pocăinței prin a spune că va veni și vremea să te îngrijești de suflet, pentru că ce ai adunat și cauți să aduni trebuie apărât, trebuie reparat și înmulțit ca să nu le pierzi, de aceea smulge-te din iureșul în care te cuprinde mersul acestei vieți și îngrijește-te azi de sufletul tău. Dacă Îl cunoști pe Acela care ne-a spus toate lucrurile pe care trebuie să le cunoaștem pentru a putea fi fericiți pe pământ și în veșnicie, știind că depinzi de bunătatea Lui pentru fiecare suflare de aer, slujește-L cu toată inima și fă Numele și lucrările Lui cunoscute celor din jurul tău. Dacă până astăzi El nu ți-a fost Stăpân, cheamă-L astăzi în inima ta și așa cum a fost primit vameșul, care s-a văzut păcătos, și așa cum a fost primită samariteanca, El, care cunoaște și poate totul, te va primi și pe tine, îți va da și ție apa vie și vei ști ce înseamnă fericirea.

Amin

47

RĂZBOIUL SPIRITUAL

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească poartă împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.” Galateni 5:16, 17

Exemplele vieților descrise în Vechiul Testament ne vin în ajutor pentru a înțelege lupta care are loc între omul firesc, care apare la putere mai întâi în fiecare din noi prin nașterea biologică, și omul cel nou, care este trezit la viață când prin pocăință suntem născuți de sus. Omul cel nou este o făptură duhovnicească, ce are în ea amprenta influenței lui Hristos cu care poate face o diferență înspre bine între oameni. Un astfel de exemplu îl avem la cei doi copii gemeni ai lui Isaac și ai Rebecii, despre care Scriptura ne spune că între ei nu era pace, ci se băteau chiar înainte de a se naște. Nedumerită de ce simțea înăuntrul ei, Rebeca L-a întrebat pe Domnul cu privire la copiii care aveau să se nască, și Domnul, care era în deplin control în ce privește care dintre cei doi copii avea să se nască prima dată. El i-a dat o explicație care a descris nu numai viitorul și viața celor doi copii, dar în mod simbolic a descris și viitorul spiritual al omului vechi, cu firea cu care se naște, și firea nouă, duhovnicească, care-și începe viața în om atunci când Duhului Sfânt în lumina Cuvântului, într-o atmosferă de credință, formează făptura cea nouă.

„Și Domnul i-a zis: «Două neamuri sunt în pântecele tău, și

două noroade se vor despărți la ieșirea din pânțele tale. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic“ (Genesa 25:23). Războiul spiritual al omului a început în Eden, unde potrivnicul lui Dumnezeu a reușit prin viclenie să înstrăineze inima omului de Dumnezeu, prin a înlocui adevărul cu minciuna. A fost nevoie de intervenția lui Dumnezeu, care a dat pe singurul Său Fiu ca jertfă de răscumpărare, pentru ca omul prin credința în El să poată trece de partea Luminii, transformându-se prin nașterea de sus (Ioan 3:3) din firească în duhovnicesc. Astfel înarmat de Dumnezeu, omul trebuie să lupte războiul spiritual ce se dă înăuntrul lui, între omul cel vechi și omul cel nou, să-și poată apăra casa lui și să poată lupta împotriva atacurilor ce vin asupra Bisericii, cât și împotriva provocărilor lumii. „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle“ (2 Corinteni 10:3, 4).

Așa cum între Esau și Iacov a fost o nepotrivire chiar de la început, și între dorințele omului vechi și a celui nou este o nepotrivire care duce la o luptă după supremație în viața credinciosului, și acela dintre cei doi care este hrănit și îngrijit mai bine este mai tare și biruiește. Biruința sau înfrângerea în această luptă spirituală începe la nivelul gândirii, de aceea Scriptura ne învață că mai presus de orice trebuie să ne păzim inima (Proverbe 4:23). La nivelul gândirii omul alege să raționalizeze capitularea în fața păcatului sau alege să pună duhul la rang de voievod, care face din suflet un altar sfânt, de pe care să ridice jertfe către Dumnezeu, iar din trup face o slugă bună, îndeplinind dorințele duhului. Nu este vorba doar de o luptă a moralității între gândurile noastre la nivelul sufletului, adică a gândirii, așa cum au majoritatea oamenilor, ci este o luptă la nivel spiritual, la care participă puterile întunericului și omul cel nou, care are în templul trupului său comoara Duhului Sfânt. Este un război care în viața credinciosului nu se termină până când sufletul și duhul lui este chemat

acasă la Dumnezeu, prin ușa morții sau prin evenimentul mult așteptat și dorit al Răpirii Bisericii la Cer. Cine nu a simțit această luptă spirituală și presiunile puterii întunericului ce sunt în spatele provocărilor la păcat, care pentru început poate fi doar o chemare la a relaxa disciplina duhovnicească, probabil că încă nu a avut parte de nașterea de sus, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este numai în inimile acelora care sunt ai Domnului, iar lupta întunericului este împotriva Împărăției lui Dumnezeu (Luca 17:21).

Roadele văzute în viața aceluia care se folosește de numele de creștin vorbesc cu claritate despre lupta ce se dă înăuntrul lui, între omul cel vechi, firească, și omul cel nou, care este duhovnicesc. Roadă firii pământești și roadă Duhului (Galateni 5:16-25) sunt potrivnice și diametral opuse în scop și gust, după cum roadă bună și dulce a unui pom de soi se deosebește de roadă sălbatică și viermicioasă a unui pom sălbatic. „Dar omul firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni“ (1 Corinteni 2:14, 15). Apostolul Pavel a împărțit oamenii nu după gen, poziție socială sau țară de origine, ci după natura și chiar comportarea lor în firești sau duhovnicești. În categoria celor firești și lumești i-a pus pe aceia care nu primesc lucrările Duhului și felul Lui de a lucra, iar în categoria celor duhovnicești i-a pus pe aceia a căror duh a fost trezit la viață prin nașterea de sus, care au o judecată și un discernământ sănătos.

Apostolul Pavel i-a dat lui Timotei și nouă creștinilor astăzi îndemnul de a lupta această luptă pe care o numește bună (1 Timotei 6:12), ca unul care, în mod personal, a luptat în acest război ce are loc între omul cel vechi și omul cel nou. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7). Ca să putem învăța mai mult despre omul vechi și omul nou, Cuvântul lui Dumnezeu scoate în evidență contrastul dintre Esau și Iacov, pentru că Esau, vânătorul, era gata să-l

omoare, pe când Iacov proteja viața. Esau a disprețuit valoarea dreptului de întâi născut, și mânat de poftă l-a vândut pentru o ciorbă roșiatică, pe când Iacov a fost interesat să dobândească acest drept. Esau era mai mare, așa după cum ce-i firesc vine mai întâi la putere în viața noastră, pe măsură ce creștem din copii în adulți, ca apoi, când suntem expuși la lumina Evangheliei, să devenim prin pocăință făpturi noi în Hristos. Datorită alegerilor făcute în viața lui, Esau a ajuns să fie cunoscut de-a lungul anilor ca un om lumesc (Evrei 12:16), pe când Iacov, trecând prin modelarea necazurilor îngăduite de Dumnezeu, a ajuns să fie un prinț al Lui, schimbându-i numele din Iacov în Israel.

Când un suflet sau o biserică pune preț pe ce este firesc și nu pe ce este duhovnicesc ajunge să producă durere inimii lui Dumnezeu, pentru că așa după cum cei lumești, lipsiți de credință, nu au fost lăsați să intre în Canaanul pământesc, tot așa cei care au roada firii pământești, lăsându-se biruiți de fire și de vrăjmaș, nu vor intra să moștenească Canaanul ceresc. „...Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:9, 10). Esau a disprețuit binecuvântarea care vine de sus și neamul lui a ajuns să fie vrăjmaș poporului lui Dumnezeu. Nepotul lui Esau a fost Amalec (Genesa 36:12), care a format un popor idolatru, cu care Israelul a avut mult de luptat, iar când nu s-a luptat cu el s-a pângărit cu idolii lor, atrăgând astfel mânia lui Dumnezeu.

Cât timp suntem în acest trup, care este un vehicul temporar pentru sufletul și duhul nostru, vom avea de luptat, pentru că nu va fi niciodată pace între întuneric și lumină, între păcat și neprihănire sau între adevăr și minciună. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului aces-tui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6:12). Succesul nostru în acest război care nu se termină

cât timp suntem în viață va depinde de ascultarea și dependența noastră de Dumnezeu. Este un război în care ni se oferă nu numai armamentul duhovnicesc, ci și însoțirea puterii și cărmuirii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt ce întărește omul cel nou, care întâi se biruiește pe sine, apoi biruiește lumea și pe potrivnicul sufletului. La fel ca în orice război, și în războiul care are loc între firea cea veche și cea nouă, pentru ca omul cel nou, căruia îi place Legea lui Dumnezeu, să biruiască este nevoie de disciplină și chiar de sacrificiu, care nu trec neobservate de Căpetenia desăvârșirii noastre, care într-o zi va ști să de-a celor ce au luptat bine nu medalii ce ruginesc, ci o moștenire veșnică și nestricăcioasă în ierarhia Împărăției Lui.

A sacrifica sau a aduce o jertfă înseamnă să cedezi, să te cheltui sau să dai ceva pentru altceva mai bun și mai important. Nimeni nu a sacrificat mai mult pentru cauza mântuirii omului ca și Dumnezeu. Prin Scriptură suntem îndemnați să-i urmăm pilda (Efeseni 5:1, 2). Când a fost ultima oară când ai investit sau sacrificat în acest război spiritual ceva de valoare, de dragul Domnului Isus și pentru binele veșnic al sufletului tău? Frica bună este frica de-a face ceva care să ne țină departe de Domnul, iar pacea și împlinirea omului nostru nou care biruiește în acest război spiritual este o stare în care căutăm evlavie și sfîntirea, ca apoi să ne punem la dispoziția Lui cu tot ce ne-a dat. Când Moise a fost chemat la slujba de a fi un izbăvitor pentru Israelii din Egipt, Dumnezeu i-a spus să-și arunce toiagul jos, iar acesta s-a transformat într-un șarpe de care Moise s-a temut. La cuvântul Domnului, Moise a apucat șarpele de coadă și nu de gură, cum se face în astfel de cazuri, și din acel moment toiagul lui Moise a devenit toiagul lui Dumnezeu în mâna lui Moise (Exodul 4:20).

Când noi ne punem abilitățile noastre la dispoziția lui Dumnezeu, El devine abilitățile Lui în noi, și El se folosește de ele ca să ne de-a biruința în această luptă care se dă între ce-i firesc și ce-i duhovnicesc. „Atunci Moise a zis lui Iosua: «Alege niște bărbați, și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar Eu voi sta

măine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână» (Exodul 17:9). Toiagul lui Moise a devenit toiagul lui Dumnezeu. Atunci când abilitățile noastre devin abilitățile Lui lupta devine ușoară, pentru că în loc să folosim o sursă slabă, care se epuizează repede, așa cum este puterea și înțelepciunea noastră, suntem conectați la o sursă de putere nelimitată. Înseamnă a trece de la „eu știu, eu am, eu pot” la starea în care omul nou, cărmuit de Duhul, spune: „El știe, El are, El poate”. „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8:37). Este sănătos să vedem un pericol real pentru sufletul nostru în dorințele omului nostru cel vechi, care poate fi periculos și care nu trebuie întârâtat prin provocări de glumă cu păcatul sau prin expunere la păcat, după cum știm că nu-i de joacă cu o fiară sălbatică.

Dacă suntem indulgenți cu omul nostru vechi, care este în război cu omul cel nou cât timp suntem în acest trup de carne, dorințele lui ne pot face mult rău sau chiar pot să ne cauzeze moartea, așa cum vedem că a fost și în cazul împăratului Saul, care atunci când s-a crezut tare și în control i-a cruțat pe amalaceți, ca apoi să ajungă să moară din cauza lor. La prima vedere iertarea lui Agag de către Saul pare a fi un bine omenesc, dar a fost doar un bine firesc, care nu a luat în considerare partea spirituală a acelei situații pe baza căreia Dumnezeu i-a dat porunca să nimicească tot ce era de-a lui Amalec. În lupta pe care o ducem, uneori omul firesc vrea să facă un bine, dar Dumnezeu vrea ca binele pe care-l facem să fie datorită omului nou, care folosește abilitățile date de Dumnezeu și are în vedere binele mai mare, adică cel duhovnicesc. A lupta bine înseamnă a trece de la ce-i firesc la ce-i duhovnicesc, înseamnă a trece de la ce este superficial și trecător la ce este valoros și veșnic. A lupta bine înseamnă a trece de la a-ți cheltui viața în favoarea a ce este fără de valoare sau de valoare temporară, în a-ți cheltui viața în folosul lucrurilor care vor rămâne veșnic.

A lupta și a birui în acest război spiritual înseamnă a trece de

la a aduce daruri, care nu-i sunt acceptate lui Dumnezeu, la a fi făpturi curățite ca aurul și ca argintul, care Îi aduc daruri neprihănite de care El se bucură. „El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară” (Maleahi 3:3, 4). Nu darul sau sacrificiul este întâi de toate ceea ce face pe cineva să fie acceptat înaintea Domnului, ci este starea inimii aceluia care se închină Lui, aceea care face ca darul sau jertfa să-i fie primit.

Omul duhovnicesc, care luptă și biruiește în lupta duhovnicească, este un suflet care în primul rând a primit harul lui Dumnezeu. Prin acest plan al îndurării lui Dumnezeu numit „har” suntem iertați, curățiți de vechile noastre păcate și prin Duhul Sfânt suntem cămuiți în tot adevărul. În timpul Vechiului Testament Dumnezeu a avut un templu pentru poporul Lui, dar în timpul dispensației harului, care cuprinde perioada de timp de la jertfa Domnului Isus la Răpirea Bisericii, Dumnezeu are un popor în care Și-a făcut un templu al Lui, și în care locuiește prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 6:19). Când primim darul mântuirii Dumnezeu ne iartă, apoi scrie Legea Lui în inimile noastre ca să ne păstreze în harul Său și să ne facă folositori Împărăției Lui, rămânând sensibili nu doar la ce se vede cu ochii de carne, ci și la ce se poate vedea prin credință, fiindcă suntem angrenați într-o luptă spirituală care se dă pentru sufletele oamenilor, într-o lume în care standardul a ce înseamnă creștin normal scade mereu.

Legea Lui are la bază un Legământ nou, care este făcut în sângele Mielului, care după ce ne curățește de orice vină devine armă de apărare și chiar de atac în lupta noastră împotriva întinericului. Scopul acestui război spiritual dintre firea veche și firea nouă, iar apoi cu situațiile care ne înconjoară viața este să ne facă tari în credință și să dezvolte în noi frumusețea chipului Fiului Său. Biruința în aceste lupte vine prin credința în El, și pe măsură ce omul cel vechi moare, zi de zi, omul cel nou devine tot mai tare.

O dovadă că omul cel vechi a murit câte puțin, zi de zi, în încercare după încercare în viața credinciosului, este că atunci când ajunge la sfârșitul alegării lui pe pământ e așa de obișnuit să moară, încât plecarea din acest trup numită de noi moarte biologică devine un lucru normal, obișnuit și aproape de dorit. Apostolul Pavel a murit zi de zi față de lume în omul cel vechi, așa încât atunci când i-a venit ceasul să plece acasă a privit la acel eveniment ca la ceva normal și chiar ca la un câștig (Filipeni 1:21), pentru că era obișnuit să moară în omul cel vechi, pe când cel nou devenea tot mai puternic.

„De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește zi de zi“ (2 Corinteni 4:16). Când luptăm după rânduiești, chiar dacă ce-i vechi trece, ceea ce este creat de Dumnezeu ca să existe veșnic, adică duhul și sufletul nostru, se înnoiește și devine tot mai tare și mai frumos în ochii cerului. La lucrarea de creare Dumnezeu nu a chemat pe nimeni, dar la lucrarea de zidire a Bisericii Lui ne cheamă pe fiecare din noi, odată ce am primit darul mântuirii, pentru că mântuirea include chemarea la slujire, care poate fi numită și o chemare la luptă. Martirul Ștefan a fost un creștin normal, care fiind înzestrat cu multe virtuți bune s-a dezvoltat și a crescut normal, dar în timp, ceea ce atunci a fost privită ca a fi o comportare normală a unui creștin care luptă, astăzi a devenit ceva care este privit ca anormal și extrem. Revista *Forbes* publică viața celor mai bogați oameni, dar Domnul Isus și chiar cerul întreg este interesat de oamenii a căror suflet devin parte din Împărăția cerurilor, care luptă lupta cea bună a credinței.

Biruința în acest război spiritual este văzută nu numai în ceruri, ci și pe pământ, între aceia între care locuim. Fiecare din noi suntem o reclamă pentru ceea ce credem și pentru Acela pe care-L slujim. Ce spune și ce promovează viața ta atunci când lupta pe care o dai este privită de cei de afară sau chiar de cei din casa ta? Luptăm bine atunci când suntem sătui de noi și flămânzi după Domnul Isus. Când suntem flămânzi după El, vine și

neprihănirea Lui în viața noastră, iar când dispare neprihănirea din viața noastră dispare și El. Când vom fi flămânzi după neprihănire Îl vom reprezenta bine și vom lupta bine și în acest mod vom ajunge la cele mai frumoase clipe din viața noastră—timpul de părtășie cu El prin Duhul Sfânt. Luptăm bine când înțelegem că ceea ce pare foarte atractiv pentru omul cel vechi poate fi foarte dăunător sau chiar distructiv pentru omul cel nou. Luptăm bine când trecem de la nivelul uman, după care facem bine celui ce ne-a făcut bine și rău celui ce ne-a făcut rău la nivelul divin, după care spre bucuria Tatălui Ceresc facem bine chiar și aceluia care ne-a făcut rău.

Luptăm bine când dorim să ne dedicăm pe deplin lucrării pe care El ne-a încredințat-o și cu toate că știm că nu vom fi vreodată desăvârșiți în acest trup, pentru că a greși este parte din viața noastră, chiar dacă greșim ne ridicăm, știind că putem învăța chiar din greșeli, greșala cea mai mare fiind aceea de a ne da bătăuți. „Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână“ (Psalmul 103:14). După cum un soldat, un muzician sau un atlet știe că pentru succes în carieră este nevoie de disciplină și sacrificiu, nu doar de gânduri și dorințe de bine, tot așa copilul Domnului știe că pentru a avea biruință în acest război dintre omul vechi și omul nou are nevoie de disciplină, care este caracterizată printr-o viață trăită cu evlavie, plină de roada Duhului (1 Timotei 4:7). Așa cum ne spun și cuvintele apostolului Pavel, la sfârșitul acestui război dintre omul vechi și omul nou, între noi și împărăția întinericului, pentru acela care luptă bine este pregătită o cunună a neprihănirii, pe care o vor primi de la Împărat aceia care au biruit (2 Timotei 4:8).

Fiecare suflet care a luptat bine în acest război spiritual va deveni parte din comoara lui Dumnezeu, comoară care va rămâne pentru totdeauna acolo unde este El. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre

cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește“ (Maleahi 3:17, 18). Nu toți aleg să lupte acest război, pentru că li se pare că îi costă prea mult, dar aceasta doar pentru motivul că nesocotesc cât de mult îi va costa faptul că au ales să nu lupte. Nu există stare de neutralitate în acest război spiritual, deci asigură-te că prin har ai trecut de partea celor răscumparați, ca la sfârșit de alergare să fii socotit ca parte din comoara Lui. „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat...” (1Timotei 6:12).

Amin

48

PROMISIUNEA UNEI VREMI DE ÎNVIORARE

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara.”

2 Cronici 7:14

Una din metodele prin care lumea de astăzi încearcă să ridice meritul omului este aceea de a glorifica prin tehnologie imaginile, începând cu reclamele de pe ziduri și până la feluritele imagini video existente astăzi, dar este necesar să fim atenți, pentru că ascunsă în această lucrare este încercarea omului de a umili Cuvântul scris al lui Dumnezeu, pe care uneori omul firesc îl consideră ca fiind rămas în urmă. Cuvântul Lui este viu, lucrător și mai de valoare ca orice imagini create de oameni, pentru că în El avem „spusele” Lui, prin El aflăm care este voia Lui pentru noi și tot prin Cuvânt putem beneficia de promisiunile pe care ni le-a făcut Dumnezeu. O promisiune este luată în serios și are valoare în funcție de cine este acela care face acea promisiune. Acela care face această promisiune găsită în textul citat la început este Dumnezeu, în care nu este umbră de mutare, căruia nu-i pare rău de ce promite și care, pentru că este bogat, în bunătate niciodată nu va spune că a oferit prea mult sau că a promis mai mult decât ar putea da, fiind motivat de dragoste în ceea ce face pentru noi, fiind nemărginit în resurse și putere.

Este cunoscut faptul că de multe ori datorită îngrijorărilor, uneori datorită relaxării disciplinei duhovnicești sau datorită cir-

cumstanțelor aspre ale vieții, în timp, dragostea celor mai mulți scade. Din acest motiv un credincios sau chiar o biserică întreagă alunecă spre o viață de rutină chiar în casele de rugăciune și nu de puține ori în serviciile șablon, conduse de obiceiuri, lasă să se simtă lipsa unei prospețimi a ungerii sfinte, în care să fie simțită adierea Duhului Sfânt. Într-o astfel de stare, privind nostalgic la vremurile și timpul dragostei dintâi, credinciosul tânjește după acea primă părtășie cu Duhul Sfânt. Între astfel de suflete apare dorința după o vreme de înviorare duhovnicească și Scriptura este gata să ne vină în ajutor, spunându-ne ce este necesar să facem ca să găsim cărările cele vechi, pe care am umblat plini de zel pentru Domnul când ne-am întors prima dată la El. „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviorare“ (Fapte 3:19).

Dacă nu-ți place ce seceri, trebuie să schimbi ce semeni, pentru că așa după cum în agricultură omul culege ce seamănă, și în domeniul duhovnicesc după cum seamănă în fire sau în duh va culege o roadă. Uneori pierdem râvna de slujire, pasiunea de a ne dăruia lucrării Lui și este necesar să cerem ca Lumina de sus să ne examineze inima, spre a ne expune motivul pentru care a scăzut sau chiar dispărut din inima noastră bucuria de a-L sluji. Un cap sau o minte plină de învățătura Scripturii poate fi un lucru bun, dar nu este un substitut pentru o inimă goală, de aceea dacă pe altarul inimii noastre nu apare dorința de rugăciune și nu avem pasiune pentru a sluji spre a aduce câștig Împărației lui Dumnezeu, este timpul să cerem ca Domnul să trimită vremea de înviorare. Când vom lua în considerare și vom asculta de recomandarea Scripturii, Dumnezeu promite să trimită vremea de înviorare și casa de rugăciune nu va mai fi un loc de odihnă pentru trup, ci un loc al cercetării, un loc al rugăciunii și al cântării de laudă către Dumnezeu.

Acela care simte o astfel de sete după Dumnezeu se întreabă: „Ce să fac și cum vine vremea de înviorare?“ Pentru a avea rugăciunea ascultată de El și pentru ca focul să se aprindă din nou

pe altarul sufletului nostru, versetul citat la început numește prima condiție necesară și aceasta este nevoia de a ne smeri înainte Lui. Ca să poată veni trezirea a fost și va fi întotdeauna nevoie de o frângere a voii noastre. Acela care o numește pe aceasta condiție este chiar Dumnezeu, care nu numai că știe de ce avem nevoie, dar vrea mai mult decât noi să trimită în viața noastră vremuri de înviorare. Când ne smerim, ne vedem lipsa de merit și neputința de-a face ceva bun fără de El. Când ne smerim cedăm la voia noastră, pentru ca voia Lui să fie făcută în viața noastră, chiar dacă voia Lui ne trece nu numai prin bucurii, ci și prin valea plângerii. Când ne smerim spunem ca și Moise în pustie: „...Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (Exodul 33:15). Acela care alege să trăiască smerit atrage spre el alte suflete care au nevoie de ajutor și doresc să-L cunoască pe Dumnezeu, pe când un suflet arogant îi respinge prin înfumurarea lui pe cei timizi.

Într-o biserică mare din America, în care majoritatea erau oameni de bine, pământește vorbind, a intrat un tânăr cu un tricou rup, cu păr lung și cu pantaloni de blugi murdari și rupți. Pentru că toate băncile erau ocupate de oameni frumoși îmbrăcați, tânărul s-a dus până în față și a stat jos pe covor, în fața amvonului. Pentru un moment parcă totul a înghețat și predicatorul s-a oprit din vorbire din cauza îndrăzelii acelui tânăr, până când din spatele bisericii unul din ușieri, îmbrăcat la costum și ajutându-se de un baston, a venit schiopătând până lângă tânărul care intrase în biserică. Spre mirarea unora, care se așteptau să-l vadă pe tânăr escortat afară sau altundeva, deși cu multă greutate, ușierul, care era în vârstă, s-a plecat jos și s-a așezat, stând turcește, lângă acel tânăr. Atunci predicatorul a început să vorbească și a spus: „Ceea ce eu am să vă spun astăzi nu vă veți mai aduce aminte, dar ceea ce ați văzut astăzi nu veți uita niciodată.“ Acel tânăr a fost câștigat pentru Hristos, deoarece cineva a știut să se smerească și Acela care umblă cu cei smeriți a dat o biruință în acea biserică.

Un caz în care putem observa cum smerenia unui popor a atras

îndurarea lui Dumnezeu îl putem observa în Scriptură atunci când Moise a fost pe munte cu Dumnezeu și israeliții s-au răzvrătit, făcând un vițel de aur și mâniindu-L astfel pe Domnul. După ce i-a trecut mânia, Moise a mijlocit pentru popor și după cuvântul Domnului a îndemnat poporul să se smerască înaintea Lui, pentru că a știut că numai smerindu-se a putut atrage îndurarea lui Dumnezeu. „...Aruncă-ți acum podoabele de pe tine, și voi vedea ce-ți voi face. Copiii lui Israel și-au scos de pe ei podoabele, și au plecat de la muntele Horeb“ (Exodul 33:5, 6). Poporul a ascultat, s-a smerit și mila a biruit, ca astfel Dumnezeu să continue să-i însoțească. Împăratul Franței, Lowis al XIV-lea, care a ajuns cunoscut pentru cuvintele: „eu sunt statul“, a ajuns să se vadă așa de mare încât și-a adăugat numelui lui și numele de „Cel mare“. La înmormântarea lui preotul a suflat în lumânarea de la capul lui și a spus: „Numai Dumnezeu este mare!“.

Când omul are reușite pământești parcă uitând că înaintea lui Dumnezeu aceste reușite țin doar o clipă uneori se vede mare, dar dacă vrem să ne fie ascultate rugăciunile să nu uităm că indiferent de ce am realiza pământește smerenia a fost și este o condiție cerută de Dumnezeu de la om. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ (Mica 6:8). Un alt caz în care putem vedea cum smerenia a atras îndurarea lui Dumnezeu asupra poporului îl vedem că a avut loc în timpul împăratului Iosia. Preotul Hilchia a găsit cartea Legii și când a fost citită înaintea împăratului Iosia acesta în semn de smerenie și-a sfâșiat haine de pe el, iar apoi, după ce poporul a ascultat Legea Domnului citită, a pornit la o exterminare a idolatrie care provoca mânia lui Dumnezeu. Această zdrobire a inimii lui Iosua a atras îndurarea lui Dumnezeu și învierea unui mesaj înbucurător rostit prin prorocița Hulda nu a întârziat. „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai

sfâșiat hainele, și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit, -zice Domnul. - De aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău, și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia...“ (2 Împărați 22:19, 20).

Un alt caz în care putem observa cum smerenia înaintea Domnului a adus o vreme de trezire a avut loc în timpul dregătorului Neemia și a preotului Ezra, când la mulți ani după domnia împăratului Iosia Legea Domnului a fost citită acelor care s-au întors din robie. „După ce au șezut jos, au citit în cartea Legii Domnului, Dumnezeului lor, a patra parte din zi; și altă a patra parte din zi și-au mărturisit păcatele și s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeului lor“ (Neemia 9:3). Poporul s-a smerit îmbrăcat cu saci și presărat cu țărână, pentru ținerea unui post, și în acest fel au ajuns să vadă în Dumnezeu un Dumnezeu bun și milos, care nu Și-a părăsit poporul. Dacă vrem ca și noi să ne bucurăm de vremuri de înviore în suflet, în casele noastre și în casele de rugăciune, va fi nevoie de o astfel de zdrobire a firii noastre, prin a ne smeri înaintea Domnului. Postul și rugăciunea au un impact direct în această privință, pentru că slăbesc firescul și întăresc duhovnicescul din noi.

Rugăciunea este cea de-a doua condiție enumerată în versetul de la început, pentru a veni o tămăduire peste sufletele bolnave și o vreme de înviore. Postul este tot o cale prin care ne smerim înaintea Domnului, dar să nu uităm că El nu ne datorează nimic dacă noi alegem să postim, dar postul arată determinarea noastră de a supune și stăpâni peste dorințele firii noastre vechi, spre a putea auzi și vedea mai clar lucrurile duhovnicești. Dacă vom lua seama la condițiile rostite de Dumnezeu în versetul de la început vom putea aduce jertfe care, ca și jertfa lui Abel, să fie primite înaintea lui Dumnezeu. Jertfa lui Abel a fost mărturia că era neprihănit (Evrei 11:4), dar ceea ce a făcut ca jertfa lui să fie primită a fost nu numai faptul că sângele mielului adus pe altar vorbea despre o credință în Mielul lui Dumnezeu, ci a fost viața

întreagă a lui Abel, despre care apostolul Ioan ne spune că era o viață trăită în fapte de neprihănire (1 Ioan 3:10-12). Pe de altă parte faptele lui Cain au fost rele și aceasta a inclus faptul că nu și-a iubit fratele (1 Ioan 4:20), de aceea Dumnezeu nu a privit cu plăcere spre el și jertfa lui.

Cea de-a treia condiție menționată în versetul citat la început este aceea de a căuta Fața Lui și poate am spune că prin post și rugăciune facem aceasta, dar El ne cere să-I căutăm Fața, pentru că în noi apare de multe ori dorința după ceva mereu nou și diferit. Este necesar să căutăm ceva de lucru acolo unde lucrează Domnul, ca să participăm și noi acolo sau unde El poate folosi ceva din ce avem noi. Există în noi tendința de a alerga după oameni și evenimente, în loc să fim mulțumiți cu prezența Domnului, care ar trebui să ne fie îndeajuns. Când vom lua seama la aceste condiții, în care ne sunt promise vremurile de înviore și ascultare a rugăciunilor noastre, se va îndeplini și cea de-a patra condiție, în care Dumnezeu ne cere o abatere de la căile rele. Uneori aceste căi sunt căi spre păcat, iar de alte dăți sunt doar căi pe care datorită nevegheții ajungem să prețuim mai puțin mântuirea și să strângem mai mult pe pământ decât în cer.

Cercetarea noastră sinceră înaintea Lui dă glas conștiinței noastre, care este ca un geam pe care trebuie să-l ținem curat, chiar dacă va trebui să-l spălăm cu lacrimi, pentru că numai atunci va pătrunde prin el lumina care vine de sus ca să nu mai trăim în întuneric. Fără de excepție, Biserica lui Dumnezeu este alcătuită din oameni care au fost firești, dar prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt devin o zidire nouă în Hristos, deoarece devin duhovnicești. De ce a fost nevoie ca Nicodim, ucenicul Domnului Isus, cei din Efes să aibă această experiență a nașterii din nou? Pentru că fără de această naștere de sus nu putem fi decât firești, adică pământești, și deși unii sunt mai buni iar alții mai răi, toți sunt tot firești, și cei firești nu pot să-I fie plăcuți lui Dumnezeu și nici nu vor ajunge acolo unde este El, pentru că El nu-Și va duce în casă ce nu-I place. „Deci, cei ce sunt pământești, nu pot

să placă lui Dumnezeu“ (Romani 8:8). Dacă vrem să ne fie ascultate rugăciunile și dorim vremuri de înviore, va trebui să ne lăsăm învățați de Cuvântul Bun al lui Dumnezeu, pentru ca alergarea și jertfele să nu ne fie în zadar.

Unii oameni înțeleg Scriptura și bucurându-se de adevărurile ei sunt gata să le împărtășească cu alții. Alții recunosc că nu cunosc Scripturile și, asemenea celor din Berea, cercetând ce li se spune cu ce este scris se lasă învățați, ca astfel să poată crește de la a fi sugari în credință la o stare de maturitate, în care pot aduce folos trupului lui Hristos. Este tragic însă cazul acelora care nu cunosc Scripturile și nu știu că nu le cunosc și nici nu se lasă învățați. Un caz și mai disperat este al acelora care nu le cunosc, știu că nu le cunosc, dar din orgoliu sau îndărătnicie nu se lasă sfătuiți, ci preferă să-și risipească vremea scurtă pe care o au de trăit pe pământ. Religia, chiar foarte puțină, poate prezenta un pericol, pentru că un astfel de om se poate crede a fi bine și nu mai caută adevărul, ori dacă-l întâlnește nu-l mai recunoaște sau îl refuză dacă prețul lepădării de sine i se pare prea mare. Trăirea după îndemnul Duhului, în lumina Evangheliei, aduce stabilitate spirituală în viața noastră, și cu toate că nu vom fi niciodată desăvârșiți ca Domnul nostru, strângând Cuvântul și trăindu-L continuăm să creștem în credință, în cunoașterea Scripturii, acestea fiind metodele prin care Duhul Sfânt dezvoltă în noi chipul lui Hristos.

Ascultarea de Cuvânt dezvoltă în noi un caracter frumos și cu o judecată deprinsă prin întrebuintare putem discerne adevărul de neadevăr, ca astfel cunoscându-ne darul pe care l-am primit să-l punem la lucru în folosul Stăpânului. Noi ne gândim la David că a fost cel mai de seamă împărat al lui Israel, dar Dumnezeu l-a numit robul Lui (1 Împărați 14:8), care a slujit generației lui după planul lui Dumnezeu (Fapte 13:36). Este de dorit ca Domnul să vadă și în noi că suntem robi și roabe ale Lui din dragoste, care spre slava lui Dumnezeu slujim generației noastre ca niște indicatoare care arată drumul spre Hristos. Când Domnul este desfătarea noastră, așa cum ne este promis, El ne va da ce ne

dorește inima. Când El va fi desfătarea noastră ne va da nu fan-teziile noastre, ci ceea ce avem nevoie împreună cu dorințe de la El, ca apoi să ducă la îndeplinire în viața noastră aceste dorințe spre gloria Lui. De ce merge un tânăr sau o tânără în Africa sau India ca misionari? Pentru că au ajuns să-L cunoască pe Domnul, iar El le-a dat dorințe sfinte, pe care i-a ajutat să le ducă la îndeplinire. Astfel de suflete, care trăiesc o viață de dăruire pen-tru Hristos, au înțeles că această călătorie numită viață nu este destinația, ci doar ceva înainte de a ajunge la destinație.

Aceia care din duhovnicești ajung să fie din nou lumești trăiesc ca și cum această călătorie ar fi destinația și pierd oportunitățile de îmbogățire față de Dumnezeu, punându-și în același timp sufletul în mare pericol. Când călătorim cu avionul și acesta se ridică în aer suntem mulțumiți că lucrurile decurg cum ne-am așteptat, dar dacă odată ce am ajuns la altitudinea corectă pilotul ar spune că am ajuns la destinație și că de acum vom călători încontinuu, făcând ocoluri pe deasupra lumii, am fi foarte nemulțumiți cu un astfel de anunț. Acum suntem în călătorie spre Țara promisă, deci este bine să nu ne facem prea comozi, pentru că totul este temporar aici, așa cum este și trupul nostru. De aceea este bine să folosim viața aceasta cu folos veșnic, prin a o pune în slujba lui Dumnezeu, încât la sfârșitul pelerinajului pe pământ să ajungem cu adevărat la destinația dorită, care este casa Tatălui nostru cel ceresc.

Dumnezeu este mulțumit de viața noastră atunci când vede chipul Fiului Său în noi și este glorificat când suntem mulțumiți de planul Lui pentru noi. Spiritualitatea omului duhovnicesc, a cărui rugăciune ajunge pe altarul lui Dumnezeu, nu constă în cer-emonii, ci într-o închinare în duh și adevăr; constă în a face tot ce poți spre slava Lui, cu ceea ce ți s-a dat, încât să ți se poată încredința și mai mult. În primii 40 de ani de viață Moise a învățat să fie cineva, ca apoi în următorii 40 de ani să învețe să fie un nimeni și aceasta să-l califice pentru a fi folosit de Dumnezeu. El ia un om care se vedea a fi un nimeni spre a face din el un „cine-

va“, de care s-a folosit spre slava Lui ca de un vas de cinste. Smerenia va face același lucru și în viața ta, dacă lăsându-ți preju-diciile tale, cu privire la cum crezi că ar trebui să lucreze El, Îl vei căuta pe Dumnezeu cu toată inima.

Toți avem de luat decizii în această călătorie spre Cer și avem de ales pe cine lăsăm să ne influențeze. Putem lăsa să ne influ-ențeze prietenii, familia, sentimentele trecătoare, circumstanțele vieții, sau putem alege să ne lăsăm influențați cel mai mult de sfatul Scripturii, prin care ne vorbește Dumnezeu. În calitatea de robi ai lui Isus Hristos devenim mai mari atunci când noi ne micșorăm, iar El crește în noi, așa cum a spus și Ioan Botezătorul. De unde știm dacă suntem robi? După modul în care acționăm atunci când suntem tratați ca robi. A te lăsa dus de curent și a face ce fac alții de obicei este ușor, la fel cum un pește mort poate fi dus de curent din Marea Galileii, prin Iordan, până în Marea Moartă, dar pentru a face ceva deosebit trebuie hotărâre și dedicare cu pasiune. Nu ai vrea să fii sufletul de la care să pornească o trezire spirituală în casa ta, în adunare sau chiar în orașul unde locuiești?

În Cuvântul citat la început Dumnezeu ți-a spus de ce ai nevoie pentru a avea rugăciunea ascultată. Când ne rugăm cum trebuie, în noi se dezvoltă nu doar bunătatea, ci și evlavie, calitate cres-cută în noi de Duhul Sfânt, care ne face să semănăm cu Dumnezeu mai mult. Președintele Avram Lincoln a mers la un ser-viciu religios, în care predicatorul a încheiat predica cu cuvintele: „Doamne, fii de partea noastră!“ La sfârșitul serviciului, Lincoln a spus că este mai bine să se roage ca ei să fie aceia care să fie de partea Domnului. Rugăciunea noastră trebuie să aibă ca rezultat faptul că noi am trecut de partea dorințelor lui Dumnezeu pentru noi, și nu faptul că Dumnezeu a trecut de partea dorințelor noas-tre. Este bine ca lista motivelor de laudă la adresa Lui să fie mai lungă decât lista motivelor de îngrijoare și a cerințelor, fiindcă aceasta Îl va onora pe Domnul. Dacă vrei să vină vremurile de înviorare, care sunt promise de Dumnezeu și creștinilor de astăzi,

ferește-te de tot ce ți se pare rău, citește Scriptura, luând întreg sfatul ei cu privire la un subiect, căutând să te regăsești în ea, pentru că nimic nu va putea înlocui în viața ta influența acestei cărți.

Un om citea Scriptura într-un vagon restaurant și cineva l-a întrebat dacă înțelege tot ce citește. Omul care citea a spus că nu înțelege chiar tot, dar înțelege suficient. A spus că el chiar dacă nu înțelege tot, face ceea ce a făcut cu peștele pe care-l mâncase și a cărui oase erau în farfurie. A spus că ia tot ce înțelege, iar ce nu înțelege pune la o parte, pentru a nu se îneca cu el. Copiii Domnului au parte de o veste bună și de una foarte bună, pe când aceia care nu sunt ai Lui nu au decât o veste rea și una și mai rea. Copiii Domnului au promisiunea că Domnul este cu ei în toate zilele, iar la sfârșit de alergare pentru cel care a lucrat bine este pregătită o moștenire nestricăcioasă. Cel care nu s-a predat Domnului trăiește fără împlinire și plin de frica judecății viitoare, ca apoi să sfârșească în locul de chin veșnic pregătit pentru Satana și slujile lui. Dacă nu ai luat decizia de a te preda Domnului Isus, care a plătit pentru vina ta cu sângele și viața Lui, astăzi te îndemn să faci acest pas de a te pocăi, ca să trăiești fericit aici și la sfârșitul drumului numit viață să ajungi acolo unde sunt aceia care au cerut și au primit darul mântuirii.

Amin

49

CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“

Ioan 1:14

Primul capitol al Evangheliei scrisă de apostolul Ioan conține mai mult adevăr, mai adânc și mai aducător de binecuvântare în viața omului decât toate scrierile filozofilor numiți de oameni a fi mari pentru ceea ce au avut ei de spus. Este un text care se adâncește într-un necunoscut și imediat depășește orice filozofie concepută de mintea omenească, dar prin cuvinte potrivite pentru a fi pricepute de mintea noastră aduce concepția de „veșnicie“ puțin mai aproape de înțelegerea omenească. Un pescar cu numele de Ioan, fiul lui Zebedei, un om necărturar, a scris despre adâncimile lui Dumnezeu care nu pot fi pătrunse pe deplin decât prin Duhul Sfânt, care ne ajută să înțelegem mai ușor că această revelație este de la Dumnezeu și nu este datorită înțelepciunii omenești. Este o parte a Scripturii care ni-L face mai bine cunoscut pe Dumnezeu și lucrurile cu privire la veșnicie, care nu pot fi pe deplin înțelese de mintea omului, însă ne dă destulă lumină încât să înțelegem că avem de-a face cu un Dumnezeu bun, care iubește omul și nu a rămas indiferent la starea păcătoasă a lui, pentru care dreptatea Lui la sfârșitul vieții l-ar fi condamnat la moarte.

Domnul Isus, care este Bun, a intervenit într-un mod direct și chiar foarte costisitor pentru El, pentru a face posibilă recuperarea

sufletelor oamenilor. La sărbătoarea nașterii Domnului copiii și uneori chiar și adulții se întreabă unii pe alții ce dar au primit, însă niciun dar nu se apropie ca valoare și trăinicie cu darurile pe care Dumnezeu ni le-a adus prin venirea Lui în lume. Venirea Lui ne-a adus darul unei vieții noi, în care noi, ca făpturi noi, trăim pentru lumea care vine (2 Corinteni 5:17). Ca făptură nouă în Hristos sufletul își schimbă direcția și destinația drumului. În viața unui astfel de suflet se văd schimbări la fel cum au fost schimbări în viața lui Bartimeu cel vindecat de orbire și la fel cum au fost văzute în viața celui vindecat în ținutul Gadarenilor.

Un alt dar pe care venirea Lui pe pământ ni l-a adus este faptul că trăim o viață de slujire, la sfârșitul căreia vom primi o răsplătire veșnică și nestricăcioasă. Acela care trăiește viața cu folos este gata pentru orice lucrare bună, este gata să spună: „Iată-mă!, Trimite-mă!“, și cu bucurie este gata pentru jertfă, ca și Zacheu în a căruia casă a intrat mântuirea. Un alt dar pe care venirea Domnului Isus pe pământ ni l-a adus este darul de a avea harul de a-I sluji și de a-I aduce închinarea noastră. Magii cei înțelepți I S-au închinat cu plecăciune și daruri, orbul vindecat I S-a închinat la fel ca și alții, care au avut parte de atingerea Lui vindecătoare. Ucenicii Lui I S-au închinat și toți care au primit darul mântuirii I S-au închinat și I Se închină recunoscând nu numai bunătatea Lui, dar și Suveranitatea Lui. Este o închinare care începe în inimă și cuprinde toate aspectele vieții noastre atunci când El, care a venit în trup ca să ne fie Salvator, este cu adevărat Domn în viața noastră.

Din anul 325 creștinii au pus deoparte o zi a anului în care să sărbătorească nașterea Domnului Isus, dar nu ziua când sărbătorim este cel mai important, ci important este să avem o inimă plină de mulțumire, pentru că El a venit sărac, ca noi să devenim bogați prin El. El este Fiul lui David, Fiul Mariei, Fiul omului. El este Fiul lui Dumnezeu care a venit pe pământ ca să ducă la îndeplinire planul numit Har, făcut în ceruri, ca astfel să scoată oamenii din cea mai acută criză posibilă, care este starea

de păcătoși și să-i împace prin jertfa Sa cu Tatăl. Așa cum L-a numit îngerul, El este Fiul Celui Preaînalt, care a primit scaunul de domnie al lui David și Împărăția Lui este veșnică. El nu S-a născut din sămânța spirituală coruptă moștenită din Adam și nici din una pământească, ci Pruncul Isus a fost zămislit de la Duhul Sfânt în fecioara Maria, care și-a pus viața la dispoziția lui Dumnezeu. Prin aceasta ea a dat dovadă de o maturitate spirituală neobișnuită, primind să fie un vas de cinste de care să se folosească El (Isaia 7:14).

Nașterea Domnului Isus dintr-o fecioară a fost o minune prevestită prin prorocul Isaia și o nouă lucrare făcută de Dumnezeu, deoarece a fost un nou mod al lui Dumnezeu de a aduce viață pe pământ. Nașterea Domnului Isus a fost presărată cu minuni prin intervenția directă a lui Dumnezeu. Magii, care probabil că veneau din Babilon, I-au văzut steaua care i-a călăuzit până la locul unde era Pruncul Isus și familia Lui. Prin Irod, vrăjmașul a vrut să oprească planul bun al lui Dumnezeu, dar prin intervenție divină Iosif cel ascultător de Dumnezeu a protejat Pruncul și pe mama Lui. Ca om născut din femeie, Domnul Isus, Cuvântul întrupat, a cunoscut oboseala în trup, foamea, setea, iar când a pățit durerile fizice ale trupului, dar în toate a trăit fără de păcat, o viață în ascultare de Tatăl și de slujire a oamenilor (Evrei 2:14). El S-a făcut părtaș deopotrivă la aceste slăbiciuni și limite ale trupului de carne, spre a putea fi un înlocuitor potrivit omului. Oare ce o fi zis sau gândit cei din jurul acestui Prunc când L-au auzit plângând?

Prin venirea Lui în trup Dumnezeu S-a dovedit a fi cea mai darnică ființă din Univers, pentru că iubind lumea „... a dat pe singul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ El a fost singurul om care a trăi fără păcat, El a fost singurul Sacrificiu care ne-a putut plăti vina, El este singurul Salvator adevărat, care vrea și ne poate duce în cer, dar acestea toate au început să se desfășoare pe pământ într-un mod vizibil nouă, prin nașterea Lui în Betleemul din Iudea, așa cum au spus

prorociei. Oamenii care se cred importanți aleg orașele renumite pentru a face ceea ce cred ei că este important, dar Domnul Isus, singurul care S-a născut pe pământ acolo unde a vrut și când a vrut, a ales să Se nască într-o cetate neînsemnată, care a devenit însemnată prin nașterea Lui în acel loc. Într-un mod asemănător nici noi nu avem valoare și nici însemnatate până ce El nu se naște și în noi.

După porunca dată de Cezar, ca fiecare să se înscrie în cetatea în care s-a născut pentru a fi taxați, Iosif și Maria au călătorit din Nazaret cam 100 de km până la Betleem, unde, după planul lui Dumnezeu, Maria L-a născut într-o iesle pe Pruncul Isus, fără să cunoască mulțimea profețiilor care se împlineau în acele clipe. „Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei“ (Luca 2:7). Din clipa în care îngerul I-a vestit planul lui Dumnezeu, viața Mariei a luat o întorsătură cu totul neașteptată și ea a pornit pe un drum pe care nimeni nu a mai călătorit și nu va mai călători vreodată, după planul trasat cu precizie de Dumnezeu. A fost neașteptat faptul că într-o societate, în care o femeie nu avea mai nimic de spus când se lua hotărâre, Dumnezeu a venit și a întrebat-o dacă este de acord ca folosindu-se de ea să înceapă să schimbe lumea ca să-i poată mântui pe păcătoși. Ce gânduri or fi trecut prin mintea ei timp de nouă luni, când știa că-L poartă pe Mesia?

La început se părea că-i avea împotriva ei pe toți cei pe care-i cunoștea și-L avea de partea ei doar pe Dumnezeu, dar cu timpul cei din jurul ei și chiar omenirea întreagă a înțeles că a fost aleasă de Dumnezeu pentru această lucrare. Maria stătea în mirosul greu al ieslei de animale cu întâiul ei născut Împăratul și păstorii îi spuneau de coruri îngerești, care cântau și-I dădeau slavă lui Dumnezeu. Cred că multe din aceste lucruri nu făceau pe deplin sens pentru ea în acele momente. Multe din întrebările din inima ei nu și-au primit pe deplin răspunsul până când planul lui Dumnezeu a fost dus la îndeplinire și în ziua Cincizecimii aceia

care-L iubeau pe Domnul au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Cuvântul rostit de Dumnezeu prin prorocul Mica cu privire la locul unde avea să se nască Mesia s-a împlinit, pentru că în control a tuturor împrejurărilor, începând de la ideea de taxă și până la nașterea Lui smerită într-o iesle, a fost Dumnezeu. El a hotărât că este potrivit ca Acela care a venit să moară pe cruce o moarte de blestem este potrivit să se nască în locul cel mai de jos, unde oricine a dorit a avut acces la El ca să I se închine, dovedind astfel că El este un Împărat al săracilor.

Iosif, logodnicul Mariei, era un om neprihănit, care atunci când Dumnezeu i-a destăinuit planul pe care-L avea cu privire la familia lui, în care pentru câțiva ani el avea să fie în rolul de tată adoptiv pământesc al Pruncului Isus, a înțeles că lucrurile nu stau cum credea el și a ascultat de Dumnezeu. Iosif a rămas un personaj în umbră, primind o misiune importantă, pe care a dus-o la îndeplinire cu cinste, protejându-L în felul lui pe Pruncul Isus și pe mama Lui. Apoi a câștigat pâinea necesară familiei în atelierul lui de tâmplar, unde Acela care a creat Universul a lucrat și El ca tâmplar. În casa de poposire nu a fost loc pentru El, dar în inima ta are El loc? Fără ca această lucrare să aibă loc, prin minunea nașterii din nou, sărbătoarea Nașterii Domnului nu-ți aduce nici-un beneficiu, ci te lasă mai gol și mai dezamăgit de ceea ce lumea are de oferit, pentru că sufletul nostru nu are pace până când El nu este în inima noastră. Cei care L-au privit în brațele Mariei poate au avut impresia că Pruncul Isus este un copil neajutorat, dar El era de fapt „Dumnezeu tare“ (Isaia 9:6), asupra căruia privirile cerului erau îndreptate în tot timpul.

Sărbătorim nașterea Domnului Isus atunci când, Cuvântul S-a făcut trup și El, care a fost și este Dumnezeu, pentru câteva momente s-a dezbrăcat de slava cerească, suspendând parcă multe din atributele Lui de „Dumnezeu“ și smerindu-se sub mâna tare a Tatălui, a venit pe pământ ca să ne scape de datoria păcatului nostru, pentru care a plătit cu sânge. El este Regele care a venit să moară pentru slujitorii Lui care-L urau. El, prin care și pentru care

s-au făcut toate, este Regele care S-a născut cu scopul de a purta o coroană de spini și o cruce pe care să făurească mântuirea noastră. El este Mesia, Unsul, Cel așteptat de Israel, pe care însă ei în cea mai mare parte nu L-au recunoscut, nu L-au primit și mulți L-au și urât. Vestea adusă de îngerul Gavril făcută fecioarei Maria cu privirea la minunea nașterii Domnului Isus L-a identificat pe Domnul Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, iar îngerul l-a numit ca fiind cel Sfânt. „Îngerul i-a răspuns: «Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu» (Luca 1:35).

Domnul Isus S-a făcut trup și a locuit între noi oamenii, dar fără de păcat (Evrei 4:15), pentru a-i putea aduce pe oameni la o stare de pace cu Dumnezeu, și astfel omul să poată fi din nou fericit. El, care „a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos ca îngerii“, a îmbrăcat un trup și a venit să locuiască între noi ca să guste moartea pentru omul păcătos și astfel să ni se poată oferi fiecăruia dintre noi darul mântuirii prin credința în El (Evrei 2:9). El a acceptat această misiune de salvare, care s-a desfășurat pe pământ acum două mii de ani, pentru că este un Preot milos (Evrei 2:17). El „a locuit între noi“, care în original spune că „El Și-a întins cortul între noi“, și astfel a devenit un cort al întâlnirii dintre om și Dumnezeu. În El și numai prin El cel păcătos poate fi primit, iertat și acceptat înaintea Tatălui, atunci când prin Domnul Isus intră ca într-o cetate de scăpare, în care scapă de următor. Aceia care intră în acest cort al întâlnirii dintre om și Dumnezeu sunt aceia cărora li se potrivesc cuvintele citate la început: „Noi am privit slava Lui“. Aceia care nu intră prin pocăință la adăpostul jertfei Lui nu au decât ceea ce ei numesc sărbătoarea Crăciunului, în care caută fericirea în lucrurile oferite de acest pământ și care sunt trecătoare.

Cortul întâlnirii era plin de Legea lui Dumnezeu, care cerea mereu ca sângele jertfelor să acopere capacul ispășirii, dar cortul Domnului Isus este plin de har și de adevăr, pentru că prin

moartea Lui a plătit o dată pentru totdeauna plata păcatului, pentru ca noi având viața ascunsă în El să avem parte de har. Păstorii cei disprețuiți de oameni au fost aleși de Dumnezeu să participe la această sărbătoare a venirii pe pământ a Eliberatorului, și după cum li s-a spus de către îngerii care dădeau slavă lui Dumnezeu în jurul Betleemului s-au dus și s-au închinat Pruncului Isus. Ei au povestit celor din jurul Pruncului despre modul cum Dumnezeu le-a făcut de cunoscut această lucrare. Păstorii au primit o veste bună, „un evanghelion“ că li s-a născut un Mântuitor în cetatea lui David și ei L-au căutat după cuvintele îngerului. Atunci când L-au găsit I S-au închinat.

Dumnezeu a invitat să participe la bucuria nașterii Domnului Isus niște oameni care pentru cei din jurul Pruncului erau niște străini, însă ei erau bine cunoscuți de Dumnezeu. Invitația lor la această sărbătoare ne arată că sufletul lor era de mare preț înaintea Domnului, care știa că aceia care vor primi mântuirea vor fi dintre aceia care se văd a fi fără de merite personale. Acești străini care purtau cu ei mirosul oilor erau nepotriviți în ce privea legea levitică de a se apropia de Cel Sfânt, dar și din aceasta putem vedea că venirea Domnului Isus a făcut posibil ca oamenii care miros urât din cauza păcatului și chiar morți de mult să se poată apropia de Cel Sfânt, pentru ca în meritele Lui să fie curățiți și sfințiți. Magii I-au privit Slava atunci când o stea I-a vestit nașterea, apoi au mers să-L caute și să I Se închine, aducându-I daruri Fiului lui Dumnezeu care S-a făcut trup și ca Prunc a stat în brațele iubitoare ale Mariei. „Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistieriile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă“ (Matei 2:10, 11).

Speculații despre cine au fost acești magi sau câți au fost la număr nu aduc mare folos, dar ceea ce ne poate aduce folos este să facem ce au făcut ei, adică să-L cautăm și să-I aducem închinarea noastră Pruncului Isus. Ei nu s-au mulțumit cu lumina

stelei, ci L-au căutat și L-au găsit pe Acela care a făcut stelele și a pus lumina în ele. Lumina acestei stele spunea ceva despre Slava Celui născut în iesle, care a fost înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Lumina Lui atrage și astăzi sufletele oamenilor la El, care este Lumina lumii și când Îl găsim „nu mai pot de bucurie“. Slava lui Dumnezeu se vede și în viața sufletului care se pocăiește, primindu-L pe Domnul Isus să Se nască în inima lui, ca astfel să devină o ambasadă și un ambasador al Cerului, pentru că acolo unde este un creștin născut din nou, în care este văzut Hristos, acolo este și Dumnezeu.

Mai târziu, la 12 ani, Slava înțelepciunii Lui i-a uimit pe preoții din templu, ca apoi, la nunta din Cana, și ucenicii pe care El i-a ales să ajungă să vadă Slava Lui (Ioan 2:11) și să creadă în El. Slava Lui a fost văzută în minunile pe care Le-a făcut și în atenția și mila pe care a arătat-o față de aceia care erau socotiți de lumea religioasă de atunci ca fiind irecuperabili. În El a fost văzută slava și chipul lui Dumnezeu. Domnul Isus a adevărit acest lucru atunci când i-a spus lui Toma că cine a văzut pe Fiul a văzut pe Tatăl, pentru că El este oglindirea Tatălui. „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea“ (Coloseni 1:15) și totuși nu toți au văzut Slava Lui. Tu poți să spui că ai văzut ceva din Slava Lui? Moise a avut această oportunitate de a vedea slava Lui, dar deocamdată nu știm care parte din Slava Lui I-a inundat inima prima dată și care parte I-a mișcat-o mai mult. Slava Lui se vede în creația pământului cu tot ce este viu pe Terra. Slava Lui o spun și cerurile cu oștirea miliardelor de corpuri cerești.

Slava Lui o vedem în planul de salvare a omului pe care L-a făcut și vestit chiar din Eden, plan care a intrat în mișcare într-un mod vizibil nouă, oamenilor, atunci când Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, pământeni. Slava puterii și dragostei Lui o putem vedea cel mai bine la Golgota, unde Domnul Isus a dus la îndeplinire planul Tatălui, devenind o jertfă fără cusur ca preț de răscumpărare a omului. Psalmistul ne spune că El ne-a mântuit

pentru a-Și arăta puterea și pentru a-Și face Numele de Slavă (Psalmul 106:8). Deoarece nu toți oamenii văd Slava Lui este bine să te întrebi dacă în viața ta ai avut o zi în care ai primit Darul lui Dumnezeu—Mântuirea—ca astfel să vezi și să te bucuri la această sărbătoare împreună cu aceia care privesc și au parte de Slava Lui. Sărbătorim faptul că Dumnezeu a îmbrăcat trup de om, dar ca niciun alt om, pentru că în El nu era codul genetic spiritual decăzut al lui Adam. Totuși, cu toate că nu era nimeni mai mare în rang ca El, S-a născut acolo unde nici pentru un om de rând nu ar fi fost potrivit să se nască. Sărbătorim ziua în care Dumnezeu din dragoste pentru noi a apărut cu față și trup de om.

Nașterea Domnului înseamnă lucruri diferite pentru diferiți oameni și aceasta se vede după felul cum o sărbătorim. Pentru unii înseamnă doar daruri, mese festive, odihnă și petreceri pentru trup. Pentru alții este o sărbătoare spirituală când cugetă la bunătatea lui Dumnezeu care ne-a trimis un Mântuitor, în Pruncul care S-a născut în iesle și care este Hristos Domnul. El S-a născut în iesle ca să ne arate că oricine vrea poate veni la El. Dacă El nu te-a închis afară, încât să nu poți intra în audiență la El, nu te închide nici tu prin tot felul de motive, ci mergi înaintea Lui cu o inimă plină de mulțumire și privind la Slava Lui, arătată prin mila Lui, primește darul mântuirii prin a intra pe poarta pocăinței.

Cuvântul Scripturii ne spune că evanghelistul Filip L-a propovăduit pe Hristos în Samaria (Fapte 8:5, 8) și acest mesaj a produs o mare bucurie în cetate. Această bucurie este simțită și astăzi de toți aceia a căror inimă devine ca o cetate care-L primește pe împăratul Isus ca Domn, nu doar ca să se nască, ci să și domnească. Domnul Isus, care este Adevărul, Logosul, S-a întrupat și locuit între oameni în trup, până când a dus la îndeplinire planul de mântuire prin care El, Cel nevinovat, a plătit vina pentru noi, cei vinovați. A făcut acest lucru pentru ca toți aceia care-L primesc nu doar să cunoască despre Cel care S-a născut în iesle, ci prin Duhul Sfânt El să locuiească în ei cu harul și adevărul Lui. Venirea Lui, care în Cuvintele prorocului Isaia Îl descriu ca un „Fiu care ni s-a

dat“, a fost o venire în trup, sub forma chipului unui „Copil care ni s-a născut“. Această venire a Lui pe pământ, în lumea ostilă a lui Irod, a fost un act al umilinței, fiindcă pentru o clipă S-a făcut pe Sine sărac, dezbrăcându-se de Slava Sa și despărțindu-Se de Tatăl Sfânt și de mulțimea îngerilor în sărbătoare. A produs mesajul venirii Lui pe pământ bucurie și în inima ta? Cuvântul S-a făcut trup în persoana Domnului Isus pentru ca noi să avem o sărbătoare în care să ne bucurăm de darul lui Dumnezeu care a dat și continuă să ne dea tot felul de binecuvântări în viața noastră, nu ca darurile pe care le primim sau le dăm noi.

Textul citat menționează un grup de oameni privilegiați, care „au privit slava Lui“ și omul nu se poate bucura de nimic prea mult timp, până când nu privește la slava Lui, la păcatul propriu, ca apoi să ceară mila Acestui Mântuitor plin de milă, care-i primește pe păcătoși și prin pocăință le dă nevinovăția. Sărbătoarea Nașterii Domnului este numită și sărbătoarea luminilor și a darurilor, de aceea pentru a te bucura cu adevărat de această sărbătoare ai nevoie de lumina care vine de sus și care-ți arată cât de mare nevoie ai de un Mântuitor, ca apoi să ceri și să primești Darul lui Dumnezeu. Domnul Isus este Cuvântul care s-a făcut trup și a trăit între noi, pentru ca și noi să trăim o viață nouă duhovnicească. El S-a născut în Betleemul din Iudea, pentru ca noi să putem locui veșnic în Ceruri.

El S-a născut ca să moară, pentru ca și noi să murim față de păcat. Ești tu cu adevărat fericit la această sărbătoare? Domnul Isus, Cuvântul întrupat, face și astăzi oameni fericiți prin a le ierta păcatul, prin a da un rost vieții lor și prin a-i însoți prin Duhul Sfânt până când ajung acolo unde locuiește Acela care S-a făcut trup și a locuit între noi plin de har și de adevăr. Îngerii I-au dat slavă lui Dumnezeu atunci când S-a născut. Dacă Îl primești când El stă și bate la ușa inimii tale, El va intra, și gustând din bunătatea Lui sufletul tău va avea și el dorința să-I dea slavă Aceluia care a venit în trup ca să-ți fie Mântuitor. Vino la Isus, și El te va face să cunoști ce înseamnă adevărata fericire, care va

continua cu viața veșnică. Amin.

50

CE TE OPREȘTE SĂ AI VIAȚĂ VEȘNICĂ?

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: «Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?»“ Matei 19:16

Pentru că Dumnezeu a pus în om gândul veșniciei, dintr-un instinct intuitiv acesta caută să afle cine este Acela care L-a creat, caută care este scopul cu care a fost creat și modul în care ar putea ajunge să aibă siguranța că are viață veșnică. Religiile pământului caută să dea un răspuns acestor întrebări, dar uneori produc mai multă confuzie decât lumină, pentru că privind la atâtea căi care promet că duc către Dumnezeu, de multe ori omul nu știe ce să aleagă și se întreabă care este religia cea bună. Religia bună nu este aceea în care avem ceea ce dorim atunci când vrem noi, cum a fost în cazul fiilor lui Zebedei, care în acea vreme nu știau ce cer, ci este aceea prin care Dumnezeu face din noi ceea ce vrea El și cum vrea El. „Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus, și I-au zis: «Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere»“ (Marcu 10:35). Toate sufletele au fost create de Dumnezeu să existe veșnic și odată ce omul își sfârșește călătoria pe pământ intră în viața veșnică în prezența lui Dumnezeu sau în moarte veșnică, care este despărțire veșnică de fața lui Dumnezeu.

În textul citat avem exemplul unui suflet cunoscut de noi cu numele de „tânărul bogat“, care era conștient că există o viață veșnică și chiar avea o sete spirituală după un simț cunoscut numai de cei care au viață veșnică. Pe lângă că era bogat, din tex-

tul care descrie convorbirea pe care a avut-o cu Mântuitorul, reiese că era un tânăr curajos, moral, religios și sincer interesat de lucrurile spirituale. Cu toate aceste calități, acest tânăr bogat pământește era tot nesatisfăcut în interiorul lui, deoarece, cu toate că avea tot ce-i trebuia și a făcut tot ce știa el să facă, simțea că nu are viață veșnică și probabil că privea cu îngrijorare la ziua când va trebui să părăsească pământul ca să intre în veșnicie prin poarta morții.

A auzit de prorocul din Nazaret care vindecă orice boală, care învăță noroadele în mod diferit de cel al cărturarilor și al fariseilor și s-a hotărât să meargă la Domnul Isus pentru a primi o soluție la neliniștea care-l măcina înăuntru. A făcut aceasta întrebându-L în mod direct: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viață veșnică?” Domnul Isus care știa tot ce avea acel tânăr și cunoștea felul în care acele lucruri îi țineau inima legată de pământ i-a spus să vândă tot ce are, apoi să-L urmeze pe El. Tânărul care a venit să ceară o soluție a primit-o, ca apoi nemulțumit de ea să plece de la Domnul Isus „foarte întristat”, fiindcă era foarte bogat. În acele momente a aflat lucruri despre el însuși pe care înainte nu le cunoștea. A aflat că viața veșnică pe care o socotea foarte importantă, de fapt nu îi era așa de importantă cum a crezut el înainte de a veni la Domnul Isus. A aflat despre el că nu era gata să plătească orice i s-ar cere ca să poată avea viață veșnică. Cât de importantă este pentru tine viața veșnică? Există altceva care socotești a fi mai important? Dacă DA, acel lucru, situație sau acea persoană te va opri de la a primi și a intra în viața veșnică.

Așa cum vedem în cazul tânărului bogat, Dumnezeu ne cere să „renunțăm” în favoarea Lui, pentru că El vede că acel lucru stă în calea noastră pentru a intra în viața veșnică. Dumnezeu nu dorește să te vadă sărac, dar vrea să vadă dacă ești gata ca de dragul Lui să renunți la acel lucru pe care El îl vede a fi mai de mare preț decât El. Atunci când El te cheamă ca să-ți dea viața veșnică, El privește la relația ce o ai cu lucrurile pe care le ai. Dacă El vede că în loc să le tratezi ca un ispravnic, le tratezi ca un stăpân, El îți

va cere să te desparți de ele. „Ce bine să fac?”, a întrebat tânărul bogat, ceea ce ne spune că el a încercat să facă bine, dar nu știa care va fi binele acela pe care făcându-l îi va da siguranța vieții veșnice. Acel „bine” era acela de a-L alege pe Domnul Isus mai presus de orice lucru care-i lega inima, și plin de tristețe a constatat că nu este în stare să plătească acel preț sau să facă acel „bine”. Ce te oprește să fii plin de zel pentru fapte bune? Dorința de a avea mai mult sau anturajul pe care-l frecventezi?

Există o specie de rechini care cresc în mărime, după măsura mediului în care trăiesc. Un astfel de rechin, într-un acvariu mai mic, poate rămâne la o lungime de jumătate de metru, pe când, dacă este în ocean, aceeași specie de rechin poate crește la mai bine de trei metri lungime. Ghedeon a crescut ca un astfel de pește în acvariul madianiților, dar când Domnul l-a scos în larg a crescut în credință la măsura dorită de Dumnezeu. Împrejurările și anturajul în care alegi să trăiești îți pot afecta creșterea spirituală și apoi în mod proporțional îți va afecta roada pe care o vei avea în viața ta. Un șoim nu se asociază cu găinile și cu curcanii. Cei care trăiesc pentru lumea care vine, mai mult decât a li-L vesti pe Domnul Isus, nu rămân în anturajul acelora care caută să stoarcă ceva bucurie doar din lucrurile care sunt sub soare. Dacă vei alege să cauți și să-i înlături pe cei care te opresc să primești viața veșnică sau de a trăi din plin pentru Dumnezeu, poți să te aștepti să fii atacat de vrăjmaș imediat, nu pentru ce ești când pornești în această direcție, ci pentru ceea ce El știe că poți deveni atunci când trăiești prin credință.

Pe Ghedeon, cel rău ar fi vrut să-l omoare prin oameni chiar de la început, de când a fost chemat la o slujbă de către Dumnezeu, nu pentru că era tare și de temut, ci pentru ce avea să facă mai târziu, când s-a lăsat folosit în slujba lui Dumnezeu. Pe David, același vrăjmaș a încercat să-l omoare cu sulita lui Saul, nu pentru ce era el atunci, ci pentru ce urma să fie și să facă. Ca și în cazul lor, când te hotărăști să ascuți și să renunți la ceea ce te oprește de la a primi mântuirea sau de a fi mai aproape de

Domnul, vei fi păzit de puterea lui Dumnezeu, care întotdeauna este în deplin control. Alergătorii de la întrecerile Olimpice când aleargă nu-și pot permite să se uite înapoi ca să vadă ce se întâmplă, pentru că doar o fracțiune de secundă îi poate costa o medalie. Și noi la fel, lăsând trecutul să rămână în trecut, suntem chemați să alergăm înainte ca să primim cununa care nu se va veșteji. Domnul Isus nu a negat faptul că tânărul păzise Legea și nici nu i-a cerut să fie desăvârșit, ci doar i-a spus care este lucrul care-l ține legat și-l oprește de la a primi viața veșnică.

Tânărul bogat plin de voință și dedicare, însă care și-a neglijat inima care-l înșela, a venit la Domnul Isus dorind ca pe lângă ceea ce el făcea bun să aibă și încuviințarea Lui că se îndreaptă spre o destinație veșnică, fericită. El nu s-a gândit, la fel cum mulți nu se gândesc astăzi, că Dumnezeu poate falimenta pământește pe oricine vrea peste noapte și tot El poate da totul înapoi. Însă Dumnezeu care ne-a lăsat cu voință liberă vrea ca noi să fim cei care de bunăvoie renunțăm la acel lucru care ne ține la distanță de a primi viața veșnică. Poate că acel tânăr nu s-a gândit că viza de pribeag pe pământ i-ar putea fi revocată peste noapte, asemenea bogatului căruia i-a rodit țarina, și atunci ar fi fost obligat să părăsească toate averile pe care le avea. Cel mai sănătos lucru pe care-l putem face este să ascultăm de Domnul atunci când El ne cere ceva, pentru că El, care ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi, este în controlul circumstanțelor din viața noastră. Pentru că numai tu îți cunoști viața, trebuie să te întrebi ce ți-ar cere Domnul să faci sau să părăsești de dragul Lui, pentru ca acele lucruri să nu te oprească din a avea viața veșnică sau de a fi mai aproape de El. Poate fi avere, dar nu neapărat și nu uita că poți fi iubitor de bani, chiar dacă ai foarte puțini. Poate fi încrederea în meritele personale, neiertarea celor care ți-au greșit sau lenevia care te poate face să-ți neglijezi sufletul.

Fiecare, în mod individual, trebuie să se cerceteze ca să afle care este acel lucru care, la fel ca niște tampoane uriașe de tren, nu-l lasă să se apropie de Domnul. A lăsa tot ce te-ar putea

despărți de Domnul înseamnă a lăsa jugul lumii jos și a lua jugul Domnului, care înseamnă a duce o cruce. Crucea stârnește împotrivire, pentru că ea condamnă orice altă cale care se pretinde că duce la viață veșnică. Jertfa Domnul Isus exclude fără sfială sau ezitare orice altă metodă de a încerca să facem vreun bine pentru a avea viață veșnică. De aceea vestirea crucii lui Hristos a provocat întotdeauna împotrivirea oamenilor setoși după păcat, care caută să facă ceea ce ei aleg să numească bine. Pe unii ceea ce-i oprește de la a primi viața veșnică este mândria lor. Până când omul nu-și calcă mândria în praf și se smerește, admitând că este un păcatos care nu se poate salva singur, rămâne departe de mântuire.

Mândria este aceea care de multe ori te pune să cumperi lucruri de care nu ai nevoie, cu bani pe care nu îi ai, ca să impresionezi oamenii de care probabil că nici nu îți place. Mândria este păcatul care trimite cei mai mulți oameni în iad și care poate aduce iadul chiar în căsnicie. Mândria, care întinează omul și-l sfidează pe Dumnezeu, poate aduce necazul și paguba în biserici, pentru că ea nu se bucură până când nu are mai mult ca altul. Un om mândru nu-L poate vedea pe Dumnezeu, pentru că privește în jos spre alții, însă pentru a-L vedea pe Dumnezeu trebuie să privești în sus, văzându-te pe tine însuși jos. Pe de altă parte, un om smerit este un om care a încetat să se lase înșelat de firea lui cu păreri înalte despre el însuși și a schimbat astfel de păreri cu ceea ce spune Dumnezeu despre el. Un lucru pe care nu trebuie să-l uităm este că Dumnezeu nu va accepta niciodată motive pentru păcat, ci el ține omul răspunzător de ceea ce face pe acest pământ. Pentru că El știe că omul nu se poate scăpa de vina păcatului, a trimis pe Fiul Său să moară o moarte înlocuitoare pe cruce, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Psihologii spun că cea mai mare voință a omului este aceea de a trăi, dar datorită păcatului, Domnul Isus, care iubește omul, a venit pe pământ cu voința de a muri, pentru ca ceea ce îl oprește de la a putea primi viața veșnică, adică păcatul lui, să poată fi dat

la o parte. Pe unii îi oprește de la a avea viață veșnică chiar faptele lor bune, în care se încred. Partidul fariseilor, care în timpul Domnului Isus număra mai bine de cinci mii de membri, era o mișcare religioasă a unor oameni care vroiau să fie sfinți, și chiar făceau un efort mare în această direcție, dar faptele lor numite de ei a fi bune i-a dus la fățarnicie, iar neprihănirea lor nu a fost și nu este acceptată de Dumnezeu. Neprihănirea acceptată și dorită de Dumnezeu este cea care se capătă prin credință ca dar de la Dumnezeu prin har, de aceea omul nu are niciun merit (Romani 3:21). Spurgeon spunea că neprihănirea personală (ca merit inițial pentru a primi mântuirea) atrage blestem, pe când neprihănirea pe care o dă Dumnezeu dă cu adevărat omului neprihănirea.

Pe tine te oprește încrederea în faptele tale, sau faptul că te vezi că nu ești așa de păcătos ca altul, să ai viață veșnică? Dacă vrei viață veșnică trebuie să dai și acest obstacol la o parte și să întinzi mâini golite de merite personale spre Dumnezeu, care abia așteaptă să-ți dea mântuirea. Rugăciunea este bună și parte esențială din viața creștinului, însă când ne rugăm în loc de a asculta, acționând prin fapte și făcând ceea ce trebuie, rugăciunea este doar o ipocrizie. Cei care se cred sfinți nu se roagă, deoarece nu cred că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, dar rugăciunea trebuie să aibă ca urmare o acțiune care desfășoară voia lui Dumnezeu în viața noastră. Este frumos să întâlnim oameni care se desprind de ceea ce ar vrea ei să facă și se dedică în a face ceea ce Dumnezeu le dă de lucru, însă mai frumos este să fim noi cei care facem acest lucru. Putem fi vasul sau unealta lui Dumnezeu, având viața pătrunsă de cruce, dar plină de bucuria mânturii, pentru că creștinismul nu este o credință a pesimismului, ci a optimismului, în care neprihănirea biruie păcatul, bucuria biruie necazul, iar viața biruie moartea.

Se spune că oamenii deștepți sunt cei care cer și caută ajutor când au nevoie și dacă, ca păcătos, alegi să ceri ajutorul Domnului, El este gata să te ajute. Când ne pocăim și Duhul Sfânt ne cercețează ne convinge de vina noastră, ne spune că nu ne putem scăpa

singuri de această vină, dar nu ne lasă în disperare, ci ne arată meritul jertfei Domnului Isus prin care cel păcătos, care se încrede în acest merit al Lui, poate fi iertat și să aibă viață veșnică. Înainte erau căutătorii de aur, dar astăzi sunt căutătorii de adevăr, și cine Îl caută în Scriptură, în lumina Duhului Sfânt Îl găsește. Printre altele, acuratețea acestei Cărți, vrednică de încrederea noastră, reiese din faptul că ceea ce Dumnezeu a lăsat să fie scris în ea cu mii de ani înainte s-a împlinit. „Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu era încă împlinit“ (Isaia 46:10). Printre lucrurile pe care El le-a vestit este și acela că la sfârșitul acestei vieți există o altă viață care nu trece, într-un trup care nu poate fi anihilat și de aceea El, care este Bun, a pus înaintea noastră calea către viața veșnică. Dacă refuzăm această cale, El ne-a lăsat liberi să alegem calea care duce la moarte veșnică. Pentru că El este Bun, ne îndeamnă să alegem calea care duce la viață. „Iau astăzi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești, tu și sămânța ta“ (Deuteronom 30:19).

Dumnezeu nu găsește plăcere în faptul că omul alege blestemul, dar îi lasă această opțiune, pentru că dacă dragostea nu este liberă să aleagă, aceasta nu mai este dragoste, deoarece nu se poate dovedi a fi reală. Primii oameni s-au blestemat singuri când au călcat porunca lui Dumnezeu. Semănătorul care mănâncă sămânța pe care trebuie să o semene se blestemă singur. Acela care nu se pocăiește, refuzând să primească harul lui Dumnezeu ca să poată avea viața veșnică alege singur blestemul, pe când cel care ascultă de Dumnezeu alege binecuvântarea și viața veșnică. Dumnezeu nu este împotrivă să te bucuri de viață și chiar de lucrurile pe care le ai, dar este împotriva lucrurilor pentru care El a murit. Atât bogații cât și săracii pot primi darul vieții veșnice, dar tânărului bogat i s-a cerut să se despartă de bogății, pentru că erau o cursă, tot așa cum bogățiile și goana după ele pot fi o cursă pentru majoritatea din noi, deoarece a avea mult nu numai că aduce cu sine o mai mare răspundere, dar de multe ori aceste stări

de bunăstare face omul să relaxeze disciplina duhovnicească.

Cu privire la bogați, Domnului Isus a spus că ce nu este cu puțință la om este cu puțință la Dumnezeu, care cercetează inimile pe care le cunoaște dacă sunt sau nu legate de aceste bogății. Noi nu vestim Evanghelia de dragul de a vorbi sau scrie, ci prin decret și mandat divin facem această lucrare, pentru că vrem să le facem oamenilor de cunoscut voia bună a lui Dumnezeu, care vrea ca toți oamenii să aibă viață veșnică. Noi vestim Evanghelia păcii lui Hristos, prin care sufletelor li se vestește viața veșnică, pentru că odată fiind mântuiți avem dorința ca și alții să fie mântuiți, iar dacă cineva, care se numește creștin, nu are dorința să fie mântuit, mai mult ca sigur că nici el nu este mântuit. Degeaba am avea o amabilitate politicoasă și am vorbi despre lucruri care gâdilă urechea dacă nu vestim întreg adevărul Scripturii, care spune că după această viață, pentru fiecare dintre noi, urmează o viață veșnică sau o moarte veșnică, urmează rai sau iad și odată ajunși la destinația aleasă de noi vom fi acolo pentru vecii vecilor. Odată mântuiți putem fi printre cei care duc poveri sau putem să ne trezim că suntem printre cei de care se împiedică alții, care vor să lucreze.

După cum ne dăm silința în a face voia Stăpânului putem fi ca un pom care-și dă rodul la vremea lui sau putem fi lemne uscate prin pădure, bune doar pentru foc. Istoria spune că atunci când filozoful Cicero a ținut o cuvântare, oamenii au spus: „Ce bine a vorbit!“ Când oratorul grec Demostene a ținut o cuvântare poporul care l-a ascultat nu doar a spus că a vorbit bine, ci a spus: „Să pornim la marș și să luptăm!“ Cuvintele noastre pot fi plăcute sau pot fi slabe și chiar dacă s-ar asemana cu ale primului orator amintit, ele lasă de dorit dacă nu sunt insuflate de Duhul Sfânt în inima celui care le primește, ca astfel să spună că nu rămâne doar la a fi informat, ci trece la acțiune. Când Duhul Sfânt vorbește printr-un mesaj rezultatul este că oamenii, la fel ca și în cazul celui de-al doilea orator amintit, vor să treacă la acțiune, fără de care ascultarea este o pierdere de timp. Noi nu apărăm, ci doar

proclamăm Cuvântul Domnului, pentru că de apărat se apără El, de aceea noi spunem celor doritori de viață veșnică că acela care vrea viață veșnică trebuie să aibă o întâlnire cu Dumnezeu.

Moise a încercat să facă ceea ce el a socotit a fi un lucru bun, dar efortul lui de a-L elibera pe Israel a eșuat până când nu a avut o întâlnire cu Dumnezeu în pustie. Horeb înseamnă loc secetos, pustiu și când nu a mai avut de ce să-și lege privirile și inima, Dumnezeu i-a dat mandatul de a scoate pe Israel din robie. De la prinț a coborât la a fi cioban pentru oile altuia. Ceea ce l-a oprit să devină ceea ce Dumnezeu avea în plan pentru el a fost dat la o parte. Ce te oprește pentru a fi folosit de Dumnezeu? Ești gata să dai acel lucru la o parte și să stai de vorbă cu El? Tânărul bogat a avut această dorință, dar ascultarea lui a fost condiționată de un anumit preț stabilit de el, iar când prețul care i s-a cerut a trecut de nivelul cât a vrut el să plătească, se pare că a renunțat la viață veșnică. Nu este ceva nou faptul că omul se obișnuiește cu binecuvântările ca și cum i s-ar cuveni și uită de dragoste lui Dumnezeu, care o cere pe a lui. De multe ori când Domnul ne cheamă la o umblare mai îndeaproape cu El uităm de ceea ce El ne-a dat și vrem mereu noi dovezi ale dragostei și puterii Lui.

În cazul că stai în fața întrebării: „Ce te oprește să ai viață veșnică?“, „Ce vei face?“ Vei rămâne doar cu niște cuvinte sau vei trece la acțiune, să afli și să înlături acel lucru care te-ar opri să intri în viață veșnică, sau te oprește de la a trăi o viață dedicată în întregime lui Dumnezeu. Este bine să citești un mesaj sau să asculți o predică, dar aceasta nu are niciun folos dacă nu apare o schimbare și o hotărâre care să ducă la bine, prin slobozenie față de păcat și biruință prin sfințire. Cuvântul sfințenie nu este doar un cuvânt vechi, pe care-l rostim cu sfială, ci este urma atingerii Lui, este chiar amprenta Lui în ființa noastră. Mulți oameni nu sunt mântuiți, nu pentru că nu vor, ci pentru că nu vor să renunțe la ceea ce-i ține la distanță de Domnul Isus. Mulți, chiar creștini, au o viață searbădă, de rutină, lipsită de bucuria de a trăi din plin viața pentru Dumnezeu, nu pentru că nu ar dori să aibă simțul

fericirii, de a fi în voia lui Dumnezeu, ci pentru că nu vor să se despartă de lucrurile care-i opresc să se apropie de Domnul. Ești tu un astfel de suflet? Ce te oprește să ai viață veșnică? Crezi că se merită să ții așa de mult la acel lucru încât să te lipsești de darul mântuirii?

Nu căuta în zadar să schimbi Scriptura sau voia Domnului pentru viața ta, ci schimbă-te tu ca să poți avea ceea ce tânărul și-a dorit așa de mult, și acel lucru este darul vieții veșnice. Apa ce o dă lumea prin lucrurile care trec este ca apa mării, care pe măsură ce o bei devii mai setos. Există însă o Apă Vie pe care Domnul Isus o dă celui ce I-o cere și această Apă Vie, aducătoare de fericire, tâșnește în viață veșnică. „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va tâșni în viață veșnică” (Ioan 4:14). Când am venim în lume am fost înconjurați de zâmbete binevoitoare, dar când murim suntem înconjurați de cei ce plâng. După cum ți-ai trăit destinul trasat de Dumnezeu și ai dat la o parte ceea ce te oprea ca să primești apa vieții, care este Domnul Isus Hristos, în acele clipe de plecare de pe pământ vei deschide ochii într-o altă lume, unde te vor aștepta zâmbete binevoitoare sau rânjetele îngrozitor de fiorase și fețele hâdoase ale solilor întunericului. Ce vei alege pentru tine? Ce te oprește să ai viață veșnică? Nimic nu te poate opri decât o inimă rea și necredincioasă. Când El îți spune printr-un mesaj ca și acesta: „Vino după Mine!”, lasă planurile și prioritățile tale jos și primește-le pe cele pe care El le-a ales pentru tine. Cere binecuvântarea ploii târzii, așteaptă pe Domnul, fiind gata în orice zi pentru momentul când se va face strigarea de la miezul nopții, ca să te poți bucura împreună cu El și să intri în viața veșnică.

Amin

51

ANUL NOU

„Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani, de când vin și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba? 'Doamne', i-a răspuns vierul 'mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină'»” Luca 13:7-8

Privind la nerealizările și momentele dificile ale anului trecut, care ne-au învățat lecții importante, ne luăm rămas bun de la el. Privind în urmă însă la reușite și la ce am izbutit să facem bun este bine să spunem cu o inimă mulțumitoare că până aici Dumnezeu a fost cu noi. Chiar dacă am avut și nereușite, știm că noi umblăm cu Acela care poate face toate lucrurile noi, ca astfel, crescând în harul Său, în anul care ne stă înaintea să putem trece cu bine examenele la care în trecut am luat note mai mici. După planul Aceluia care hotărăște câte sărbători de An Nou să avem fiecare din noi pe pământ, putem privi la Anul care ne stă în față ca la un început nou, cu noi oportunități de a fi vasul curat de care El vrea să se folosească. „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi...»” (Apocalipsa 21:5).

Pilda smochinului neroditor ne vorbește de pericolul în care se află sufletul care nu a dat nicio roadă bună, care să-i justifice prezența pe pământul Stăpânului. Dacă am plăti taxe pentru fiecare pom roditor, ca pe vremea când Domnul Isus a rostit această pildă, am fi și noi foarte interesați de roada și folosul pe care ni-l

aduce un astfel de pom, de la care, după soi, ne așteptăm la roadă. Domnul Isus, singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu, este Vierul care în această pildă este prezentat ca Cel care mijlocește să I se acorde încă un an de îngăduință smochinului neroditor, care simbolizează sufletul ce nu aduce roada așteptată de la El.

În prag de An Nou, omul înțelept își face o verificare nu doar ca să vadă ce a realizat pământește în anul care a trecut, dar se verifică să vadă dacă Stăpânul, prin a cui îngăduință trăiește, a avut folos din tot ce a făcut în anul trecut. Un astfel de suflet știe că și în cazul în care ar alege să nu-și facă o verificare, totuși există cineva care va face această verificare și evaluare a felului lui de trăire. Duhul Sfânt, care nu dorește să fim nici leneși și nici neroditori, vrea să ne încurajeze la o astfel de verificare, pentru a ne determina să facem planuri bune pentru timpul care ne-a mai rămas de trăit. Un om care din firesc, prin nașterea de sus, a devenit duhovnicesc, ia seama la îndemnul Scripturii, care ne cheamă pe fiecare la a răscumpăra vremea, fiindcă timpul fiecărei zile este de unică folosință și ne prezintă oportunități unice. Cuvinte ca și „taie-l“ și „încă un an“ ne vorbesc despre cât de serioasă și chiar periculoasă este starea aceuia care trândăvește, risipindu-și viața doar pentru ce este trecător, în loc să lase ca Rada Duhului să crească în el ceea ce rămâne veșnic.

Smochinul prezentat în această pildă are parte de o verificare făcută în har, pe când smochinul în care Domnul a căutat rod și nu a găsit, când mergea de la Betania spre Ierusalim cu câteva zile înainte de patimile Sale, a fost blestemat și s-a uscat fără să mai aibă șansa de-a rodi. Domnul Isus a folosit acel smochin ca un material didactic, pentru a arăta că Dumnezeu, care a spus că va judeca pe fiecare după faptele lui, dorește să fie luat în serios. Înainte de a rosti pilda smochinului neroditor, Domnul Isus i-a menționat pe galileeni, care au fost măcelăriți de Pilat, ca apoi să le spună: „...Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel“ (Luca 13:5). Când a descris situația pomului neroditor a spus că este necesar ca acel pom să fie săpăt împrejur pentru a i se pune gunoi, care

să-i îmbunătățească șansele de rodire spre a nu fi tăiat la următoarea verificare. Domnul Isus a chemat acei oameni, care-L ascultau, la pocăință.

El ne cheamă și pe noi la pocăință, fiindcă, dacă suntem sinceri, chiar dacă am adus ceva roadă, știm că era posibil ca fiecare dintre noi dacă am avea mai multă râvnă și pasiune sfântă pentru ceea ce El numește a fi important am putea aduce și mai multă roadă. Prin pocăință omul primește îndurare de la Dumnezeu, și dacă începe să rodească Domnul se bucură nu numai că nu este în pericol de a fi tăiat, ca smochinul neroditor sau ca mlădița care nu are roadă, dar are pentru ce să-l răsplătească. El, care face toate lucrurile noi pentru cel ce se pocăiește, vrea să cunoaștem importanța de a lucra împreună cu El prin cârmuirea Duhului și nu conduși de firea pământească. „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului“ (Romani 8:5). Ca să poți trăi după îndemnul Duhul trebuie să-L poți deosebi dintre toate celelalte voci și să vrei să-L ascuți. Am putea asemăna această abilitate cu un cântăreț care înainte de a cânta i se dă tonul într-o anumită gamă, iar în acele momente el aduce la tăcere orice altă gamă pe care ar cunoaște-o și începe să cânte în gama potrivită pentru acea cântare.

Succesul pe care-l vom avea în anul care vine, ca suflete mântuite, va depinde de felul cum vom ști să deosebim îndemnul Duhului de orice altă voce. Oamenii mari ai credinței au știut importanța umblării cu Dumnezeu, care umblă și astăzi cu aceia care se smeresc. Privind la Anul care ni se deschide în față, ca un drum pe care nu am mai fost, este bine să spunem și noi ceea ce a spus Moise despre acest drum nou. „Moise I-a zis: «Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici»“ (Exodul 33:15). Copilul Domnului știe că „a veghea“, „a lua seama“, așa cum ne sfătuiește Scriptura, face parte din felul nou de trăire a omului nou, care continuă să fie îmbiat cu lucruri de pe

taraba celui viclean. Cel viclean este gata să ne arate o simpatie falsă, sugerându-ne o cale mai ușoară și un trai mai bun, prin a ne compromite și face aceste oferte, știind că în firea noastră cea veche are un aliat. El știe și este bine să știm și noi că așa cum seva smochinului poate produce doar frunze frumoase, fără de roadă, și viața noastră poate fi risipită doar în a cauta un trai mai bun pentru acest trup care este trecător. „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga“ (Matei 16:25).

La început de an nou este înțelept să facem planuri prin care viața noastră să fie folosită doar pentru El. Este bine să avem o astfel de țintă, dar să nu uităm că nu depindem de puterea noastră, ci de a Aceluia care ne-a numit copii ai Lui, prin dreptul de răscumpărare pentru care a plătit cu sângele Lui. „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă“ (Ieremia 10:23). Pentru a putea aduce roada care se așteaptă de la noi este necesar să umblăm pe căile Domnului împreună cu El. „Arată-mi, Doamne, căile Tale, și învață-mă cărările Tale. Povățuiește-mă în adevărul Tău, și învață-mă; căci Tu ești Dumnezeuul mântuirii mele, Tu ești totdeauna nădejdea mea!“ (Psalmul 25:4, 5). Este bine să nu uităm că a duce la îndeplinire intențiile și planurile bune în anul care vine nu este ceva firesc, ci duhovnicesc, și numai cel duhovnicesc poate trăi o viață de dăruire, în care-și duce crucea fără cârtire în fiecare zi.

Când am primit darul mântuirii, fiind primiți în grădina Lui, am încheiat legământ cu Domnul în apa botezului. În acea zi I-am spus Domnului că viața noastră Îi aparține, de aceea în Anul care vine trebuie să arătăm că astfel de juruințe nu au fost doar vorbe. „Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le! ...“ (Psalmul 76:11). Este nevoie de o disciplină duhovnicească, pentru că omul de obicei începe cu mult zel un lucru bun, dar nu trece o lună din Anul cel nou și a uitat ce a promis că va face. Omul este o făptură care are obiceiuri și rutine după care-și

desfășoară activitatea, de aceea în aceste rânduieli pe care le stabilim pentru viața noastră trebuie să fie incluse lucrurile care cresc duhovnicescul din noi și ne fac să rodim.

După cum activitatea anului trecut poate fi echivalată cu fân, trestie, paie sau aur și pietre scumpe, și activitatea anului viitor va fi evaluată după aceleași criterii. Dacă nu schimbăm ce facem și cum facem lucrurile vom avea același rezultat ca în anul care a trecut. Nu mai putem face nimic care să schimbe dovada rodirii noastre din anul trecut, dar putem face ceva cu privire la roada pe care o vom aduce în anul care ne stă în față. Vrajmașii rodirii noastre sunt firea pământească cu dorințele firii care sunt în noi, pofta ochilor cu care ne provoacă lumea și lăudăroșenia vieții cu care ne provoacă vrăjmașul. Privind la anul care a trecut și la felul în care, în calitate de ispravnici, am cheltuit resursele noastre, de la timp până la bani, putem să ne examinăm făcându-ne un inventar duhovnicesc, spre a vedea cum L-am reprezentat pe Stăpânul nostru și câtă roadă am adus, folosind talanții pe care ni i-a dat. Timpul este un bun limitat și nerecuperabil, de aceea, ca unii care știm că faptele ne urmează, să-l folosim investindu-l în așa fel încât la sfârșit de drum Stăpânul să poată spune că am strâns împreună cu El. Am putea asemana verificarea pe care ne-o facem la sfârșit de an cu curățenia și organizarea unei camere în care avem tot felul de lucruri, și folositoare și nefolositoare.

De multe ori cele nefolositoare trebuiesc scoase afară pentru a putea folosi mai bine lucrurile care ne sunt de trebuință. Obiceiuri, prieteni, timp de studiu al Scripturii, investiția în lucrurile Domnului, după cum și lucruri pământești, care ne sunt necesare pentru viața ce o trăim pe pământ, trebuiesc puse în ordine, în funcție de prioritate, iar ce nu este folositor trebuie scos afară din programul nostru sau chiar din casa noastră. Această selectare trebuie să dovedească că am fost eliberați de sub puterea păcatului (Romani 6:14) și că suntem morți față de păcat (Coloseni 2:20). Felul în care selectăm ce scoatem afară și ce păstrăm în viața noastră va afecta în anul care ne stă în față sfințenia de care vom

da dovadă în viața noastră de familie, în Biserica lui Dumnezeu și în lume. Ce păstrăm și ce scoatem afară din viața noastră va afecta modul în care Duhul Sfânt va crește în noi virtuțile frumoase ale Miresei Domnului Isus, lucru care ne va afecta în mod direct rodirea. Verificând această cameră pe care o curățim și o reorganizăm ne putem asemăna cu israeliții care-și verificau casa, ca nu cumva să aibă în ea aluat dospit la sărbători.

Într-un mod asemănător noi căutăm să vedem dacă nu cumva avem lucruri, obiceiuri sau chiar prietenii care încurajează roada firii pământești, pentru că numai soțând astfel de lucruri afară va fi loc ca roada Duhului să crească. Sfârșitul unui an și începutul unui an nou marchează timpul nostru petrecut pe pământ și este un timp potrivit pentru revizuirea priorităților spre a vedea unde suntem pe drumul pe care Dumnezeu l-a trasat pentru viața noastră. Este un timp de tranziție, de la planurile vechi la cele noi. În această perioadă este bine ca într-un mod deosebit, cu exigența unui procuror bun, să ne cercetăm roada, apoi să-I spunem Domnului că în anul care vine vrem să-L slujim mai bine ca oricând, oriunde și în orice fel ar vrea El să facem aceasta. Viața trăită cu Domnul Isus este o reușită, pe când oricât succes pământesc am avea fără de El toate sunt doar o cursă pentru suflet și o risipă de timp. Numărându-ne bine zilele și știind că sfârșitul unei lucrări este mai bună ca începutul ei, să luăm hotărârea că vom merge peste tot cu El și nicăieri fără de El, pentru ca ziua întâlnirii cu Domnul să ne prindă însoțiți de El.

Anul care a trecut a fost un an plin de începuturi și sfârșituri pe care la final le privim ca pe o poză, ca apoi să spunem că am avut un an bun sau mai puțin bun. Chiar dacă nu putem schimba nimic din felul cum arată poza anului trecut, avem oportunitatea ca prin planurile pe care le facem împreună cu Dumnezeu să lucrăm la poza anului nou, care să fie o poză mai bună și mai plină de biruințe duhovnicești decât cea a anului trecut. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care dă șanse omului de a se conforma voii Sale, așa cum a fost și în cazul lui Iona. „Cuvântul Domnului a vorbit

a două oară lui Iona...” (Iona 3:1). Anul nou ne acordă o nouă șansă de a face ceea ce Dumnezeu ne cere, înainte de a da o socoteală finală pentru viața noastră. Când a fugit de frica fratelui său, Esau, pentru că-l înșelase cu privire la dreptul de întâi născut, Iacov a primit la Betel promisiunea unui început de viață nouă cu Dumnezeu (Genesa 28:14). După ce Moise a eșuat în a izbăvi pe popor din robie cu puterea lui, și după ce a fugit acoperit de rușine în pustie, Dumnezeu i-a dat o altă șansă, și anume să fie omul prin care Israel să fie izbăvit.

Anul Nou care ne stă în față este o oportunitate nouă de la Dumnezeu de a face ce-I este plăcut Lui. Privind la anul care a trecut, pe lângă ce am făcut bine vom vedea că au fost și lucruri pe care nu le-am făcut bine sau care ar fi putut fi făcute mult mai bine. Noi, însă, nu trebuie să rămânem la trecut, ci cu nădejde, depinzând de Dumnezeu, trebuie să intrăm în Anul Nou cu dorințe și planuri care vor avea ca rezultat slava lui Dumnezeu și îmbogățirea noastră nu pe pământ, ci sus în cer. Într-un mod celebru Scriptura aseamănă umblarea noastră pe pământ cu călătoria israeliților spre Țara promisă, călătorie în care nu numai că nu au urmat ruta cea mai directă, ci datorită necredincioșiei lor au ocolit același teritoriu pentru mulți de ani. „Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a vorbit la Horeb, zicând: «Ați locuit destulă vreme în muntele acesta»” (Deuteronom 1:6).

Anul care a trecut și cel care ne stă înainte este și pentru noi un astfel de drum care ne va apropia de starea de maturitate în credință sau va fi o trăire pentru firea pământească, care va aduce stagnare și chiar anchilozare spirituală în sufletul nostru. „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui” (Deuteronom 8:2). Pentru noi, oamenii, distanța cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, dar la Dumnezeu nu este întotdeauna așa. El nu doar vrea să ajungem la capătul drumului numit viață, ci ne trece prin

diferite ocolișuri spre a avea experiențe în care duhovnicescul din noi să crească și dragostea noastră față de El să se dovedească. Dumnezeu dorește să ajungem la El, dar nu oricum, ci maturi în credință și plini de roade care să dovedească că harul Lui față de noi nu a fost în zadar și nu am risipit timpul. Este bine să pornim în acest an nou aducându-ne aminte că nu este absolut nimic care să poți face în taină deplină. Ne putem ascunde de oameni uneori, dar niciodată de Dumnezeu, care cunoaște ce facem și chiar ce gândim. De aceea, învățând de la drumul israeliților prin pustie, unde au fost încercați, este bine să știm că atunci când El găsește în noi mândrie, spre binele nostru, va aduce în viața noastră situații care ne vor smeri și ne vor pune pe genunchi. Pe acest drum care ne stă în față avem călăuzirea Lui, dar în smerenie să nu uităm că am avut o zi când am ieșit din Egiptul lumii scoși de o mână puternică, care vrea să ne ducă în Canaanul ceresc.

Este uimitor modul în care Dumnezeu poate reduce lucruri complexe, în așa fel încât să le putem înțelege, așa cum avem explicată mântuirea printr-un verset, ca cel găsit în Ioan 3:16. La fel poate lucra Dumnezeu spre folosul nostru atunci când ne aflăm în situații care ne depășesc, care ni se par că ne acoperă în așa fel încât nici nu ne mai vedem. În anul care ne stă înaintea Duhului Sfânt vrea să ne călăuzească în așa fel încât să nu ne pierdem timpul cu ce nu este important, pentru că nu toate oportunitățile care ne vor ieși în cale sunt drumuri ce trebuiesc urmate și nici nu trebuie să intrăm pe toate ușile care ni se vor deschide. Moise a privit în urmă (Psalmul 90) și cu rugămintea de a primi înțelepciunea de a-și număra bine zilele a recunoscut că Dumnezeu a fost locul lor de adăpost. Privind la ziua și modul în care Dumnezeu ne-a mântuit putem spune că și noi am găsit în Domnul locul de adăpost pentru sufletul nostru. Ca să socotești bine trebuie să cunoști legile matematicii, dar pentru a socoti bine spiritual trebuie să cunoști matematica care poate fi cunoscută prin înțelepciunea care vine de sus.

Când în anul viitor vei avea o reușită care va aduce un folos

duhovnicesc, ea va putea fi inclusă în categoria lucrurilor de valoare numai atunci când Îi vei da Domnului tot meritul pentru aceea reușită. Când în anul care vine vei alege să-L cinstești pe Domnul într-un mod deosebit, prin a nu lipsi de la casa de rugăciune în ziua Domnului, vei putea include acele zile în categoria zilelor și a timpului răscumpărat. Când în anul care vine ai să cauți să faci ce este plăcut înaintea Domnului și vei face acel lucru vei putea adăuga acele zile la zilele în care ai lucrat cu o inimă înțeleaptă. Când vei alege să investești banul tău, care este rezultatul trudei tale, în Împărăția lui Dumnezeu vei dovedi că știi să numeri bine banii. Când în anul ce-ți stă în față îți vei cheltui timpul nu doar citind, ci și studiind Cuvântul Scripturii vei dovedi că știi să alegi ce are valoare și ce merită să fie citit. Vei ști să-ți numeri bine zilele atunci când vei recunoaște că orice lucru care nu este esențial, chiar dacă îți este îngăduit, poate deveni un lucru de exces, care să ia locul unui alt lucru esențial. Cheltuind timp în rugăciune și într-o păstrare curată a gândurilor vei dovedi că îți iubești sufletul și că vrei ca în anul care vine să fii găsit un vas curat, de care Dumnezeu să se poată folosi.

Oamenii aleg să caute adăpost când sunt în pericol, dar noi să facem din Domnul nu doar un adăpost în vreme rea, ci să facem din El un loc unde sufletul nostru să locuiască permanent. Omul este creat din pământ, de aceea în om nu este adăpost trainic, ci numai în Domnul, a cărui promisiuni nu se schimbă și a cărui tărie nu scade. De multe ori oamenii nu pun valoare pe cea mai mică monedă care este în circulație, pentru că de obicei nu poate cumpăra nimic cu ea și puțini sunt cei care se apleacă să caute și să ridice una când îi scapă din mână, dar multe astfel de monede adunate la un loc pot alcătui sume mari de bani. La fel procedăm uneori cu timpul nostru, atunci când ni se pare de multe ori că secunde și minutele nu au importanță, dar viața este formată din astfel de unități de măsură a timpului. Prețuind minutele prețuim viața, în vederea pregătirii noastre pentru cer. Cerul este un loc pentru aceia care s-au pregătit, de aceea nu amâna verificarea de

a fi gata să-L întâlnești pe Dumnezeu, pentru că anul viitor și nici chiar ziua de mâine nu-ți este garantată. „Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi“ (Proverbe 27:1).

Pentru anul care vine ia hotărârea că nu vei privi înapoi la lume, care te cheamă mereu înapoi și nu vei înceta să tragi brazde drepte în ogorul Domnului cât timp mai poți face aceasta, pentru că Scriptura ne spune că vine o vreme când nimeni nu va mai putea face acest fel de muncă. „...Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu“ (Luca 9:62). Dacă suntem ai Domnului putem pași cu încredere în Anul care ne stă înaintea, știind că, deși noi cunoaștem puțin, El, care este cu noi, este Atotcunoscător. Intrăm în noul an știind că suntem oameni supuși slăbiciunilor, dar El este desăvârșit și Atotputernic. Intrăm în noul an știind că noi, care suntem trecători, vom umbla cu Acela care este veșnic, fără început și fără de sfârșit la zile. Intrăm în noul an recunoscând că nu știm prin ce locuri vom ajunge, dar avem de partea noastră pe Cel care este Omniprezent. Pornim înainte fără să uităm ce am învățat, că atunci când ne sfârșim alergarea nu vom mai putea parcurge un an nou pe acest pământ.

Viața noastră ar fi bine să poată fi văzută de oameni, dar mai ales de Dumnezeu, ca o viață terminată bine, nu doar începută cu intenții bune. Anul care vine poate fi anul venirii Lui, de aceea nu trăi în trecut, unde poate ai avut reușite sau eșecuri, ci trăiește astăzi pentru Dumnezeu, ca în fiecare zi să fii gata pentru clipa când nu vei mai avea ani, zile sau ore în fața ta de trăit pe pământ, ci vei pleca de pe acest pământ pentru a-L întâlni pe Dumnezeu. De câte ori te-ai rugat în anul trecut: „Vino, Doamne Isuse?“ Când te poți ruga în acest fel cu sinceritate înseamnă că ești aproape de El și te-ai pregătit pentru a-L întâlni. Este util să ne întrebăm ce trebuie să se schimbe și ce trebuie să aibă loc în viața noastră în anul care ne stă înaintea, încât să putem spune mereu și cu toată inima: „Vino, Doamne Isuse!“ S-ar putea să termini cu bine și anul care-ți stă în față, ai dreptul să sperii, dar garantată nu

îți este decât ziua de astăzi, când te poți apropia de Dumnezeu și te poți verifica încât să fii sigur că dacă ziua de mâine nu îți aparține ești gata să-L întâlnești pe Dumnezeu.

Poți să fii pregătit pentru clipa întâlnirii cu Dumnezeu dacă privind în urmă constăți că nu ai vreo vină care să nu fie acoperită prin iertarea primită în meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios, gata să ierte păcatul mărturisit și părăsit, încât să poți privi la ziua de mâine și chiar la anul nou cu încredere în purtarea de grijă a lui Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi“. El trăiește într-un prezent continuu, de aceea a spus: „...Eu sunt Cel ce sunt...“ (Exodul 3:14). De aceea, El, care este cu noi astăzi, „este“ deja și în viitorul nostru. El a creat timpul, care într-o zi se va încheia și vom intra și vom fi cu El în veșnicie. Nu știm ce va aduce anul, dar știm sigur că atâta timp cât El este cu noi, iar noi suntem cu El, cât timp noi suntem pentru El și El este pentru noi toate vor fi bune.

Amin

52

ȘTII CĂ TE IUBEȘTE DUMNEZEU?

„V-am iubit, zice Domnul! Și voi ziceți: «Cu ce ne-ai iubit?» Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov, și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate, și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie.” Maleahi 1:2, 3

Acum aproape două sute de ani Benjamin Franklin a spus: „Dă-mi douăzeci și șase de soldați de plumb și voi cuceri lumea!“, făcând aluzie la cele douăzeci și șase de litere din alfabetul limbii engleze folosit pentru tipărirea cărților. Cuvântul scris are putere, dar nicio carte nu influențează mai mult spre bine ca și Sfânta Scriptură care ne face de cunoscut voia singurului Dumnezeu adevărat care iubește omul chiar și atunci când acesta este răzvrătit. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu, dar nu toată ne inspiră la fel și aceasta nu numai pentru că în diferite împrejurări preferăm anumite texte sau subiecte, ci pentru că preferăm mai mult părțile în care ni se promite ceva decât acelea în care ni se cere ceva. Găsim în Sfânta Scriptură că Dumnezeu S-a adresat în mod specific făpturii pe care a creat-o după chipul și asemănarea Sa, potrivit cu evenimentele și vremurile în care se găseau oamenii.

El are un cuvânt specific și pentru noi, oamenii, care trăim în vremurile de pe urmă în ce privește modul în care ne cheamă la mântuire sau ne corectează cursul pe care l-am ales atunci când acesta nu duce spre casa Lui. Unul din cele mai clare mesaje ale Scripturii este că Dumnezeu te iubește. Știi și crezi și tu acest

lucru? Când Dumnezeu îngăduie durere în viața ta, pentru a-ți dezvolta credința sau pentru a te corecta, mai crezi că El te iubește? Așa cum ne învață și perioada Judecătorilor înregistrată în Scriptură, este bine să știm că atunci când alegem să păcătuim, alegem să suferim. Când suntem în durere aflăm mai bine dacă ancora nădejzii ne este aruncată în jos, spre lucrurile care trec sau dacă este aruncată în sus, spre acelea care sunt veșnice. Când credința ne este slabă și omul cel nou este firav putem ajunge de multe ori să ne îndoim de dragostea lui Dumnezeu pentru noi.

Într-o vreme s-a ajuns să se creadă în Israel că bunăstarea materială este una din dovezile că cineva este după voia lui Dumnezeu și că este mai iubit de El, dar pilda bogatului nemilostiv ne învață diferit. Ca oameni avem și noi tendința să credem că atunci când Dumnezeu ne dă tot ce am vrea ne iubește, dar oare mai credem noi că ne iubește și atunci când nu ne dă ce vrem sau putem noi vedea dragoste în faptul că ne pedepsește? „Cine cruță nuiaua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată“ (Proverbe 13:24). Uneori nu suntem bărbatul sau femeia credincioasă, care avem răspunsuri de la Dumnezeu, ci suntem aceia care avem întrebări, așa cum au avut și alții înaintea noastră. Oare nu spunem și noi în vreme de încercare sau de disciplinare ca Israelul de odinioară: „Cu ce ne-ai iubit?“ sau „Așa se iubește?“ Implicația acestui fel de întrebări puse de un copil în credință este aceea că „dacă ne-ai iubi, nu am avea parte de durere“. Din tonul întrebării: „Cu ce ne-ai iubit?“, aproape că se subînțelege că ei spun că dacă așa ne iubești încât ne pedepsești, mai bine să nu ne iubești.

Trăim perioada aflată între cruce și cunună, când încă nu am ajuns acasă, ci doar în drum spre casă, de aceea cât suntem în acest trup, în care sufletul nostru nu poate atinge desăvârșirea, mai avem parte și de necazuri. Ritmul rapid al vieții de astăzi extrage de la noi emoții și energie, de aceea este necesar să fim selectivi, ca nu cumva Acela pe care am spus că-L iubim și că Îl vom sluji până la moarte să se simtă neglijat și provocat de

indiferența și răceala noastră față de El. Viața pe pământ ne face să intrăm în rutină, care uneori afectează chiar și slujirea noastră și trebuie să fie ceva foarte ieșit din comun ca să ne scoată din acele obiceiuri. De multe ori atunci când sufletul care L-a cunoscut pe Domnul neglijează relația lui cu El și face din slobozenia de creștin o poartă spre păcat ajunge să fie lăsat să treacă prin necazuri, ca apoi să spună: „Unde este Dumnezeu?” Răspunsul este: „Dumnezeu este dincolo de zidurile ridicate de păcat.”

Pentru că Israelul a ales să meargă de multe ori după idoli, ca apoi să simtă nuiua lui Dumnezeu, au avut multe astfel de întrebări în inima lor. „Și dacă vei zice în inima ta: «Pentru ce mi se întâmplă lucrul acesta?»-«Din pricina mulțimii nelegiuirilor tale, ți s-au ridicat poalele hainelor, și ți se dezgolesc călcăiele cu sila»“ (Ieremia 13:22). Când un copil mai mic este pedepsit de părinte pentru ce a făcut rău este posibil ca din cauza lipsei de maturitate potrivită cu acea vârstă să creadă pe moment că nu este iubit de părinte, ca apoi când crește mai mare să-și dea seama cât de normal și cât de necesar a fost ca pentru anumite lucruri să fie disciplinat. „Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfîințeniei Lui“ (Evrei 12:10).

Ca și copii ai lui Dumnezeu ajungem uneori să fim și noi disciplinați și în funcție de gradul de maturitate la care am ajuns în credință putem să ne supunem și chiar să-I mulțumim pentru toiagul și nuiua Lui, care ne țin departe de prăpăstii spirituale. S-ar putea să ajungem să cârtim sau chiar să ne gândim că Dumnezeu nu este bun cu noi atunci când îngăduie să vină furtunile de corectare a direcției alese de noi. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?“ (Evrei 12:6, 7). Întâlnim, și nu rar, creștini care atunci când suferă de o boală trec prin dificultăți materiale, când nu primesc ce vor sau nu li se dă să facă ceea ce vor ei, ajung să se gândească că

Dumnezeu nu este bun cu ei și se îndoiesc de dragostea Lui față de ei. Una din definițiile a ce înseamnă cuvântul prieten este aceea că un prieten este o persoana care ne cunoaște slăbiciunile și calitățile, ca apoi să continue să vrea să aibă de-a face cu noi.

Dumnezeu ne cunoaște slăbiciunile mai bine de cum ni le cunoaștem noi. Nu-L surprinde nimic din ce am făcut sau facem și totuși alege să umble după prietenia noastră, pentru că ne iubește. Lui Dumnezeu îi pasă de noi mai mult decât oricărei persoane din jurul nostru, care are influență asupra noastră, de aceea El intervine în viața noastră pentru binele mai mare și veșnic al sufletului nostru. Nu doar faptul că cineva este optimist sau pesimist este important, ci este necesar să cunoaștem realitatea stării sufletului nostru în Hristos Isus, pentru că oricât de optimiști am fi tot vom avea parte și de necazuri, însă biruința constă în faptul că El este cu noi și noi suntem cu El. Ceea ce-l ține pe un împărat ca împărat este puterea, și toată puterea este a lui Dumnezeu. El o dă slujitorilor Săi care îndeplinesc voia Lui. Dumnezeu nu conduce Universul prin majoritate de voturi, ci prin puterea Lui suverană de-a face totul după voia Sa.

Ceea ce Îl face minunat este faptul că El, care este Dragoste vrea să aibă o familie care să fie după chipul și asemănarea Lui, familie care să fie pentru totdeauna împreună cu El în casa Lui. Acest plan al Lui include faptul că ne-a lăsat o voință liberă, ca să alegem dacă vrem să-I primim Darul, să ne încredem în El și să-L iubim. Pentru că ne iubește și știe ce urmează după această viață pentru aceia care-I resping oferta de împăcare prin jertfa Domnului Isus, insistă de multe ori să ne trezească sau să ne țină treji prin ceea ce noi numim necazuri, dar în asemenea stări aceia care nu-L înțeleg spun: „Cu ce ne-ai iubit?“ Cartea musulmanilor menționează peste o sută de pedepse grozave care trebuie aplicate celor vinovați, dar nu spune niciodată să iubești sau că ești mult iubit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură însă este plină de dovezi ale Tatălui nostru ceresc că ne iubește atunci când ne dă ce dorim, dar și atunci când nu ne dă exact ceea ce Îi cerem sau chiar

atunci când ne pedepsește.

Un alt motiv pentru care oamenii se îndoiesc de dragostea lui Dumnezeu este datorită faptului că ei cred că nu fac parte din aleșii mai dinainte ai lui Dumnezeu. Greșala acestor oameni începe de multe ori prin aceea că ei privesc la circumstanțele vieții lor și nu la caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu, care nu se uită la fața omului, este nepărtinitor și primește la El pe oricine vrea să vină. Celor care se îndoiesc de dragostea sinceră a lui Dumnezeu le este de folos să privească la ce fel de dragoste este dragostea Tatălui nostru ceresc, care ne iubește cu o iubire veșnică. „Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»“ (Ieremia 31:3). Dumnezeu i-a iubit pe israeliții din timpul prorocului Maleahi și ne iubește și pe noi cu o dragoste veșnică și suverană.

A doua parte a versetului citat la început spune: „Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov.“ La prima vedere unii scot de aici o doctrină de predestinare, iar alții ajung până acolo încât spun că Dumnezeu este părtinitor sau chiar nedrept, dar un asemenea crez este departe de a ne învăța Sfânta Scriptură. „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Timotei 2:3, 4). Dumnezeu, care vrea „ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“, a știut care aveau să fie faptele lui Esau și ale lui Iacov. El a urât faptele rele ale lui Esau, care a fost lumesc, pe când Iacov, în timp, s-a lăsat modelat de Dumnezeu ca să devină tatăl unei seminții și chiar al unei țări. Alegerea lui Dumnezeu are la bază cunoștința Lui despre comportarea în viitor a unei persoane și nicidecum predestinare pentru iad sau rai. Aleșii lui Dumnezeu sunt aceia care au fost selectați de El „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl...“ (1 Petru 1:2).

Astronomii știu despre apariția unei comete și uneori îi anunță apariția pe cer cu timp înainte, dar aceasta nu înseamnă că ei au cauzat-o să apară, ci doar au știut că avea să apară pe cer.

Dumnezeu știa mai dinainte care avea să fie cursul vieții lui Esau și a lui Iacov și, privind la comportarea lor în viitor, a spus că-l urâște pe Esau și-l iubește pe Iacov. Dragostea Lui, pe lângă că este suverană, este și o dragoste fierbinte și puternică, plină de pasiune sfântă pentru binele nostru veșnic, deoarece nu constă doar în vorbe sau dorințe de bine, ci ne-a fost demonstrată prin jertfa Domnului Isus. Domnul Isus S-a dat ca răscumpărare pentru toți cei păcătoși atunci când a fost înălțat pe cruce, ca să-i atragă pe toți oamenii la El. Numai o dragoste puternică este în stare să plătească prețul suprem de dragul altuia. Când un suflet va ajunge în iad, va ști că a ajuns acolo pentru că a refuzat dragostea lui Dumnezeu, care i-a oferit iertarea prin planul numit har. Când un suflet va ajunge în cer va ști că a ajuns acolo pentru că a primit și a răspuns dragostei lui Dumnezeu, care i-a oferit iertarea prin planul numit har.

Omul trebuie să aleagă dacă vrea sau nu mântuirea pentru sufletul său. Dacă alege să o ceară trebuie să o accepte ca pe o lucrare divină a harului și nu ca rezultat al unor eforturi omenești, care niciodată nu pot da omului nevinovăția cerută de Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu nu este doar suverană, dovedită a fi tare prin sacrificiu, ci ea este pentru aceia care fac legământ cu El. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine“ (Isaia 54:10). Dacă ești unul dintre aceia care pun întrebarea: „Cu ce ne-ai iubit?“ Cuvântul lui Dumnezeu ne răspunde că El ne-a iubit până acolo că Și-a dat viața pentru noi. „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi“ (Ioan 10:11). Dumnezeu a căutat o cale prin care să fim mântuiți, a acceptat un Răscumpărător și ne-a dat un Răscumpărător. Dragostea Lui este o dragoste care-L caută pe păcătos cu dorința fierbinte de-a avea o relație de pace cu el în meritul jertfei din Golgota. Fariseii din vremea Mântuitorului aveau mare grijă ca nu cumva să se atingă de aceia pe care-i socoteau păcătoși sau de ceva de-a lor, dar Domnul Isus a venit să

caute ce era pierdut. A căutat păcătoși, a vorbit despre ei în cuvântări și pilde, ca fiind aceia care sunt pe lista priorităților Lui. El a vorbit inimii lor așa cum numai o inimă poate vorbi unei alte inimi și celor ce L-au primit le-a schimbat viața pentru veci.

„A venit Fiul omului, mâncând și bănd, și ziceți: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor»“ (Luca 7:34). Dragostea lui Dumnezeu, în care ești astăzi îndemnat să te încrezi, indiferent de circumstanțe, nu doar te-a invitat, ci prin diferite împrejurări și diferiți oameni te-a căutat pentru a te expune luminii care vine de sus cu scopul de a te aduce la lumină. „Ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți“ (Fapte 26:18). Vameșii din timpul Mântuitorului nu aveau decât două feluri de prieteni: alți vameși sau pe Domnul Isus. Păcătoșii de astăzi nu au ca prieteni decât alți păcătoși sau pe Domnul Isus, a cărui dragoste îi caută și îi cheamă la a părăsi lumea care zace în cel rău, pentru a putea primi darul mântuirii.

Într-o disperată, dar zadarnică încercare de a fugi de răspundere din fața Creatorului, ateul sau păgânul încearcă să-și mențină independența gândirii, crezându-se uneori în control al destinului său, dar dragostea lui Dumnezeu îl caută și pe un astfel de suflet ca să-i ofere mântuirea. Dragostea lui Dumnezeu îi caută și pe aceia care dintr-o fantezie bolnăvicioasă se țin legați de tradiție și obiceiuri omenești care nu sunt în Scriptură, făcute de oameni care vor să stăpânească peste oameni și să se folosească de ei. Dumnezeu, care vrea închinători în duh și adevăr, îi cheamă prin dragostea Lui pe toți aceia care slujesc icoanelor (Psalmul 97:7) la a-i face parte din Biserica lui Dumnezeu formată din cei născuți din nou, care nu este o organizație sau clădire, ci un organism spiritual viu, a cărui cap este Hristos. Mulți cad în cursa de a crede că dacă fac ceva greu, ceva care-i costă sau ceva care-i fac să pară evlavioși sunt mai religioși sau chiar într-o relație bună cu

Dumnezeu. Așa au fost și fariseii din vechime, dar dacă cineva vrea mântuirea o va primi numai în meritul jertfei Domnului Isus, atunci când prin pocăință recunoaște că are nevoie de mila lui Dumnezeu. Toți cei mântuiți, menționați în Scriptură, sunt un exemplu al milei și dragostei lui Dumnezeu, care-i mântuiește pe păcătoși.

Au început să apară tot mai mulți specialiști în lucrurile sfinte, tot mai mulți funcționari ai bisericii, tot mai multe credințe care ologesc sufletele și produc confuzie, dar calea nu s-a schimbat, chiar dacă oamenii au adăugat sau au scos la ceea ce ei au numit religie. Calea neschimbată, numită credința apostolică dată odată pentru totdeauna sfinților, a rămas aceeași. Ea ne învață prin Cuvânt că acela care vrea mântuirea trebuie să se pocăiască, părăsind ceea ce Scriptura numește păcat și prin credința în jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, printr-o căință sinceră de trecutul pătat, să fie născut din nou, din Duh și din Cuvânt, devenind astfel o făptură nouă, care are un duh viu. Dragostea lui Dumnezeu a rânduit ca mesajul care cheamă oamenii la mântuire să fie simplu și clar, pentru ca oricine vrea mântuirea să o poată primi. Dacă nu știi și crezi că Dumnezeu te iubește și încă nu ai siguranța mântuirii făgăduite prin Cuvânt și dovedită printr-o viață schimbată de Duhul Sfânt, este bine să știi că dragostea Lui te caută și pe tine ca să-ți dea viață veșnică.

Nu te cheamă sau caută doar ca să scape de ideea că te-a chemat, ci cu interes sincer vrea să te vadă scăpat de plata păcatului care-l urmează după această viață pe orice suflet păcătos. Multe suflete coboară în iad nemântuite nu pentru că nu au fost iubite de Dumnezeu și nu pentru că dragostea Lui nu le-a căutat, ci datorită faptului că au ales să rămână reci, să disprețuiască sau să amâne primirea dragostei lui Dumnezeu, care ne-a fost dată prin Fiul Său. Dumnezeu iubește și sufletele care-I resping oferta de pace făcută în dragostea lui Dumnezeu, dar când omul refuză să se pocăiască Dreptatea lui Dumnezeu nu are încotro decât să lase acel suflet să meargă în locul pe care și l-a ales, adică în iad.

Un om mândru de ceea ce știe și de ceea ce poate face el, cu prejudecăți personale nu-și lasă gândirea liberă în fața Cuvântului lui Dumnezeu care-L cheamă la mântuire, ci doar își rearanjează convingerile și încrezându-se în ceea ce poate face el se amăgește singur, însă acela care cu adevărat vrea mântuirea, cu mâinile goale de merite personale cere și primește darul iertării. Fără de Hristos ca Mântuitor nu suntem decât un ghemotoc de dorințe, care cer mereu mai mult și mai mult, fără ca vreodată să simtă împlinire. Fără de El suntem ca o făptură care vrea mereu să fie distrată, pentru a uita de singurătate și de simțul de vină care fără de cuvinte îi spune că undeva, în viitor, urmează o zi a socotelilor. În zadar caută omul să ocupe acel loc din suflet cu lucruri, deoarece acel gol este menit să fie ocupat de Dumnezeu și până când sufletul nu se odihnește în El nu are pace.

Justiția iertării celui păcătos în meritul jertfei Domnului Isus este un act legal înaintea dreptății lui Dumnezeu și astăzi încă poți beneficia de această iertare. Poți spune că tu crezi în Isus, poți spune că citești Scriptura pentru că-ți place sau pentru că îți adaugă la cunoștințe, poți să faci bine semenilor tăi sau să spijinești financiar lucrările pe care le socotești a fi ale lui Dumnezeu? Poți frecventa o biserică pentru că-ți plac cântările sau predica, sau doar vrei ca structura familiei tale să fie mai solidă, dar niciodată nu ai să poți deveni din mort viu. Numai Acela care este Domnul Vieții poate face aceasta pentru tine și fără a avea această viață din Acela care este Viața toate celelalte nu au niciun rost. Să cauți azi o religie și chiar să participi la ea este normal, însă nu este îndeajuns. Dar ceea ce este supranatural și îndeajuns este să fii un creștin născut din nou, care nu mai trăiește după îndemnurile firii, ci după îndemnurile duhului. Scriptura nu-mi spune că El a murit pentru Marius, dar îmi spune că El a murit pentru păcătoși și atât îmi este îndeajuns, pentru că m-am clasat în acea categorie pentru harul Lui, care înseamnă milă pentru acela care nu merita milă. Dar tu ai primit mântuirea ca dar de la Dumnezeu? Știi că te-a iubit și te iubește așa de mult încât Fiul lui

Dumnezeu a murit o moarte de blestem pe cruce în locul tău?

Un om de afaceri avea în biroul lui o lozincă care spunea: „Ceea ce ai vrea să vezi făcut peste un an, fă astăzi!“ Noi spunem: „Ceea ce ai vrea să vezi făcut peste 100 de ani, fă astăzi!“ Peste 100 de ani la fel ca peste un milion de ani am vrea să fim în starea de suflet mântuit, dar decizia de a cere și primi această mântuire trebuie luată astăzi, pentru că ziua de mâine nu ne este garantată. Tablourile de control pentru distribuția curentului au pe ele de multe ori un semn care spune „pericol de moarte“, dar există un pericol mai mare ca moartea trupului și anume moartea a doua despre care vorbește Scriptura, o moarte a sufletului. Ea înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu pentru aceia care I-au disprețuit dragostea. Moartea, care uneori este fulgerătoare și nu ține seama de planurile și nici chiar de vârsta omului, sigilează pe veci de veci poziția ta pentru veșnicie. Deci, fii sigur astăzi că primind oferta de iertare a acestui Dumnezeu bun faci parte dintre aceia care pot spune că au primit și simțit dragostea lui Dumnezeu pentru sufletul lor. Când vei simți această dragoste a Lui, care prin Duhul Sfânt îți inundă inima cu bucuria mântuirii, vei ști ce înseamnă fericire și vei spune despre Mântuitorul tău: „Prea iubitul meu este al meu, și eu sunt a lui...“ (Cântarea Cântărilor 2:16).

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nicio excepție

„Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus

Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc

Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

C.P. 264

410610 Oradea

Tel: 0259-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro